

Sơ Ảnh Tại Thiên Thương

Contents

Sơ Ảnh Tại Thiên Thương	2
1. Chương 1: Vây Giết	2
2. Chương 2: Ai Là Cha Đứa Nhỏ?	4
3. Chương 3: Tuỳ Hứng	6
4. Chương 4: Thiếu Niên Áo Trắng	10
5. Chương 5: Chua Quá	12
6. Chương 6: Đình Viện Xa Xa	14
7. Chương 7: Giao Dịch	16
8. Chương 8: Độc Chiếm Dục	19
9. Chương 9: Bệnh Lạ	23
10. Chương 10: Triền Miên	26
11. Chương 11: Bỏ Trốn Vào Đêm	29
12. Chương 12: Nhớ Nhưng	32
13. Chương 13: Tiểu Gia Hoả	35
14. Chương 14: Hận Vì Đến Giờ Mới Gặp Nhau	37
15. Chương 15: Dạ Hồn Lâu	41
16. Chương 16: Tình Thế Nguy Cấp	43
17. Chương 17: Tai Hại	47
18. Chương 18: Truy Đuổi	50
19. Chương 19: Nhu Tình Mật Ý	53
20. Chương 20: Đau Lòng	56
21. Chương 21: Huỳnh Đệ Thật Giả	59
22. Chương 22: Quan Hệ Không Trong Sáng	62
23. Chương 23: Khẩu Vị Quái Lạ	65
24. Chương 24: Cổ Gia Bảo	67
25. Chương 25: Bữa Tối	70
26. Chương 26: Mùi Hoa Quế Thoang Thoảng	73
27. Chương 27: Nường	75
28. Chương 28: Liễu Y Y Ghen Tị	78
29. Chương 29: Kinh Đô	81
30. Chương 30: Bị Bắt	82
31. Chương 31: Hạo Nguyệt Thanh Hàn	85
32. Chương 32: Bướm Bạch Ngọc	87
33. Chương 33: Thay Đổi Giao Dịch	90
34. Chương 34: Nắng Chiều Ấm Ấp	92
35. Chương 35: Cuối Thu Sương Lạnh	94
36. Chương 36: Giày Vò	97
37. Chương 37: Nỗi Đau Ly Biệt	100
38. Chương 38: Tiến Cung	103
39. Chương 39: Triệu Vũ	106
40. Chương 40: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân	109

41. Chương 41: Gặp Nhau Ghét Nhau	112
42. Chương 42: Cha	115
43. Chương 43: Cha Bị Khó Xử	117
44. Chương 44: Lòng In Bóng Nhau	120
45. Chương 45: Ti Nguyệt Tộc	123
46. Chương 46: Nhìn Trộm	127
47. Chương 47: Muốn Ở Trên	130
48. Chương 48: Ta Cũng Muốn Sinh Một Đứa	132
49. Chương 49: Kết Thúc	135

Sơ Ảnh Tại Thiên Thương

Giới thiệu

Edit: Mỹ Ngân Thể loại: Cổ trang, giang hồ, ăm áp, sinh tử, 1x1, HE. Truyện Sơ Ảnh Tại Thiên Thương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-anh-tai-thien-thuong>

1. Chương 1: Vây Giết

CHƯƠNG 1: VÂY GIẾT

Ánh sáng dần dần hẹp lại, tàn lụi từng chút một hết như sinh mạng con người. Ánh sáng chói mắt phủ kín khoảng đất trống không lớn lắm, xuyên qua khe hở giữa những phiến lá, rót xuống ánh bạc loang lổ. Từng ánh bạc cũng giống như từng mảnh cắt của cuộc đời. Sinh mạng con người vốn tạo nên từ những mảnh nhỏ thế này, vừa mừng vừa lo, vừa đắng vừa ngọt, vừa đau đớn vừa vui sướng, chỉ cần hơi khom lưng nhặt lên một mảnh là có thể nhận ra mùi vị của nó.

Nếu sinh mạng đứt đoạn giữa chừng, làm sao đạt được nhiều sắc màu rực rỡ đến thế.

Gió nhẹ lướt qua, bóng cây lay động, tản ra vô số đốm sáng.

Tiếng xào xạc nho nhỏ xen lẫn với tiếng thở dốc nặng nề lại có phần nổi bật giữa rừng cây yên tĩnh này.

Dao kiếm chiếu ra ánh sáng chói mắt, càng đặc biệt lạnh lẽo thấu xương giữa trưa mùa hạ gay gắt.

Sát khí.

Đó là sát khí khiến người ta cảm thấy ớn lạnh.

Một canh giờ trôi qua, đã sớm biết nhiệm vụ lần này gian khổ biết bao nhiêu, dù sao đối phương cũng là đại thiếu gia của Cổ gia bảo vệ nhất thiên hạ, võ công đứng thứ ba trên giang hồ, cho dù bọn họ là sát thủ hàng đầu như để hoàn thành nhiệm vụ cũng phải tùy thuộc vào vận may.

Lần này vận may của bọn họ cũng tương đối tốt, ngay từ đầu con người tuần tú xuất trần kia đã lộ vẻ tiêu tụy, dường như mang bệnh trong người. Người này hết như thần tiên, không hề giống giang hồ đồn đãi, thế nhưng chiếc nhẫn đeo trên tay thì tuyệt đối không sai. Lúc trước nhận được nhiệm vụ, nhất thời sơ sẩy khiến cho bức tranh thấm nước, khiến dáng vẻ người trong tranh trở nên mơ hồ, cũng may chiếc nhẫn đó là độc nhất vô nhị. Hơn nữa với võ công tuyệt thế vô song kia, nhất định sẽ không lầm. Lời đồn trong chốn giang hồ quả nhiên không thể tin.

Bảy sát thủ, một canh giờ, hiện tại chỉ còn lại mình hắn. Trên ngực bị thương, mất máu quá nhiều khiến hắn hơi chóng mặt. Người trước mặt lại càng thêm tiêu tụy, tóc tai hơi rối, nhưng không hề giảm bớt khí chất thoát tục. Cánh tay trái và lưng của người kia cũng bị thương, nhẹ hơn hắn nhiều, nhưng vẻ mặt lại giống như đang bị bệnh, hơi thở không ổn. Nếu hắn dùng toàn lực đối phó thì vẫn có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, cho dù phải cùng chết.

Máu tươi sền sệt chậm rãi nhỏ xuống nhuộm kiếm sắc bén, một sinh mạng trôi qua có khi chỉ đơn giản như vậy, thoáng chốc đã biến mất.

Không biết những sát thủ này vì sao phải vây giết mình? Từ đầu đến cuối hai bên chưa từng nói lời nào, mà với tính cách của hắn, tất nhiên sẽ không hỏi. Nếu bọn họ muốn đánh thì mình sẽ đánh.

Mấy ngày nay thân thể hơi biến hoá, luôn cảm thấy trong bụng có chút khác thường. Hắn không thêm để ý, chỉ là thỉnh thoảng sẽ có cảm giác buồn nôn, mệt mỏi và thèm ngủ. Hắn nghĩ nếu uống một ít thuốc cha chuẩn bị có lẽ sẽ nhanh chóng khỏi bệnh, nhưng qua mấy ngày vẫn không có dấu hiệu đỡ hơn, có điều cũng không phải vấn đề lớn, nếu nhìn được thì nhìn. Ai ngờ bị những kẻ áo đen này bao vây, nếu không phải bị bệnh thì hắn đã sớm giải quyết toàn bộ. Hắn theo bản năng dùng tay trái che bụng, dường như có thứ gì đó đang khuấy động bên trong. Một trận co rút đau đớn dâng lên, trong lòng hắn có chút hốt hoảng, tựa như có thứ gì đó rất quan trọng muốn rời xa mình.

Lại là một trận đau nhức, chân mày hơi nhíu, hắn trấn tĩnh lại, bên trong ánh mắt trong trẻo ngưng tụ sát khí đáng sợ.

Ánh sáng loé lên, gió nhẹ thổi tung sợi tóc đen như mực, sát khí trong nháy mắt tiêu tan. Đó là một đôi mắt trong trẻo không nhiễm một hạt bụi khiến người ta không nhìn được hổ thẹn, áo trắng dính máu cũng không giảm bớt khí tức như thần tiên của người kia.

Dường như những sát thủ kia đều không phải hắn giết, dường như những giọt máu chói mắt này không hề liên quan gì tới hắn.

Sát thủ mở miệng phun ra một tia máu, vốn nghĩ rằng mình có chút phần thắng, nhưng vẫn là bản thân không biết tự lượng sức, không quá nửa chiêu đã thua.

Cũng tốt, cả đời sát nghiệt, nếu chết cũng rơi xuống mười tám tầng địa ngục. Có thể nhìn thấy một người như thần tiên thế kia, có thể chết trên tay hắn cũng xem như ông trời thương xót, cũng là một loại vinh hạnh, chết cũng không đáng tiếc.

Không hề nhìn sát thủ áo đen thêm một cái, trong bụng quặn đau ngày càng sâu, mồ hôi lạnh đã chảy rơi xuống theo vầng trán, xem ra hắn không còn chống đỡ được bao lâu.

Hắn tựa vào một gốc đại thụ mà ngồi xuống, lấy ra một viên thuốc uống vào, lại thêm chút nước. Trước mắt tối sầm, hoảng hốt bỗng dưng tràn ngập trong lòng, hắn theo bản năng siết chặt lớp áo trước bụng.

Mặt trời trưa mùa hạ oi bức, không để ý đến phàn nàn của mọi người mà cố chấp toả ra ánh nắng gay gắt. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Trong rừng cây nhỏ chỉ còn lại tiếng xào xạc ngẫu nhiên, yên lặng như thể hết thảy đều chưa từng xảy ra, chưa từng tồn tại. Một trận vây giết cứ như vậy tan biến giữa buổi trưa yên tĩnh.

2. Chương 2: Ai Là Cha Đứa Nhỏ?

CHƯƠNG 2: AI LÀ CHA ĐỨA NHỎ?

“Công tử tỉnh rồi, đến uống thuốc trước đi”

Bạch Sơ Ảnh chớp chớp mắt nhìn quanh nơi đang ở một lần. Đó là một căn phòng bằng trúc đơn giản, hiện tại hắn đang nằm trên giường, chắc là được cứu tới đây. Hắn cũng không hỏi gì, nhìn thoáng qua thiếu nữ áo xanh đang mỉm cười, hơi nhíu mày, dường như vô cùng chán ghét thứ chất lỏng đen như mực kia mà không muốn uống.

Thiếu nữ áo xanh cũng không giận, vẫn cười nhìn hắn. “Công tử, người mau uống thuốc đi, hiện tại thân thể của người không thể sơ suất được. Đến đây, nếu người sợ đắng ta sẽ chuẩn bị chút đồ ngọt. Đây là bánh ô mai ta tự làm, người nhất định sẽ thích”. Công tử vẫn nên ngoan ngoãn uống thuốc đi, nếu đợi Cốc chủ tới thì không dễ nói chuyện như ta đâu!

Bạch Sơ Ảnh vẫn cau mày, không thèm nhìn thuốc kia một cái, tuy vẫn mệt nhưng dứt khoát nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi.

“Công tử, công tử, người đừng ngủ, uống thuốc rồi ngủ tiếp”. Lục Y miu máo đẩy đẩy con người bất động kia. Ôi, nếu không phải Lục Y trời sinh ưa thích mỹ nam, nhất là nam tử tuấn tú như tiên giống công tử này thì nàng đã không tìm đủ mọi cách lấy lòng như vậy.

“Ồn”. Bạch Sơ Ảnh không mở mắt, trực tiếp phát tay như đuổi ruồi. Nếu không nể mặt nàng cứu hắn thì hắn đã ném nàng ra ngoài từ lâu.

Bụng còn hơi ần ần đau, hắn vươn tay đặt lên cái bụng bằng phẳng. Không phải là mắc bệnh kì quái gì đó chứ? Hắn nhíu mày, phiền quá.

Ôi, mỹ nam ngay cả nhíu mày cũng đẹp như vậy! Lục Y cười khúc khích đầy háo sắc, nuốt một ngụm nước bọt, nhìn chăm chăm vào dung nhan tuấn mỹ kia không chớp mắt. Chuyện uống thuốc đã sớm bị nàng quăng ra chín tầng mây.

“Lục Y”. Một giọng nói dễ nghe như âm thanh của tự nhiên từ nơi xa truyền tới. Một thân ảnh màu đỏ lướt đến, trong nháy mắt chiếu sáng toàn bộ căn phòng trúc đơn sơ.

Nếu Bạch Sơ Ảnh xuất trần như tiên thì nam tử áo đỏ này cho dù dùng những từ như diễm lệ tuyệt sắc, chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa, khuynh quốc khuynh thành thì cũng e rằng không đủ. Trên gương mặt xinh đẹp của hắn lại ẩn chứa vẻ thông tuệ cuồng quynh.

Lục Y đáng chết này lại háo sắc!

Hắn vỗ một chưởng lên gáy thiếu nữ, Lục Y “ai da” một tiếng, suýt nữa hất chén thuốc trên tay lên người Bạch Sơ Ảnh, cũng may, cũng may.

Mỹ nhân áo đỏ này gọi là Giang Ngọc Nhan, hiện là Cốc chủ Dược thánh cốc, người đời gọi là Thánh Y, hay còn gọi là “Dược mỹ nhân”. Tên thì đẹp nhưng tính tình thì cổ quái, hắn rất ít khi chữa bệnh, rất ít người có thể đến tìm hắn chứ đừng nói là nhờ chữa bệnh.

Gương mặt tuyệt trần của Giang Ngọc Nhan nhần lại nhìn nam tử tuấn tú đang nhắm chặt mắt kia, dường như đã đoán được chuyện gì xảy ra. Thật không biết điều, ngay cả thuốc của hắn mà còn dám cự tuyệt! Không biết có bao nhiêu người phải đánh nhau bể đầu, quỳ lạy van xin mà hắn còn không thèm cho nữa kia. Đúng là có mắt như mù!

“Uống thuốc”. Nếu không nể tình thể chất đặc thù của hắn, cộng với hiện tượng trăm năm hiếm thấy này thì Giang Ngọc Nhan sẽ không hảo tâm mang hắn về mà tự tìm phiền phức.

Sao lại ồn như vậy? Bạch Sơ Ảnh mở ra đôi mắt trong vắt, nhìn người đang quấy nhiễu hắn nghỉ ngơi. Người bình thường dù có bao nhiêu trấn định đi chăng nữa thì nhìn thấy tuyệt sắc như Giang Ngọc Nhan cũng thất thần trong nháy mắt. Thế nhưng Bạch Sơ Ảnh không phải người thường, trong mắt hắn Giang Ngọc Nhan chỉ là một sinh vật, một con người mà thôi. Vì vậy hắn không kiên nhẫn nhíu mày, cũng không có biểu cảm gì khác.

Đôi môi hồng phấn của Giang Ngọc Nhan cong lên đẹp đẽ, trong nháy mắt hoa lá nở rộ, nhật nguyệt thất sắc, trời đất hổ thẹn. Lục Y nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, nghĩ nước bọt chắc đã chảy dọc theo khoé miệng mà nhều đầy đất. Yêu nghiệt, yêu nghiệt, Cốc chủ quả là một yêu nghiệt hại người. Cho dù chính mình đã quen với mặt hắn nhưng cũng không cách nào chống đỡ nụ cười không giống cười cho lắm của hắn.

Thú vị, thú vị, lần đầu tiên thấy mình mà bình tĩnh như vậy, lại còn lộ vẻ không kiên nhẫn. Hắn là người đầu tiên không đem mỹ sắc của Giang Ngọc Nhan để vào mắt. Ừm, định lực tốt, hắn thích! Cuối cùng cũng không uống công khi cứu hắn.

Giang Ngọc Nhan nháy mắt với nữ nhân háo sắc đang chảy nước bọt không ngừng, khiến nàng cuối cùng cũng lấy lại hồn vía, bưng chén thuốc tới bên giường lần nữa, đẩy ý cười mà nhẹ giọng nói. “Công tử, đến, uống thuốc đi”

“Tại sao?”

Đôi mắt trong vắt có chút nghi hoặc, cũng có chút mắt kiên nhẫn, lại còn có chút trẻ con tùy hứng giống như ai đó đang ép hắn làm chuyện gì xấu xa lắm, khiến người ta không đành lòng ép buộc.

Đôi mày hơi nhíu và đôi mắt vô tội của Bạch Sơ Ảnh khiến Lục Y hai mắt sáng rõ, mẫu tính tràn lan như sóng lớn, suýt nữa không thể vãn hồi mà nảy lên xúc động muốn ôm hắn vào lòng nhẹ giọng an ủi. Tay Lục Y run lên, trời ạ, trong nháy mắt nàng lại cảm thấy hắn còn mê người hơn cả thiên hạ đệ nhất mỹ nam là Cốc chủ.

Giang Ngọc Nhan đương nhiên tự tin với dung nhan của mình gấp trăm lần, nhưng không thể không thừa nhận nam tử tuần dật này có khí chất mê hoặc lòng người. Ngay cả hắn cũng không nhịn được muốn đầu hàng dưới đôi mắt trong vắt kia, nhưng cuối cùng thì lý trí cũng mạnh hơn.

“Người không biết, hay thật sự muốn một thân hai mạng?”

Dù mấy ngày nay có chút khó chịu nhưng uống thuốc cha đưa thì chắc sẽ nhanh chóng khỏi. Bạch Sơ Ảnh không biết y thuật của cha thế nào, nhưng nghe nghĩa phụ nghĩa mẫu nói y thuật của cha không phải đệ nhất thì cũng là đệ nhị, hắn cần gì phải uống thuốc của người kia nữa?

Một thân hai mạng? Đây là ý gì?

Bạch Sơ Ảnh chớp đôi mắt lấp lánh trong trẻo, nghi hoặc nhìn Giang Ngọc Nhan.

Quả nhiên người này tự cho rằng mình bị béo phì. Có điều ai mà nghĩ theo hướng kia bao giờ, nếu không phải tự bản thân Giang Ngọc Nhan bắt mạch thì cũng sẽ thấy hoang đường. Dù sao nếu nói nam tử mang thai thì ai lại tin, thậm chí còn coi người như kẻ điên.

Được rồi, cứu người thì cứu cho trót, tiền phạt thì tiền tới tây, xem như Giang Ngọc Nhan làm việc thiện một lần. Quan trọng nhất là Giang Ngọc Nhan muốn giữ hắn lại để tra xét bí mật về nam tử mang thai.

Giang Ngọc Nhan ngồi bên mép giường, nâng nam tử áo trắng dậy.

“Người đã có thai hai tháng, nếu không gặp ta thì đã chịu bi kịch một thân hai mạng rồi. Coi như người mạng lớn, dưới tình cảnh như vậy mà còn sống sót được sau khi đánh nhau với bảy sát thủ hàng đầu”

Mang thai, mình ư? Nhưng mình rõ ràng là nam, người này nhất định là lang băm. Bạch Sơ Ảnh nhíu mày, không có ý kiến.

“Không tin ư? Người nghĩ ta là lang băm ngay cả hỉ mạch cũng sẽ lầm ư? Người gần đây có phải buồn nôn, mệt mỏi, không muốn cử động hay không? Còn nữa, người xem, bụng dưới của người bây giờ vẫn còn hơi đau đúng không? Đây rõ ràng là dấu hiệu mang thai”. Giang Ngọc Nhan chỉ vào bụng Bạch Sơ Ảnh, giọng điệu kiên định không cho người khác nghi ngờ.

Bạch Sơ Ảnh cúi đầu khe vuốt bụng dưới, chẳng lẽ không phải béo phì? Nhìn người này cũng không giống như muốn gạt mình. Chẳng trách mấy ngày nay lại kì quái như thế.

“Ta lấy danh nghĩa Thánh Y mà thề, nếu người không phải mang thai thì Giang Ngọc Nhan ta sẽ lập tức huỷ dung”. Đôi mắt đẹp của Giang Ngọc Nhan lấp lánh, bàn tay ngọc ngà gơ lên thề thốt.

Lời này Lục Y nghe được thì mắc nghẹn. Cốc chủ ơi Cốc chủ, người không được hù dọa Lục Y nha, nếu người nhất thời nhầm lẫn thì chẳng lẽ phải huỷ dung đơn giản vậy sao? Phải biết rằng huỷ hoại kiệt tác hoàn mỹ như vậy thì sẽ bị trời phạt. Quan trọng là sau này Lục Y biết đi đâu tìm một mỹ nhân đẹp mắt như người?

“A”. Vậy chắc là thật. Bạch Sơ Ảnh cúi đầu nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, nho nhỏ “ừ” một tiếng, dường như người bị tuyên bố mang thai không phải là hắn.

Phản ứng của hắn đương nhiên khiến hai người còn lại bất ngờ. Bọn họ hơi sững sốt, Giang Ngọc Nhan hỏi. “Người tin ư?”

“Không phải người nói vậy sao?”

“Không thấy lạ ư?”. Ngay cả Thánh Y như hắn còn thấy thần kì.

“Lạ”

Lạ mà người còn bình tĩnh như thế không liên quan tới mình vậy! Quả nhiên không phải người bình thường, hèn chi có thể dùng thân nam tử mà mang thai. Giang Ngọc Nhan coi như bái phục hắn.

“Cha của đứa bé là ai?”. Cái này chắc phải biết chứ nhỉ.

Bạch Sơ Ảnh ngẩng đầu nhìn Giang Ngọc Nhan, đôi mắt trong vắt hàm chứa nghi vấn, nhú mày như đang cố gắng nhớ lại. Một lúc lâu sau, hắn nhàn nhạt lên tiếng. “Không biết”

Không biết? Trời ạ, chuyện gì thế này? Lẽ nào hắn bị người khác mê gian cho nên mới không biết cha đứa bé là ai? Đứa nhỏ này thật đáng thương. Thế nhưng có thể vẫn còn nguyên nhân khác.

“Người mất trí nhớ ư?”

“Không”

Được rồi! “Vậy người đã làm với ai?”. Khoé mắt Giang Ngọc Nhan lơ dềnh liếc thấy chiếc nhẫn sáng bóng xanh biếc trên ngón tay Bạch Sơ Ảnh, mặt trong khắc hoa văn rất tự nhiên, tinh xảo kinh người, quý hiếm vô giá. Tuyệt phẩm như vậy cả thế gian này chỉ có một chiếc, sao lại ở trên tay hắn? Lẽ nào... Khoé môi xinh đẹp của Giang Ngọc Nhan cong lên.

“Làm cái gì?”. Ai kia vẫn rất nghi hoặc và ngây thơ.

Giang Ngọc Nhan nuốt nửa hộc máu mất mạng. Thật lãng phí thời gian của hắn, hoá ra là một kẻ ngốc trong chuyện tình yêu. Được rồi, để Giang Ngọc Nhan tới dạy cho hắn một chút cũng được.

“Được rồi, trước hết đừng nói những chuyện này, sau khi uống thuốc thì nghỉ ngơi một chút, lần sau bàn tiếp”

Nếu còn hỏi tiếp thì một đời Thánh Y, một mỹ nhân tuyệt sắc như hắn thật sự sẽ hộc máu mà chết.

3. Chương 3: Tuỳ Hứng

CHƯƠNG 3: TUỖ HỨNG

Nếu muốn nghiên cứu Bạch Sơ Ảnh làm sao để dùng thân nam tử mang thai thì cần phải tìm hiểu gia phả của hắn.

Bạch Sơ Ảnh không thích nói nhiều, khiến người ta cảm giác điềm tĩnh lạnh lạnh, thế nhưng những người tiếp xúc với hắn đều biết nếu đánh giá hắn bằng ấn tượng đầu tiên thì không chính xác.

Từ nhỏ hắn đã là một đứa trẻ yên tĩnh, chỉ lẳng lặng làm những chuyện mình thích, chưa bao giờ làm ồn hay quậy phá. Bởi vì mặt hắn rất ít biểu cảm nên khiến người ta cảm thấy đậm đặc, nhưng thật ra hắn là

một người rất dễ gần. Chỉ cần hấn cảm thấy người không có ác ý thì người hỏi hấn sẽ trả lời, tuy ngôn từ ngắn gọn và không muốn giải thích thêm nhiều.

Sau khi kiên nhẫn nói chuyện phiếm với Bạch Sơ Ảnh xong, Giang Ngọc Nhan đã hiểu được cơ bản về gia thế của hấn.

Theo như Bạch Sơ Ảnh nói, hấn sinh ra trên núi, mẫu thân khó sinh qua đời, tất nhiên hấn chưa từng nhìn thấy. Trước năm 17 tuổi hấn chỉ gặp qua 3 người, cha, nghĩa mẫu, nghĩa phụ. Cha hấn tinh thông cầm kì thi họa, y thuật võ công đều giỏi. Giang Ngọc Nhan rất có hứng thú với người cha này, nếu có cơ hội sẽ luận bàn một chút, nhìn xem y thuật của ai giỏi hơn. Sau sinh nhật 17 tuổi, cha hấn chuẩn bị hành lý cho hấn ra đời trải nghiệm. Bạch Sơ Ảnh không có ý kiến gì, đối với hấn ở đâu cũng giống nhau, nếu cha muốn hấn xuống núi thì hấn sẽ xuống. Cha cũng không nói hấn xuống làm gì, chỉ đưa một miếng ngọc bội vẫn luôn đeo trên người cho hấn, dặn rằng nếu gặp phiền phức quá lớn thì đem miếng ngọc này đến tiệm gạo “Phúc Thụ” tìm phường quý, đến lúc đó cha sẽ đến giúp.

Bạch Sơ Ảnh biết cha rất quý miếng ngọc này, hấn thường thấy cha vuốt ve nó rồi dờ ra, vẻ mặt chuyên chú mê ly. Bạch Sơ Ảnh không hiểu, hấn chỉ cảm thấy miếng ngọc này rất trọng yếu với cha.

Bạch Sơ Ảnh không hỏi gì thêm, xuống núi dưới ánh mắt lưu luyến của 3 vị trưởng bối.

Bạch Sơ Ảnh không nói chuyện miếng ngọc cho Giang Ngọc Nhan biết. Trực giác của hấn cho rằng đây là đồ vật quan trọng của cha, không thể đơn giản nói với người khác.

Mới xuống núi 5 tháng, hèn chi gốc gác quái như thế, bị người ta ăn sạch cũng không biết là ai. Theo lý võ công của Bạch Sơ Ảnh trên giang hồ phải nằm trong số 5 người đứng đầu, trên đời này lẽ ra không có mấy ai làm gì được hấn mới đúng. Hơn nữa thể chất của hấn cũng không phải trúng độc, chẳng lẽ là xuân dược? Cũng có khả năng. Giang Ngọc Nhan hoài nghi rằng hấn cam tâm tình nguyện, có điều đối phương nhất định là người xa lạ.

Không ngờ tiểu tử này tư tưởng thoáng như thế. Chắc chắn, không biết tên khốn nào may mắn như thế, chẳng những được mây mưa với một nam nhân tuấn tú như tiên mà lại còn ngâm gieo nòi giống.

Giang Ngọc Nhan thầm chặc lưỡi.

Điều khiến Giang Ngọc Nhan kinh ngạc chính là mỗi lần hỏi tên cha, nghĩa phụ, nghĩa mẫu của hấn thì Bạch Sơ Ảnh chỉ thản nhiên nhìn hấn một cái sau đó làm lơ xoay đầu ngắm cảnh ngoài cửa sổ. Giang Ngọc Nhan tức giận đến mức một đời Thánh Y tuyệt sắc lại vụn vụn hết cả mặt mày, mỗi khi Lục Y ở bên cạnh đều âm thầm tiếc nuối, oán giận Cốc chủ phá hoại dung nhan tuyệt thế này.

Giang Ngọc Nhan từ đầu đã phát hiện Bạch Sơ Ảnh dường như từng uống một loại dược vật đặc thù, hiện tại thể chất của hấn có thể nói là bách độc bất xâm. Chắc là nhờ người cha toàn năng kia của hấn, nếu không cha hấn cũng không dám để đưa con ngây thơ như tờ giấy trắng này xuống núi một mình. Giang hồ hiểm ác đáng sợ, cho dù Bạch Sơ Ảnh võ công lợi hại cũng không thể đảm bảo.

Có lẽ ông ta không ngờ hấn lại bị người hạ xuân dược, hoặc có lẽ tự nguyện làm với nam nhân rồi mang thai.

Giang Ngọc Nhan từng nghi ngờ hỏi Bạch Sơ Ảnh. “Phụ thân của ngươi nếu lợi hại như vậy, cái gì cũng tinh thông, tại sao ngươi chỉ giỏi võ mà những thứ khác không biết?”

Bạch Sơ Ảnh đương nhiên mà đáp rằng. “Không thích”

Nói trắng ra, Bạch Sơ Ảnh chỉ thích võ nghệ. Ngoại trừ luyện võ hấn không còn hứng thú với những thứ khác. Cha hấn cũng không miễn cưỡng hấn, nghĩ rằng là con trai của Bạch Sơ Dật thì chắc sẽ không kém cõi được. Đúng là không kém, nhưng chỉ có võ công.

Giang Ngọc Nhan xem như hiểu rõ tính cách của Bạch Sơ Ảnh, lạnh lạnh, cô độc, yên lặng ít lời, đơn giản và ít hiểu chuyện đời, có lúc cũng rất tùy hứng. Từ chuyện khuyên hấn uống thuốc cũng có thể thấy được cái tính trẻ con của hấn.

Xem ra 3 vị tiền bối trên núi cưng chiều hấn vô cùng.

Lục Y thì hết lòng hết dạ với Bạch Sơ Ảnh, nha đầu đó đúng là đáng khinh, vừa thấy mỹ nam là quên luôn mình họ gì. Mỗi ngày nàng tươi cười bận lên bận xuống làm đủ thứ bánh cho hắn, lúc khuyên hắn uống thuốc cũng đầy kiên nhẫn.

“Bạch công tử, nên uống thuốc thôi”. Nàng nịnh nọt cười.

Người nào đó cau mày, không nói lời nào, cũng không có động tác gì, chỉ yên ổn ngồi bên bàn lau thanh nhuyễn kiếm loé sáng.

“Bạch công tử, Cốc chủ nói nếu người cầm kiếm cả ngày thì sẽ không tốt cho việc dưỡng thai. Người vẫn nên cất nó rồi uống thuốc đi. Hôm nay ta có làm nước ô mai cho người”

Lục Y đặt đồ lên bàn, vươn tay muốn lấy nhuyễn kiếm của Bạch Sơ Ảnh, ai ngờ chưa đụng tới thì hắn đã dùng một tay ngăn lại. Lục Y lùi hai bước, suýt nữa ngã xuống. Nàng đang định trách móc vài câu thì phát hiện đôi mắt trong trẻo của Bạch Sơ Ảnh đang nén giận nhìn nàng. Về mặt này quả thật dọa Lục Y hết hồn. Bạch Sơ Ảnh thanh đạm lạnh lùng, bình thường không có biểu cảm gì, ai ngờ cái người như thần tiên này lúc giận lên quả thật đáng sợ. Lục Y vỗ vỗ ngực, suýt nữa dọa hư trái tim nhỏ bé của nàng rồi. Rõ ràng thanh kiếm này là bảo bối của hắn, sau này tốt nhất đừng nên đụng tới.

“Được được, ta không đụng, ta không đụng tới kiếm của người, nhưng người cũng không thể cầm mãi không buông. Mau uống thuốc đi”. Lục Y nâng chén thuốc tới trước mặt hắn. “Bạch công tử, đến đây”

Bạch Sơ Ảnh nhìn chén thuốc đậm màu một cái, nhíu đôi mày tuấn tú. “Thối, khó uống”

Bạch công tử này thật khó hầu hạ, tùy hứng còn hơn con nít, rất khó dụ. Lục Y nhìn dung nhan tuấn tú thanh nhã của hắn, cảm thán rằng không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài.

“Thuốc đều là như vậy, nhịn một chút là được. Uống xong còn có nước ô mai, mát mẻ rất ngon”. Lục Y kiên nhẫn dụ dỗ.

“Thuốc viên”. Hắn từ nhỏ đã không thích uống thuốc nước, cha hắn phải làm thành viên hắn mới chịu uống.

“Thuốc viên?”. Lục Y hơi sững sốt rồi mới hiểu được ý hắn. “Thuốc này là Cốc chủ làm riêng cho người, không có thuốc viên”

Một con mèo toàn thân tuyết trắng tiến đến, Bạch Sơ Ảnh giang hai tay ra, dùng giọng nói trong trẻo thốt lên. “Ngọc nhi”

Con mèo trắng vui sướng kêu meo meo, nhảy lên, vũng vàng rơi vào lòng Bạch Sơ Ảnh.

Giang Ngọc Nhan vừa tiến đến thì thấy động tác lưu loát của con mèo nịnh nọt đáng chết kia và vẻ mặt không quá tự nhiên của Bạch Sơ Ảnh, trên mặt Giang Ngọc Nhan lộ vẻ không vui.

Một mèo một người nhìn nhau một hồi, giống như người yêu xa cách nhiều năm, không coi ai ra gì mà tiếp tục tình cảm tương tư.

Lục Y cực kì kinh ngạc, sao Bạch công tử lại biết con mèo này gọi là Ngọc nhi? Sao động tác lại đương nhiên như thế? Theo như nàng biết, Ngọc nhi là một con mèo cái cao ngạo, ngoài cốc chủ ra cho đến nay nó vẫn không chịu để nàng đụng vào một chút, sao vừa nhìn thấy Bạch công tử là đã gấp gáp nhảy vào lòng người ta? Nghĩ xong, Lục Y đưa ra kết luận cuối cùng, con mèo cái chết tiệt này là đồ háo sắc.

“Sao người biết tên Ngọc nhi nhà ta? Đường như còn rất thân mật nữa”

Giang Ngọc Nhan khẽ vén vạt áo, phong tình vạn chủng mà ngồi xuống, thưởng thức cây sáo ngọc trong tay, hơi híp mắt nhìn Ngọc nhi đang yên ổn vùi vào ngực Bạch Sơ Ảnh. Ngọc nhi ngẩng đầu nhìn Giang Ngọc Nhan, sau đó rúc vào lòng Bạch Sơ Ảnh sát hơn. Bạch Sơ Ảnh giống như an ủi mà vỗ về lưng nó, trao cho Giang Ngọc Nhan một ánh mắt vô vị rồi cúi đầu tiếp tục vuốt lưng Ngọc nhi.

Bạch Sơ Ảnh ngoại trừ si mê võ công, điều duy nhất khiến hắn thích thú chính là mèo. Lúc hắn ở trên núi có nuôi một con mèo trắng cũng tên là Ngọc nhi, ngoại trừ thời gian luyện võ, những lúc còn lại hắn đều chơi với nó, rất cưng chiều nó. Lúc xuống núi hắn cũng muốn mang Ngọc nhi theo, 3 người kia phải phân tích các loại tác hại cho hắn mới thuyết phục được hắn không mang theo Ngọc nhi xuống núi.

Lúc này nhìn thấy con mèo giống như đúc, cũng tên Ngọc nhi, hẳn đương nhiên xem nó như mèo nhà mình mà cưng chiều.

Gương mặt xinh đẹp của Giang Ngọc Nhan chuyển sang trắng, rồi chuyển xanh, cuối cùng phải hít sâu mấy cái mới khôi phục bình thường. Giang Ngọc Nhan hẳn tính tình rất tốt, sẽ không so đo với một tiểu tử vô tri từ trên núi xuống!

Giang Ngọc Nhan nhú đôi mày thanh tú, còn hơn cả Tây Thi. “Sơ Ảnh, uống thuốc đi”

“Thuốc viên”

Bạch Sơ Ảnh liếc chén thuốc trong tay Lục Y một cái rồi tiếp tục vuốt ve con mèo trong lòng. Quen được cha nuôi chiều, cho dù mới quen Giang Ngọc Nhan vài ngày nhưng sau khi biết Giang Ngọc Nhan không có ác ý với hắn thì hắn cũng trở nên tùy hứng.

Giang Ngọc Nhan bất chấp hình tượng hoàn mỹ, khoé miệng co rúm, nỗ lực áp chế không vui trong lòng. “Hôm nay uống chén này đỡ đi, sau đó sẽ làm thuốc viên cho ngươi”

Bạch Sơ Ảnh ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt trong suốt sáng ngời. “Thật sao?”

“Thật”

Trời ạ, người này còn khó hầu hạ hơn cả hoàng tử trong cung. Giang Ngọc Nhan hẳn rất cuộc mắc chứng gì vậy, tự tìm phiền phức.

Bạch Sơ Ảnh nhìn chén thuốc đen sì kia, cân nhắc lợi hại. Nếu không uống cục cứng sẽ nguy hiểm. Cha rất thích cục cứng, nếu cha biết mình sợ uống thuốc mà gây hại cho cục cứng, bọn họ nhất định rất đau lòng, rất thất vọng về mình.

Hắn nhú mày, đón lấy chén thuốc của Lục Y, nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó giống như uống thuốc độc mà anh dũng hi sinh, nín thở uống hết một hơi.

Lục Y nhìn vậy trong lòng rất thương xót, vừa thấy hắn uống xong thì vội đón lấy cái chén rỗng, đưa lên bánh ngọt đã sớm chuẩn bị.

Giang Ngọc Nhan cuối cùng cũng thở phào một hơi, dặn hắn không được ra ngoài luyện kiếm, ngoan ngoãn ở trong phòng. Giang Ngọc Nhan biết hắn rất quan tâm cục cứng nên trịnh trọng thêm vào, nếu người còn không nghe lời ra ngoài luyện kiếm thì sẽ không tốt cho cục cứng, không chừng còn sảy thai.

Bạch Sơ Ảnh cũng không ngại ngồi không, hắn có thể ở trong phòng lẳng lặng cả ngày. Thế nhưng hắn đã quen mỗi ngày rời giường lúc trời còn chưa sáng, đến khu đất trống trong sân luyện kiếm, cho dù mang thai buồn ngủ, rất khó tỉnh dậy đúng giờ nhưng hắn vẫn làm theo lệ thường.

Mỗi lần Giang Ngọc Nhan dặn dò hắn đều nghiêm túc lắng nghe, gật đầu đáp ứng, nhưng cách một ngày hắn lại quên mất, vẫn theo thường lệ cầm kiếm ra sân.

Tuy hiệu quả rất nhỏ nhưng ngày nào Giang Ngọc Nhan cũng phải trịnh trọng nhắc nhở hắn một lần, khiến cho Giang Ngọc Nhan giống như một bà vợ lão nhai liên tục.

Lục Y thì càng bận rộn, lúc nào cũng phải chú ý hành động của hắn, sợ rằng mình không chú ý thì hắn lại ra sân.

Nhưng Lục Y không chút oán hận, ngược lại còn thích thú.

Bạch Sơ Ảnh ở Dược Thánh cốc ăn được ngủ được, lại có thiên hạ đệ nhất mỹ nam kiêm Thánh Y Giang Ngọc Nhan chăm sóc, sinh hoạt tự do thoải mái, dù không cho hắn luyện kiếm khiến hắn rất khó chịu, nhưng vì cục cứng hắn sẽ nhận.

Mỗi ngày Lục Y sẽ dẫn Bạch Sơ Ảnh đi khắp nơi trong cốc. Phong cảnh nơi đây rất đẹp, non xanh nước biếc, hoa thơm cỏ lạ, cầu nhỏ mái đình, quả thật giống như một bức tranh phong cảnh.

Nhưng rõ ràng Bạch Sơ Ảnh không hứng thú với những thứ này, sau hai ngày hắn lại không muốn ra ngoài nữa.

Giang Ngọc Nhan nói chuyện này có lợi cho cục cưng, hẳn mới cùng Lục Y đi ra.

Bạch Sơ Ảnh cũng nghĩ đến chuyện cứ như vậy về núi, báo tin tốt lành về cục cưng cho 3 người kia để bọn họ vui vẻ một chút. Nhưng mới xuống núi mấy tháng, có khi nào cha trách mình về sớm không?

Không đâu, cha nhất định cũng rất nhớ mình, thấy mình nhất định sẽ vui vẻ. ?

Nhưng vì thân thể còn chưa khôi phục, mình cũng không biết bảo vệ bản thân khi đang mang thai thế nào, đơn giản cứ ở lại Dược Thánh cốc chờ dưỡng tốt thân thể rồi về, như vậy cha sẽ không lo lắng.

4. Chương 4: Thiếu Niên Áo Trắng

CHƯƠNG 4: THIẾU NIÊN ÁO TRẮNG

Tinh Châu không phải trấn lớn phồn hoa, có điều chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ. Trên đường người thổi tò he, bánh quai chèo, nặn tượng, mút quả, bánh bao, bánh ngọt, vằn thắn, hàng rong, tiền trang, cửa hàng đồ cổ, trang sức, áo mũ, son phấn, trà, gạo, xưởng thủ công, văn phòng tứ bảo, hiệu thuốc, thanh lâu, tửu lâu, quán trà... đủ cả. Có những người đi dạo xung quanh, có thầy tướng số, có người bán hàng rong đi khắp hang cùng ngõ hẻm, còn có khu tạp kỹ, xiếc khỉ, bán thuốc, sách luyện công vân vân, nhiều không kể xiết, rất náo nhiệt.

Nguyệt sắc kiếm, tóc đen buộc lỏng, dung mạo tinh xảo mà không đậm không nhạt, vừa đủ vẻ hồn nhiên trời sinh. Nếu đậm hơn một chút thì quá mức thô kệch, nếu nhạt hơn một chút thì quá yếu mềm, dung mạo của người này không đậm không nhạt, nằm trong giới hạn hoà hợp hoàn mỹ. Tư thế tuần tú phiêu dật, tay cầm kiếm, dáng đi uyển chuyển, không nhanh không chậm, đậm nhiên xuất trần, có lẽ thần tiên trên trời cũng không hơn gì người này.

Tuy không phải dung nhan tuyệt thế, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng lúc này người đi đường đều đồng loạt quay đầu ngoái nhìn, trong thoáng chốc trở nên yên tĩnh không ít. Chẳng lẽ là thần tiên đến từ Vũ Sơn? Không biết trong đó vị đại tiên nào lại cầm kiếm nhỉ? Nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra.

Người áo trắng cầm kiếm dừng chân trước Mặc Ngữ lâu, ngẩng đầu nhìn hàng chữ lớn đỏ thẫm, hài lòng gật đầu rồi nhắc chân bước vào.

Đội hần biến mất bên trong Mặc Ngữ lâu, người đi đường mới tiếp tục cất bước.

“Khách quan, mời vào trong, xin hỏi muốn dùng bữa hay ở trọ?”

Vị khách này quần áo tuy đơn giản nhưng vừa nhìn đã biết hàng thượng đẳng, lại thêm tướng mạo xuất chúng, khiến nhiệt tình của tiểu Khê tăng gấp bội, trong thanh âm nịnh nọt xen lẫn hưng phấn không giấu được.

Hôm nay không biết là ngày lành gì mà toàn các vị khách thần thái tuần mỹ, khí chất bất phàm, phải có phúc lắm mới được nhìn thấy.

“Không biết”

Thanh âm trong vắt như suối khiến Mặc Ngữ lâu vốn yên tĩnh lại càng lặng ngắt như tờ, giống như tiến vào không gian tĩnh tại. Thanh âm kia du dương thanh đậm như suối nhỏ trong núi sâu, toát ra tinh khiết tự nhiên, khiến không khí thoáng chốc trở nên yên lặng.

Không biết?

Tiểu Khê há miệng, động tác hướng dẫn khách vào trong cũng ngừng lại.

Đây, đây là câu trả lời kiểu gì thế?

Tiểu Khê nhận ra câu “Không biết” kia cũng không phải trêu đùa, mà được thốt ra cực kì tự nhiên, chứng minh hẳn quả thật không biết tại sao mình vào nơi này. Thanh âm trong veo kia còn lộ ra vẻ vô tội khiến người ta không nỡ nghi ngờ, thậm chí muốn an ủi một phen.

Ở Mặc Ngữ lâu, thái độ phục vụ của tiểu Khê được mọi người đánh giá rất tốt, sẵn sàng chu đáo, gương mặt bầu bĩnh, nụ cười đáng yêu, ấm áp như gió xuân. Không hổ là tiểu nhị hàng đầu của Mặc Ngữ lâu, tiểu Khê rất nhanh chóng lấy lại tinh thần. Nếu không phải ăn hay là dừng chân thì chính là tìm người.

Trong lòng thoáng chuyển, tiểu Khê lập tức lộ ra nụ cười đáng yêu, lễ phép hỏi. “Vị khách quan có phải muốn tìm người hay không?”

Công tử áo trắng hơi nghi ngờ nhìn tiểu Khê một cái, không biết vì sao thiếu niên có nụ cười đáng yêu này lại nhiệt tình với mình như vậy. Trong lòng nghi ngờ nhưng hẳn cũng không tìm hiểu sâu, chỉ thoáng quét mắt qua Mặc Ngữ lâu một lần. Lúc lướt qua Giang Ngọc Nhan đang phiến muộn nhìn mình thì dừng lại một chút, cuối cùng dừng hẳn ở người mặc áo trắng ngồi bên cửa sổ.

Bạch Sơ Ảnh chết tiệt này, sao không ở Dược Thánh cốc mà lại chạy tới nơi này? Nếu bị vậy giết lần nữa, không phải Giang Ngọc Nhan tự ti, mà cho dù có một người y thuật giỏi gấp đôi mình cũng không giữ được sinh mạng yếu ớt trong bụng hẳn. Giang Ngọc Nhan cũng không phải quan tâm đứa trẻ chưa thành hình kia, nhưng nếu thiếu một tài liệu nghiên cứu quý giá như thế thì thật đáng tiếc.

Cũng may gặp ở nơi này, nếu không thì...

Vốn tưởng hẳn thấy mình thì sẽ bước tới đây, ai ngờ hẳn chỉ nhìn thoáng qua rồi nghiêng đầu sang chỗ khác. Ôi, thật không có mắt! Giang Ngọc Nhan tuyệt sắc đang ngồi đây, vậy mà hẳn không tới chào hỏi, thậm chí không thèm nhìn lâu, thật khiến tự tôn của Giang Ngọc Nhan bị tổn thương.

Nhìn thấy ánh mắt của hẳn dừng lại ở chỗ người kia, cũng đi thẳng sang bên đó, theo trực giác của thiên hạ đệ nhất mỹ nam kiếm đệ nhất Thánh Y Giang Ngọc Nhan thì nhất định sẽ có trò hay để xem, không chừng còn có cơ hội kiếm lời. Nếu có thể kiếm lời từ chỗ người kia thì chính là vinh hạnh cực độ.

Giang Ngọc Nhan vẫn mang vẻ mặt phiến muộn nhưng khoé miệng mỉm cười, hơi híp mắt, bộ dạng nhàn tản xảo quyệt chờ xem kịch vui.

Mộc Huyền còn đang đoán vị thiếu niên tuấn mỹ áo trắng này rốt cuộc đến đây làm gì thì đã thấy người kia về mặt bất biến, động tác tự nhiên ngồi xuống bên cạnh chủ tử nhà mình, khiến Mộc Huyền nhất thời không phản ứng kịp.

Lẽ nào người này quen với chủ tử? Nhưng mình vẫn luôn đi theo chủ tử, cũng chưa từng thấy chủ tử qua lại với một thiếu niên tuấn tú như thế.

Chẳng lẽ lúc mình không có ở đây thì chủ tử kết bạn mới? Không phải Mộc Huyền nói xấu chủ tử, nhưng với tính cách tôn quý, cao ngạo, lãnh đạm như vậy, người có thể làm bạn với chủ tử nhất định có năng lực chịu đựng rất mạnh, có lẽ giống như thiếu niên lạnh nhạt hết ánh trăng kia.

Sau khi thiếu niên áo trắng ngồi xuống thì cứ nhìn chằm chằm vào Cổ Thiên Thương cũng mặc đồ trắng, ánh mắt trong veo sáng ngời.

Cổ Thiên Thương cũng quay đầu nhìn hẳn, trong đôi mắt lãnh đạm hiện lên một tia dao động.

Hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau như vậy, từ đầu đến cuối chưa nói một câu.

Đều là áo trắng như tuyết, một người tuấn lãng lãnh đạm, toàn thân toát ra khí chất lãnh khốc xa cách, một người tuấn mỹ xuất trần, trong trẻo nhẹ nhàng như mưa xuân.

Rõ ràng là hai nam tử, rõ ràng đối mặt nhau một cách bình thản như vậy, nhưng lại sinh ra cảm giác ấm áp, dường như có một thứ tình cảm mập mờ phát sinh giữa hai người.

Ấm áp? Vị chủ tử cả ngày mặt lạnh như băng của hẳn mà ấm áp? Mộc Huyền nhìn không được rung mình một cái.

Tình cảm mập mờ? Tình cảm mập mờ giữa hai nam tử xa lạ? Mộc Huyền lại càng lạnh run.

Có điều đúng là mỹ cảnh trăm năm khó gặp, rất đẹp mắt.

Khép lại cái miệng há lớn, Mộc Huyền theo bản năng lau mép một cái, quay đầu nhìn Dương Lăng Tiêu ngồi bên cạnh. Mộc Huyền dùng ánh mắt bảo hấn làm gì đó, nếu không chẳng biết hai người này sẽ nhìn nhau đến ngày tháng năm nào nữa! Phải biết rằng bụng hấn rất đói, cảnh này tuy đẹp mắt nhưng không thể ăn được!

Dương Lăng Tiêu mặt nghiêm túc, mắt nhìn thẳng, chỉ thoáng dừng dừng nhìn qua ánh mắt Mộc Huyền ném tới, cũng không để ý.

Đầu gối chết tiệt.

Mộc Huyền hung hăng trừng hấn một cái, quay đầu làm ra vẻ mặt khiêm tốn lễ độ hỏi thiếu niên áo trắng kia. “Xin hỏi, công tử tìm Bảo chủ của chúng ta ư?”

Thiếu niên áo trắng dường như không nghe thấy, chẳng hề cử động.

Mộc Huyền lúng túng sờ mũi, tiếp tục hỏi. “Công tử ngồi đây không biết là vì chuyện gì?”

Không phải để nhìn chủ tử đấy chứ? Trời ạ, thế mà hấn không biết chủ tử nhà mình có mị lực mãnh liệt như vậy.

Thiếu niên áo trắng vẫn không có động tĩnh.

Mộc Huyền cười gượng hai tiếng, hít một hơi, không ngừng cố gắng. “Công tử có chuyện gì cứ nói với ta, nếu giúp được Mộc Huyền nhất định sẽ hỗ trợ”

Một người tuấn mỹ thanh khiết như vậy, ai có thể cự tuyệt yêu cầu của hấn? Ít nhất Mộc Huyền tự nhận mình là thanh niên hiền lành nhiệt huyết sẽ không cự tuyệt được.

Nhưng thức ăn vẫn là ưu tiên hàng đầu, trước khi làm việc thì phải cho hấn no bụng đã.

Chủ tử thì hấn không dám quấy rầy, bị ánh mắt lạnh băng kia trừng thì nhất định sẽ tổn thọ. Hấn không thể làm gì khác hơn là ra tay với vị công tử thuần lương thanh cao này.

Vốn tưởng rằng dễ dàng, nhưng ai ngờ vị công tử này lại thiếu lễ độ như vậy, hỏi vài lần cũng không đáp lời, thậm chí không thèm nhìn hấn một cái.

Hu hu, dù hấn không anh tuấn tuyệt luân như chủ tử nhưng dù sao cũng là nam nhân tốt hiếm thấy, thế mà người kia còn không thèm nhìn.

Lúc Mộc Huyền đang chìm vào sự đả kích lớn nhất suốt hai mươi năm qua thì thiếu niên áo trắng cuối cùng cũng trả lời.

5. Chương 5: Chua Quá

CHƯƠNG 5: CHUA QUÁ

“Đói”

Tuy chữ này không phải nói với hấn, nhưng vẫn như tiếng trời xuyên thủng mây đen, khiến vết thương trong tâm hồn của Mộc Huyền trong nháy mắt khép lại, hoàn mỹ như chưa từng rỉ máu!

Đúng vậy, người đói là tri âm của ta, ta còn chưa nói thì đã biết ta đói.

“Cái gì?”

Giọng Cổ Thiên Thương trầm thấp nhẹ nhàng, giống như sương ẩm không khí lạnh lẽo, sương ẩm trái tim người khác.

Đây, đây, đây là Bảo chủ của chúng ta thật sao? Hần, hần, hần cũng có chất giọng nhẹ nhàng như vậy sao? Trời ạ, ai tới nói cho bọn hần biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Ngay cả Dương Lăng Tiểu vẫn luôn vô cảm cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Dưa chua, cháo bo bo thịt băm, nước ô mai”

Bạch Sơ Ảnh cũng không biết ăn gì, những thứ này đều là Lục Y chuyên làm cho hần ở Dược Thánh cốc, hần cũng thấy rất ngon.

Trời ạ, như vậy mà cũng có thể hiểu nhau! Đối thoại của hai người quả thật ngắn gọn súc tích, chỉ có bọn họ mới hiểu đối phương nói gì, người bên cạnh nghe được thì cứ như lọt vào sương mù.

Mộc Huyền thầm hạ kết luận: Vị thiếu niên tuấn mỹ này nhất định quen biết với chủ tử, hơn nữa quan hệ không bình thường, nhất định còn tốt hơn so với Hạo Nguyệt Thanh Hàn. Sau này nhất định phải tạo quan hệ tốt với người này, như vậy sẽ không sợ đắc tội với Bảo chủ.

Hắc hắc...

Người nào đó lại không chú ý mà phát ra tiếng cười gian rồi.

Ngay sau đó hần nhận được sự khinh bỉ của Dương Lăng Tiểu và ánh mắt lạnh băng của chủ tử.

Dù kinh ngạc với món ăn của Bạch Sơ Ảnh, nhưng Cổ Thiên Thương vẫn gật đầu tỏ ra rằng mình đã nghe thấy.

Cổ Thiên Thương phát tay với Quách Dương – Lâu chủ Mặc Ngũ lâu đang đứng hầu bên cạnh, ý bảo có thể dọn món ăn lên rồi. Quách Dương đương nhiên là người thông minh tinh tế, cho dù trong lòng kinh ngạc nhưng vẫn không biểu lộ ra mà cung kính đáp lại, nhanh chóng xuống dưới chuẩn bị thức ăn.

Bên kia Giang Ngọc Nhan cảm thấy hứng thú, mình đoán không sai, quả nhiên có hi vọng. Ngón tay thon dài như ngọc vươn ra, nhẹ nhàng nâng chén trà lên khê nhấp một ngụm, trên gương mặt khuynh thành tuyệt diệu lộ ra nụ cười không hề tương xứng.

Ba món ăn của Bạch Sơ Ảnh được dọn lên đầu tiên.

Tiểu Khê ở bên cạnh thấy vậy sửng sốt, cơ bản không biết hai công tử áo trắng anh tuấn đang làm gì. Hần kéo lại Quách Dương, nhẹ giọng hỏi. “Lâu chủ, hai vị kia rốt cuộc là ai?”

Lâu chủ tự mình phục vụ, thái độ kính cẩn tuân lệnh, nhất định là khách quan trọng. Rốt cuộc là ai? Tiểu Khê thật tò mò.

Quách Dương vỗ đầu hần, nhẹ giọng trách mắng. “Hỏi nhiều làm gì, mau làm việc đi”

Cũng không chờ tiểu Khê đáp lại, hần vội vã bước đi.

Sao lại thế?

Rốt cuộc là ai?

Về mặt tiểu Khê rất hoang mang và khát vọng.

Thức ăn vừa dọn lên đã mang theo vị chua, khiến người ta chảy nước bọt.

Mộc Huyền nhìn món dưa chua mà chảy nước bọt, lại chảy càng nhiều khi thấy Bạch Sơ Ảnh phớt lờ mọi người cầm chén lên ưu nhã ăn, dường như không để ý dưa kia chua bao nhiêu, chân mày cũng không nhíu một chút, dường như ăn rất ngon.

Dù biết đói bụng ăn chua lại càng đói hơn, nhưng Mộc Huyền vẫn nhịn không được, vừa nuốt nước miếng vừa gờ đũa định gấp miếng dưa chua nguy hiểm kia.

Nhưng hần cũng không thành công. Lúc chiếc đũa sắp đụng tới mục tiêu, Cổ Thiên Thương đang chăm chú nhìn Bạch Sơ Ảnh bỗng quay đầu, ném cho hần một ánh mắt lạnh băng.

Mộc Huyền vừa nuốt nước bọt vừa tức tối rút tay về.

Cổ Thiên Thương cầm chén múc nửa chén cháo thịt, dùng muôi khuấy nhẹ để tán đi hơi nóng.

Mộc Huyền lần thứ hai hoài nghi người trước mặt có phải ai đó giả trang chủ tử nhà mình hay không. Chủ tử thế mà đích thân múc cháo, đích thân làm nguội. Trong khi mình thềm chén cháo kia nhỏ dãi, trong tô còn đến khoảng ba bốn chén, chắc cũng đủ cho mình ăn một chút. Nhưng hắn chỉ dám nghĩ thầm mà thôi, Bảo chủ chưa lên tiếng thì sao hắn dám động đũa? Nguồn :

Cổ Thiên Thương đem cháo đã làm nguội đặt trước mặt Bạch Sơ Ảnh, dịu dàng nói. “Ăn, nguội”

Bạch Sơ Ảnh “ừ” một tiếng, cầm muống múc một chút.

“Ngon không?”

“Ừ”

Cổ Thiên Thương lại lấy một cái chén khác múc nửa chén cháo thịt, dùng muống khuấy nhẹ tán đi hơi nóng. Sau đó hắn dời cái chén rỗng trước mặt Bạch Sơ Ảnh đi, thay bằng chén cháo mới khuấy nguội, lại tiếp tục múc lần thứ ba.

Động tác của hắn có chút vụng về, hắn nhìn Bạch Sơ Ảnh, thốt ra ba chữ. “Cổ Thiên Thương. Người?”

Chỗ ngồi của bọn họ rất yên tĩnh, cách những bàn khác một khoảng nhất định, vừa nhìn đã biết là do cố ý sắp xếp. Lúc này khách trong lầu không nhiều, lại là dân địa phương mà không phải nhân sĩ giang hồ, bằng không nếu nghe được ba chữ Cổ Thiên Thương chắc chắn sẽ kinh ngạc nhìn qua.

Bạch Sơ Ảnh ngừng múc cháo, ngẩng đầu nhìn hắn, tiếng nói trong trẻo chậm rãi vang lên. “Bạch Sơ Ảnh”

Nói xong lại ăn tiếp.

Mộc Huyền và Dương Lăng Tiểu đều thầm lú lười, hoá ra hai người không quen! Nhưng sao lại giống quen biết mấy trăm năm vậy, động tác đương nhiên, ánh mắt ái muội, cứ như rất thân mật khăng khít bên nhau.

Mộc Huyền cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, ba người nhìn chăm chăm vào thiếu niên áo trắng, một ngụm ăn cháo rồi một ngụm ăn dưa chua.

Thiếu niên áo trắng vẻ mặt tự nhiên, không hề để ý đến ánh mắt bọn họ.

Giang Ngọc Nhan nhìn Bạch Sơ Ảnh vui vẻ nhai dưa chua thì ê răng, nhưng ý cười trong mắt ngày càng đậm.

6. Chương 6: Đình Viện Xa Xa

CHƯƠNG 6: ĐÌNH VIỆN XA XA

Lúc các món khác được dọn lên thì Bạch Sơ Ảnh đã ăn lưng lưng, buông chén xuống bắt đầu uống nước ô mai. Mới vừa uống một ngụm thì ngửi thấy mùi cá nấu đậu ngũ vị hương, tuy nấu rất thơm ngon nhưng Bạch Sơ Ảnh chỉ cần nghe thấy mùi cá thì đã buồn nôn.

Bạch Sơ Ảnh biến sắc, nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi.

Không phải đang êm đẹp ư, sao vừa nghe thấy mùi đó thì lại buồn nôn?

Bạch Sơ Ảnh che miệng, sắc mặt hơi tái nhợt, vì cố gắng đè nén sự buồn nôn mà đôi mắt trong vắt lộ ra một tầng hơi nước khiến người ta thương tiếc.

Cổ Thiên Thương ở bên cạnh đỡ lấy hắn. “Xảy ra chuyện gì? Chỗ nào khó chịu?”

Lần đầu tiên hắn nói liên tục hai câu, tuy vẻ mặt nhìn vẫn lãnh đạm nhưng nếu nhìn kĩ thì cặp mắt luôn lạnh lùng nay lại xuất hiện vài phần lo lắng.

Cổ gia bảo là thiên hạ đệ nhất bảo, bất luận tài lực, vật lực hay quyền lực đều là ngôi sao sáng trong chốn võ lâm lẫn triều đình.

Thiếu bảo chủ của Cổ gia bảo, thiếu niên anh tài, dù võ công hay thủ đoạn buôn bán nếu hắn nói một thì không ai dám nói hai. Hắn làm người trầm ổn bình tĩnh, tính cách cao ngạo xa cách, hiếm khi tâm tình dấy sóng, cho dù trước mặt là núi Thái Sơn thì vẫn bình chân như vại, khí thế đương nhiên khỏi phải nhiều lời. Nhưng hiện tại hắn lại vì một thiếu niên không quen biết mà lộ ra vẻ mặt như vậy, quả thật khiến người ta kinh ngạc.

Cảm giác buồn nôn đã không còn mãnh liệt, Bạch Sơ Ảnh hít sâu một hơi, đôi mày đẹp khẽ nhíu lại mà nói. “Buồn nôn”

Cổ Thiên Thương nhẹ nhàng lau nước mắt rỉ ra trên khoé mắt của hắn, quay đầu nhìn nam tử tuyệt sắc đang tươi cười xem kịch vui, môi mỏng khẽ mở, thốt ra lời lẽ băng lãnh uy nghiêm không cho phép kháng cự. “Giang Ngọc Nhan”

Chưa dứt câu thì hắn đã ôm Bạch Sơ Ảnh biến mất bên cửa hông, động tác nhanh chóng, không thấy rõ hắn đã làm thế nào. Những người có chút võ công đều biết đây là khinh công thượng đẳng, trên giang hồ không có mấy ai so sánh được.

Giang Ngọc Nhan không hề sợ chất giọng lạnh băng của Cổ Thiên Thương, môi hơi cong lên, chậm rãi đứng dậy, ưu nhã sửa sang y phục rồi mới nhẹ nhàng bước vào cửa hông.

Dương Lăng Tiêu tính tình cương trực, mục tiêu lớn nhất trong đời là bảo vệ chủ tử. Cổ Thiên Thương vừa biến mất ở cửa hông thì hắn cũng như một cơn gió mà đi theo.

Mộc Huyền nhìn chủ tử và đầu gối ngu ngốc kia biến mất trong cửa, lại nhìn thức ăn ngon vừa dọn lên, trong lòng giãy dụa, tiên ma giao chiến. Thấy nam tử tuyệt sắc vẫn luôn mỉm cười nhìn bọn họ cũng bước vào theo, bụng hắn kêu “ọt ọt” một tiếng, nuốt một ngụm nước bọt rồi mới đi vào.

Tiểu Khê ở bên cạnh trợn mắt há mồm, võ công thật lợi hại! Hoá ra những vị khách tuần mỹ này đi chung với nhau.

Chuyện gì thế này, chẳng lẽ thức ăn có vấn đề?

Nghĩ vậy, trong lòng Quách Dương sợ hãi, mồ hôi toát ra. Sau khi ổn định tâm thần và lau mồ hôi thì hắn run rẩy vào theo.

Tiểu Khê thấy Lâu chủ cũng đi, vì tò mò mà bất chấp cả hình tượng đệ nhất tiểu nhị của Mặc Ngữ lâu, bỏ mặc khách khứa mà đuổi tới bên cạnh Lâu chủ hỏi nhỏ. “Lâu chủ, lâu chủ, mấy người kia rốt cuộc là ai vậy?”

Thấy người nọ biết đến đình viện sau cửa hông, tiểu Khê càng xác định thân phận của hắn không phải bình thường, trong lòng càng tò mò.

Quách Dương bước đi liên tục, nghiêng đầu trừng hắn một cái rồi hạ giọng trách mắng. “Nếu còn dài dòng, ta sẽ đuổi ngươi khỏi Mặc Ngữ lâu”

Tiểu Khê tức tối bĩu môi, biết rằng cho dù hỏi tiếp thì Lâu chủ cũng không nói với mình. Tuy bình thường Lâu chủ rất hiền hoà, thân thiết với người khác, rất chăm sóc mọi người trong lâu, nhưng tiểu Khê biết lúc Lâu chủ nổi nóng sẽ rất đáng sợ, vì vậy đành thu lại tò mò, nếu không chắc chắn sẽ xui xẻo.

Mọi người đều biết Mặc Ngữ lâu là tửu lâu lớn nhất và tốt nhất Tinh Châu, nhưng không mấy người biết Mặc Ngữ lâu là do Cổ gia bảo mở ra.

Cửa hàng của Cổ gia bảo không phải một vạn thì cũng một ngàn, lĩnh vực lại càng rộng khắp, tửu lâu quán trọ, dược liệu, vải vóc, đồ cổ, tiền trang, sơn phấn, lương thực, dầu mỡ... Ở đâu có cơ hội kinh doanh thì ở đó có Cổ gia bảo, mỗi cửa hàng lớn đều có đình viện thiết kế riêng cho nhân vật cấp cao.

Cửa hông Mặc Ngữ lâu là cửa dẫn đến đình viện này, tuy mấy năm chưa từng có người đến nhưng thiết kế tinh xảo trang nhã, lầu thai đình các, thủy tạ ốc vũ cái gì cũng có, giống như một ngôi nhà độc lập. Trong sân ở chính sảnh còn có một gốc hoa Phượng Hoàng.

Đang là mùa hoa nở, trên cây đầy những đoá hoa năm cánh sáng rực như lửa, giống như chùm lông phượng hoàng, tương phản với lá xanh. Hoa Phượng Hoàng dưới nắng chiều càng đẹp đẽ, như một con phượng

hoàng lửa trắng lệt, khiến người ta yêu thích và say mê.

Giang Ngọc Nhan ngẩng đầu nhìn chùm hoa đỏ rực, khẽ cười khen ngợi. “Sống lại trong biển lửa, quả thật rất đẹp”.

Hắn cúi đầu kéo kéo y phục xanh nhạt, lắc đầu tiếc nuối. “Tiếc rằng hôm nay không mặc áo đỏ”.

Hắn lại vén vài lọn tóc xoã quanh gò má, cười dịu dàng, chói lọi hơn cả hoa. “Nếu không cây hoa Phượng Hoàng này thấy ta sẽ xấu hổ chết”.

Cuối cùng, hắn lắc đầu tiếc nuối một phen, nhắc chân hướng về phía chính sảnh.

7. Chương 7: Giao Dịch

CHƯƠNG 7: GIAO DỊCH

“Có đỡ hơn chút nào không?”

“Có”

Sắc mặt Bạch Sơ Ảnh vẫn tái nhợt nhưng vừa cách xa mùi đó thì đã đỡ hơn, không còn buồn nôn như thế. Cổ Thiên Thương cầm kiếm của hắn để lên bàn, đỡ hắn nằm xuống, đắp chăn và nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán hắn.

Bạch Sơ Ảnh tới giờ vẫn không muốn người khác chạm vào kiếm của mình, hiện tại hắn ngoan ngoãn để Cổ Thiên Thương cầm đi nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào nó.

Cổ Thiên Thương ngồi trên ghế trước giường, vuốt ve bàn tay lạnh lẽo của hắn, dịu giọng đảm bảo. “Ta sẽ xem chừng cho người”

Bạch Sơ Ảnh được bảo đảm nên yên tâm dời mắt đi. Hắn mỉm cười nhìn Cổ Thiên Thương, dung nhan tuấn tú như tăng thêm một tầng ấm áp, thoáng chốc như xuân về hoa nở.

Khuôn mặt luôn lạnh băng của Cổ Thiên Thương cũng trở nên dịu dàng, đôi mắt phượng hẹp dài sáng rọi.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, vẻ mặt ái muội, ánh lửa bắn ra xung quanh, xuân ý dạt dào.

Giang Ngọc Nhan vừa đẩy cửa vào thì thấy cảnh đẹp tĩnh lặng mập mờ này. Hai người võ công rất tốt, Giang Ngọc Nhan còn chưa vào thì bọn họ đã biết, nhưng ai nấy đều xem như hắn không tồn tại, vẫn còn nhìn nhau.

Giang Ngọc Nhan rung mình một cái, nổi da gà, cuối cùng không nhịn được ho nhẹ một tiếng để nhắc nhở còn có hắn ở đây.

Cổ Thiên Thương nghe được thanh âm, cuối cùng cũng có phản ứng, quay đầu thản nhiên nhìn hắn, lạnh lùng nói. “Xem”

Giang Ngọc Nhan trợn mắt, hai người này thật đúng là một cặp! Khoé môi tuyệt mỹ của hắn cong lên. “Giang Ngọc Nhan ta đây cũng không tùy tiện khám bệnh”

Bạch Sơ Ảnh không biết lời này của Giang Ngọc Nhan có ý gì. Hắn không phải vẫn luôn khám bệnh và làm thuốc viên cho mình đấy ư? Sao mới rời khỏi vài ngày mà lại thay đổi? Bạch Sơ Ảnh nghi ngờ nhìn hắn một cái.

Cổ Thiên Thương yên lặng một lúc, biết rằng nếu mình dùng vũ lực cũng không chắc chắn đối phó được hắn. Giang Ngọc Nhan tuy là Thánh Y nhưng qua việc hắn xinh đẹp như vậy mà luôn đi một mình thì đủ biết bản lĩnh dùng độc của hắn, không ai dám nể mặt.

“Điều kiện”. Cổ Thiên Thương trầm giọng nói.

Giang Ngọc Nhan xảo quyết cười, vô cùng chắc chắn. “Đáp ứng ta ba việc, dĩ nhiên rất dễ dàng với người, ta tuyệt đối không bắt người làm chuyện trái với lẽ thường và luân lý”

Cổ Thiên Thương không hề do dự mà đáp. “Được. Chuyện gì?”

Cổ Thiên Thương từ nhỏ đã là người thừa kế của Cổ gia bảo, tính tình cao ngạo lạnh lùng, chưa từng có người nào đơn giản khiến hắn nhận lời như vậy, ngay cả đương kim hoàng thượng.

Bản thân Cổ Thiên Thương cũng thấy kì quái, rõ ràng đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy thiếu niên tên Bạch Sơ Ảnh này, nhưng lại có cảm giác mãnh liệt muốn bảo vệ hắn, yêu quý hắn, không để hắn chịu tổn thương.

Trong lòng Cổ Thiên Thương vô cùng kinh ngạc nhưng không muốn tìm hiểu sâu. Cổ Thiên Thương muốn làm thì sẽ làm, chưa bao giờ trái với ý muốn của mình. Giang Ngọc Nhan cũng biết điểm này nên mới to gan yêu cầu.

“Chuyện này...”. Giang Ngọc Nhan vuốt ve sáo ngọc trong tay. “Thứ nhất, ta muốn Thiên Sơn Tuyết Liên, nhân sâm nghìn năm mỗi thứ một cây. Thứ hai, hàng năm ta sẽ đến cửa hàng tơ lụa của người mà may quần áo miễn phí. Đương nhiên ta rất biết điều, mỗi năm tuyệt đối không lấy quá mười bộ”

Ý muốn của Giang Ngọc Nhan đúng là không nhỏ, chưa kể đến hai thứ dược liệu đắt tiền, chỉ cần chuyện quần áo thôi cũng đã kiếm đủ lời.

Tơ lụa của Cổ gia bảo là hàng thượng đẳng, nếu không phải phú thương quý tộc thì không mua nổi. Nếu Giang Ngọc Nhan mang quần áo đi bán thì không cần làm nghề y cũng đủ tiêu xài cả năm, hơn nữa còn phải bảo đảm quyền lợi này cho hắn suốt đời.

Cổ Thiên Thương tuy thấy Giang Ngọc Nhan hơi quá trớn nhưng những chuyện này đối với hắn cũng dễ dàng, hắn không do dự mà gật đầu. “Còn gì nữa không?”

“Còn có...”. Giang Ngọc Nhan dừng một chút. “Còn một cái ta chưa nghĩ ra, chờ ta nghĩ ra rồi tính”

Có thể khiến Thiếu bảo chủ của Cổ gia bảo thiếu mình một lời hứa, đó là vinh quang vô hạn và cũng là một loại bảo hiểm. Tương lai nếu gặp phải chuyện gì khó khăn sẽ đến tìm hắn, như vậy mới chắc ăn.

Cổ Thiên Thương hồ hững nhìn Giang Ngọc Nhan, im lặng. Giang Ngọc Nhan cũng không gấp, nhàn nhã chơi đùa sáo ngọc trong tay. Trong phòng nhất thời yên tĩnh, ai cũng không nói gì.

Bạch Sơ Ảnh cảm thấy hơi mệt mỏi, biết chuyện bọn họ nói có liên quan tới mình nhưng không chú ý lắng nghe nên không biết nội dung. Thấy bọn họ im lặng, hắn lại càng mệt mỏi. Vừa định nằm xuống ngủ một giấc thì trong bụng khuấy động, hắn lập tức tái mặt, che ngực nôn mửa.

Cổ Thiên Thương lập tức biến sắc, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn, trầm giọng nói. “Giang Ngọc Nhan”

Giang Ngọc Nhan vẫn nhàn nhã như cũ, không vội vàng bắt mạch cho Bạch Sơ Ảnh mà còn đứng tại chỗ. “Sao vậy?”

“Đến”. Cổ Thiên Thương nhìn dáng vẻ khó chịu của Bạch Sơ Ảnh, giận dữ nói.

Giang Ngọc Nhan biết nếu mình không qua thì sẽ bị hắn phan thanh, cho nên cất sáo ngọc vào, kéo cổ tay Bạch Sơ Ảnh, chuyên tâm bắt mạch.

Cổ Thiên Thương nghiêm mặt, ở bên cạnh nhìn hắn.

Bạch Sơ Ảnh nôn đến vô lực, càng thêm mệt mỏi, ngay cả mi mắt cũng không mở được nhưng vẫn mạnh mẽ chịu đựng, nói với Giang Ngọc Nhan. “Ta còn thuốc, chưa uống hết”. Hắn không để ý Giang Ngọc Nhan đang bắt mạch cho mình, không biết từ nơi nào lấy ra một túi gấm Tô Châu đưa cho Cổ Thiên Thương. “Thuốc, bên trong”

Cổ Thiên Thương hơi sửng sốt, hoá ra hắn có thuốc, lúc này sao không lấy ra sớm. Nhưng tình huống trước mặt cũng không thích hợp để tra hỏi, Cổ Thiên Thương vội vã mở túi gấm tinh xảo ra.

Móng hắn dục, Hoá công tán, Nhuyễn cốt phấn, Nhất dạ tuý, Thấu trần hương... ách... Hợp hoan tán. Còn thuốc viên trong cái chai tinh xảo thì Cổ Thiên Thương không biết.

Bên trong túi gấm còn có một túi nhỏ, Cổ Thiên Thương đổ ra xem, nhìn đủ thứ thuốc trên bàn, bình tĩnh hỏi. “Cái nào?”

Bạch Sơ Ảnh chỉ cái chai màu xanh nhạt.

Cổ Thiên Thương lập tức rót nước, đổ ra một viên cho hắn uống vào.

Giang Ngọc Nhan vừa thấy đồ vật bên trong túi gấm thì trợn mắt, quên mất chính mình còn đang giả vờ bắt mạch cho Bạch Sơ Ảnh mà nhảy dựng lên lôi mấy thứ thuốc còn lại trong túi ra. Trời ạ, đây không phải là những thứ thuốc mình tốn không ít công sức làm ra sao?

Gì cơ?

Tiểu tử này được lắm, đã bảo hắn ở trong cốc, thế mà mình vừa bước ra một bước thì hắn đã theo sau. Đáng ghét nhất là trước khi đi còn cần quét các loại thuốc của mình, hắn đúng là biết dùng hàng.

Thuốc an thai, bổ máu, bổ khí huyết... Cũng không ngốc, những thứ nên mang theo đều mang.

Giang Ngọc Nhan mở một túi nhỏ ra, vừa nhìn thì trên đầu nổi đầy hắc tuyến. Đó là ô mai khô Lục Y làm cho hắn.

Giang Ngọc Nhan vừa bực mình vừa buồn cười.

Bên kia Bạch Sơ Ảnh uống thuốc xong thì không nhin được mà chìm vào giấc ngủ.

“Giang Ngọc Nhan”. Cổ Thiên Thương thấy hắn mê mang trên giường, vội kêu Giang Ngọc Nhan.

Giang Ngọc Nhan nhìn Bạch Sơ Ảnh một cái, tức giận nói. “Không chết được, đang ngủ”

Cổ Thiên Thương trừng hắn, xoay người đắp chăn cho Bạch Sơ Ảnh, vuốt ve gương mặt tái nhợt của hắn, sau khi xác định hô hấp hắn đều đặn, đúng là đang ngủ thì mới yên lòng. Cổ Thiên Thương gọi Giang Ngọc Nhan ra phòng ngoài.

“Người quen hắn?”

Giang Ngọc Nhan xoa tay. “Có thể xem là vậy”

Cổ Thiên Thương có cảm giác bị Giang Ngọc Nhan gài bẫy, nhưng nếu mình đã đáp ứng thì cũng không đổi ý. “Bệnh gì?”

“A...”. Giang Ngọc Nhan hơi khó xử nhìn hắn.

“Nói”

“Cái kia, hắn...”. Giang Ngọc Nhan nhìn Cổ Thiên Thương luôn được đồn đãi là lãnh huyết, nay lại lộ ra vẻ mặt lo lắng thì trong lòng cực kì thoải mái. “Cũng không phải bệnh nặng, có lẽ là thể chất trời sinh”

Hắn cũng không nói xạo, bởi vì thể chất Bạch Sơ Ảnh khác thường nên mới như vậy. Đến lúc Cổ Thiên Thương biết sự thật cũng không thể trách mình, hắc hắc.

Cổ Thiên Thương nhíu mày, không hiểu ý hắn cho lắm. “Vậy phải làm sao?”

Giang Ngọc Nhan đắc ý cười cười. “Ba điều kiện ta nói với người trước kia tuyệt đối xứng đáng”. Nhìn vẻ mặt trầm xuống của Cổ Thiên Thương, hắn tăng hắng một cái, tiếp tục nói. “Hắn cũng không phải bệnh gì nặng, chỉ cần thời gian chậm rãi điều trị”

Với quyền lực và tài lực của Cổ gia bảo, không ai dám nói bừa trước mặt mình, điểm này Cổ Thiên Thương rất tự tin. Mặc dù hắn có ấn tượng không tốt với Giang Ngọc Nhan, nhưng người ta dù sao cũng là thiên hạ đệ nhất Thánh Y, hơn nữa hắn không có lý do gì để gạt mình. Cổ Thiên Thương vẫn có tám phần tin vào giải thích của Giang Ngọc Nhan.

“Phải mất bao lâu?”

Bao lâu ư?

Giang Ngọc Nhan nghiêng đầu suy nghĩ, nếu không để cho các đại phu khác bắt mạch thì... Không, đến lúc đó bụng hần cũng không giấu được, vẫn sẽ bị phát hiện. Nếu muốn tìm một chứng bệnh tới nói cho có lệ thì sợ Cổ Thiên Thương không dễ gạt như vậy, mình cũng không có can đảm nói dối hần.

Ừm, được rồi, đến lúc đó cho dù không giấu được thì hần cũng phải tới tìm ta. Đứa bé kia ít nhất phải mấy tháng nữa mới sinh ra.

Giang Ngọc Nhan mỉm cười. “Chắc phải bảy tám tháng”

Bảy tám tháng?

Vậy thì Sơ Ảnh sẽ phải chịu khổ một thời gian dài, không được!

“Có phương pháp nào nhanh hơn không?”

“Ta đành phải bắt lực, nếu người tìm được người có y thuật tốt hơn ta thì ta không còn gì để nói”. Về mặt Giang Ngọc Nhan đây thất bại khi không thể chữa hết bệnh.

Đôi mắt băng lãnh âm u của Cổ Thiên Thương nhìn hần chằm chằm suốt nửa khắc, thế nhưng Giang Ngọc Nhan vẫn tự nhiên đối mặt mà không hề né tránh.

Cổ Thiên Thương thu lại ánh mắt, thản nhiên nói. “Người phải ở lại chữa trị cho hần thì ba điều kiện kia mới có hiệu lực”

Ồi chao, vậy Được Thánh cốc phải làm sao?

Không có thiên hạ đệ nhất mỹ nam ở trong cốc, hoa cỏ cây cối, dược liệu và Lục Y đều sẽ tức giận. Ồi, thời gian dài không được chiêm ngưỡng dung nhan của mình, bọn họ thật đáng thương.

Thật có lỗi.

Giang Ngọc Nhan thầm tự kỷ một hồi rồi mới miễn cưỡng nói. “Vậy cũng được”

Thật ra trong lòng hần rất vui sướng, vừa có thể tiếp tục nghiên cứu bí ẩn nam nhân mang thai, vừa có thể đến Cổ gia bảo tham quan, đó là điều mà người khác nằm mơ cũng không thấy được.

8. Chương 8: Độc Chiếm Dục

CHƯƠNG 8: ĐỘC CHIẾM DỤC

Cổ Thiên Thương lại hỏi cần chú ý những gì.

Giang Ngọc Nhan nghiêng đầu suy nghĩ một chút. “Đừng để hần ngửi mùi tanh, không thể ăn nhiều dầu mỡ, không thể cảm lạnh, không thể uống thuốc lung tung...”. Giang Ngọc Nhan chợt dừng một chút, ánh mắt ái muội nhìn Cổ Thiên Thương đang nghiêm túc lắng nghe, khoé miệng khẽ cong lên. “Đương nhiên tâm trạng không thể quá kích động, không thể vận động kịch liệt như luyện kiếm hay mang vác vật nặng. Điều quan trọng nhất là không thể sinh hoạt vợ chồng”

Cổ Thiên Thương lúc đầu rất nghiêm túc lắng nghe nhưng sau khi nghe câu cuối thì sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

Giang Ngọc Nhan vờ như không nhìn thấy, tiếp tục nói. “Nếu thật sự nhịn không được thì cần thận một chút cũng không sao”

Xem đi, ta quan tâm người biết bao nhiêu.

“Người nói vậy cái gì?”. Cổ Thiên Thương vẻ mặt như hàn băng, giọng nói lạnh lẽo.

“Ta không nói vậy mà là sự thật, mỗi nam nhân đều có dục vọng, đây là sinh lý tự nhiên. Hơn nữa Bạch Sơ Ảnh cũng 17 tuổi rồi, có dục vọng cũng bình thường thôi”

Cái gì? Dục vọng? Bình thường?

Vừa nghĩ tới cảnh Bạch Sơ Ảnh cùng một nữ nhân trần truồng thở dốc trên giường, một cơn lửa giận vô danh bốc lên ngùn ngụt khiến Cổ Thiên Thương xúc động muốn giết người.

Muốn cột hắn bên cạnh từng giây từng phút, không cho hắn rời đi nửa bước, không cho người khác nhìn hắn, đụng vào hắn. Hắn chỉ có thể thuộc về mình, là người của mình.

Từ nhỏ đến lớn, Cổ Thiên Thương muốn gì được nấy, dù là quyền lực hay tiền tài. Đầu óc hắn thông minh, hắn có tư cách để kiêu ngạo. Việc hắn có được tất cả chính là điều đương nhiên, hắn chưa từng phải lo nghĩ. Nhưng đối với hắn mà nói, tất cả mọi thứ chỉ là thuận theo mà tiếp nhận thôi, không phải hắn muốn đi tranh thủ.

Thế nhưng, thiếu niên vừa mới gặp mặt Bạch Sơ Ảnh này lại khiến hắn lần đầu tiên sinh ra độc chiếm dục mãnh liệt.

Cảm giác này rất mới mẻ với hắn, thậm chí khiến hắn lúng túng. Nhưng hắn là Cổ Thiên Thương, rất nhanh đã bình tĩnh lại. Nếu không buông được thì cứ giữ lấy, khiến Bạch Sơ Ảnh thuộc về mình.

Đối với những lời Giang Ngọc Nhan nói, hắn không cách nào phản bác.

“Còn gì nữa không?”. Sắc mặt Cổ Thiên Thương vẫn khó coi, nhưng đã trấn định lại, suy nghĩ rõ ràng.

“A... không, hết rồi”. Giang Ngọc Nhan nhin cười, lập tức nói tiếp. “Chuẩn bị một ít thức ăn cho hắn đi, hắn tỉnh lại nhất định sẽ đói”

Mộc Huyền bước lên phía trước, vừa định đẩy cửa vào thì Dương Lăng Tiêu đang canh cửa đã kéo hắn lại.

Mộc Huyền trừng hắn một cái, giận dữ nói. “Làm gì vậy? Buông ra”

Hắn phải vào xem Bảo chủ có bị ma nhập hay không, tại sao lại quý trọng một người vừa gặp mặt đến mức... buồn nôn như vậy.

“Người muốn bị Bảo chủ đông lạnh hay sao? Bảo chủ hiện tại chắc chắn không muốn có người vào quấy rối”

Dương Lăng Tiêu thấp giọng nói, tuy vẻ mặt vẫn vô cảm nhưng xuất phát từ ý tốt muốn nhắc nhở. Quách Dương đứng một bên cũng tán đồng mà gật đầu. Tiểu Khê không hiểu tại sao không vào được, nhưng nếu Lưu chủ không cho vào, mà bọn họ cũng không cho hắn thắc mắc, nên hắn chỉ đành ngoan ngoãn đứng yên, nghỉ hoặc nhìn bọn họ.

Mộc Huyền tỉnh táo lại, suy nghĩ cẩn thận một chút. Cũng đúng, dựa theo vẻ mặt khác thường của Bảo chủ, đừng để bị ánh mắt băng lãnh đó liếc mới tốt.

Mộc Huyền đứng yên một hồi thì không đứng nổi nữa, không ngừng rướn cổ, vểnh tai vào phòng. Nhưng phòng này chất lượng quá tốt, từ cửa đến buồng ngoài vẫn còn cách một khoảng chứ đừng nói là buồng trong. Tuy ngẫu nhiên nghe được tiếng người nhưng dường như cố ý thấp giọng, nghe không rõ lắm.

Mộc Huyền không nghe được gì, thất vọng thở dài, bất chợt kề vào tai Dương Lăng Tiêu nói nhỏ. “Đầu gối, người nói xem có phải người khác giả dạng thành Bảo chủ hay không?”

Dương Lăng Tiêu cũng thấy hôm nay Bảo chủ rất lạ. Mười tuổi hắn đã ở bên cạnh Bảo chủ, từ nhỏ Bảo chủ đã là một người trầm ổn tỉnh táo, Dương Lăng Tiêu chưa từng nghĩ hắn sẽ lộ ra vẻ mặt lo lắng như hôm nay. Khiến người ta khó tin nhất chính là vị Bảo chủ luôn lạnh lùng của bọn họ cũng có lúc dịu dàng như vậy.

Ách... thật khiến người ta giật mình.

“Nói bậy nói bạ”. Mặc dù Dương Lăng Tiêu cũng cảm thấy kì quái, nhưng người bên trong chính là Bảo chủ nhà mình, tuyệt đối không sai.

Mộc Huyền ghen một chút, mắt hừng đảo mắt.

Một lát sau, Mộc Huyền lại không nhin được, tới gần Dương Lăng Tiêu thấp giọng nói. “Người nghĩ nếu lão phu nhân thấy bộ dạng này của Bảo chủ thì có kích động muốn khóc hay không?”

Lão phu nhân vẫn luôn phàn nàn chồng và con mình quá lạnh lùng, không giống người thường, hại nàng cả ngày phải đối diện với hai tảng băng, trong lòng ghen muốn chết.

Thật ra Mộc Huyền biết lão phu nhân rất tự hào về bọn họ, đây chỉ là tiếc nuối nhỏ nhoi mà thôi. Có điều nếu rảnh lão phu nhân sẽ phàn nàn khắp nơi, mà đối tượng thường xuyên nhất chính là Mộc Huyền.

Ôi, không biết lão phu nhân và lão bảo chủ tiêu dao ở nơi nào rồi, thật nhớ lão phu nhân.

Lão phu nhân và mình đúng là tri kỷ, đều bị hại bởi những người lạnh lùng ít nói này, muốn trò chuyện thật tốt, thật sảng khoái cũng không thể.

Ôi...

Mộc Huyền, Dương Lăng Tiêu và Cổ Thiên Thương ra ngoài đã bốn tháng, rất nhớ lão phu nhân tuy đã sắp 40 nhưng vẫn kiều mị như thiếu nữ kia.

Dương Lăng Tiêu nhìn Mộc Huyền một cái, trên mặt hơi thả lỏng, dường như hẳn cũng nhớ vị mỹ phụ trung niên kia nên hiếm thấy lộ ra chút cảm tính. “Chắc có”

“Cái gì mà chắc, nhất định sẽ có”. Mộc Huyền kiên định nói.

“Ừ, người nói đúng”.

Mộc Huyền nghe vậy vui rạo rức. Đầu gối này rất ít khi có cùng ý kiến với mình.

“Người nói xem lão phu nhân hiện đang đi chơi ở đâu?”

“Không biết”

Sao lại biến về rồi? Người không thể tùy tiện đoán một địa điểm ư? Đúng là đầu gối.

Mộc Huyền còn định mở miệng thì chợt nghe thấy giọng nói cổ ý dè dặt của Bảo chủ.

“Huyền, Tiêu, vào đây”

Mộc Huyền le lưỡi một cái, phóng nhẹ bước chân theo Dương Lăng Tiêu bước vào.

“Tiêu, mang Giang Thánh y đi nghỉ ngơi. Huyền, chuẩn bị chút cháo loãng và bánh ngọt, chờ Ảnh tỉnh lại sẽ ăn”

Hai người nhận lệnh lui xuống làm việc.

“Trước giờ Bảo chủ của các người đã có người yêu chưa?”. Giang Ngọc Nhan rất có tư thế bà tám.

Dương Lăng Tiêu nhìn nam tử tuyệt mỹ, y thuật hạng nhất nhưng lại lộ vẻ mặt nhiều chuyện như bà tám bên cạnh mình, nhũn nhũn, hờ hững nói. “Không biết”

Nếu không phải ngại hình tượng thiên hạ đệ nhất mỹ nam thì Giang Ngọc Nhan đã đảo mắt khinh bỉ mấy lần.

“Ta đoán là không có”. Người không nói lẽ nào ta không biết? Hừ, hẳn tiếp tục nhiều chuyện. “Người nói xem Bảo chủ của người có phải có khuynh hướng đoạn tụ hay không?”

Chân mày Dương Lăng Tiêu càng nhíu chặt. “Giang Thánh y, đừng nói lung tung, cẩn thận cái lưỡi của mình”

“A...”

Giang Ngọc Nhan kinh hoảng che miệng, lông mi dài chớp chớp, bộ dạng giống như bị dọa sợ hết hồn, quả thật chính là yêu tinh dụ người phạm tội. Nếu không phải Dương Lăng Tiêu làm người chính trực, tính cách lạnh lùng, lại biết Giang Ngọc Nhan không phải kiểu người đơn giản thì hẳn đã nhào tới ôm Giang Ngọc Nhan vào lòng an ủi một phen.

Dương Lăng Tiêu không để ý tới Giang Ngọc Nhan, không hề dừng bước mà tiếp tục dẫn đường.

Hôm nay lòng tin của Giang Ngọc Nhan đã chịu đả kích rất lớn.

Một Bạch Sơ Ảnh, lại thêm một Cổ Thiên Thương thì chưa tính, hai quái nhân kia vốn không tính cũng được. Thế nhưng không ngờ vị hộ vệ thoát nhìn chất phác này cũng không để ý tới mỹ mạo của hắn. Chẳng lẽ mình càng ngày càng xấu, hết người này tới người khác đều tỏ ra xa cách. Thật đau lòng...

Giang Ngọc Nhan than vãn một tiếng, vội đuổi kịp Dương Lăng Tiêu.

Cổ Thiên Thương lẳng lẳng nhìn người đang ngủ say trên giường, dịu dàng và thương yêu vỗ về gương mặt hơi tiêu tụy của hắn.

Ảnh, Bạch Sơ Ảnh.

Sao người lại đặc biệt như vậy? Sao ta lại cố chấp với người như thế?

Mặc kệ người là ai, sau này người phải ở cạnh ta, để ta bảo vệ người, quý trọng người.

Ta cũng đặc biệt với người đúng không? Ảnh mắt của người nói cho ta biết, người cũng thích ta đúng không?

Có vài người đã định trước sẽ gặp nhau, sẽ ở bên nhau, yêu thương nhau đến bạc đầu.

“Tiểu Ảnh”.

Giang Ngọc Nhan vất vả lắm mới tìm được cơ hội ở riêng với Bạch Sơ Ảnh, cần phải nắm chặt thời gian, nếu không lát nữa Cổ Thiên Thương về thì hết cơ hội.

Bạch Sơ Ảnh nghi hoặc nhìn hắn, một tháng ở Dược Thánh cốc hắn đều gọi mình là Bạch Sơ Ảnh, sao thoáng chốc đã thay đổi, hơn nữa còn lộ vẻ thần bí đề phòng, rốt cuộc có chuyện gì?

“Người hãy nghe ta nói”. Giang Ngọc Nhan hạ giọng, vẻ mặt nghiêm túc. “Nhất thiết không được nói cho người khác biết người có mang cục cưng”

“Tại sao?”. Bạch Sơ Ảnh không biết Giang Ngọc Nhan đang căng thẳng chuyện gì.

“Nghe lời ta nhất định sẽ không sai. Người cũng biết nam tử không thể mang thai, nếu người khác biết thì sẽ xem người là quái vật, sẽ mắng người, đuổi người, ghét người”

Biểu cảm của Giang Ngọc Nhan rất nghiêm túc, không giống như đang gạt người.

Bạch Sơ Ảnh tuy đơn thuần nhưng cũng không ngốc, ngược lại hắn rất thông minh, chỉ là lâu ngày hắn sẽ quên, không muốn suy nghĩ mà thôi. Muốn gạt hắn cũng không phải chuyện dễ.

Bạch Sơ Ảnh nghiêng đầu suy nghĩ một chút. “Không thể nói với Thương ư?”

Người không nên nói nhất chính là hắn! Nếu hiện tại hắn biết thì không làm thật ta mới là lạ!

“Đương nhiên, người muốn hắn ghét người sao?”. Giang Ngọc Nhan làm ra vẻ “chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng”.

“Ừ, không nói”

Giang Ngọc Nhan thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng chưa yên tâm mà dặn thêm lần nữa. “Nhất thiết phải nhớ kĩ, ai cũng không được nói, hiểu chưa?”

“Ừ”. Bạch Sơ Ảnh gật đầu.

Giang Ngọc Nhan hài lòng vươn tay sờ đầu hắn, lại bị hắn nghiêng người tránh né.

Sờ một chút cũng không được, thế mà cái tên Cổ Thiên Thương kia mỗi ngày ăn đậu hũ của người thì người lại tỏ ra rất hưởng thụ! Giang Ngọc Nhan tức giận rút tay về.

“Đây là thuốc viên ta làm cho người, sau này không cần uống mỗi ngày, uống nhiều cũng không tốt, hai ngày rồi uống một lần”

“Ừ”

Cho dù làm thành thuốc viên thì mỗi ngày uống vào hắn cũng nôn ra, cứ hai ngày uống một lần là được.

“Có gì không thoải mái thì nói, phải kịp thời cho ta biết, hiểu chưa?” Giang Ngọc Nhan vẫn là một đại phu làm tròn bốn phận, tử mĩ dạn dò Bạch Sơ Ảnh.

“Ừ”

9. Chương 9: Bệnh Lạ

CHƯƠNG 9: BỆNH LẠ

Sau khi gặp Bạch Sơ Ảnh, hai hộ vệ võ công cao cường là Mộc Huyền và Dương Lăng Tiêuu nghiêm nhiên biến thành người hầu. Dương Lăng Tiêuu vẫn thần nhiên kính cẩn, đối với hắn mà nói chỉ cần là làm việc cho Bảo chủ, cho dù bắt hắn đi chà bồn cầu hắn cũng không oán hận. Mộc Huyền thì ghen một bụng, nhưng mỗi lần nhìn thấy thiếu niên đậm mạp như sương khói kia thì trong lòng bèn nhũn ra. Hắn nói thầm, hèn gì Bảo chủ lại bị Bạch Sơ Ảnh mê hoặc! Chỉ cần đôi mắt trong vắt của Bạch Sơ Ảnh lơ đãng thoáng nhìn qua thì ai nấy đều tước vũ khí đầu hàng.

Ôi, đúng là tai hoạ. Người gây hoạ cho Bảo chủ là được rồi, cần gì phải kéo ta vào? Thật khiến người ta phiền muộn.

Còn có Thánh y kì quái Giang Ngọc Nhan kia nữa, mặt đã đẹp thì thôi, hết lần này đến lần khác lại mang bản chất xảo quyệt. Chưa kể thủ đoạn dùng độc của hắn lợi hại bao nhiêu, chỉ cần hắn nhướn mắt khê cười thôi là có thể khiến một nam nhân cao to quỳ dưới vạt áo hắn.

Vừa nhìn thấy Giang Ngọc Nhan thì Mộc Huyền đã cực kì tin tưởng vào câu “mỹ nhân như rắn rết”. Chưa kể đến những thứ khác, chỉ cần nhìn đôi mắt đẹp lơ đãng loé sáng và khoé môi cười như có như không của Giang Ngọc Nhan, Mộc Huyền đã biết người này tuy đẹp nhưng không thể bị hắn mê hoặc, nếu không nhất định sẽ chết rất thảm. Vì vậy mấy ngày nay Mộc Huyền vẫn luôn né tránh mỹ nhân rắn rết này.

“Mộc đại ca”. Giang Ngọc Nhan ngượng ngừng cười, so với hoa còn đẹp hơn.

Toàn thân Mộc Huyền run lên, da đầu tê dại, cuống quýt nói. “A, Giang Thánh y đây ư? Người tìm ta có việc gì? Bây giờ ta không rảnh, Bảo chủ sai ta chuẩn bị bánh ngọt cho Ảnh công tử, ta phải đi trước đây, có việc gì lát nữa rồi nói”. Thế rồi hắn giơ chân chạy mất.

“Ê, đừng chạy, ta đáng sợ vậy sao?”. Giang Ngọc Nhan phát tay áo đỏ thắm, bấu bấu đôi môi đỏ thắm, hung hăng trừng mắt nhìn theo bóng lưng chạy như bay kia.

Thật nhàm chán, Mộc Huyền trốn mình, Dương Lăng Tiêuu luôn lộ vẻ mặt quan tài không muốn trò chuyện, mà hai tên Cổ Thiên Thương và Bạch Sơ Ảnh thì khỏi nói, hơn phân nửa thời gian đều không coi ai ra gì mà trao nhau ánh mắt mập mờ.

Ôi, tốt nhất vẫn nên nghiên cứu điều phối một ít dược vật thú vị thôi. Giang Ngọc Nhan mỉm cười, vẻ mặt lại trở nên vui sướng.

“Làm gì vậy?”

“Luyện kiếm”. Bạch Sơ Ảnh trả lời một cách đương nhiên, cầm thanh kiếm treo trên tường mà bước ra ngoài.

Cổ Thiên Thương nhanh tay ôm lấy hắn, dùng chất giọng trầm thấp từ tính mà dụ dỗ. “Ngoan, đừng đi. Người quên lời dặn của Giang Thánh Y rồi sao? Chờ người khoẻ rồi ta và người sẽ cùng nhau luyện”

Bạch Sơ Ảnh được Cổ Thiên Thương nhắc tới mới nhớ những lời Giang Ngọc Nhan mỗi ngày căn nhắc bên tai. Thế nhưng đã lâu hắn chưa luyện kiếm, trong lòng rất ngứa ngáy. Giằng co một hồi, cuối cùng hắn vẫn thấy cục cựa quan trọng hơn, kiếm có thể luyện sau.

“Ừ, sau này sẽ luyện với người”

Cổ Thiên Thương thở phào một hơi, một tay cầm kiếm bỏ lại chỗ cũ, một tay kéo lấy Bạch Sơ Ảnh, sợ hấn lại đi ra ngoài.

“Đói không?”. Thấy dáng vẻ mắt mát của hấn, Cổ Thiên Thương lại đau lòng.

“Đói”

Rõ ràng mới ăn xong không bao lâu, thế mà lại đói bụng. Trước đây cha, nghĩa phụ, nghĩa mẫu cả ngày cứ lo rằng mình không ăn cơm, mà mình cũng thật sự không thấy đói, một ngày hai bữa là đủ rồi, mỗi bữa ăn cũng không nhiều. Hiện tại cũng không ăn nhiều nhưng rất nhanh đói bụng. Trước đây mình chưa từng biết đói bụng là cảm giác gì, bây giờ xem như biết rồi. Nếu cha biết mình ăn nhiều cơm như vậy nhất định sẽ vui vẻ.

“Huyền”

“Bảo chủ”. Mộc Huyền không biết từ nơi nào hiện ra, cung kính trả lời.

“Mang thức ăn chuẩn bị cho Ảnh đến lương đình”

Ăn? Sao lại ăn nữa rồi? Mộc Huyền nhìn Bạch Sơ Ảnh từ trên xuống dưới, xác nhận lại lần nữa đó là một thiếu niên thon gầy, sao có thể ăn nhiều như thế? Lại còn chuyên chọn các món chua cay, vừa nghe mùi tanh và dầu mỡ thì sẽ cực kì buồn nôn.

Giang Ngọc Nhan nói đây là vấn đề về cơ địa, điều trị một thời gian sẽ tốt hơn.

Thật sự có loại bệnh kì lạ vậy sao? Uống thuốc mấy ngày cũng không thấy đỡ, hơn nữa tình hình ngày càng có xu hướng trầm trọng hơn. Mộc Huyền bắt đầu hoài nghi y thuật của vị Thánh y thiên hạ đệ nhất này, có phải hấn cũng do người khác giả mạo hay không?

Chuyện này còn chưa tính, quan trọng nhất là vị Ảnh chủ tử không biết từ đâu tới này không chỉ khó chiều mà còn tùy hứng, chỉ cần là thứ gì đáng một chút thì cho dù khuyển thể nào cũng không ăn. Chuyện đơn giản như cho hấn uống thuốc thôi cũng trở thành nhiệm vụ gian khổ nhất Mộc Huyền từng nhận được, hại hấn mỗi ngày đều phải quẹt bếp lò cho Giang Ngọc Nhan để làm thuốc viên cho Bạch Sơ Ảnh.

“Mộc Huyền”

Mộc Huyền hồi phục tinh thần, phát hiện mình vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Ảnh công tử vẻ mặt thuần khiết đậm mạc kia, hơn nữa còn ngay trước mặt Bảo chủ. Trong lòng hấn phát run, lần này thì nguy rồi. Mỗi lần Bảo chủ gọi cả họ lẫn tên của mình thì chứng tỏ Bảo chủ rất tức giận.

Quả nhiên Mộc Huyền vừa ngẩng đầu lên thì đã tiếp xúc với ánh mắt phun lửa của Bảo chủ. Mặt khác không khí xung quanh Bảo chủ lại rất lạnh lẽo, Mộc Huyền bị dày vò giữa nóng và lạnh, sợ hãi cúi đầu, run như cây sậy. “Bảo chủ thứ tội, thuộc hạ không cố ý”

Cổ Thiên Thương u ám nhìn hấn một hồi, âm trầm nói. “Lần sau tuyệt đối không tha, lui xuống đi”

“Vâng”

Mộc Huyền lui nhanh như gió, mồ hôi lạnh toát ra.

“Không thích”. Bạch Sơ Ảnh nhíu mày, khẽ vuốt ve gương mặt lạnh lùng của Cổ Thiên Thương. Hấn thích Cổ Thiên Thương trò chuyện, không thích Cổ Thiên Thương mang vẻ mặt như thế, không thích không khí băng lãnh quanh người Cổ Thiên Thương.

Về mặt Cổ Thiên Thương lập tức nhu hoà, nắm tay hấn, hôn lên cái trán sáng bóng của hấn, dịu giọng nói. “Là ta không tốt, sau này ta sẽ chú ý. Ngoan, chúng ta tới lương đình ăn chút gì đó đi”

“Ừ”

Cổ Thiên Thương kéo tay hấn ra ngoài. Lúc tới lương đình, Mộc Huyền đã bố trí xong tất cả. Trên bàn đá bày đủ loại bánh ngọt, nhiều loại cháo khác nhau, có cả trái cây và đồ ăn vặt, cái gì cần là có cái đó. Ghế đá bên cạnh cũng lót đệm mềm, vì Bảo chủ sợ Ảnh công tử ngồi ghế đá sẽ khó chịu. Dưới cây hoa quế bên cạnh lương đình có đặt ghế dựa được trải da chồn tím, ngồi lên rất thoải mái. Mộc Huyền và Quách Tương đang đứng thẳng lưng chờ trong lương đình.

“Bảo chủ”. Hai người đồng thời cung kính nói. ?

“Tốt cả chứ?”

“Vâng, đều an bài tốt, mời Bảo chủ chậm dùng”. Quách Dương hơi khom người đáp lại.

Cổ Thiên Thương nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, hài lòng gật đầu. “Ừ, lui xuống đi”

“Vâng”. Hai người đáp lời rồi lui xuống.

Cổ Thiên Thương kéo Bạch Sơ Ảnh ngồi xuống, cầm một viên ô mai đưa tới miệng hắn. Bạch Sơ Ảnh cực kì tự nhiên ngậm vào.

“Ăn chút cháo trước nhé?”. Cổ Thiên Thương vừa hỏi vừa múc cháo cho hắn.

“Ừ”. Bạch Sơ Ảnh dường như rất hài lòng với ô mai trong miệng, trên mặt mang ý cười nhàn nhạt, thần thái vui vẻ.

Ăn xong cháo và một chút bánh ngọt, Bạch Sơ Ảnh cũng không ăn nhiều thêm, trong chốc lát đã thấy no.

“Còn muốn không?”

“No rồi”

Bạch Sơ Ảnh theo bản năng sờ cái bụng vẫn còn bằng phẳng. Sau khi biết trong bụng có cục cứng thì mỗi lần ăn cơm xong hắn đều vô thức vuốt ve bụng mình một chút, dường như muốn nói với cục cứng rằng đã ăn no.

Lúc đầu Cổ Thiên Thương nghĩ bụng hắn khó chịu nên khẩn trương vô ích một hồi, sau đó mới biết đây là thói quen của hắn. Động tác vuốt bụng của một nam tử chẳng những không khiến Cổ Thiên Thương thấy khó coi mà ngược lại lúc Bạch Sơ Ảnh làm động tác này thì trên người phát ra khí tức nhu hoà hấp dẫn đến chí mạng, khiến Cổ Thiên Thương rất muốn ôm hắn vào lòng, hấp thụ nhiệt độ trên người hắn.

“Đến bên kia nghỉ ngơi một chút”

“Ừ”

Ăn no, toàn thân cũng trở nên lười biếng, Bạch Sơ Ảnh nằm trong lòng Cổ Thiên Thương, thoả mãn cọ cọ ngực hắn, tìm vị trí thoải mái mà nằm. Cổ Thiên Thương ngồi trên ghế dựa, dịu dàng ôm Bạch Sơ Ảnh, một tay khẽ vuốt mái tóc đen mềm mại của hắn, ánh mắt dịu dàng nhìn hắn.

“Ảnh”

“Hả?”

“Về Cổ gia bảo với ta được không?”

“Cổ gia bảo? Là nơi nào?”. Bạch Sơ Ảnh ngẩng đầu nhìn thẳng Cổ Thiên Thương, nghi ngờ hỏi.

Cổ Thiên Thương thấy vẻ mặt hắn rất giống một đứa trẻ tò mò, mỉm cười. “Nhà ta”

“A”

“Được không?”

“A...”. Mi mắt Bạch Sơ Ảnh híp lại, rồi lại mở lên.

“Được không?”

“Nhưng ta phải về nhà”. Giọng Bạch Sơ Ảnh đầy ngái ngủ. Về nhà tìm cha, nói cho bọn họ biết ta có cục cứng. Ở bên ngoài không thể cho người khác biết, lại do dự không thể nói với Thương, chuyện này khiến trong lòng Bạch Sơ Ảnh cảm thấy không vui.

Nhà? Đúng vậy, hắn cũng có nhà. “Nhà người ở đâu?”. Hỏi rõ ràng thì có thể nói với cha mẹ hắn, xin giao hắn cho mình, mình sẽ thật quý trọng hắn.

“Trên núi”. Giọng Bạch Sơ Ảnh nhỏ đến mức hầu như không nghe được.

“Mệt rồi sao? Ngủ đi”. Cổ Thiên Thương vỗ nhẹ lưng Bạch Sơ Ảnh, dịu giọng thì thầm.

Bạch Sơ Ảnh thoả mãn thiếp đi trong vòng tay quen thuộc.

Cổ Thiên Thương nằm dưới gốc hoa quế, gió mát thoảng qua, hần lảng lảng nhìn người đang ngủ say trong ngực, trong lòng chưa bao giờ thoả mãn như thế.

Lúc tỉnh dậy, Bạch Sơ Ảnh bắt đầu suy xét đề nghị của Cổ Thiên Thương. Trong lòng nghĩ phải về nhà, nhưng hần lại không nỡ rời khỏi Cổ Thiên Thương, do dự chưa quyết.

Cổ Thiên Thương cũng không hỏi lại Bạch Sơ Ảnh có muốn cùng về Cổ gia bảo nữa không, chỉ cần Bạch Sơ Ảnh không nói phải rời đi là tốt rồi, chỉ cần Bạch Sơ Ảnh ở lại bên cạnh Cổ Thiên Thương là tốt rồi.

Tình yêu vốn rất đơn giản, chỉ cần nhìn người thì đã thoả mãn.

10. Chương 10: Triền Miên

CHƯƠNG 10: TRIỀN MIÊN

“Bảo chủ”

“Tình hình thế nào?”

“Từng có bốn năm nhóm sát thủ, trong đó có một nhóm nhận làm người, người kia trên tay đeo chiếc nhẫn của Bảo chủ”.

Dương Lăng Tiêu báo cáo rành mạch tất cả tin tức điều tra được cho Cổ Thiên Thương nghe. Chiếc nhẫn của Bảo chủ... Dương Lăng Tiêu rũ mắt nhìn vào tay phải của Cổ Thiên Thương, không có gì trên đó. Sao lại thế được? Vốn nghĩ thứ trên tay người kia là giả, nhưng hiện tại...

Trong lòng Dương Lăng Tiêu nghi hoặc, là ai mới có thể trộm được chiếc nhẫn trên tay Bảo chủ mà không tiếc chuốc lấy hoạ sát thân? Người nọ cũng không đơn giản, nhóm sát thủ nhận làm kia đều là cao thủ hàng đầu, thế nhưng không thể lấy được mạng hần.

Rốt cuộc là ai? Dương Lăng Tiêu nhin không được tò mò.

“Ừ”

Trong lòng Cổ Thiên Thương bỗng nhiên cảm thấy bất an. Cổ Thiên Thương nhìn ngón tay trần trụi, lần trước nhất thời sợ ý bị hạ độc, sau khi tỉnh lại bên hồ thì chiếc nhẫn đã không thấy tăm hơi. Người nọ là ai? Lấy chiếc nhẫn của mình rốt cuộc có mục đích gì? Muốn dùng nó khống chế Cổ gia bảo? Nói đùa, tuy chiếc nhẫn là tín vật của Bảo chủ các đời, nhưng thứ đó vốn có cũng được không có cũng không sao.

Nghe được tin người nọ bị sát thủ vây giết, trong lòng Cổ Thiên Thương có cảm giác hoảng loạn và lo lắng. Mình không muốn hần bị giết ư? Chắc vậy, ít nhất Cổ Thiên Thương muốn biết sau khi trúng độc thì đã xảy ra chuyện gì.

“Người nọ không bị giết đấy chứ?”

“Hình như là không, sát thủ phát đi đều chết hết. Vô thừa tướng nhất định tức muốn chết”

Vừa nghe đến Vô thừa tướng, trong mắt Cổ Thiên Thương loé lên tàn nhẫn, khoé miệng cong lên tà mị.

“Ngày mai xuất phát trở về bảo”

“Thuộc hạ đã biết”

Bốn năm lần vây giết đều không thành công, lão hồ ly đó chắc chắn không từ bỏ ý đồ, có thể lại phái sát thủ lợi hại hơn tới, trên đường càng phải cẩn thận.

“Sao rồi?”

Vừa thấy Giang Ngọc Nhan dời tay, Cổ Thiên Thương đã không kịp chờ đợi mà hỏi.

Giang Ngọc Nhan lúc đầu định khiến Cổ Thiên Thương khấn trương một chút, nhưng hắn biết không thể đùa với Cổ Thiên Thương được, không thể làm gì khác ngoài thành thật nói. “Không sao, tốt hơn trước nhiều, điều trị thêm một chút là tốt hơn bảy tám phần”

Về mặt Cổ Thiên Thương thả lỏng, nói với Giang Ngọc Nhan. “Ngày mai chúng ta sẽ lên đường về Cổ gia bảo, người cũng đi chung”. Giọng điệu hoàn toàn là ra lệnh, không chừa đường thương lượng.

Giang Ngọc Nhan bĩu môi, không cam lòng nói. “Biết rồi”

Cứ như mình là thuộc hạ của hắn không bằng, lời nói cũng không khách khí một chút. Ít nhất phải nhẹ giọng xuống chứ, nói thế nào thì Giang Ngọc Nhan cũng là một mỹ nam mà, hừ, thật không có mắt.

Cổ Thiên Thương nói xong cũng không để ý tới Giang Ngọc Nhan nữa, chỉ nhìn Bạch Sơ Ảnh ngồi bên cạnh. Bạch Sơ Ảnh về mặt tự nhiên, cầm bánh ngọt ăn, dường như không hề dị nghị với chuyện bọn họ vừa nói.

Cổ Thiên Thương thở phào một hơi. Bạch Sơ Ảnh không lên tiếng đòi về nhà, như vậy tức là ngầm đồng ý muốn về Cổ gia bảo với mình. Sau khi Bạch Sơ Ảnh nói phải về nhà, hai người đều chưa từng đề cập lại chuyện đó, nhưng trong lòng Cổ Thiên Thương thật ra rất sợ. Hắn lớn như vậy mà vẫn chưa từng biết đến chữ sợ là gì, thế nhưng lần này hắn thật sự sợ hãi Bạch Sơ Ảnh rời đi chính mình.

“Thương”

“Hả?”

Bạch Sơ Ảnh nghiêng người bò vào lòng Cổ Thiên Thương. Cổ Thiên Thương mỉm cười, cưng chiều vỗ vỗ lưng hắn. Bạch Sơ Ảnh lần thứ hai xoay người đè lên Cổ Thiên Thương, hai tay chống trên ngực hắn, trong đôi mắt trong vắt có một tầng mê ly, cúi đầu nhìn hắn.

Thân thể thon gầy của thiếu niên dán chặt vào Cổ Thiên Thương, nhiệt độ cơ thể của hai người chợt tăng cao, nóng đến mức hô hấp không thông. Chóp mũi gần như chạm vào nhau, hơi thở ấm áp tinh khiết của thiếu niên mang theo mùi thơm tự nhiên phát lên mặt, lên môi Cổ Thiên Thương, khiến hắn cảm thấy từng trăn tê đại nóng rực.

Cổ Thiên Thương vẫn không nhúc nhích. Hắn không biết vì sao Bạch Sơ Ảnh lại có hành động này, bình thường tuy bọn họ cũng thân mật nhưng chỉ giới hạn trong nắm tay và ôm nhau ngủ, cho dù Cổ Thiên Thương có suy nghĩ không yên phận nhưng cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi. Dù sao bọn họ mới quen hơn mười ngày, Cổ Thiên Thương không muốn đùa, không muốn ép buộc Bạch Sơ Ảnh, lại càng không muốn Bạch Sơ Ảnh vì vậy mà rời xa chính mình, cho nên Cổ Thiên Thương nhịn xuống.

Nhưng tình huống hiện tại... Sắc mặt Cổ Thiên Thương hơi khó coi, nghẹn đến đỏ bừng. Phía dưới đã có phản ứng, sưng lên đau nhức, Cổ Thiên Thương nhịn không được vươn tay ôm eo Bạch Sơ Ảnh, kéo Bạch Sơ Ảnh đến gần hơn. Cho dù biết rõ làm vậy sẽ càng khó chịu nhưng Cổ Thiên Thương không thể khống chế được.

Bạch Sơ Ảnh đương nhiên không biết Cổ Thiên Thương vất vả nhằn nhịn biết bao nhiêu. Hắn dường như cảm thấy khó chịu mà uốn éo thân thể, hai tay cọ cọ trên ngực Cổ Thiên Thương.

“Ảnh”. Cổ Thiên Thương kêu lên một tiếng đau đớn, muốn đẩy Bạch Sơ Ảnh ra nhưng không nổi, đành phải khàn khàn thấp giọng gọi tên Bạch Sơ Ảnh.

“Khó chịu?”. Bạch Sơ Ảnh lo lắng nhìn Cổ Thiên Thương. “Hôn, không đau”

Bạch Sơ Ảnh cúi đầu dán sát vào cánh môi mỏng của Cổ Thiên Thương. Hắn nhớ hôm đó ở bên hồ, Thương cũng có vẻ mặt khó chịu thế này, sau đó Thương đã dùng miệng ấn vào miệng mình như vậy, dường như làm thế hắn sẽ không còn khó chịu nữa. Tuy về sau Thương khiến mình rất đau nhưng mình không trách Thương, chỉ cần Thương thích là tốt rồi.

Cánh môi ấm áp ấn lên, hơi thở Bạch Sơ Ảnh nhanh chóng chiếm lĩnh toàn thân Cổ Thiên Thương. Cổ Thiên Thương giật mình, đầu óc nóng lên, còn chưa kịp phản ứng thì hai tay đã tự động kéo đầu thiếu niên

xuống, đè lên môi hắn mà cắn xé lẫn nhau. Cổ Thiên Thương vươn lưỡi phác hoạ viền môi Bạch Sơ Ảnh hai lần rồi há miệng ngậm lấy môi dưới của Bạch Sơ Ảnh mà gặm mút.

‘Không thể vận động kịch liệt, nhất là vận động trên giường’ – Lời Giang Ngọc Nhan quanh quẩn bên tai Cổ Thiên Thương, nhưng thân thể lúc nào cũng nhanh hơn lý trí, một khi đã quẩn quít thì không muốn buông tay. Tính tự chủ mà Cổ Thiên Thương vẫn luôn kiêu ngạo hiện tại trở nên yếu ớt không chịu nổi một kích.

“Ừm...”

Bạch Sơ Ảnh bị Cổ Thiên Thương hôn đến mặt mày đỏ bừng, rên lên một tiếng, hai tay mất hết khí lực yếu đuối đặt trước ngực hắn.

‘Nếu thật sự không thể nhịn thì cẩn thận một chút cũng được’ – Giọng Giang Ngọc Nhan lại vang lên bên tai, Cổ Thiên Thương giống như tìm được cớ, càng ôm chặt lấy thắt lưng Bạch Sơ Ảnh, một tay vuốt ve cổ hắn. Cổ Thiên Thương gặm nhấm cánh môi thơm ngọt của Bạch Sơ Ảnh, dùng đầu lưỡi cạy ra khớp hàm của hắn, không hề trở ngại mà luồn vào, sau đó quét qua hàm trên, lợi, răng... một lần rồi quẩn lấy đầu lưỡi nho nhỏ ấm áp của hắn mà dây dưa.

Bạch Sơ Ảnh không phản kháng, há miệng mặc cho Cổ Thiên Thương muốn làm gì thì làm, sau đó cũng học động tác của Cổ Thiên Thương mà bắt đầu vụng về đáp lại. Cổ Thiên Thương được cổ vũ, càng ra sức liếm hôn, môi lưỡi cọ xát phát ra tiếng nước “chật chạt” dâm mỹ.

“Ừm...”

Bạch Sơ Ảnh nuốt không được nước bọt, khẽ rên một tiếng, chất lỏng màu bạc tràn xuống môi hắn, thấm ướt cằm và cổ hai người. Cổ Thiên Thương buong môi Bạch Sơ Ảnh ra, lưu luyến hôn lên mũi hắn, một tay khẽ vuốt ve lưng hắn, một tay nâng lên mặt hắn mà tỉ mỉ quan sát.

Gương mặt tuần tú của Bạch Sơ Ảnh đỏ lên, vừa thuần khiết vừa mê người, cánh môi sưng lên, hơi hé ra thở dốc, đôi mắt đắm nước long lanh. Cổ Thiên Thương cảm thấy càng thêm miệng khô lưỡi khô.

“Ghét không?”. Giọng Cổ Thiên Thương khàn khàn gọi cảm.

“Thích”. Bạn đang ?

Bạch Sơ Ảnh nhìn chằm chằm vào môi Cổ Thiên Thương, dường như đang suy nghĩ vì sao môi hắn lại có thể mang đến cho mình cảm giác kì diệu như vậy. Ánh mắt Cổ Thiên Thương nóng rực, khẽ hôn lên cái trán sáng bóng, chân mày thanh tú, chiếc mũi thẳng tắp tinh xảo của Bạch Sơ Ảnh.

“Thương?”

“Hả?”. Cổ Thiên Thương dừng lại nụ hôn nhìn Bạch Sơ Ảnh, sợ hắn hối hận.

“Khó chịu”

Bạch Sơ Ảnh nhú mày, kéo bàn tay Cổ Thiên Thương đặt lên thân dưới nóng rực đang dán chặt nhau của hai người. Sắc mặt Cổ Thiên Thương biến đổi, gầm nhẹ một tiếng, ấn lên môi Bạch Sơ Ảnh lần nữa. Cổ Thiên Thương nghiêng người, một tay cách lớp quần áo mà vuốt ve thân dưới cứng rắn của Bạch Sơ Ảnh, một tay luồn vào y phục mà cọ xát lưng hắn.

“Ừm... Thương... Thương...”. Bạch Sơ Ảnh được vuốt ve thoải mái mà lại khó chịu, có chút hoang mang gọi nhỏ tên Cổ Thiên Thương.

“Ngoan, đừng sợ”

Cổ Thiên Thương hôn theo khoé môi Bạch Sơ Ảnh, lưu luyến một lúc ở chiếc cổ thon dài rồi đáp xuống xương quai xanh tinh xảo xinh đẹp. Một tay Cổ Thiên Thương cởi ra quần Bạch Sơ Ảnh, tay kia lại luồn vào vạt áo hắn.

“Ừm... a... Thương...”

Bàn tay nóng rực của Cổ Thiên Thương trực tiếp bóp lấy bộ phận đang cứng lên của Bạch Sơ Ảnh, khiến hắn kêu lên thành tiếng, thân thể cứng ngắc trong nháy mắt mềm nhũn xuống, cổ ngưỡng ra sau để cho Cổ Thiên Thương càng hôn được nhiều nơi khác trên ngực mình.

“Ảnh... thích không?”. Cổ Thiên Thương vừa nói xong thì đã ngậm lấy hai điểm tinh xảo nổi lên trước ngực Bạch Sơ Ảnh, khe liếm, mút, gặm nhấm.

“A...”. Từng đợt cảm giác tê dại lạ lẫm từ cột sống xông thẳng lên óc, tràn ngập toàn thân, khiến Bạch Sơ Ảnh khe run. “Thích, Thương”

“Thương cũng thích Ảnh, Ảnh tuyệt quá”

Bạch Sơ Ảnh toàn thân vô lực, mặt đỏ bừng, ánh mắt mê ly, hơi hé miệng thở dốc, tay không tự chủ luồn vào áo Cổ Thiên Thương mà mê loạn vuốt ve lồng ngực trơn bóng của hắn. Vật trên tay Cổ Thiên Thương càng lúc càng nóng, Bạch Sơ Ảnh cũng thở dốc càng ngày càng nhanh. Biết Bạch Sơ Ảnh sắp đến cực hạn, Cổ Thiên Thương làm nhanh hơn, lực đạo vẫn khống chế rất tốt, động tác dịu dàng mà dồn dập.

“Thương, Thương... ưm...”

Cổ Thiên Thương che lại miệng Bạch Sơ Ảnh, tiếng thở dốc quẩn quanh, động tác trên tay không hề chậm lại.

“Ưm...”. Bạch Sơ Ảnh bị Cổ Thiên Thương chặn lấy môi, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ. “Thương... A...”

Bạch Sơ Ảnh ngẩng đầu, nâng người lên, hét lên một tiếng rồi mềm nhũn ngã trở về. Thân dưới căng cứng của thiếu niên run rẩy phun ra tinh dịch trắng đục dính dính, tràn ngập mùi vị đặc trưng.

“Ảnh”. Cổ Thiên Thương lưu luyến hôn nhẹ lên cánh môi sưng đỏ khô gợt của Bạch Sơ Ảnh.

11. Chương 11: Bỏ Trốn Vào Đêm

CHƯƠNG 11: BỎ TRỐN VÀO ĐÊM

“Ảnh, Ảnh”.

Cổ Thiên Thương vừa hôn vừa lẩm bẩm. Bạch Sơ Ảnh mềm nhũn nằm đó, còn chưa khôi phục lại sau khi bắn tinh, mặc cho Cổ Thiên Thương hôn môi.

Cổ Thiên Thương hôn hôn xoay người kéo Bạch Sơ Ảnh vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, cảm kê lên đỉnh đầu hắn, nỗ lực dim xuống khô nóng trong cơ thể. Thế này là đủ rồi, nếu làm tiếp Ảnh nhất định không chịu nổi. Không thể vì xúc động nhất thời của mình mà khiến bệnh tình của Ảnh nặng thêm.

“Thương?”. Bạch Sơ Ảnh ngẩng đầu nhìn thấy biểu cảm ẩn nhẫn của Cổ Thiên Thương, nghi hoặc tại sao hắn không tiếp tục.

“Ảnh mệt sao? Ngủ đi”. Cổ Thiên Thương hôn lên cái trán hơi ẩm ướt của Bạch Sơ Ảnh, kéo hắn vào lòng, đắp kín chăn.

“Nhưng...”. Bạch Sơ Ảnh bỗng dưng vươn tay đặt lên bộ phận cứng rắn của Cổ Thiên Thương. “Khó chịu, ta giúp người”

“Ảnh”. Cổ Thiên Thương kêu lên một tiếng đau đớn, hô hấp bắt đầu dồn dập.

Bạch Sơ Ảnh hồi tưởng động tác vuốt ve lúc nãy của Thương, học dáng vẻ của hắn mà cách một lớp y phục cọ xát. Bạch Sơ Ảnh kéo quần Cổ Thiên Thương xuống, trực tiếp vươn tay nắm lấy chỗ kia vuốt ve. Tuy nỗ lực bắt chước nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, cách thức trúc trắc, lực đạo không tốt, có lúc dùng sức quá mức khiến Cổ Thiên Thương thấy đau. Nhưng Cổ Thiên Thương không lên tiếng, trái lại vô cùng kích động dưới động tác vụng về của Bạch Sơ Ảnh, nặng nề thở dốc. Cảm Cổ Thiên Thương không ngừng cọ xát đỉnh đầu Bạch Sơ Ảnh, một tay luồn vào trong áo vuốt ve tấm lưng trơn mịn mềm dẻo của hắn.

“Ảnh, Ảnh của ta”

“Thích?”. Nghe được Cổ Thiên Thương dồn dập thở dốc, trong lòng Bạch Sơ Ảnh dâng lên cảm giác thoải mái.

“Thích”

Tay Bạch Sơ Ảnh hơi bủn rủn nhưng vẫn cố gắng cử động, vật cứng rắn trong tay càng lúc càng lớn, dính dính trơn tuột khiến Bạch Sơ Ảnh không thể cầm chắc.

Sao lại lớn như vậy chứ, cầm cũng không được. Bạch Sơ Ảnh nghi hoặc, cúi đầu nhìn thứ nóng rực trong tay. Thông qua ánh đèn lay động, thứ kia cứng rắn dựng thẳng, chất lỏng trắng đục rỉ ra từ trên đỉnh, càng thêm trơn trượt. Bạch Sơ Ảnh há to miệng, có chút kinh ngạc. Hoá ra là hình dạng này! Động tác trên tay hắn dừng một chút, ngón tay hơi siết lại mới miễn cưỡng cầm hết. Thật lớn...

“Ảnh, đừng ngừng lại...”

Cổ Thiên Thương mặt đỏ lên, khó nhịn rên rỉ. Sao Ảnh lại dừng ngay lúc quan trọng để nghiên cứu thân dưới của hắn cơ chứ, thật nguy hiểm! Cổ Thiên Thương dồn dập vuốt ve lưng Bạch Sơ Ảnh.

“A...a...”

Bạch Sơ Ảnh xê dịch xuống dưới, bỏ thêm một tay vào, vùi đầu vào ngực Cổ Thiên Thương nghe tiếng tim đập thành thịch của hắn.

“Ảnh, nhanh... ưm, Ảnh...”

Cổ Thiên Thương đặt tay mình lên tay Bạch Sơ Ảnh, cùng cử động. Bạch Sơ Ảnh cảm thấy vật nóng rực đó càng phình lớn, hô hấp của Cổ Thiên Thương cũng càng thêm gấp gáp. Tay Cổ Thiên Thương cử động nhanh hơn, vật thể trong tay run rẩy phóng ra chất lỏng đậm đặc. Cổ Thiên Thương kêu lên một tiếng, dừng lại động tác, kéo Bạch Sơ Ảnh lên kịch liệt hôn môi.

Một lát sau, tiếng hôn môi ngừng lại, chỉ còn hương vị tình dục vẫn mãi chưa tiêu tan. Cổ Thiên Thương dịu dàng tỉ mỉ lau chất lỏng trên tay và cơ thể Bạch Sơ Ảnh, đồng thời cũng lau khô chính mình. Cổ Thiên Thương giúp Bạch Sơ Ảnh mặc lại quần áo, đắp chăn, ôm vào lòng rồi hôn lên trán hắn, giọng vẫn còn khàn khàn nhưng rất dịu dàng. “Ngoan, mệt rồi, ngủ đi”

“Ừ”

Bạch Sơ Ảnh thoải mái nhắm mắt, cảm thấy vị trí thoải mái trong lòng Cổ Thiên Thương, có lẽ vì mệt thật nên rất nhanh đã truyền ra tiếng hô hấp đều đặn.

Cổ Thiên Thương nhìn người trong lòng một lúc lâu mới lưu luyến nhích ra, kéo chăn đứng dậy xuống giường. Cổ Thiên Thương đứng ở trước giường chỉnh lại chăn, yêu thương nhìn một hồi mới vén màn ra khỏi phòng.

...

“Tiểu Ảnh, ngươi làm gì vậy? Đắc tội Cổ Thiên Thương nên bỏ trốn ư?”

Cuối cùng cũng có thể dừng lại, Giang Ngọc Nhan che ngực thở dốc, gương mặt đỏ bừng, diễm quang bắn ra bốn phía.

“Không phải”

Bạch Sơ Ảnh nhìn về hướng Mặc Ngữ lâu, ánh mắt xa xăm. Màn đêm dần dần bị vén lên, ánh trăng biến mất sau núi, tia sáng bắt đầu lộ ra. Những ngôi sao đêm đã ngưng ca xướng, buổi sáng đầu tháng tám với sương sớm bám vào giày, xung quanh yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng sương trượt xuống lá cây, nhỏ nhỏ, thản nhiên, từng chút từng chút truyền vào tai.

Giang Ngọc Nhan nương theo ánh sáng bình minh mờ mờ mà nhìn kĩ vẻ mặt Bạch Sơ Ảnh, lưu luyến ư? Đột nhiên nhìn thoáng qua cổ hắn, nói đùa, vết hồng khả nghi kia chẳng phải là...

Giang Ngọc Nhan cong lên khoe môi hoàn mỹ, Bảo chủ đệ nhất thiên hạ, bình tĩnh trầm ổn, hành động nghiêm cẩn, tính cách băng lãnh đạm nhạt mà cũng không nhìn được mấy ngày, đã ra tay với thiếu niên đơn thuần mới quen này. Chỉ cần nắm chặt lấy Bạch Sơ Ảnh thì sẽ nắm được chỗ dựa lớn là Cổ Thiên Thương,

hắc hắc, sau này làm chuyện gì cũng không cần phải lo nữa. Giang Ngọc Nhan ở trong lòng tính toán, rất đắc ý.

“Vì hấn làm chuyện người không thích nên mới vội vã chạy trốn ư?”. Giang Ngọc Nhan nghĩ lần này chắc chắn không sai.

“Không phải”. Bạch Sơ Ảnh vẫn nhìn về nơi xa.

Không phải? Vậy rốt cuộc là gì? “Có phải người không cẩn thận khiến hấn biết người mang thai?”. Vậy thì tiêu, cũng may trốn được nhanh chóng! Giang Ngọc Nhan vỗ vỗ ngực.

“Ta muốn đi”. Lần này Bạch Sơ Ảnh không muốn để Giang Ngọc Nhan đoán bậy, nhìn về phía hấn nói thẳng ra đáp án.

Giang Ngọc Nhan trừng Bạch Sơ Ảnh một cái. “Ta đương nhiên biết người muốn đi, chẳng lẽ hấn còn đuổi người ư?”. Cho dù người làm chuyện không thể tha thứ, người kia cũng không buông người ra!

“Ta phải về núi một chuyến thăm cha, sau đó sẽ xuống núi tìm hấn”. Bạch Sơ Ảnh đã lên kế hoạch tốt.

“Vậy cũng không cần chạy suốt đêm chứ, cứ như bỏ trốn trời chết vậy”

Giang Ngọc Nhan bắt mắt, rõ ràng đêm nay có thể ngủ ngon, ai ngờ vừa nghe tiếng động đứng dậy thì đúng lúc nhìn thấy Bạch Sơ Ảnh làm Mộc Huyền hôn mê, lại nhanh chóng điểm huyết hai ám vệ không biết từ nơi nào nhảy ra. Sau đó Bạch Sơ Ảnh kéo tay Giang Ngọc Nhan thì triển khinh công chạy ra ngoài ô.

Bạch Sơ Ảnh kì quái nhìn Giang Ngọc Nhan một cái, lạnh nhạt nói. “Thương muốn ta về nhà với hấn, nhưng ta muốn về núi, có việc nói với cha. Thương dường như không muốn ta rời đi, cho dù chỉ là một đoạn thời gian”

“Vậy nên người gạt hấn bỏ trốn?”. Giang Ngọc Nhan cảm thấy Bạch Sơ Ảnh cũng không đơn giản, ít nhất hấn biết rõ suy nghĩ của Cổ Thiên Thương. “Người không sợ hấn phát cuồng tìm người khắp nơi ư?”

“Ta đã để lại thư cho hấn, nói rõ ngọn nguồn, sẽ không để hấn lo lắng”. Bạch Sơ Ảnh nói rất tự tin.

Được rồi, chỉ mong vốn từ ngữ của Bạch Sơ Ảnh có thể khuyên được Cổ Thiên Thương không huy động lượng lớn nhân mã tìm bọn họ, nếu không lúc bị bắt trở về thì... Bạch Sơ Ảnh nhất định không có việc gì, nhưng còn mình...

“Người kéo ta đi chung là vì muốn mang ta lên núi ư?”

Như vậy sẽ được nhìn thấy cha hấn! Nếu cha hấn thật sự lợi hại như lời hấn nói, không chừng có thể giải thích chuyện nam nhân mang thai. Nghĩ đến đây Giang Ngọc Nhan liền không kiềm chế được hưng phấn.

Bạch Sơ Ảnh lại kì quái nhìn Giang Ngọc Nhan một cái, không biết vì sao hấn lại hưng phấn. “Người không thể tới”

“Tại sao?”. Giang Ngọc Nhan không vui nhìn Bạch Sơ Ảnh.

Bạch Sơ Ảnh rút vai, dường như hơi lạnh. Lúc vội vã rời đi chỉ tùy tiện mặc một bộ y phục, buổi sáng lại có vẻ lạnh. Bận đang ?

Giang Ngọc Nhan thầm mắng trong lòng, đoạt lấy bao quần áo trên lưng Bạch Sơ Ảnh mở ra xem một lần. Ủ, chuẩn bị rất đầy đủ, quần áo, dược vật, lương khô, ách... một túi ô mai.

Giang Ngọc Nhan lấy một bộ y phục màu trắng khoác lên người Bạch Sơ Ảnh, tức giận. “Mặc vào, lạnh cũng không biết tự mặc thêm y phục, không biết người ngốc thật hay ngốc giả nữa”

Bạch Sơ Ảnh thật sự thấy lạnh, không hề dị nghị mà mặc thêm áo, cũng không phản bác lời của Giang Ngọc Nhan.

“Mệt”. Bạch Sơ Ảnh nhìn Giang Ngọc Nhan một cái, tìm một chỗ sạch sẽ tựa vào gốc cây ngồi xuống.

Nghĩ đến việc Bạch Sơ Ảnh là một nam nhân mang thai dễ mệt mỏi, cơn tức của Giang Ngọc Nhan cũng tiêu tan, qua đó ngồi xuống.

“Cha người không cho người mang người ngoài lên núi ư?”

Điều này có thể đoán được. Nếu Bạch Sơ Ảnh cho tới 17 tuổi cũng chỉ gặp qua 3 người thì bọn họ nhất định ẩn cư trên núi, không muốn người khác quấy rối hoặc đang tránh né ai đó, không muốn bị người kia tìm được.

Ồi chào, cao nhân ẩn cư trong núi sâu, thật sự là càng ngày càng hấp dẫn.

“Ừ”. Bạch Sơ Ảnh nhìn Giang Ngọc Nhan. “Nếu người thật sự muốn lên núi, người có thể ở thôn trang gần đó chờ ta hỏi cha, nếu hần đồng ý người mới có thể lên”

Xem ra không phải hoàn toàn không có hi vọng, ta cứ đến gần đó với hần, khi biết là ngọn núi nào rồi thì tự mình đi lên cũng được, hắc hắc...

Bạch Sơ Ảnh dường như nhìn ra suy nghĩ của Giang Ngọc Nhan, liếc nhìn hần mà nhàn nhạt nói. “Nếu chỉ có một mình người thì không thể tìm được nơi chúng ta ở, cho dù người biết phương hướng cũng vào không được. Xung quanh nơi ở của chúng ta gần đầy cơ quan tinh vi, bố trí ngũ hành bát quái, cho dù người hiểu biết ngũ hành cũng rất khó thuận lợi vào trong”

Ồi chào, ai nói Bạch Sơ Ảnh ngốc đâu, xem đi, hần không phải đoán được ý đồ của mình ư? Giang Ngọc Nhan bị đoán ra tâm tư, hơi mất mặt, nhưng lại không thể làm gì ngoài chu môi nói. “Được rồi, ta ở dưới chân núi chờ tin tức của người”

Thật ra Bạch Sơ Ảnh kéo Giang Ngọc Nhan đi chung là vì lỡ không cẩn thận động thai thì còn có một Thánh y đến bảo đảm. Nếu Giang Ngọc Nhan biết ý định của hần, nhất định sẽ tức giận đến bĩu môi trừng mắt.

Vàng sáng màu cam dần dần lộ ra sau núi, sương trắng mỏng lung thay đổi bằng một tầng sắc thái ảm áp. Hai người dường như cũng mệt mỏi, tựa vào cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

Gió ban mai hơi lạnh thổi qua, đánh thức dãy núi xa xa, chỉ còn lại yên lặng thản nhiên.

12. Chương 12: Nhớ Nhưng

CHƯƠNG 12: NHỚ NHUNG

Cổ Thiên Thương nghiêm mặt, mưa gió sắp tới, sương giá lạnh lẽo, tờ giấy trong tay bị siết thành bột mịn tiêu tán trong không khí ngưng trệ.

Mộc Huyền căng thẳng đứng bên cạnh, cố gắng đè thấp hô hấp. Thật ra lúc này hần hận chính mình không thể mất luôn hô hấp. Ảnh công tử thật sự hại chết hần rồi, người muốn đi thì đi, Bảo chủ nhất định sẽ phái người hộ tống người, tại sao phải thừa dịp Bảo chủ vắng mặt mà chạy suốt đêm cơ chứ? Người chạy thì thôi, tại sao lại chạy trong buổi tối ta làm nhiệm vụ? Còn khiến ta hôn mê! Mộc Huyền khóc không nước mắt.

Tuy Bảo chủ thường ngày lạnh lùng, lúc bọn họ hành sự bất lực cũng sẽ âm trầm khiến người ta phát run, nhưng chưa có lần nào kinh khủng như vậy, quả thật đông chết người.

“Bảo chủ, có cần thuộc hạ dẫn người tìm Ảnh công tử về không?”. Dương Lăng Tiêu phá vỡ bầu không khí giá lạnh.

Ánh mắt lạnh lẽo của Cổ Thiên Thương lướt qua bốn người đang cúi đầu không dám thở mạnh phía dưới, lặng yên một hồi rồi nhìn mở bột phấn trong tay. “Không cần”

Nếu hần đã nói rõ thì mình cũng không nên cầu hần ở lại. Hần nói sẽ về thì nhất định trở về, mình phải tin tưởng hần. Tuy hần làm vậy khiến mình rất tức giận, nhưng mình cũng hiểu suy nghĩ của hần, hần không muốn thấy đáng về miễn cưỡng của mình. Huống hồ với tình hình hiện tại, vẫn không nên trắng trợn tìm

hắn thì hơn. Nếu lão tặc Võ thừa tướng kia biết mình coi trọng hắn thì hắn sẽ trở thành đối tượng săn đuổi. Vì an toàn của hắn, mình nên tạm thời rời xa hắn mới tốt.

Có điều...

“Nhật, Nguyệt”

“Có thuộc hạ”. Hai ám vệ thất trách tới qua cùng đáp lời.

“Các người đi tìm Ảnh, ở trong bóng tối bảo vệ hắn”

“Vâng”

Hai người âm thầm lau mồ hôi lạnh. May mắn Bảo chủ khoan dung, nếu không bọn họ cũng khó ở bên cạnh Bảo chủ nữa. Hai người lên tiếng đáp lời, sau đó trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Lại một trận yên lặng, sắc mặt Cổ Thiên Thương dễ nhìn hơn một chút, trầm giọng phân phó. “Các người chuẩn bị lên đường đi, giữ nguyên kế hoạch quay về bảo”

Hai người nhìn nhau một cái, trong mắt đều hiện lên nhẹ nhõm vì được cứu. “Vâng, Bảo chủ”

Trong phòng chỉ còn lại một mình Cổ Thiên Thương, bình minh còn chưa lộ rõ, yên tĩnh không có chút thanh âm. Cổ Thiên Thương siết chặt mảnh vụn trong tay, ánh mắt nhu hoà nhìn xa xăm.

Ảnh.

Người kia sáng như trăng, trong như suối, nhưng chỉ trong nháy mắt đã chiếm lấy trái tim lạnh băng của hắn, khiến hắn hiểu được ấm áp và nhu tình. Hắn cuối cùng cũng biết vì sao phụ thân lại cưng chiều mẫu thân như thế, bởi vì người kia là người người muốn quý trọng, là ràng buộc vĩnh viễn trong lòng.

Ảnh.

Bây giờ người đang ở đâu? Có phải người cũng nhớ đến ta không? Nếu phát bệnh thì làm sao bây giờ? Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của hắn, trong lòng Cổ Thiên Thương lại đau đớn.

Cũng may Giang Ngọc Nhan đi theo, y thuật của Giang Ngọc Nhan có thể tin. Sự khôn khéo xảo quyết của Giang Ngọc Nhan cũng là lá chắn rất tốt, bảo đảm Ảnh sẽ không bị người khác lừa dối.

Võ công của Ảnh chỉ kém hơn mình một chút, rất ít người có thể thắng được hắn. Đây cũng là nguyên nhân khiến mình thoáng yên tâm.

Ảnh, người rốt cuộc là ai? Ngay cả thám tử của Cổ gia bảo cũng không tra được lai lịch của người, cứ như là trên trời rơi xuống. Nhưng mặc kệ người là ai, ta cũng không buông người ra.

Chừng nào chúng ta mới có thể gặp lại?

Nhớ đến sự nhiệt tình và trúc trắc tới qua của Bạch Sơ Ảnh, còn có chút tò mò trẻ con, vẻ mặt Cổ Thiên Thương không tự chủ được nhu hoà, cánh môi hơi mông cũng cong lên.

...

“Nhìn gì vậy?”

“Không có gì”. Bạch Sơ Ảnh buông rèm cửa xuống, quay đầu nhìn Giang Ngọc Nhan.

“Nhớ hắn hả?”. Giang Ngọc Nhan ái muội nháy mắt mấy cái.

Hôm đó bọn họ nghỉ ngơi trong rừng một chút, sau đó đi dọc theo quan đạo, không bao lâu sau thì đến một trấn nhỏ. Ngay cả ngựa đều không có, thân thể Bạch Sơ Ảnh lại như vậy, nếu không tới đây thì bọn họ không một chết mới là lạ.

Hai người vào trong trấn thuê xe ngựa, mua quả khô, đồ ăn vặt, nước và bánh ngọt cho nam nhân mang thai ham ăn kia rồi lên đường. Hiện tại đã là ngày thứ năm, dọc đường lúc đi lúc nghỉ, gặp được thành trấn thôn xóm thì lấp đầy bụng, ngủ thật ngon, hôm sau lại tiếp tục đi gấp.

Mấy ngày nay Bạch Sơ Ảnh rất yên lặng, đa số thời gian ngồi trên xe đều lật tới lật lui thanh kiếm mà xem không biết chán, thời gian còn lại thì ăn bánh, hoa quả và uống nước. Hôm nay Bạch Sơ Ảnh kéo rèm xe lên nhìn bên ngoài một hồi lâu nên Giang Ngọc Nhan đoán hắn đang nghĩ tới Cổ Thiên Thương. Nhớ tới tình cảnh mập mờ lần đầu tiên hai người gặp nhau, Giang Ngọc Nhan không nhịn được rung mình, buồn nôn. Trên đời này thật sự có người nhất kiến chung tình, Giang Ngọc Nhan cảm thán.

“Ừ”. Bạch Sơ Ảnh gật đầu, ánh mắt vững vàng, không hề ngượng ngịu. Bạn đang ?

Giang Ngọc Nhan đã quen với tính tình của hắn, không tỏ ra gì thêm mà cũng nhìn ra ngoài cửa sổ. “Còn bao lâu nữa mới đến?”. Mỗi ngày đều đi, ăn, ngủ, rồi lại đi, Giang Ngọc Nhan đã thấy chán.

“Một tháng”. Lúc trước mình dọc theo con đường này xuống núi, chắc là còn khoảng một tháng lộ trình.

“Một tháng!”. Giang Ngọc Nhan che trán than vãn, nhưng không thể làm gì.

...

“Bảo chủ”

Dương Lăng Tiêu khom lưng đưa thư cho Cổ Thiên Thương. Cổ Thiên Thương mở ra nhìn thoáng qua, trên mặt hơi thả lỏng. Dương Lăng Tiêu nhìn mặt Bảo chủ thì biết Nhật Nguyệt đã tìm được Ảnh công tử, tất cả đều mạnh khỏe, vì vậy hắn cũng yên tâm.

“Bên kia có động tĩnh gì không?”

“Tạm thời không có”

“Ừ”. Cổ Thiên Thương gấp lại thư, bỏ vào trong hộp nhỏ. “Hoàng thượng thì sao?”

“Hoàng thượng cũng mạnh khỏe, hắn nhắc Bảo chủ hành động cẩn thận. Ba ngày trước Thái tử đã rời kinh, bảo rằng sẽ xem tình hình rồi gặp ngài”

“Vậy à. Thái tử cũng nên rèn luyện, có điều lần này hắn ra ngoài, lão tặc họ Võ nhất định không dễ dàng buông tha, đây là cơ hội tốt hiếm thấy”. Cổ Thiên Thương cười, tà mị lãnh khốc.

“Bảo chủ”. Dương Lăng Tiêu do dự không biết có nên nói tiếp hay không.

“Có chuyện gì cứ nói, không cần ấp a ấp úng”

“Vâng”. Dương Lăng Tiêu nuốt nước bọt. “Liễu tiểu thư đã đến Giang thành, nói nàng ở tửu lâu chờ ngài cùng về Cổ gia bảo”

Vừa nghe đến ba chữ Liễu tiểu thư, mặt Cổ Thiên Thương đã trầm xuống. Nữ nhân thật phiền, vẫn là Ảnh của hắn tốt nhất.

Vừa nghĩ tới Ảnh, vẻ mặt Cổ Thiên Thương liền dịu xuống, nhưng nghĩ đến nhiều ngày không thấy hắn, sau này có khi còn lâu hơn, trong lòng Cổ Thiên Thương bất giác thở dài.

Dương Lăng Tiêu nhìn vẻ mặt Bảo chủ thì biết hắn nhất định đang nhớ Ảnh công tử, chỉ có Ảnh công tử mới khiến Bảo chủ lộ ra dáng vẻ vừa vui vừa phiền muộn như vậy.

Tuy Cổ gia bảo trên giang hồ không thuộc Hắc đạo hay Bạch đạo, nhưng dù sao cũng là thiên hạ đệ nhất nên không ai dám coi thường. Thật ra người trong giang hồ không hèn mà cùng phân loại Cổ gia bảo thành Bạch đạo, tuy Cổ gia bảo luôn làm việc một mình và chưa từng tham gia các cuộc tụ họp của Bạch đạo.

Cổ Thiên Thương là đương gia của Cổ gia bảo, tuy lãnh khốc nhưng anh tuấn cao lớn, là đối tượng tốt nhất của nữ nhân giang hồ. Thường xuyên có những cô nương xinh đẹp to gan tự tìm tới Cổ gia bảo, hi vọng có thể nhìn thấy Cổ Thiên Thương, khiến hắn nhất kiến chung tình với mình rồi hai bên cùng kết thân. Nhưng Cổ Thiên Thương là người không hiểu phong tình, khách đến sẽ được Cổ gia bảo chu đáo đón tiếp nhưng chưa ai có thể nhìn thấy tận mặt Cổ Thiên Thương. Điều này khiến các nàng ghi hận mà không thể phát tác, cuối cùng không thể làm gì ngoài tức giận ra về.

Liều Y Y là biểu muội bà con xa với Cổ Thiên Thương, con gái của Binh bộ thượng thư Liều Thanh, được nuông chiều tùy hứng, không biết lý lẽ. Từ nhỏ nàng đã thích Cổ Thiên Thương, y vào thân phận đặc biệt mà tìm cơ hội dây dưa không buông, không để ý đến nam nữ thụ thụ bất thân và ràng buộc lễ nghi.

Cổ Thiên Thương cực kì chán ghét nàng, nếu không phải mẫu thân che chở nàng, nếu không phải nàng là con gái của Binh bộ thượng thư thì hẳn đã sớm chính nàng một phen. Mặc dù hắn không thích kết oán với nữ nhân nhưng nữ nhân này quả thật đáng ghét.

13. Chương 13: Tiểu Gia Hoả

CHƯƠNG 13: TIỂU GIA HOẢ

“Hai vị khách quan mời vào trong”

Tiểu nhị vừa thấy hai vị công tử tuần mỹ thì không khỏi sửng sốt, lúc công tử tuyệt sắc kia không vui cau mày thì hắn mới phản ứng kịp, vội ân cần chào hỏi.

Hôm nay là chợ phiên, trấn này không lớn, tửu lâu quán ăn không nhiều, tửu lâu xem như khá rộng này đã ngồi kín người.

Công tử áo đỏ tuyệt mỹ nhìn quanh một vòng, không vui cau mày. “Không còn bàn trống ư?”

Tiểu nhị khom người nhiệt tình đề cử. “Khách quan, hôm nay chỗ nào cũng đầy người, tửu lâu của ta là tốt nhất trong trấn, sạch sẽ rộng rãi, ngài tuyệt đối không tìm được cái thứ hai. Nếu ngài không để ý, ta sẽ hỏi một chút, tìm bàn thích hợp cho ngài ngồi chung được không?”. Tiểu nhị vừa nhìn khí chất và trang phục thì biết bọn họ nhất định là công tử giàu có, cố gắng giữ lại.

“Được rồi”.

Công tử áo đỏ miễn cưỡng nói. Công tử áo trắng thì từ đầu đến cuối không để ý, cũng chẳng nói một câu. Tiểu nhị đang muốn tìm một bàn ít người để hỏi thì có một bàn bên trái Giang Ngọc Nhan chủ động chào.

“Hai vị công tử này nếu không ngại thì qua ngồi với hai người chúng ta đi, rất hân hạnh”

Giang Ngọc Nhan và Bạch Sơ Ảnh vừa vào tửu lâu thì khách bên trong đã bị phong thái của bọn họ hấp dẫn, không hẹn mà cùng đưa mắt sang nhìn. Nghe nói bọn họ muốn dùng chung bàn, trong lòng mọi người đều động, nhưng chỉ suy nghĩ mà không dám tùy tiện nói ra.

Hai người vừa mời, một kẻ mụn cơm, một kẻ mắt khỉ, ánh mắt đều gian tà, vừa nhìn đã biết không phải người tốt. Bọn họ hí hửng nhìn Giang Ngọc Nhan và Bạch Sơ Ảnh chằm chằm, hệt như quỷ háo sắc muốn ăn hai người vào bụng.

Mọi người đang suy đoán Giang Ngọc Nhan nhất định sẽ kiên quyết cự tuyệt, ai ngờ lại nghe được âm thanh hơi trầm nhưng vô cùng dịu hoặc nói. “Ồi chào, hai vị đại ca nhiệt tình như vậy, tiểu đệ trong lòng vô cùng cảm kích. Đến, đệ đệ, chúng ta ngồi cạnh hai vị đại ca này đi”. Hắn kéo thiếu niên áo trắng đi tới.

Hai người kia lập tức đứng dậy đón chào, vươn tay muốn kéo bọn hắn nhưng đều bị nhẹ nhàng né tránh. Hai người cười gượng, kêu lên. “Đến, ngồi đi, đừng khách khí”

Giang Ngọc Nhan cười khuyếch thành ngồi xuống, hai người kia nhìn thấy thì ánh mắt đều trở nên dâm tà, nước bọt chảy ra.

Bạch Sơ Ảnh vẫn đứng như cũ, nhú chân mày thanh tú. Hắn không thích hai người kia, hơn nữa thức ăn trên bàn cũng khiến hắn buồn nôn. Nếu không phải tình hình ốm nghén mấy ngày nay đã chuyển biến tốt, hẳn đã sớm nôn ra.

“Ta sang chỗ khác”. Bạch Sơ Ảnh bỏ lại những lời này rồi ra ngoài.

“Ôi chào, vị tiểu huynh đệ này...”. Nam nhân mắt khi thấy Bạch Sơ Ảnh muốn đi, vội mở miệng giữ lại nhưng Bạch Sơ Ảnh không hề quay đầu.

“Đại ca, đừng để ý đến hần. Dạ dày hần không tốt, không thể ăn đồ nhiều dầu mỡ, ngài thông cảm chút đi. Có ta cùng các ngài không được ư, lẽ nào các đại ca không thích ta?”. Giang Ngọc Nhan hơi mếu máo, ai oán chực khóc.

Thích, sao lại không thích? Tuy tiểu mỹ nhân đã đi, nhưng còn đại mỹ nhân ở đây, cũng không lỗ vốn. Hai người cười thầm trong lòng.

“Không, sao lại không thích? Chúng ta thích, rất thích”

Hoá ra đại mỹ nhân cũng là hạng dân đẳng, hôm nay thật may mắn! Nam nhân mừng rỡ nói, còn nhân cơ hội sờ soạng bàn tay trắng nõn nhỏ bé của Giang Ngọc Nhan, vẻ mặt vui sướng như ăn rau mà nhai trứng vàng, tươi cười dâm dăng.

“Tiểu gia hoả, tới chỗ bọn ta đi”

Ở bàn sát cửa sổ có một đôi phu thê chừng ba mươi tuổi, nam nhân anh tuấn lạnh lùng, nữ nhân xinh đẹp như hoa, nhiệt tình hiền hậu. Người mời chính là vị mỹ phụ kia.

Bạch Sơ Ảnh nhìn bọn họ một cái, rất tự nhiên bước tới ngồi xuống. Hần nhìn qua nam nhân anh tuấn kia, hơi gật đầu với hai người rồi không thân cận cũng không xa cách mà nói. “Quấy rầy”

“Không đâu, cầu còn không được, cầu còn không được”. Mỹ phụ đầy hàm ý nhìn thoáng qua nam nhân mặt lạnh không nói gì bên cạnh, xem ra nàng ghen sắp chết, muốn tìm người nói chuyện.

“Xin hỏi khách quan muốn dùng gì?”. Tiểu nhị vừa thấy Bạch Sơ Ảnh ngồi xuống thì bước tới. Vị công tử bên kia xem ra trò chuyện rất vui với người chung bàn, tạm thời không cần qua hỏi.

Bạch Sơ Ảnh mặt không đổi sắc gọi một đồng món chua. Tiểu nhị kinh ngạc, nhưng vẫn dựa theo khách nhân phân phó mà chuẩn bị.

“Tiểu gia hoả, người thích ăn chua sao?”. Mỹ phụ trừng lớn đôi mắt trong veo, vừa tò mò vừa kinh ngạc.

Bạch Sơ Ảnh nhú mày, dường như hơi bất mãn với xưng hô “tiểu gia hoả” này, nhưng vẫn gật đầu đáp. “Ừ, thích”. Sau khi có cục cưng mới thích.

“Ta cũng từng thích, lúc có mang tiểu tử thú nhà ta. Hiện tại ngẫu nhiên cũng ăn, nhưng không thể ăn nhiều như người”. Mỹ phụ dường như cảm thấy đáng tiếc, không để ý đến hình tượng mà chép miệng.

Nam tử mặt lạnh không đổi sắc mặt, nhưng vẫn dịu dàng không ngừng gấp thức ăn vào bát thê tử. Mỹ phụ cảm động, hai mắt lưng tròng, thâm tình như biển cả nhìn trượng phu một cái. Nàng quay đầu nhìn Bạch Sơ Ảnh, vẻ mặt trong nháy mắt thay đổi, cười tươi như hoa nắm tay Bạch Sơ Ảnh, nghiêm túc nói. “Ta rất thích người, nếu người là con ta thì tốt rồi”. Nhớ đến đứa con cả ngày lạnh băng giống trượng phu, nàng càng vừa mắt với thiếu niên tuấn mỹ trước mặt.

“Đúng rồi, tiểu gia hoả, người tên gì?”

“Bạch Sơ Ảnh”. Bạch Sơ Ảnh vừa thông thả ăn cơm vừa đáp lời nàng.

Bạch Sơ Ảnh ư? Mắt mỹ phụ hơi loé lên, nam tử mặt lạnh cũng nghiêng đầu nhìn hần một cái. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Ta là Triệu Nhan Nhan, tiểu Ảnh, người làm con nuôi ta được không?”. Mỹ phụ tràn đầy chờ mong nhìn hần.

Bạch Sơ Ảnh ngừng gấp rau, nói lời xin lỗi. “Ta đã có nghĩa phụ nghĩa mẫu”

“Cái gì?”. Triệu Nhan Nhan trừng mắt, thoáng chốc mất đi hào quang, có chút giận dữ hỏi. “Nghĩa phụ nghĩa mẫu người là ai?”. Hừ hừ, dám cùng Triệu Nhan Nhan nàng tranh con trai, không có cửa đâu.

Bạch Sơ Ảnh kì quái nhìn nàng một cái, không biết vì sao nàng lại kích động. Hần gấp một miếng dưa chua tới miệng, nhai một hồi, nuốt xuống rồi mới chậm rãi nói. “Không thể nói”

“Cái gì?”. Triệu Nhan Nhan sắc mặt khó coi, nhưng khi nhìn thấy thái độ vững vàng cùng đôi mắt trong vắt của Bạch Sơ Ảnh thì rất nhanh lấy lại biểu cảm hiền hoà. Nàng tăng hắng một cái, lấy lòng nói. “Tiểu Ảnh, nếu có rồi cũng không sao, có nhiều cũng không thành vấn đề. Ta biết làm món ăn ngon, sẽ làm nhiều món chua cho người được không? Còn có các loại bánh ngọt rất ngon. Người thích ăn hoa quả khô chứ? Chua chua ngọt ngọt, ta cũng biết làm”. Triệu Nhan Nhan cố gắng đề cử chính mình.

“Ừ, thích”. Bạch Sơ Ảnh vừa nghĩ tới hoa quả chua ngọt thì gật đầu theo bản năng.

Triệu Nhan Nhan vui vẻ, không ngừng cố gắng. “Vậy người đáp ứng làm con nuôi ta đi, sau này ta sẽ làm cho người mỗi ngày”

Bạch Sơ Ảnh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lắc đầu nói. “Xin lỗi, ta phải hỏi cha ta trước thì mới trả lời người được”

Lúc này Triệu Nhan Nhan đã trợn mắt, còn phải hỏi cha hần sao? “Vậy cha người ở đâu, chúng ta mau tới hỏi hần”. Triệu Nhan Nhan bày ra tư thế lập tức đi ngay bây giờ.

Nam tử mặt lạnh kéo tay nàng, ấn nàng về chỗ ngồi. Triệu Nhan Nhan trừng hần một cái, lộ vẻ tức giận ngồi xuống.

“Ở trên núi”. Bạch Sơ Ảnh uống một ngụm nước ô mai. “Ta đang về”

“Vậy à? Vậy ta cũng về với người”

Bạch Sơ Ảnh lắc đầu. “Cha không cho mang người ngoài về nhà”

“A”. Về mặt Triệu Nhan Nhan ảm đạm.

Bạch Sơ Ảnh thấy nàng không hỏi nữa, tự mình ăn tiếp.

Triệu Nhan Nhan và nam tử mặt lạnh nhìn nhau một cái, không nói gì mà tự hiểu.

14. Chương 14: Hận Vì Đến Giờ Mới Gặp Nhau

CHƯƠNG 14: HẬN VÌ ĐẾN GIỜ MỚI GẶP NHAU

Đúng lúc này, nam nhân mụn cơm đang ngồi chung bàn với Giang Ngọc Nhan kêu lên một tiếng, bàn tay vừa sờ lên Giang Ngọc Nhan đã huyết nhục mơ hồ, bắt đầu thối rữa.

“Người”. Nam nhân mất khí hét to một tiếng, đứng lên muốn bỏ đao về phía Giang Ngọc Nhan.

Về mặt Giang Ngọc Nhan bất động, cười phong tình vạn chủng, thản nhiên nâng chén trà lên hớp nhẹ. Lúc nam nhân mất khí sắp chém tới Giang Ngọc Nhan thì đột nhiên kêu lên, đao trong tay rơi xuống bàn, khom lưng ôm bụng lăn lộn. Hai người đau đến mức không ngừng lăn trên mặt đất.

“Người rút cuộc là ai? Người đã làm gì bọn ta?”. Nam nhân mụn cơm cắn răng thở phì phò.

“Ôi chào, hai vị đại ca xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ tiểu đệ rất xấu khiến hai vị đại ca chán ghét như vậy, tình nguyện trốn dưới đất cũng không chịu ngồi chung ăn cơm với tiểu đệ?”. Giang Ngọc Nhan lấy tay che mặt, đáng vẻ bị thương. “Hu hu, tiểu đệ... hu hu...”. Đường như cực kì đau lòng, ngay cả lời nói cũng đứt quãng.

Mọi người trong tửu lâu đại khái đều hâm mộ và đổ kị hai người kia có thể ngồi chung bàn với mỹ nhân, hiện tại nhìn thấy bọn họ bị mỹ nhân khiến cho lăn lộn ra đất, không những không thương tiếc mà còn hả giận, đều dùng thái độ xem trò vui. Ha ha, đậu hũ của mỹ nhân không dễ ăn như vậy, nhất là đậu hũ của mỹ nhân rắn rết như Giang Thánh y, ăn cũng nghẹn chết người.

“Người, người hạ độc bọn ta. Mau... ai da... mau giao giải được ra”. Vẫn là nam nhân mụn cơm nói, nam nhân mất khí đã đau đến mức nói không ra lời.

Giang Ngọc Nhan ngừng giả khóc, cười tà đứng lên, hung hăng đá hai người kia mấy cái, giọng khàn khàn tà mị. “Hai vị đại ca hưởng thụ cho tốt, đây là chút tâm ý của tiểu đệ, xin vui lòng nhận cho”. Về mặt hắc biến đổi, âm trầm nói. “Cút, nếu không ta sẽ khiến các ngươi biến thành một vũng máu”

“Được lắm, người chờ xem”. Nam nhân mụn cơm kéo nam nhân mắt khỉ đùng tới đùng lui ra cửa, bỏ lại một câu rồi quay đầu chạy thoát.

Giang Ngọc Nhan vỗ vỗ vạt áo, tràn đầy ý cười hướng tới chỗ Bạch Sơ Ảnh. “Hai vị tiền bối, tại hạ Giang Ngọc Nhan có lễ”. Giang Ngọc Nhan mang bộ dạng mỹ nam nhu nhược, cung kính nghiêng người hành lễ với phu phụ Cổ gia.

“Giang Thánh y khách khí, mau ngồi, hôm nay thật vui khi gặp hai tiểu gia hoả ngoan ngoãn tuấn mỹ như vậy”

Triệu Nhan Nhan cao hứng bắt chuyện với Giang Ngọc Nhan, dường như chuyện vừa rồi không phải do Giang Ngọc Nhan làm. Ở trong mắt nàng nam tử áo đỏ xinh đẹp này là một đứa nhỏ ngoan ngoãn biết điều, cho dù hắc có thể tay không khiến người ta huyết nhục thối rữa, đau đớn lăn ra đất.

“Vị tỷ tỷ này thật xinh đẹp”. Giang Ngọc Nhan không hề keo kiệt mà ca ngợi.

“Ha ha”. Triệu Nhan Nhan ngượng ngừng cười. “Ta sao đẹp được như Giang Thánh y, Giang Thánh y không hổ là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, hôm nay gặp được thật sự là xấu hổ”

“Quá khen quá khen, Cổ phu nhân hiền đứa thông tuệ, là hiền thê lương mẫu người người tán thưởng”

“...”

“...”

Hai người thổi phồng ca ngợi nhau, đáng vẻ tự nhiên không chút đỏ mặt. Bạch Sơ Ảnh lẳng lặng ăn trưa, dường như không nghe thấy. Cổ Lãnh Phàm vẫn mặt lạnh như cũ, ngẫu nhiên gấp rau cho thê tử, không nói lời nào.

“...”

“...”

“Nhan tỷ tỷ”

“Giang tiểu đệ”

Hai người chảy nước mắt nắm lấy tay nhau, hận vì sao đến bây giờ mới gặp. Cổ Lãnh Phàm khoé miệng giật giật, vẫn không nói gì. Bạch Sơ Ảnh về mặt không đổi sắc.

“No rồi ư?”. Triệu Nhan Nhan vừa thấy Bạch Sơ Ảnh buông bát đĩa thì ân cần hỏi han.

“Ừ”. Bạch Sơ Ảnh nhận trà nàng đưa tới, khẽ nhấp một ngụm. “Cảm ơn”

“Đừng khách khí, sau này ta có thể là nghĩa mẫu của ngươi, còn khách khí với nghĩa mẫu làm gì”

“Chúng ta phải đi”

“Nhanh vậy, ngồi thêm chút đi”. Triệu Nhan Nhan khẩn cầu nhìn hắc, lại nhìn Giang Ngọc Nhan.

“Ta không thể làm chủ, dọc đường ta đều nghe hắc”. Giang Ngọc Nhan giơ tay bắt lực.

“Chúng ta phải đi gấp”. Bạch Sơ Ảnh đứng dậy, hơi khom lưng với nàng. “Quấy rầy hai vị”. Nói xong thì ra ngoài cửa.

“Tiểu Ảnh, đi đường cẩn thận, nhớ phải đến tìm ta đó”. Triệu Nhan Nhan nhìn theo bóng lưng Bạch Sơ Ảnh, có chút buồn vô cớ.

“Nhan tỷ tỷ, người còn chưa nói cho hắc biết phải đi đâu tìm ngươi, hắc tìm ở đâu bây giờ?”. Giang Ngọc Nhan nhìn Bạch Sơ Ảnh đang đi tới cửa, lại nhìn Triệu Nhan Nhan, mỉm cười.

“A, ta thật hồ đồ”. Triệu Nhan Nhan muốn đuổi theo, nhưng Bạch Sơ Ảnh đã đi ra ngoài. “Giang tiểu đệ, người giúp ta nhắn với hắc đến Cổ gia bảo tìm ta, cũng tùy thời hoan nghênh người đến chơi”. Triệu Nhan Nhan nhiệt tình mời.

Ha ha, có Triệu Nhan Nhan làm chỗ dựa, cho dù Cổ Thiên Thương biết chân tướng, muốn trách tội mình cũng không sợ. “Ta nhất định chuyển lời cho hắc, ta cũng rất mong đến Cổ gia bảo làm khách, đây chính là phúc ba đời”. Giang Ngọc Nhan mỉm cười, bỗng nhiên thần bí nói. “Có thể lần sau lúc gặp nhau, Nhan tỷ tỷ đã có cháu bông”. Nói xong không đợi cho Triệu Nhan Nhan hỏi mà xoay người nói. “Nhan tỷ tỷ, hẹn gặp lại, ta đi đây”

“Ê, ê, Giang tiểu đệ, người chờ chút, lời người vừa nói là ý gì?”

“Ý gì tới lúc đó người sẽ biết. Ta đi trước, lần sau gặp lại”. Giang Ngọc Nhan không cho Triệu Nhan Nhan có cơ hội đuổi theo, lách mình biến mất ngoài cửa.

“Ôi”. Triệu Nhan Nhan vươn tay nhưng không bắt được gì, vẻ mặt chán nản. “Sao lại vậy chứ”

“Ăn no, tìm chỗ nghỉ ngơi một chút”. Nam tử mặt lạnh nói với thê tử đang chán nản.

“Được rồi”. Hai người cùng ra khỏi tử lâu. “Tiểu Phàm, người nói xem đứa trẻ kia có phải nhìn rất quen hay không?”

“Bạch Sơ Dật”

“Đúng đúng, hắc giống y như Bạch Sơ Dật lúc còn trẻ. Chỉ là tính tình đơn thuần và yên tĩnh hơn Bạch Sơ Dật một chút, ôi, thật là đứa trẻ tốt”

“Bạch Sơ Dật ở trên núi”

“Suy đoán theo lời tiểu Ảnh nói, cha hắc tám chín phần là Bạch Sơ Dật. Ôi chao, hắc trốn suốt 17 năm”. Triệu Nhan Nhan suy nghĩ một chút, bỗng dưng hoảng hốt nói. “Tiểu Ảnh là con trai của Bạch Sơ Dật, như vậy... Bạch Sơ Dật đã có vợ. Hoàng đế biểu ca nếu biết thì không giết người mới là lạ. Ôi chao, chúng ta có nên nói cho Hoàng đế biểu ca biết không? Thật đau đầu”. Triệu Nhan Nhan vẻ mặt buồn rầu.

“Nói cho hắc biết cũng không sao, đến lúc đó có muốn tìm hay không là lựa chọn của hắc”

“A, chúng ta phải đổi hành trình, mau chóng đến kinh thành thôi”

“Ừ”

Bữa trưa đã qua, trên phố chỉ còn lại thừa thớt vài người và các chủ sạp nhỏ, yên tĩnh không có bất kì thanh âm gì.

Triệu Nhan Nhan đi mấy bước, bỗng nhiên kêu lên. “Tiểu Phàm, người nói tiểu Thương có phải khiến nữ nhân nhà người ta có thai hay không, nếu không tại sao Giang tiểu đệ lại nói vậy?”

“Thương nhi không phải kiểu người không biết chừng mực”

Cổ Lãnh Phàm tin tưởng con trai mình, Thương nhi làm việc trầm tĩnh, cũng không phải dạng háo sắc. Thiên kim của quan to quý tộc, khuê nữ danh môn giang hồ, có ai mà không quốc sắc thiên hương, nhưng hắc cũng không thèm nhìn một cái, sao lại có thể tùy tiện khiến nữ nhân mang thai.

“Cũng không thể nói vậy, nếu cô bé kia là người hắc thích, thanh niên mà, huyết khí phương cương, nhất thời không nhận được thì... nhớ năm đó người cũng...”

“Nhan nhi”

Vẻ mặt lạnh băng của Cổ Lãnh Phàm đỏ lên xấu hổ, đúng là kì quan trong thiên hạ. Triệu Nhan Nhan liếc trộm hắc một cái, che miệng cười. Đã làm suốt 20 năm, còn che giấu cái gì. Ta là nữ nhân mà còn không sợ, người còn che giấu gì chứ, hừ.

...

“Mới vừa ăn no mà đi gấp thì không tốt cho cục cưng”. Giang Ngọc Nhan đang dạy bảo nam nhân mang thai lơ mơ này.

“A”. Bạch Sơ Ảnh vén rèm xe, khom lưng nhảy lên.

“Nếu đã biết sao người còn đi?”. Giang Ngọc Nhan thật muốn đập cho hắn một gậy.

“Không sao, ở trên xe có thể nghỉ ngơi một chút”. Bạch Sơ Ảnh quay đầu ra cửa xe nói với phu xe. “Sư phụ, phiền người lên đường thôi, xin hãy đi chậm một chút”

Giang Ngọc Nhan trừng hắn, nhưng cũng không thể làm gì. Thời gian này đi chung với Bạch Sơ Ảnh, Giang Ngọc Nhan xem như hoàn toàn hiểu rõ tính nết hắn. Bề ngoài nhìn ngoan ngoãn, người khác hỏi gì cũng bình tĩnh trả lời, nhưng khi hắn không muốn nói thì cho dù người cầm gậy sắt đến cạy hắn cũng sẽ không mở miệng, lại càng đừng nói đến việc thay đổi quyết định của hắn.

“Ê, người biết hai người kia là ai không?”

“Trong tửu lâu?”

“Ừ, người có cảm thấy nam nhân không nói gì, mặt lạnh băng kia nhìn rất quen không?”

Bạch Sơ Ảnh bỏ một viên ô mai vào miệng, nghiêng đầu sang trái, suy nghĩ một chút rồi gật đầu. “Ừ, Thương”

“Người biết bọn họ là ai không?”

“Cha mẹ Thương”. Bạch Sơ Ảnh không hề do dự.

“Xem ra tương lai người phải gọi bọn họ là phụ thân mẫu thân”. Giang Ngọc Nhan mỉm cười. “Đến lúc đó Nhan tỷ tỷ nhất định rất cao hứng, nàng luôn mong chờ có một đứa con trai ngoan ngoãn như vậy”

Mỹ phụ kia thật có cá tính, không biết sao nàng lại đến với nam nhân lạnh lùng ít nói như Cổ Lãnh Phàm chứ. Hai người tính cách hoàn toàn ngược nhau.

“Tại sao?”

Giang Ngọc Nhan đảo mắt. “Người và Cổ Thiên Thương không phải ở bên nhau sao?”

“Không hiểu” Bạn đang ?

Bạch Sơ Ảnh quả thật không hiểu, tại sao hắn và Thương ở bên nhau sẽ phải gọi phụ thân mẫu thân? Cha chưa từng nói qua với hắn.

“Được rồi, có nói cũng vô ích, tới lúc đó người sẽ hiểu”

“A”

Giang Ngọc Nhan không nhìn được đảo mắt, chẳng thèm để ý đến hình tượng nữa. Dù sao nơi này chỉ có hắn và Bạch Sơ Ảnh, mà Bạch Sơ Ảnh có thấy hay không cũng thế thôi.

Bánh xe lộc cộc lăn trên quan đạo hẻo lánh, lưu lại bụi bặm lãnh đăng.

Còn nửa tháng nữa sẽ tới nhà, không biết cha đang làm gì? Trồng hoa, chế thuốc hay luyện kiếm?

Bạch Sơ Ảnh cúi đầu sờ lên bụng hơi nhô ra, cục cứng lớn thật nhanh, nửa tháng trước chẳng thấy gì, hiện tại sờ lên đã cảm giác được. Nếu cha cũng có thể sờ cục cứng thì hắn nhất định rất vui. Còn Thương nữa, nhưng vẫn không thể nói cho Thương biết ư? Nếu hắn biết thì có vui hay không? Chắc có, chắc hắn cũng thích cục cứng, thích cục cứng mà Ảnh sinh ra.

Giang Ngọc Nhan nhìn thiếu niên vẻ mặt nhu hòa, khoé môi vênh lên kia. Gần đây hắn luôn lộ ra vẻ mặt như vậy, chết tiệt, sao lại mê người thế chứ? Lẽ nào người mang thai bất luận là nam nữ, bất luận tính cách thế nào cũng sẽ biến thành rục rĩ khiến người ta không tự chủ muốn đến gần như vậy ư?

15. Chương 15: Dạ Hồn Lâu

CHƯƠNG 15: DẠ HỒN LÂU

“Bảo chủ, Ảnh công tử đã thuận lợi về nhà rồi sao?”

Cổ Thiên Thương gấp thư lại cất vào. “Còn chưa tới, bọn họ gặp phụ thân mẫu thân ở Kiêm gia trấn, còn ăn cơm với nhau”

“A”. Về mặt luôn luôn nghiêm túc của Dương Lăng Tiêu lộ ra nụ cười nhàn nhạt. “Phụ nhân nhất định rất thích Ảnh công tử. Ảnh công tử thật có duyên với Cổ gia”

“Ừ”. Cổ Thiên Thương cũng hiếm thấy nhu hoà, vừa nghĩ tới thiếu niên áo trắng kia thì trong lòng không tự chủ được dâng lên tình cảm ngọt ngào.

“Bảo chủ định chừng nào thì đón Ảnh công tử về?”. Với mức độ tình cảm của Bảo chủ với Ảnh công tử, Bảo chủ khẳng định không nỡ rời xa Ảnh công tử quá lâu.

“Chờ chuyện này ổn định thì ta sẽ tự đi đón hắn”

Nếu không phải lão tặc Võ thừa tướng có quá nhiều động tác thì sao mình lại không phân thân ra được? Mình và hắn cũng không cần tách ra, chính mình nhất định sẽ cùng hắn về nhà, nhân tiện bái kiến phụ mẫu hắn.

Mẫu thân dường như cũng rất thích hắn, nếu dẫn hắn về Cổ gia bảo cũng sẽ không chịu uất ức. Nếu ai dám ức hiếp hắn, mình nhất định sẽ không bỏ qua.

“Vụ kiện của Trầm thứ sử có tiến triển gì không?”

“Hiện tại còn chưa có phát hiện gì mới. Sát thủ ám sát Trầm thứ sử nhất định có võ công cực cao, có thể không kinh động đến thủ vệ mà còn toàn thân trở ra sau khi ám sát xong, tám chín phần là sát thủ Dạ Hồn lâu”

Cổ Thiên Thương cau mày, yên lặng một hồi. “Người thuê sát thủ sau màn không cần tra cũng biết là ai. Trầm thứ sử võ công không yếu, cho dù ngủ mê nhưng vẫn có tính cảnh giác, thế nhưng hắn lại chết trong lúc ngủ mà hoàn toàn không chút giãy dụa. Người cho rằng trong Dạ Hồn lâu ai có bản lĩnh như vậy?”. Trong mắt Cổ Thiên Thương hiện ra hàn quang.

“Ý Bảo chủ là lâu chủ Dạ Hồn lâu Trầm Thanh Nham đích thân ra tay?”

“Ừ”

“Không phải hắn cho tới nay cũng không tự mình ra tay ư? Tiền tài sắc đẹp quyền lợi hắn đều có, Võ thừa tướng rút cuộc cho hắn thứ gì mới có thể đả động tới hắn chứ?”

Dạ Hồn lâu tuy không phải tổ chức sát thủ có nguyên tắc, nhưng muốn mời được Trầm Thanh Nham cũng không phải chuyện đơn giản. Tài lực và sự lợi hại của Dạ Hồn lâu chỉ kém hơn Cổ gia bảo, mà Trầm Thanh Nham lại là kẻ cao ngạo cổ quái, chẳng nề mặt bất cứ ai.

Chân mày Cổ Thiên Thương nhíu chặt, giọng băng lãnh. “Vẫn có thứ đả động được hắn, chỉ là chưa tìm được nên chúng ta mới bị động như thế thôi. Nếu Dạ Hồn lâu âm thầm giúp đỡ Võ Bách Hải, như vậy muốn lật đổ hắn cũng khó hơn”. Có điều Cổ Thiên Thương sẽ không để Võ lão tặc kiêu ngạo quá lâu, Cổ gia bảo cũng không phải ăn không ngồi rồi.

“Thuộc hạ sẽ cố hết sức điều tra rõ”. Dương Lăng Tiêu biết tầm quan trọng của chuyện này.

“Ừ”. Cổ Thiên Thương gật đầu, một lát sau bỗng dừng biến sắc, nghiêm túc nhìn Dương Lăng Tiêu. “Lần này Thái tử dẫn theo bao nhiêu người ra ngoài?”

Dương Lăng Tiêu nghe vậy dường như cũng ý thức được điều gì, vẻ mặt lo lắng. “Hơn hai mươi, đều là thị vệ hạng nhất”

“Hơn hai mươi, nếu chúng ta đoán đúng...”. Cổ Thiên Thương vẻ mặt vô cảm, nhưng chân mày nhíu lại. “Tiêu, người lập tức dẫn người hội họp với Thái tử, phải thêm nhiều ám vệ đến bên cạnh Ảnh. Nói với Huyền rằng hắn đã được bỏ lệnh cấm, bảo hắn tiếp nhận nhiệm vụ hiện tại của người”

“Vâng, Bảo chủ”. Dương Lăng Tiêu nhận lệnh, nhanh chóng lui xuống bố trí.

“Bảo chủ, biểu tiểu thư muốn mời ngài cùng ngắm hoa ở hậu viên”. Dương Lăng Tiêu vừa đi, Kha Dĩ, quản gia của biệt viện Giang thành đã tới bẩm báo.

Cổ Thiên Thương không vui nhíu mày, từ lúc mình tới Giang thành, Liễu Y Y suốt ngày tìm đủ mọi cách để mình gặp nàng. Đôi môi mỏng của Cổ Thiên Thương khẽ hé ra hơi thở lạnh lùng. “Bảo nàng về phòng đi, ta không rảnh”. Hắn vung tay bước đi.

Kha Dĩ nhìn theo bóng lưng băng lãnh kia kia, vẻ mặt biến thành đũa đám, che trán than vãn. Sao ta lại xui như vậy, đụng phải chủ tử khó phục vụ như thế. Vừa nghĩ tới biểu tiểu thư ngang ngược kiêu ngạo kia, mặt Kha Dĩ còn khó coi hơn giấm phải phân chó.

Nữ nhân mặc váy lụa màu hồng cánh sen, thêu hoa mai trắng, tóc mai cài trâm châu trắng bạc khẽ rũ xuống, vẻ mặt như trăng non, mày liễu môi son, xinh đẹp tú lệ. Kha Dĩ chậm rãi dời bước đến hậu hoa viên, nhìn nữ tử xinh đẹp kia nhưng không hề có chút tán thưởng. Hắn hít sâu một hơi, cất bước đi tới, vẻ mặt thấy chết không sờn.

“Biểu tiểu thư”

“Đến, không đến, đến, không đến, đến, không đến...”. Ngón tay thon dài của Liễu Y Y vẫy về cánh hoa cuối cùng, nghe được có tiếng gọi, trong miệng chỉ kịp nói chữ “không” thì lập tức mừng rỡ quay đầu lại. “Biểu ca”

Thấy vẻ mặt tươi cười của Kha Dĩ, phía sau không còn người nào khác, Liễu Y Y tức giận ném cành hoa tro bụi xuống đất, hung hăng đạp mấy cái. Đôi mắt đẹp của nàng nhìn chằm chằm Kha Dĩ, ngón tay thon dài chỉ vào mặt hắn, môi đỏ mọng phun ra mấy chữ không hề hay ho. “Cái đồ nô tài vô dụng nhà người, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong”. Thế rồi nàng lại đạp lên mặt đất đầy cánh hoa tàn. “Người làm quản gia có biết xấu hổ hay không, ngay cả một sợi tóc của biểu ca cũng không bằng, hừ, ta phải nói biểu ca đuổi người đi”

Kha Dĩ cũng rũ mắt, khoé miệng co rúm nhìn cánh hoa thê thảm dưới đôi giày thêu tinh xảo kia, trái tim cũng run lên theo, dường như mỗi bước của nàng đều dẫm nát trái tim mình.

Kha Dĩ rũ mắt lắng nghe, nhưng trong lòng lại trợn trắng. Người chửi đi, chửi đi, ta coi như là nghe mèo kêu. Bảo chủ, hắc, ta đương nhiên kém hơn hắn, nhưng đâu đến nỗi ngay cả một sợi tóc cũng không bằng, quá khoa trương rồi. Nói Bảo chủ đuổi việc ta ư? Ha ha, vậy cũng phải xem Bảo chủ có nghe lời người hay không đã. Kha Dĩ giễu cợt.

“Cút cho ta, đừng để ta gặp lại người”

Ôi chao, gương mặt xinh đẹp của biểu tiểu thư vẫy vẫy lên rồi, như vậy Bảo chủ lại càng không thích người. Kha Dĩ cũng lấy làm may mắn, cút, tốt quá, ta ước gì nhanh chóng được cút đi đây, không có lòng tự trọng mới có thể ở đây nghe người mắng.

“Kha Dĩ xin cáo lui”. Hắn phui mông đi.

Đôi mắt đẹp của Liễu Y Y phun lửa, nhìn chằm chằm theo bóng lưng hắn như muốn đốt ra một cái lỗ trên đó.

...

“Chuyện gì vậy?”

Tuy võ công Giang Ngọc Nhan không tốt lắm nhưng dư sức đối phó với mấy kẻ lưu manh. Ngay cả hắn cũng cảm nhận được sát khí, như vậy khẳng định là cao thủ.

Bạch Sơ Ảnh hướng về phía hắn ra dấu dừng lên tiếng, khom người vén màn vải lên, nhẹ giọng nói. “Sự phụ, phiền người chờ ở đây một chút”

Xe ngựa dừng lại, hai người bước xuống, Bạch Sơ Ảnh nói với xa phu. “Sư phụ, người chờ ở ven rừng, chúng ta tới trước dò đường một chút”

Xa phu này theo bọn họ ba ngày, dọc đường cũng gặp qua một ít sơn tặc giặc cỏ, đều bị hai vị công tử tuần mã này đơn giản chế phục. Xa phu rất kính nể bọn họ, hiện tại nhất định là tình huống không thích hợp nên mới bảo mình dừng lại.

“Công tử cẩn thận, ta ở đây chờ các người”

“Ừ”

Bạch Sơ Ảnh gạt đầu, cầm kiếm đi về phía trước. Giang Ngọc Nhan cũng đi theo.

Có phải đám người lần trước vây giết Bạch Sơ Ảnh không? Nếu vậy thì tình huống thật không khéo. Bạch Sơ Ảnh võ công rất cao, nhưng trong bụng hiện tại đang có chuyện, sợ rằng... Chỉ mong là không phải! Tiểu tử này rốt cuộc là ai? Không phải lần đầu xuống núi ư, sao lại bị người đuổi giết? Hơn nữa về mặt hắc còn vô tội không biết nguyên nhân. Bọn đang ?

Hôm nay đã đi cả ngày mà chưa gặp được thành trấn gì, vì vậy ban đêm nhất định phải ngủ ngoài trời. Trước kia cũng có vài lần như vậy, nhưng hết thấy đều tốt đẹp, không gặp nguy hiểm gì. Bạch Sơ Ảnh dường như rất thích ứng với sinh hoạt ngoài trời, không giống với bề ngoài được cưng chiều của hắn, có lẽ vì hắn sống trên núi. Đi đêm có ngày gặp ma, tối nay không biết gặp phải ma háo sắc hay ma tham lam nữa.

Giang Ngọc Nhan còn đang suy nghĩ miên man, không hề cảm thấy được nguy cơ thì Bạch Sơ Ảnh đã kéo hắn đến trốn sau một gốc cây. Giang Ngọc Nhan lúc này mới cảnh giác, vừa nhìn phía trước thì đã trợn mắt. Mặt hắn hơi đỏ lên, lúc này mình còn hạ quyết tâm bảo vệ Bạch Sơ Ảnh, ai ngờ trong chớp mắt lại để Bạch Sơ Ảnh bảo vệ mình. Tuy cách xa khoảng mười trượng nhưng nhĩ lực và thị lực của hai người rất tốt, có thể nhìn thấy tình hình phía trước rất rõ.

Gió nhẹ khẽ phất, đêm đầu tháng tám, hoa bạc như nước, nhưng trong rừng cũng không yên lặng. Dưới ánh trăng, tiếng đao kiếm va chạm leng keng, sát khí tràn ngập, cách vài chục trượng cũng cảm giác được.

“Làm sao bây giờ?”

Giang Ngọc Nhan nhìn thoáng qua thì đã rõ thế cục trước mặt. Hơn một trăm người đối đầu với hai mươi người, hơn nữa một trăm người áo đen kia vừa nhìn cũng biết là sát thủ đứng đầu. Giang Ngọc Nhan đoán rằng công lực của bọn họ cũng không kém bảy sát thủ Bạch Sơ Ảnh gặp lúc trước. Người cầm đầu đám người áo tím khoảng hơn hai mươi tuổi, võ công không kém, nhưng đó là dưới tình huống đơn đấu. Lấy hai mươi đối một trăm, vừa nhìn đã biết thắng bại.

“Chờ”. Bạch Sơ Ảnh không chớp mắt nhìn phía trước, bình tĩnh chuyên chú.

“Người muốn xen vào ư?”

Giang Ngọc Nhan không tán thành việc xen vào. Hai người bọn họ cũng không phải dạng nhiệt tình, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, trừ phi bại não mới có thể làm vậy. Hai nhóm người này thực lực rất mạnh, nếu bọn họ nhúng tay thì chưa chắc toàn thân trở ra. Bọn họ không thể mạo hiểm như vậy.

Bạch Sơ Ảnh cũng không trả lời, vẫn chuyên chú quan sát tình thế hai bên. Dưới ánh trăng mờ mờ, gương mặt tuần tú lộ ra quang mang khiến người ta khiếp sợ

16. Chương 16: Tình Thế Nguy Cấp

CHƯƠNG 16: TÌNH THẾ NGUY CẤP

“Ê, người không định quản loại chuyện phiền toái này đấy chứ?”

Giang Ngọc Nhan chưa từng thấy qua vẻ mặt này của Bạch Sơ Ảnh, trong lòng nhao nhao. Chuyện này nếu xen vào nhất định không thể toàn thân trở ra, sau này phiền phức sẽ liên tiếp kéo đến, nếu xui xẻo thì cả đời cũng đừng hòng yên bình.

“Còn có người”. Bạch Sơ Ảnh nói một câu khó hiểu.

“Cái gì?”

“Xung quanh còn ẩn nấp 15 cao thủ”

Chưa tới gần nơi này hắn đã cảm thấy không thích hợp, sau khi tỉ mỉ lắng nghe mới phát hiện cách nơi hỗn chiến không xa còn có hô hấp của 15 người, toàn là cao thủ. Những người đó nhất định thuộc phe áo đen, nếu không cũng không nhận được cho tới lúc này.

“Cho nên người định giúp người áo tím kia?”

Giang Ngọc Nhan còn chưa dứt lời, Bạch Sơ Ảnh đã giơ kiếm bay ra ngoài, vung lên chắn một thanh đao sau lưng người áo tím.

“Người đứng đây đừng nhúc nhích”. Trước khi đi Bạch Sơ Ảnh còn bỏ lại một câu.

“Người...”

Giang Ngọc Nhan vươn tay ra kéo hắn, nhưng chỉ chạm tới không khí lạnh lẽo. Hắn lắc lắc bàn tay trống rỗng, cảm giận nói nhỏ. “Người nghĩ người là ai, bản thân cũng khó giữ mà còn đòi làm anh hùng. Nếu cục cưng xảy ra chuyện không may, ta sẽ không tha cho người”

Ngoài miệng nói vậy nhưng ánh mắt Giang Ngọc Nhan vẫn dõi theo chuyển động của Bạch Sơ Ảnh. Tuy võ công Giang Ngọc Nhan không giỏi, nhưng xét về dùng độc nếu hắn nói thứ hai thì không ai dám nói thứ nhất. Nhưng tình hình hiện tại không cho phép Giang Ngọc Nhan tùy tiện hành động, nếu không ngay cả hắn cũng bị cuốn theo. Phải đợi thời cơ tốt nhất mới có thể cứu tiểu tử kia một mạng.

Rõ ràng Bạch Sơ Ảnh không phải kiểu người xúc động như vậy, hôm nay sao đột nhiên lại biến thành người tốt? Lẽ nào hắn quen thanh niên áo tím kia? Chẳng lẽ là một tên tình nhân khác? Không thể nào...

Giang Ngọc Nhan bị suy đoán của mình dọa. Nếu nói vậy Bạch Sơ Ảnh cũng thật lợi hại, không chỉ chớp lấy Cổ bảo chủ lãnh khốc, mà thanh niên áo tím này vừa nhìn cũng biết thân phận tôn quý, không chừng còn là hoàng thân quốc thích. Trời ạ, đệ nhất mỹ nam tử như hắn mà còn kém hơn Bạch Sơ Ảnh.

Triệu Cảnh Trần thầm kinh ngạc nhưng muốn tránh đi đã không kịp rồi. Đơn độc đối phó Trần Thanh Nham đã hơi miễn cưỡng, lúc này phía sau đột nhiên bị tập kích thì không thể toàn thân trở ra. Phe mình đã yếu thế, nếu lúc này bị thương thì nhất định không thể trốn. Lẽ nào đêm nay Triệu Cảnh Trần hẳn phải chết thế này?

Trong lòng suy ngẫm, hắn đồng thời nghiêng người cố hết sức né tránh công kích đằng sau, kiếm trong tay lại chém ra ngăn cản Trần Thanh Nham đâm tới.

Trước mắt loé lên ánh sáng trắng, hai tiếng “keng keng” vang lên, đau đớn trong dự đoán không xuất hiện. Một nam tử áo trắng thay Triệu Cảnh Trần ngăn một đao phía sau, mà hắn thì gạt ra kiếm của Trần Thanh Nham.

Triệu Cảnh Trần thầm thở phào nhẹ nhõm, chuyên tâm đối phó Trần Thanh Nham.

Bạch Sơ Ảnh không bao lâu đã giải quyết tên sát thủ đánh lén kia, nhưng rất nhanh có hai tên tiến lên triển đấu với hắn. Giang Ngọc Nhan không dám lơ là, không chớp mắt chú ý Bạch Sơ Ảnh, sợ hắn không cẩn thận bị thương.

Bởi vì lực lượng cách xa, cục diện ngày càng bất lợi với Triệu Cảnh Trần. Hơn phân nửa người đã chết, phần còn lại cũng bị thương, đang vất vả chống đỡ. Triệu Cảnh Trần dần dần lui đến bên người Bạch Sơ Ảnh, đưa lưng về phía nhau. Kiếm trong tay không ngừng vung lên, hai người nhìn nhau một cái. Thấy rõ dung mạo của Bạch Sơ Ảnh, Triệu Cảnh Trần kinh ngạc, người này không phải là... Trong lúc ngây người, kiếm của Trần Thanh Nham đã đâm tới trước ngực hắn.

“Đừng phân tâm”.

Thanh âm thần nhiên vang lên đánh tan tiếng đao kiếm, khiến người ta toàn thân thoải mái. Triệu Cảnh Trần rung mình, mồ hôi ứa ra, nếu không nhờ người này, hẳn có thể đã chết thêm lần nữa.

“Cảm ơn”. Đây không phải là lúc nghiên cứu thân phận của người kia.

Thân ảnh màu trắng mềm mại phiêu dật, kiếm cũng như người, người cũng như kiếm. Kiếm quang lạnh lẽo không hề khiến hắn trở nên băng lãnh, trên người cũng không có chút sát khí, đứng dừng trong vắt, nhợt như nước trôi xuôi chảy.

“Người là ai?”

Giọng Trần Thanh Nham thấp trầm, lộ ra sát khí u ám. Thân thủ người này có thể trên cả hắn, mà chiêu thức nhẹ nhàng không có sát khí nhưng lại sát thương cực mạnh kia, chính hắn chưa từng thấy qua hay nghe qua.

Người này là ai mà đi ra quấy rối chuyện của mình? Cho dù hắn võ công rất cao, nhưng hôm nay Triệu Cảnh Trần phải chết.

Thiếu niên áo trắng không để ý tới Trần Thanh Nham, mắt cũng không giương lên, kiếm đến người chết, chỉ trong chớp lát đã có thêm hai thi thể áo đen.

“Đối thủ của ngươi là bổn cung, Trần Thanh Nham”. Triệu Cảnh Trần trong lòng thầm khen thiếu niên áo trắng, hừ nhẹ với Trần Thanh Nham.

“Nếu vậy, giải quyết ngươi trước rồi từ từ hỏi hắn sau”. Trần Thanh Nham không để ý khiêu khích của Triệu Cảnh Trần, thế tấn công càng thêm hung mãnh tàn nhẫn.

Bạch Sơ Ảnh từ đầu vẫn đối phó dư dả, nhưng thân thể nặng nề khiến hắn có chút mệt mỏi, bụng cũng trở nên khó chịu. Hắn khẽ cau mày, sắc mặt cũng khó coi. Triệu Cảnh Trần cảm giác được hắn không chống đỡ nổi, trong lòng hoảng hốt muốn qua hỗ trợ, nhưng vì đối phó với Trần Thanh Nham mà không thoát thân được.

Giang Ngọc Nhan chăm chú nhìn Bạch Sơ Ảnh, thầm mắng một tiếng, oán giận hắn xen vào chuyện của người khác. Giang Ngọc Nhan biết rằng mình không ra tay thì không được, với sắc mặt trắng bệch của Bạch Sơ Ảnh, nhất định đã động thai.

Lúc này Triệu Cảnh Trần lại kêu lên một tiếng đau đớn, cánh tay bị cắt một đường dài, máu tươi khiến áo gấm màu tím hơi tối xuống. Trần Thanh Nham không ngừng lại mà xoay kiếm đâm tới trước khi hắn kịp khôi phục.

Bóng trắng thoáng qua như ánh trăng, phiêu phiêu như mộng.

“Ừm...”

Bạch Sơ Ảnh ngăn một kiếm lạnh lẽo của Trần Thanh Nham nhưng lại chừa sơ hở phía sau cho đối thủ của hắn, tuy đã khom lưng tránh né nhưng vẫn bị trúng một kiếm.

“Không sao chứ?”

Triệu Cảnh Trần lách mình đỡ lấy hắn. Đối với thiếu niên xa lạ liều mạng cứu mình, hắn có một loại tình cảm không nói nên lời.

Thiếu niên áo trắng thần nhiên nhìn hắn một cái, ánh mắt chuyên chú nhìn tình thế xung quanh.

Trần Thanh Nham dừng công kích, ánh mắt đen trầm trong đêm hiện lên quang mang khiếp người. Hắn cùng bốn người áo đen bao vây bọn họ lại.

“Ngươi rốt cuộc muốn gì? Thứ hắn cho ngươi, ta cũng có thể cho”. Ánh mắt Triệu Cảnh Trần lấp lánh, tuy lời lẽ nhượng bộ nhưng khí thế không hề suy giảm.

Trần Thanh Nham khinh miệt cười. “Thứ ta muốn ngươi không cho được”

“Có thứ gì mà Triệu Cảnh Trần ta không có?”. Đến tột cùng Triệu Cảnh Hàn cho hắn thứ gì mà khiến hắn nguyện ý làm việc chứ? Triệu Cảnh Trần nghi hoặc, không nhận được tò mò.

Ánh mắt Trần Thanh Nham sâu kín nhìn hắn, không đáp lời.

“Ha ha”. Tiếng cười đắc ý truyền tới, một nam tử áo gấm ẩn thân sau bụi cây đi ra, mười mấy sát thủ áo đen theo sau hắn. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Triệu Cảnh Hàn, quả nhiên là người”. Triệu Cảnh Trần không hề kinh ngạc, chỉ có hắn mới sốt ruột đưa mình vào chỗ chết như vậy. Với tình huống hiện tại, nếu không thể trì hoãn thì mình và thiếu niên áo trắng phía sau nhất định sẽ chết.

“Ha ha, Triệu Cảnh Trần, không nghĩ tới người cũng có hôm nay đúng không?”. Nam tử áo gấm đùa nghịch ngọc tiêu trong tay, híp mắt một cái đầy hung ác. “Người chỉ mang theo hai mươi thị vệ mà dám ra ngoài, nghĩ rằng ta không có cách đối phó người ư, quá kiêu ngạo rồi”

“Triệu Cảnh Hàn, bớt nói nhảm đi. Nếu đã rơi vào tay người, bốn cung cũng đành phải nhận”. Làm người thừa kế chính thống duy nhất của Nạp La quốc, hắn sẽ không dễ dàng để mình chết đi, nhưng hắn cũng không thể làm chuyện mất mặt hoàng thất.

“Ha ha”. Triệu Cảnh Hàn cười u ám, dùng ngọc tiêu gõ gõ vào lòng bàn tay. “Bốn vương đột nhiên không muốn người chết nhanh như vậy, ta muốn người chậm rãi hưởng thụ mùi vị sống không bằng chết”. Hắn bỗng dừng nghiêng đầu hứng thú nhìn Bạch Sơ Ảnh, ánh mắt mập mờ. “Chắc chắn, không ngờ người có mị lực như vậy, khiến cho một tiên nhân xuất trần liệu mình cứu người, thật có phúc. Chỉ đáng tiếc...”

Sắc mặt Triệu Cảnh Trần không đổi, chỉ không chớp mắt nhìn Trần Thanh Nham vẫn đang chăm chú dõi theo Triệu Cảnh Hàn này giờ, khoé miệng hàm chứa nụ cười không rõ. Triệu Cảnh Hàn, vì giết ta mà người bán đứng cả bản thân mình, đúng là mất mặt hoàng thất.

Triệu Cảnh Hàn nhìn theo ánh mắt Triệu Cảnh Trần, đối diện với một ánh mắt âm u tràn ngập tình ý, trong lòng bốc lên lửa giận, cắn răng giận dữ nói. “Trần Thanh Nham”

Lúc hai người phân tâm thì một tia sáng đỏ và một tia sáng tím xẹt vào vòng vây, lập tức có một trận khói mù lan toả. Mọi người vội bịt miệng bịt mũi, đây chính là mê dược thượng đẳng được gia công thêm vào hoá dược, công cụ tốt nhất để chạy trốn.

“Đi”

“Chết tiệt”. Triệu Cảnh Hàn che miệng hung hăng chửi một tiếng. Triệu Cảnh Trần, người không thoát đâu.

“Cảnh Hàn”. Ánh mắt Trần Thanh Nham xa xăm, khẽ gọi cái người đang giận dùm dùm kia.

Triệu Cảnh Hàn tức giận trừng hắn một cái. “Đồ vô dụng”. Sau đó gầm lên với mọi người còn chưa khôi phục. “Còn không mau đuổi theo, đồ vô dụng”

“Ta nhất định sẽ giúp người giết Triệu Cảnh Trần”. Trần Thanh Nham nhắm mắt, kiên định hứa hẹn rồi xoay người biến mất trong đêm trăng.

Triệu Cảnh Hàn không ngừng tức giận, trừng theo phương hướng hắn biến mất, ánh mắt càng thêm thâm độc.

...

“Có thấy một người áo tím và một người áo trắng đi qua đây không?”

“Không, không thấy”

Người chặn ngựa run rẩy nhìn người áo đen đầy sát khí trước mặt. Người áo đen đẩy hắn ra đất, xoay người một chuồng đập vỡ xe ngựa bên cạnh. Ngựa hí vang một tiếng, kinh hoàng chạy vào trong bóng đêm.

Người áo đen vung tay biến mất trước mặt người chặn ngựa.

Người chặn ngựa xụi lơ ngồi dưới đất, nhìn đêm tối bao phủ bởi ánh trăng, mồ hôi đầm đìa. Hai vị công tử kia sao còn chưa trở lại, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Nói vậy người áo đen vừa rồi đang truy sát bọn họ hay

sao? Ôi chao, hai vị công tử tốt như vậy mà phải chết ư? Ông trời phù hộ, bọn họ đều là người tốt, nhất định phải phù hộ bọn họ bình an vô sự.

17. Chương 17: Tai Hại

CHƯƠNG 17: TAI HẠI

Thị vệ trưởng của Triệu Cảnh Trần là Bạch Mạnh Hạ cùng Giang Ngọc Nhan không hẹn mà cùng đến gần hai người đang bị vây khốn, đồng thời Giang Ngọc Nhan ném ra đạn khói mê, bốn người thừa dịp hỗn loạn mà chạy trốn.

“Người không sao chứ?”. Triệu Cảnh Trần đỡ lấy Bạch Sơ Ảnh khí tức hơi hỗn loạn, ánh mắt quan tâm.

Bốn người nhìn quanh khu rừng vắng vẻ một chút, xác định tạm thời không gặp nguy hiểm mới dừng bước lại. Giang Ngọc Nhan đến gần đỡ Bạch Sơ Ảnh ngồi xuống một tảng đá trơn nhẵn, không biết lấy từ đâu ra một viên thuốc dứt hần ăn vào rồi mới kiểm tra vết thương sau lưng.

Áo trắng bị cắt một đường dài, lớp áo xung quanh đã bị nhuộm thành màu đỏ.

“Bụng có khó chịu không?”. Giang Ngọc Nhan bắt mạch cho Bạch Sơ Ảnh một chút, nhìn vẻ mặt tái nhợt của hắn mà hỏi. Thấy hắn lắc đầu, Giang Ngọc Nhan mới thở phào nhẹ nhõm. “Cởi áo, ta xử lý vết thương cho người”

Bạch Sơ Ảnh cau mày, hơi nghiêng đầu dường như đang suy tư có nên làm theo lời Giang Ngọc Nhan hay không.

“Mau cởi, người muốn mất máu mà chết hay sao?”. Giang Ngọc Nhan hơi giận, quả thật muốn tát một phát cho hắn tỉnh táo một chút. Không chờ Bạch Sơ Ảnh gạt đầu, Giang Ngọc Nhan tự tay cởi y phục của hắn ra.

Bạch Sơ Ảnh cau chặt mày, không ừ hử cũng không phản kháng, ngậm chấp nhận hành vi của Giang Ngọc Nhan.

Giang Ngọc Nhan cũng không cởi hết y phục của Bạch Sơ Ảnh, chỉ cởi hơn phân nửa, vừa vặn che bụng của hắn. Tuy chỉ mới ba tháng nhưng đã bắt đầu thành hình, nếu bị người khác thấy thì khó tránh khỏi tổn công kiểm cố một hồi mới khiến bọn họ không nghi ngờ.

May mắn vết thương không sâu lắm, chỉ hơi dài, chiếm hết nửa lưng. Giang Ngọc Nhan lưu loát xử lý vết thương, rắc thuốc lên, máu lập tức ngừng lại. Giang Ngọc Nhan xé vải giúp Bạch Sơ Ảnh băng kỹ rồi mặc quần áo vào cho hắn. Giang Ngọc Nhan nhìn quanh một chút, chẳng có thứ gì giữ ấm cả, bao quần áo đều để trên xe ngựa, cũng không thể trở về, may mắn có mang thuốc theo bên người.

“Cho mượn cái áo được không?”. Giang Ngọc Nhan cuối cùng nhìn tới Triệu Cảnh Trần mới xử lý xong vết thương trên cánh tay, không chút khách khí hỏi.

Áo? Triệu Cảnh Trần hơi sững sốt, nhưng lập tức hiểu ra mà cởi cái áo tím trên người.

“Hoàng... công tử, để ta”. Bạch Mạnh Hạ vội lên tiếng, nhanh chóng cởi áo khoác của mình đưa cho Giang Ngọc Nhan.

Triệu Cảnh Trần không nói gì, dừng lại động tác trên tay, nhìn Giang Ngọc Nhan đem cái áo đưa cho Bạch Sơ Ảnh. Bạch Sơ Ảnh cau mày, nghi hoặc nhìn Giang Ngọc Nhan, ánh mắt tinh khiết như trẻ con, không hề giống cái người chỉ cần phát tay là lấy mạng người khác lúc này chút nào.

“Mặc vào”. Giang Ngọc Nhan đã đau đầu muốn nứt ra vì Bạch Sơ Ảnh, người này so với tiểu quỷ còn khó hơn.

“Vì sao?”. Bạch Sơ Ảnh không hề động đậy, ánh mắt vô tội nhìn Giang Ngọc Nhan. Hắn không thích mặc y phục có mùi của người khác.

Giang Ngọc Nhan hít thở sâu, nỗ lực duy trì hình tượng không để cho bản thân tức giận. “Mới vừa mất máu, thân thể người không chống chọi được khí lạnh ban đêm, nếu không mặc sẽ bị sốt”.

Dù mới đầu thu nhưng buổi tối cũng rất lạnh, nếu không phải lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng Bạch Sơ Ảnh, Giang Ngọc Nhan mới không giống như vú em mà không ngừng lải nhải quần chuyện ăn mặc của hắn. Hình tượng thiên hạ đệ nhất mỹ nam hoàn toàn bị huỷ trên tay Bạch Sơ Ảnh rồi, Giang Ngọc Nhan che trán than vãn.

Bạch Sơ Ảnh suy nghĩ một chút rồi cầm lấy mặc vào.

“Giang Thánh y, cảm ơn”. Triệu Cảnh Trần mỉm cười cảm ơn Giang Ngọc Nhan.

Hắc hắc, sao đi đến đâu cũng có người biết ta vậy, ta quả nhiên rất nổi tiếng. Giang Ngọc Nhan nở nụ cười mỉa hoặc chúng sinh. “Không cần cảm ơn, ta chỉ không muốn thấy gia hỏa này chết mà thôi”. Nếu không ta cũng không xen vào chuyện phiền phức này, suýt nữa mất cả tính mạng quý giá.

Giang Thánh y? Bạch Mạnh Hạ trong lòng kinh ngạc, nhìn về phía Giang Ngọc Nhan. Hồi nãy không nhìn kĩ dung mạo của hắn, hiện tại vừa nhìn đã biết Triệu Cảnh Trần không nhận lầm. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, dung nhan tuyệt sắc của hắn toả ra quang mang mỉa hoặc, lại thêm cảm y đỏ tươi yêu dã, khiến người ta không thể dời mắt.

Bạch Mạnh Hạ ngậy ra nhìn hắn, ngơ ngẩn.

“Bạch Mạnh Hạ”. Triệu Cảnh Trần thức tỉnh thuộc hạ thất lễ của mình, cười xin lỗi với Giang Ngọc Nhan.

Bạch Mạnh Hạ cuống quýt dời mắt, mặt đỏ lên.

“Đi”

Bạch Sơ Ảnh thần nhiên nhìn bọn họ, giọng điệu đậm nhạt, không đợi mọi người trả lời đã tự tiến lên phía trước. Ba người nhìn hắn một cái rồi theo sau.

Triệu Cảnh Trần có rất nhiều nghi vấn và tò mò về Bạch Sơ Ảnh, nhưng bây giờ không phải thời điểm nghiên cứu. Bọn họ phải tìm nơi an toàn, nếu không Triệu Cảnh Trần đuổi tới thì hỏng chuyện.

Nhật, Nguyệt từ lúc Bạch Sơ Ảnh và Giang Ngọc Nhan xuống ngựa thì đã gửi thư về cho CTT. Bọn họ biết người này rất quan trọng với Bảo chủ, nếu hắn xảy ra chuyện, hai người bọn họ cũng không còn có thể sống sót trên đời. Bọn họ cũng không ngờ Bạch Sơ Ảnh ra tay cứu người, lúc núp trong bóng tối, bọn họ nghĩ cho dù ra tay cũng không nắm chắc sẽ cứu được hắn, không thể làm gì khác hơn ngoài chờ cơ hội. Lúc tình huống hơi ngoài tầm tay, bọn họ vừa định ra tay thì người kia đã thoát được, khiến bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Đoán chừng không quá ba ngày Bảo chủ sẽ đến, điều bọn họ cần làm là ở phía sau bảo vệ người kia an toàn, chờ Bảo chủ tới.

Bốn người tìm được một sơn động bí ẩn, cũng không dám nhóm lửa mà ở yên suốt đêm. Tuy Giang Ngọc Nhan rất cẩn thận mượn y phục cho Bạch Sơ Ảnh giữ ấm, nhưng Bạch Sơ Ảnh vẫn bị nhiễm phong hàn, bắt đầu sốt lên.

Bạch Sơ Ảnh không hề có chút tự giác của một bệnh nhân, trời vừa sáng hắn đã muốn gấp gấp rời khỏi sơn động về nhà. Hắn muốn nhanh chóng gặp cha, sau đó nhanh chóng đi tìm Thương.

Giang Ngọc Nhan vừa mở mắt ra thì đã thấy cái người gương mặt đỏ ửng kia đang cầm kiếm muốn ra ngoài, vừa nhìn đã biết là định khởi hành. Giang Ngọc Nhan đảo mắt, che trán than thở.

“Công tử phải đi sao?”. Bạch Mạnh Hạ đang canh giữ ở cửa động ngạc nhiên. Bên ngoài không biết còn mai phục bao nhiêu người, hiện tại sao có thể để hắn ra đó một mình.

“Vị huynh đài này xin dừng bước”. Triệu Cảnh Trần đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên y phục, chấp tay nói. “Tạ ơn huynh đài đã cứu mạng tối qua, tại hạ là Triệu Cảnh Trần, xin hỏi quý tính đại danh?”

Bạch Sơ Ảnh quay đầu nhìn hấn, trong mắt bình thản, nhàn nhạt đáp. “Bạch Sơ Ảnh”. Tới qua tại sao phải cứu người này chính hấn cũng không biết, chỉ là một loại trực giác không muốn nhìn thấy người này chết.

“Bạch huynh, ta có thể gọi người là Sơ Ảnh không?”. Triệu Cảnh Trần mỉm cười thân thiện, giọng điệu và thái độ chân thành.

Bạch Sơ Ảnh gật đầu, xoay người muốn rời đi.

“Sơ Ảnh”

“Tiểu Ảnh”

Triệu Cảnh Trần và Giang Ngọc Nhan đồng thời kêu lên. Bạch Sơ Ảnh lần thứ hai dừng bước lại, quay đầu qua, nhíu mày.

“Qua đây nằm yên cho ta, người sốt rồi có biết không?”. Giang Ngọc Nhan chỉ vào bụng hấn, nổi giận dưng dưng. “Nếu không nghe lời ta, xảy ra chuyện ta cũng mặc kệ”

Người này thật là... Ông trời, sao người lại đưa một kẻ khó phục vụ như vậy tới giữa vò thiên hạ đệ nhất mỹ nam kiêm Thánh y của Nạp La quốc là ta vậy? Có phải ta quá xuất sắc đến mức ông trời cũng ghen tị hay không?

Bạch Sơ Ảnh nhìn Giang Ngọc Nhan một lúc, xác định hấn nói thật thì mới bước tới, ngồi trở lại vị trí tới hôm qua nằm ngủ.

“Bạch Mạnh Hạ, đi tìm chút nước và thức ăn về”. Triệu Cảnh Trần phân phó, Bạch Mạnh Hạ nhận lệnh ra ngoài.

Triệu Cảnh Trần đứng ở cửa động để ý động tĩnh bên ngoài, thỉnh thoảng quay đầu nhìn hai người kì lạ trong động, vênh tai nghe họ đối thoại.

Giang Ngọc Nhan ngồi bên cạnh Bạch Sơ Ảnh, nhìn hấn, đôi mày thanh tú khẽ cau lên. “Có biết mình bị bệnh không?”

Đôi mắt trong vắt đối diện với Giang Ngọc Nhan, lắc đầu.

Giang Ngọc Nhan vươn tay ra muốn đụng vào trán Bạch Sơ Ảnh thì lại bị né ra, nổi giận. “Ngoan ngoan ngồi yên, ta xem cho người một chút”. Hấn lại đưa tay tới, lần này người nọ ngồi yên bất động.

Nóng đến phỏng tay mà còn không biết bị bệnh, đúng là quái nhân.

“Người có biết thân thể hiện tại của người rất đặc thù, không thể uống thuốc mà chỉ dựa vào bên ngoài để hạ nhiệt độ không? Người phải nghe lời ta, không thể đi gấp, nếu không sẽ xảy ra chuyện”. Giang Ngọc Nhan ân cần nói với Bạch Sơ Ảnh, vì có Triệu Cảnh Trần ở đây nên ngôn từ cũng mập mờ, không tiện nói rõ.

Bạch Sơ Ảnh hiểu ý, tuy vội vã muốn gặp cha nhưng phải đảm bảo đứa nhỏ không có việc gì. Hấn nghiêm túc gật đầu. “Không vội”

Giang Ngọc Nhan thỏa mãn nở nụ cười, vuốt ve thanh sáo ngọc chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện trên tay. “Có đau đầu không?”

Bạch Sơ Ảnh che trán một lát, gật đầu.

“Có chóng mặt không?”

Bạch Sơ Ảnh lắc đầu. “Khát”. Giọng nói khàn khàn khiến Bạch Sơ Ảnh nhíu mày, mình quả thật bị bệnh.

Lúc này Bạch Mạnh Hạ đã cầm mấy ống trúc đựng nước trở về, còn có một bao trái cây dại. Triệu Cảnh Trần bảo hấn mang qua cho hai người kia, Bạch Mạnh Hạ muốn Triệu Cảnh Trần ăn trước, nhưng vẫn tuân lệnh đi tới.

“Bạch công tử, uống nước” Bạ đang ?

Bạch Sơ Ảnh nhận lấy, ngửa đầu “ừng ực” uống hết một ống. Giang Ngọc Nhan cầm ống còn lại, uống hai ngụm rồi trả lại cho Bạch Mạnh Hạ. Bạch Mạnh Hạ khó xử, tổng cộng chỉ có hai ống, mà một ống đã hết, ống này Giang Ngọc Nhan lại uống rồi, sao có thể để chủ tử uống được? Hắn khó xử cầm ống trúc.

Triệu Cảnh Trần đi tới cầm lấy ống trúc trong tay hắn, không chút do dự ngửa đầu uống vài hớp. Bạch Mạnh Hạ há miệng không nói gì.

Hai người kia cũng không để ý tới bọn họ, mở bao lấy trái cây ăn.

Giang Ngọc Nhan “sật sật” cắn một cái, sau đó phun ra, cau mày ném trái cây đã cắn xuống đất. “Chua chết”

Bạch Sơ Ảnh ném xuống một cái hột, vươn tay lấy một trái khác, mặt không hề nhăn, mắt không hề nhướn, vẻ mặt đầy thoả mãn.

Ba người nuốt nước bọt nhìn về phía Bạch Sơ Ảnh, ê răng một trận.

Đúng là số hên, Giang Ngọc Nhan thầm mắng.

Một bao trái cây, Bạch Sơ Ảnh ăn hơn phân nửa, ba người còn lại cũng không đụng vào. Bạch Sơ Ảnh ăn no, kì quái nhìn bọn họ một cái, trong bụng vẫn còn hơi đói nhưng biết tình huống hiện tại cho dù có đói cũng không làm gì được. Hắn đẩy đẩy cổ khô bên cạnh, vì bị sốt nên không còn chút sức lực, chỉ nằm xuống một lát đã mơ màng ngủ.

Ánh mắt ba người còn lại đều dán lên người Bạch Sơ Ảnh, không tự chủ được di chuyển theo động tác của hắn, đợi hắn nằm xuống một lát mới lấy lại tinh thần.

Nếu lúc này kẻ địch tập kích thì bọn họ khẳng định trốn không thoát. Ba người toát mồ hôi, đúng là tai hại.

Bạch Mạnh Hạ tự giác ra canh cửa. Giang Ngọc Nhan dùng nước còn dư lại thấm ướt khăn, đặt lên trán Bạch Sơ Ảnh.

“Ồn không?”. Triệu Cảnh Trần hạ giọng hỏi.

18. Chương 18: Truy Đuổi

CHƯƠNG 18: TRUY ĐUỔI

Giang Ngọc Nhan quay đầu nhìn Triệu Cảnh Trần chằm chằm một hồi, bỗng nhiên nói. “Hoàng tử điện hạ, xin hãy cởi áo ra”

Bên kia Bạch Mạnh Hạ nghe vậy vội vã quay đầu thoáng nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Giang Ngọc Nhan, rồi lại nghĩ tới câu nói kia của hắn, bất chợt mặt đỏ tới mang tai.

Triệu Cảnh Trần chỉ hơi sững sốt, lập tức mỉm cười tuấn nhã phong lưu. “Giang Thánh y quả nhiên là thần tiên”. Sau đó hắn lưu loát cởi ra cẩm y màu tím, chỉ còn lại áo lót màu trắng.

“Hoàng tử điện hạ quá khen”. Giang Ngọc Nhan ngấm thân thể thon dài của Triệu Cảnh Trần, giống như thẹn thùng mà mỉm cười tiếp nhận y phục của hắn, lại trộm liếc hắn một cái rồi mới ngồi xổm xuống bên người Bạch Sơ Ảnh, đem y phục đắp lên người hắn.

Giang Ngọc Nhan đến gần Bạch Sơ Ảnh, hơi nhíu mày nhìn gương mặt tuấn nhã đỏ ửng khác thường của hắn. Khi chạm phải hô hấp khô nóng của Bạch Sơ Ảnh, Giang Ngọc Nhan nhíu mày, lắc đầu thở dài.

Dù mình đẹp hơn hắn, nhưng lại không bằng khí chất thanh nhã tinh khiết này của hắn. Lúc nào hắn cũng có thể lơ đãng khiến người ta lo lắng, dù trong lòng không phục nhưng vẫn không thể nhẫn tâm mặc kệ hắn, so với mình còn tai hoạ hơn.

Triệu Cảnh Trần nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Giang Ngọc Nhan, đôi mắt xéch sáng ngời, môi mỏng hơi cong lên mang theo ý cười mập mờ. Thật thú vị, cho dù trốn ở đây bao lâu cũng không buồn tẻ.

Gió đầu thu mang theo ánh mặt trời ấm áp chiếu vào hang động không sâu, kéo theo khí lạnh nhàn nhạt rất dễ chịu. Triệu Cảnh Trần tựa vào vách động, ngửa đầu nhìn đỉnh động u ám, lại quét qua sơn động một lần nữa, ngón tay gõ nhẹ lên trán, rũ mắt trầm tư. Giang Ngọc Nhan ngồi bên cạnh Bạch Sơ Ảnh, nhàm chán chơi đùa sáo ngọc trong tay, trên gương mặt tuyệt mỹ ẩn chứa ý cười dụ hoặc.

Một lát sau, Triệu Cảnh Trần búng lên trán một cái, chậm rãi đi tới bên cạnh Bạch Sơ Ảnh, bắt chước Giang Ngọc Nhan ngồi xổm xuống tỉ mỉ quan sát gương mặt của người đang ngủ say. Đôi mắt phượng của Triệu Cảnh Trần hơi híp lại, khoe miệng cong lên. Giống, rất giống... Hắc hắc, thú vị thật, vậy là có thể xin phụ hoàng mười ngày nữa tháng nghỉ ngơi rồi. Phải suy nghĩ thật kỹ lúc đó nên đi đâu chơi, chơi cái gì mới được, hắc hắc...

Đôi mày thanh tú của Giang Ngọc Nhan khẽ nhướn lên, khoe miệng hơi vênh, mập mờ liếc nhìn Triệu Cảnh Trần đang đứng dậy. “Sao vậy? Thích hẳn ư?”. Giang Ngọc Nhan lại nhướn mày. “Ừ, ánh mắt không tệ”

Mị lực của gia hoả này thật lớn, ngay cả Giang Ngọc Nhan cũng không thể không thừa nhận.

Đôi mắt phượng của Triệu Cảnh Trần sáng ngời, nhìn thoáng qua Giang Ngọc Nhan, rồi lại nhìn người đang ngủ không hề phòng bị kia, chân mày hơi nhướn lên giống như đang suy nghĩ gì đó.

Không có nước, nhiệt độ cơ thể của Bạch Sơ Ảnh không những không giảm mà còn tăng thêm đôi chút. Giang Ngọc Nhan cũng không dám cho hắn uống thuốc khác, chỉ cho uống hai viên thuốc giữ thai để bảo vệ đứa nhỏ. Trong lòng Triệu Cảnh Trần nghi hoặc tại sao không trực tiếp cho hắn uống thuốc hạ sốt, nhưng không cách nào nghi vấn y thuật của Giang Thách y, đành phải lo lắng đứng một bên quan sát.

Bạch Mạnh Hạ lại ra ngoài một chuyến lấy thêm nước về. Giang Ngọc Nhan không ngừng dùng khăn ướt hạ nhiệt độ cho người đang sốt đến mơ màng kia.

“Sẽ không có việc gì chứ?”. Triệu Cảnh Trần nhìn gương mặt ửng hồng của Bạch Sơ Ảnh, nhíu chặt chân mày, lo lắng hỏi Giang Ngọc Nhan.

“Không sao, hạ sốt thì tốt rồi”

Giang Ngọc Nhan hơi hột nói, đáng vẻ tự tin. Bạch Sơ Ảnh từ nhỏ luyện võ nên nền tảng thân thể rất tốt, có thuốc của Giang Ngọc Nhan nên vết thương không có dấu hiệu nhiễm trùng, khép miệng cũng ổn. Có điều ban đêm gió lạnh, hoàn cảnh không đầy đủ, lại mất máu quá nhiều khiến sức đề kháng giảm xuống nên mới bị sốt thôi. Phong hàn chỉ là bệnh nhẹ, có Giang Ngọc Nhan ở đây, đương nhiên không ảnh hưởng đến tính mạng.

Triệu Cảnh Trần không lên tiếng, cau mày nhìn vết thương khó coi lộ ra khi Giang Ngọc Nhan đổi thuốc cho Bạch Sơ Ảnh. Nếu Giang Ngọc Nhan đã nói không sao, Triệu Cảnh Trần đương nhiên tin tưởng. Nhưng nếu lúc này Triệu Cảnh Trần tìm được bọn họ, Bạch Sơ Ảnh lại hôn mê, muốn trốn cũng khó. Muốn chờ viện binh thì phải kéo dài thời gian, Triệu Cảnh Trần che trán, ngắc đầu quan sát đỉnh động.

Bạch Sơ Ảnh ngã bệnh, ba người còn lại đều không nghỉ ngơi. Bạch Mạnh Hạ phụ trách canh giữ cửa động, Giang Ngọc Nhan và Triệu Cảnh Trần thay phiên chăm sóc Bạch Sơ Ảnh, không dám buông lỏng cảnh giác.

Mặt trời chiều nhuộm đỏ hơn nửa bầu trời, lá cây phiếm vàng theo gió thu bay lên, lướt qua trước mặt Bạch Mạnh Hạ rồi rơi xuống chân hắn. Bạch Mạnh Hạ ngắc đầu nhìn ánh đỏ xa xăm, bỗng nhiên con người co lại, nhanh chóng xoay người, vội vàng hạ giọng nói. “Công tử, đã tìm tới”

Triệu Cảnh Trần và Giang Ngọc Nhan nhìn nhau một cái. Triệu Cảnh Trần chột ngồi xổm xuống để Giang Ngọc Nhan đỡ Bạch Sơ Ảnh lên lưng hắn, ba người dùng tốc độ cực nhanh rời khỏi sơn động, lách vào rừng cây, biến mất. Bọn họ chưa đi được nửa khắc thì Trần Thanh Nham đã lục soát tới hang động.

“Chết tiệt”. Triệu Cảnh Trần nhìn sơn động trống trơn, hung hăng đá hai ống trúc ướt nhẹp một cái rồi xoay người gầm lên với Trần Thanh Nham. “Còn không mau đuổi theo”

Trần Thanh Nham nhìn hẩn thật sâu, vung tay lên ra lệnh cho đám sát thủ sau lưng hành động.

Mặt trời chiều dần dần hạ xuống, bóng đêm kéo tới, toàn bộ thế giới giống như bị phủ lên một lớp màn mỏng, mờ lung âm đạm. Bạch Mạnh Hạ tiếp nhận Bạch Sơ Ảnh trên lưng Triệu Cảnh Trần, ba người không ngừng chạy về phía trước.

Cây cối bên cạnh nhanh chóng lướt qua, hô hấp Giang Ngọc Nhan dần dần dồn dập. Nếu tại gia khoảnh khắc xen vào việc của người khác, nếu không hiện tại bọn họ đã yên ổn ngồi trên xe ngựa rồi, cần gì chạy trốn chết như vậy? Hẳn thì tốt rồi, hôn mê ngủ mất, cái gì cũng mặc kệ, chỉ có bọn hắn mới phải mệt mỏi. Giang Ngọc Nhan trong lòng thầm mắng nhưng bước chân chưa hề ngừng lại.

Tiếng bước chân phía sau ngày càng gần, tiếng hít thở cũng trở nên rõ ràng. Những sát thủ kia cũng không ẩn giấu hô hấp, không hề cố kỵ cho bọn họ biết đã sắp bị đuổi tới, không hề lo lắng bọn họ sẽ chạy thoát.

“Triệu Cảnh Trần, đừng phí sức, người trốn không thoát”. Trần Thanh Nham vận khí cất giọng, thanh âm trầm trầm vang vọng trong rừng, âm u lạnh lẽo.

Triệu Cảnh Hàn theo sau hắn, ánh mắt ác độc, khoe miệng cong lên tàn nhẫn.

“Làm sao bây giờ?”. Giang Ngọc Nhan thở hổn hển, nghiêng đầu hỏi Triệu Cảnh Trần đang chạy vội bên cạnh.

Triệu Cảnh Trần cau mày, lẽ nào lần này phải thua trong tay Triệu Cảnh Hàn? Mất phượng của hắn hơi híp lại, lộ lên quang mang. “Trước hết tìm chỗ trốn kéo dài được lúc nào hay lúc nấy, đợi cứu viện tới thì có nhiều cơ hội hơn”

Giang Ngọc Nhan im lặng, cũng đành phải vậy. ?

Đêm lạnh dần, ánh trăng như nước nghiêng xuống lần nữa, toả xuống ánh bạc tinh khiết.

“Hoàng tử, đi theo chúng ta”

Nguyệt bỗng nhiên xuất hiện, cung kính nói với Triệu Cảnh Trần. Nhật tiếp nhận Bạch Sơ Ảnh trên lưng Bạch Mạnh Hạ. Triệu Cảnh Trần nhìn bọn họ một cái, nhận ra là ám vệ bên người Cổ Thiên Thương, gật đầu đi theo.

Sao hai người bọn họ lại đến? Theo lý thuyết, nếu Cổ Thiên Thương đã phái người đến thì sẽ không chỉ có hai người, trong lòng Triệu Cảnh Trần nghi hoặc.

Giang Ngọc Nhan vừa nhìn thấy bọn họ thì đã nhận ra đó là hai ám vệ bị Bạch Sơ Ảnh đánh ngất đêm đó, hơi kinh ngạc một chút rồi lại lập tức thoải mái. Người nọ vẫn không bỏ mặc Bạch Sơ Ảnh được, sao có thể yên tâm để hắn ra ngoài một mình.

Có thêm Nhật, Nguyệt thì cũng không phải đối thủ của đám sát thủ Trần Thanh Nham, vẫn chỉ có thể tìm chỗ trốn kéo dài thời gian thôi.

Tiếng bước chân phía sau cách bọn họ không đến năm mươi bước, Triệu Cảnh Trần nhẹ giọng nói. “Trốn một lát trước đã”

Mọi người lách vào một bụi rậm, ẩn giấu thân ảnh.

“Ừm...”

Bạch Sơ Ảnh không khoẻ rên rỉ một tiếng, chân mày nhíu chặt nhưng vẫn không mở mắt. Triệu Cảnh Trần ôm lấy hắn vào lòng, nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương của hắn, Giang Ngọc Nhan lấy một viên thuốc ra cho hắn ăn vào. Bất chợt nghe thấy tiếng động âm ỉ, mọi người ngừng thở.

“Bọn họ dừng lại rồi, đang ở gần đây, tìm kĩ cho ta”. Là giọng của Trần Thanh Nham, theo sau là tiếng bước chân ồn ào tản ra.

Tiếng bước chân, tiếng đẩy ra bụi rậm, tiếng đao kiếm chém vào cây cối vang vọng khắp khu rừng. Mọi người vẫn ngồi xồm không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chăm chú vào tình hình trước mặt. Triệu Cảnh Trần còn phải phân tâm chú ý người trong ngực, không để hắn phát ra tiếng rên rỉ.

Một tiếng bước chân dần dần đến gần, Nhật, Nguyệt và Bạch Mạnh Hạ đều đặt tay lên chuôi kiếm, tùy thời chuẩn bị, chỉ cần người nọ đến gần một chút, bọn họ sẽ lập tức vùng kiếm nghênh chiến.

Tiếng bước chân không ngừng lại mà tiếp tục đi tới, mọi người thở phào một hơi.

Tiếng côn trùng vang lên bên tai, thanh thúy dễ nghe, khiến bóng đêm thêm chút sống động, xua tan một chút hàn khí và sát khí.

Trong chốc lát lại có tiếng bước chân tiếp cận, mọi người ngừng thở, mắt cũng không chớp. Lần này không may mắn như vậy, tiếng bước chân không đi xa mà tiến đến gần bên này, cuối cùng ngừng lại bên cạnh, theo sau là tiếng đao kiếm quét qua không khí.

Không đợi thanh kiếm kia vung xuống, Nhật, Nguyệt và Bạch Mạnh Hạ đã đồng thời ra tay. Tên sát thủ kêu lên một tiếng đau đớn, bị ba thanh kiếm đâm thủng thân thể, máu tươi nhỏ xuống, chậm rãi té ngã.

Tuy thanh âm không lớn lắm nhưng có hai sát thủ ở gần đó vẫn nghe thấy được. “Ở bên cạnh”. Một người hô to, nâng kiếm vọt tới.

Mọi người thấy không thể tiếp tục trốn, đành phải đứng dậy tựa lưng vào nhau tạo thành tứ thế phòng bị. Giang Ngọc Nhan thừa dịp mọi người còn chưa vây quanh, chạy tới bắt mạch cho Bạch Sơ Ảnh, thấy thai khí ổn định thì mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu hấn xảy ra chuyện, lúc Cổ Thiên Thương tới nhất định sẽ lộ da mình ra.

“Không sao chứ?”. Triệu Cảnh Trần lo lắng nhìn thoáng qua người đang mê mang trong lòng.

“Vẫn ổn”. Giang Ngọc Nhan thản nhiên nhìn Triệu Cảnh Trần một cái, hấn không có ý với Bạch Sơ Ảnh thật đấy chứ? Nếu vậy thì thú vị hơn nhiều, Giang Ngọc Nhan cười thầm.

Giang Ngọc Nhan còn chưa cười xong thì đã nhanh chóng bị bao vây. Bẩy mươi mấy sát thủ hàng đầu vây kín bọn họ thành hai vòng nghiêm ngặt, có mà chạy đằng trời.

“Ha ha”. Triệu Cảnh Hàn xuyên qua đám người bước vào. “Triệu Cảnh Trần, xem người còn trốn đi đâu. Chậc chậc, đường đường hoàng tử của Nạp La quốc, người đứng đầu của một quốc gia mà phải chạy chọt vật như vậy”

19. Chương 19: Nhu Tình Mật Ý

CHƯƠNG 19: NHU TÌNH MẬT Ý

Đôi mắt phượng của Triệu Cảnh Trần co lại một chút, sau đó bình tĩnh nhìn Triệu Cảnh Hàn, vẻ mặt dừng đứng uy nghiêm, không hổ là người của Triệu gia.

Thấy hấn không lên tiếng, Triệu Cảnh Hàn có chút không vui. “Sao vậy, không phản đối?”. Hấn cười đắc ý. “Hay là ngươi thừa nhận mình bất lực hơn ta”

Triệu Cảnh Trần vẻ mặt không đổi, đôi mắt sáng ngời nhìn hấn.

“Tốt, tốt, nếu chúng ta không còn gì để nói thì ta sẽ sớm tiễn ngươi ra đi”

Triệu Cảnh Trần bất động đem Bạch Sơ Ảnh kéo vào lòng, dùng y phục bọc kỹ không để cho hấn bị gió thổi tới. Giang Ngọc Nhan thầm nghĩ sẽ ném ra độc phấn lúc bọn họ động thủ, ít nhất có thể độc chết mười mấy người. Ba người khác cũng đề phòng, ánh mắt sáng rực.

“Cho ta...”. Chữ giết còn chưa nói ra miệng Triệu Cảnh Hàn thì một tia sáng chợt loé qua. Lúc mọi người ngậy ra thì Bạch Sơ Ảnh tựa vào Triệu Cảnh Trần đã nằm trong ngực một người khác.

“Cổ Thiên Thương”. Triệu Cảnh Hàn biến sắc, hung tợn nói. Sợ rằng lần này lại để bọn hấn chạy thoát, thật đáng chết.

Cổ Thiên Thương không thèm nhìn hấn, đôi mắt đen tuyền lạnh lùng nhìn về phía Triệu Cảnh Trần, môi mỏng khẽ mở, thốt ra âm thanh có thể đông cứng cả không khí. “Không được đụng vào hấn nữa”. Nếu để ta thấy ngươi đụng vào hấn, dù ngươi là hoàng tử ta cũng không nương tay.

Triệu Cảnh Trần nghi hoặc, Cổ Thiên Thương không phải tới cứu mình ư? Sao lại cướp Bạch Sơ Ảnh đi, còn lạnh lùng uy hiếp mình? Dù mình vẫn muốn ôm Bạch Sơ Ảnh, nhưng đối phương là Cổ Thiên Thương, ngay cả phụ hoàng cũng không dám làm gì hắn, chính mình vẫn không nên đụng chạm với hắn thì tốt hơn.

Cổ Thiên Thương quét qua Giang Ngọc Nhan một cái, Giang Ngọc Nhan sờ mũi cười cười. Ba người còn lại toát mồ hôi, cũng may Cổ Thiên Thương không thấy bọn họ công Bạch Sơ Ảnh, nếu không bọn họ khẳng định không may mắn chỉ bị cảnh cáo như Triệu Cảnh Trần.

“Ừm...”

Bạch Sơ Ảnh rên rỉ một tiếng, kéo lại lực chú ý của Cổ Thiên Thương. Thấy gò má phồng hồng của hắn, Cổ Thiên Thương nhíu mày, dùng trán đụng vào trán hắn một cái, thật nóng. Ánh mắt Cổ Thiên Thương co lại, lạnh băng nhìn Giang Ngọc Nhan. “Sao thế này?”

Giang Ngọc Nhan giơ tay vô tội nói. “Hắn gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ vị này”. Giang Ngọc Nhan chỉ chỉ về phía Triệu Cảnh Trần bên cạnh. “Bị thương ở lưng, chảy máu, gió lạnh, nhiễm phong hàn. Người cũng biết thân thể hắn không tốt, ta không thể cho hắn uống thuốc bậy bạ, chỉ có thể chờ nhiệt độ tự hạ xuống”

Gương mặt tuần lã của Cổ Thiên Thương toả ra hàn khí dưới ánh trăng, quay đầu nhìn Triệu Cảnh Hàn. Triệu Cảnh Hàn lạnh sống lưng, nhưng hắn đường đường là An vương gia của Nạp La quốc, khí thế không thể thua, vì vậy không nhịn được đón lấy ánh mắt của Cổ Thiên Thương.

“Ừm...”. Bạch Sơ Ảnh rên rỉ hé ra khoé mắt, chớp chớp, lông mi run lên, nương theo ánh trăng mà in xuống một đường cong trên mặt. “Thương”. Giọng hắn khàn khàn khô khốc.

Trong lòng Cổ Thiên Thương đau xót, dịu giọng đáp. “Ừ, là ta”. Cổ Thiên Thương hôn lên cái trán nóng hổi của hắn một cái. “Khó chịu ư?”

“Ừ”. Bạch Sơ Ảnh nhíu chặt chân mày, chớp chớp đôi mắt mông lung, nhăn cái mũi thẳng tắp, thốt ra bằng giọng khàn khàn. “Đau đầu”

“Không sao, ta mang ngươi về”. Cổ Thiên Thương nhẹ nhàng hôn lên mắt hắn. “Ngủ chút đi, tỉnh lại sẽ không đau nữa”

“Ừ”. Bạch Sơ Ảnh cọ cọ vào ngực hắn, yên tâm nhắm mắt lại.

Ngoại trừ Giang Ngọc Nhan, tất cả mọi người đều hoá đá, ngây ra nhìn hai người thân mật, quên mất còn có kẻ địch ở đây.

Đây là Cổ Thiên Thương âm lãnh băng hàn lúc này ư? Mọi người ngạc nhiên với những gì mình thấy.

“Bảo chủ”

Có một người không biết ở nơi nào bước ra, hơi khom người cung kính đưa một cái áo choàng nguyệt sắc cho Cổ Thiên Thương. Cổ Thiên Thương không đổi sắc tiếp nhận, nhẹ nhàng dùng áo choàng bọc lấy Bạch Sơ Ảnh che chở trong ngực, mũi chân điểm nhẹ tiến vào bóng đêm.

“Giang Ngọc Nhan”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, theo bóng dáng nguyệt sắc phiêu dật truyền vào tai Giang Ngọc Nhan. Giang Ngọc Nhan đảo mắt, khẽ mắng một tiếng mà đuổi theo. Khinh công của hắn không tệ, nhưng còn kém hơn Cổ bảo chủ rất nhiều. Người thương ta đi, sao ta có thể đuổi kịp người được? Trong lòng Giang Ngọc Nhan thầm mắng nhưng không ngừng đuổi theo. Thôi bỏ đi, ngoại trừ gia hoả “ngu ngốc” kia, trong mắt Cổ đại bảo chủ làm sao chứa được người khác.

Nhìn hai người rời đi, mọi người mới khôi phục tinh thần. Triệu Cảnh Hàn nhìn hơn một trăm hộ vệ cao cấp của Cổ gia bảo không biết từ lúc nào đã bước ra, âm trầm nghiêm mặt, nhìn chăm chăm về phía Triệu Cảnh Trần đang tràn ngập ý cười mà không nói gì.

“Thế nào, Triệu Cảnh Hàn?”. Đôi mắt phượng của Triệu Cảnh Trần ẩn chứa ý cười, vẻ mặt đắc ý.

“Rút lui trước”. Trầm Thanh Nham nhìn Triệu Cảnh Hàn nổi giận đùng đùng, trầm giọng nói.

“Hừ”. Triệu Cảnh Hàn không vui trừng Trầm Thanh Nham một cái, xoay người rời đi.

“Rút lui”. Trầm Thanh Nham nhìn Triệu Cảnh Trần thật sâu, trầm giọng hạ lệnh.

Cả đám sát thủ “sốt soát” biến mất tăm trong nháy mắt. Dương Lăng Tiêu nhìn, cũng không hạ lệnh đuổi theo. Nếu đánh, bọn họ cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi, chỉ tăng thêm thương vong. Dù sao đối phương cũng là tổ chức sát thủ đệ nhất Dạ hồn lâu, huống hồ còn có Trầm Thanh Nham ở đó.

Triệu Cảnh Trần xoay người nhìn Dương Lăng Tiêu một thân áo xanh, vẻ mặt nghiêm túc, trong đôi mắt phượng của Triệu Cảnh Trần loé qua tinh quang, mỉm cười đi tới, phong lưu tuấn nhã. “Dương hộ vệ, hạnh ngộ”

Dương Lăng Tiêu biết hắn là hoàng tử duy nhất của Nạp La quốc nhưng chưa từng gặp mặt, không biết tại sao hắn lại biết tên mình, trong lòng nghi hoặc nhưng vẻ mặt cũng không biến đổi, cung kính nói. “Dương Lăng Tiêu gặp qua Hoàng tử điện hạ”

“Tốt lắm”. Triệu Cảnh Trần cười híp mắt nhìn hắn, anh tuấn tà mị.

Dương Lăng Tiêu bị hắn nhìn đến khó chịu, nhưng vẫn bình thản nói. “Mời Hoàng tử theo ta trở về”

Triệu Cảnh Trần mỉm cười gật đầu. Dương Lăng Tiêu cũng không tiếp tục nhìn hắn, xoay người rời đi. Chủ tử của hắn chỉ có Cổ Thiên Thương và Cổ Lãnh Phàm, cho dù là Thái tử cũng không thể tùy ý sai khiến chính mình. Huống hồ hắn không thích ánh mắt Triệu Cảnh Trần nhìn mình, tuy đều là ý cười nhưng giống như con báo thấy con mồi, khiến cả người Dương Lăng Tiêu không thoải mái.

Ánh trăng như nước lẳng lẳng chảy xuống cánh rừng đêm, bóng dáng đung đưa, an tường yên tĩnh, dường như sát khí một khắc trước chỉ là ảo giác của mọi người mà thôi.

Chạy vội ba canh giờ mới tới thành trấn gần nhất, lúc này là giờ Sửu, trấn nhỏ vẫn còn yên lặng chìm trong giấc ngủ. Cổ Thiên Thương thận trọng đặt người đang mê mang trong lòng xuống giường, buông xuống màn lụa trắng muốt. Thị nữ bận rộn bên trong rất tò mò về người trên giường, nhưng không dám ngẩng đầu một chút, chỉ rón rén đốt chậu than, châm nước trà.

Lý Giảng căng thẳng đứng cách giường mười bước, bộ dạng phục tùng rũ rúst, không dám thở lớn. Rõ ràng là đêm thu hơi mát, nhưng mồ hôi hắn lại toát ra. Bảo chủ sao lại đến địa phương hẻo lánh này chứ? Lúc nãy nghe thấy tiếng nhảy lên lầu, thủ vệ không thức thời cản lại Bảo chủ nhưng ngay cả góc áo cũng chưa đụng tới thì đã bị đá văng ra. Nếu không phải mình đứng lúc xuất hiện thì không biết còn loạn thành thế nào.

Lý Giảng lặng lẽ lau mồ hôi, mình chỉ là một đường chủ nho nhỏ của Cổ gia bảo ở Phương Lư trấn, tưởng đâu tám trăm năm cũng không gặp lại Bảo chủ rồi chứ. Cũng may ngày xưa may mắn được nhìn thấy một lần nên hôm nay mới không đến tình trạng có mắt như mù. Ai mà ngờ Bảo chủ sẽ tới đây cơ chứ? Hơn nữa còn là nửa đêm, trong ngực còn ôm một người.

Lý Giảng liếc nhìn chiếc giường có màn lụa vờn quanh một cái. Rốt cuộc là ai mà khiến Bảo chủ khẩn trương như vậy? Chẳng lẽ là Bảo chủ phụ nhân tương lai? Tám chín phần là vậy!

Lý Giảng đang nghĩ ngợi thì một bộ quần áo màu tím từ trên giường bay đến trước mặt, hoá thành từng mảnh nhỏ giữa không trung. Tiếp theo là một bộ quần áo màu đen, cũng chung kết cục thê thảm như bộ màu tím, rải rác trước mặt Lý Giảng.

Lý Giảng cứng người, hai mắt trừng lớn. Đây... chẳng lẽ Bảo chủ định... làm chuyện đó trước mặt bọn họ? Mồ hôi lạnh của hắn chảy ròng ròng.

Lý Giảng nghe được trong màn truyền ra thanh âm khàn khàn, xem ra là bị bệnh, còn có tiếng Bảo chủ nhẹ nhàng thì thầm.

“Chuẩn bị chút cháo loãng”. Màn không vén lên, giọng nói trầm thấp lạnh băng của Cổ Thiên Thương truyền ra.

“Vâng, Bảo chủ”. Lý Giảng ra dấu cho đám thị nữ ra ngoài, bản thân cũng lui xuống làm việc.

“Đỡ hơn chút nào không?”. Bàn tay ấm áp đặt lên huyệt thái dương của Bạch Sơ Ảnh, nhẹ nhàng xoa bóp theo quy luật.

“Ừ”

Bạch Sơ Ảnh nâng lên ánh mắt mê mang nhìn con người anh tuấn lạnh băng trước mặt, yên tâm nhắm mắt lại. Trong phòng yên tĩnh, khí tức ấm áp lưu chuyển quanh vách tường.

“Bảo chủ, cháo đã chuẩn bị xong”. Lý Giảng tự mang tới một tô cháo thịt nóng hổi, phía sau có một thị nữ thanh tú đi theo.

“Ừ, đặt trên bàn”. Thanh âm trầm thấp không chút nhiệt độ truyền ra từ trên giường.

“Có cần thị nữ ở lại không?”. Đại nhân vật như Bảo chủ chắc là cần thị nữ hầu hạ.

“Không cần, ra ngoài”

“Vâng, Bảo chủ”.

Lý Giảng lặng yên lui ra, không nói gì thêm. Trong phòng hơi ẩm lan toả, mùi Long Tiên Hương bay lên nhàn nhạt.

“Ngồi dậy ăn cháo trước”

“Ừ”

Bạch Sơ Ảnh chưa ăn gì suốt một ngày một đêm, ngoại trừ một ít quả đại, rất đói bụng. Cổ Thiên Thương đỡ Bạch Sơ Ảnh ngồi sát ở đầu giường, hôn lên khoé môi tái nhợt của hắn, vén rèm bưng bát cháo nóng hổi tới ngồi bên mép giường. Cổ Thiên Thương múc cháo đưa lên miệng thổi thổi rồi mới dứt cho Bạch Sơ Ảnh.

“Nóng không?”

Bạch Sơ Ảnh nghiền ngẫm nuốt xuống chút cháo thơm, lắc đầu, đôi mắt phượng trong trẻo không hề chớp mà nhìn Cổ Thiên Thương. Cổ Thiên Thương nghênh đón ánh mắt hắn, hai người dịu dàng nhìn nhau. Về mặt Cổ Thiên Thương mềm xuống, tiếp tục dứt Bạch Sơ Ảnh ăn cháo.

Từng miếng từng miếng, mật ý nhẹ nhàng, ánh mắt đầy dục, tơ tình kéo dài không dứt.

20. Chương 20: Đau Lòng

CHƯƠNG 20: ĐAU LÒNG

Bạch Sơ Ảnh vừa ăn cháo xong nằm xuống thì Giang Ngọc Nhan đã đến. Nếu không phải vết thương trên người Bạch Sơ Ảnh dùng được vật đặc chế, nhờ mùi đó Giang Ngọc Nhan mới tìm được đến đây thì...

Giang Ngọc Nhan thở hổn hển xuất hiện trong phòng, nhìn chăm chăm con người lạnh băng kia, oán khí bốc lên tận trời. Tốt xấu gì mình cũng là một mỹ nam, sao lại có thể khiến mình chật vật như vậy?

Giang Ngọc Nhan dẫm lên thứ gì đó mềm mềm, cúi đầu nhìn xuống thì thấy vãi vụn đen tím rơi đầy đất, rất đáng thương. Giang Ngọc Nhan che trán, nam nhân này đúng là... Không phải chỉ là một bộ y phục của người khác thôi sao? Chính mình phải “trăm đắng ngàn cay” mặt dày cướp về cho Bạch Sơ Ảnh, đúng là không biết điều. Độc chiếm dục của Cổ Thiên Thương vẫn mãnh liệt như vậy, cởi ra là được rồi, sao phải xé nát? Chắc chắc, chất vãi rất tốt mà.

“Xem cho Ảnh một chút”. Cổ Thiên Thương cau mày, rất không vui với hành vi nhìn chăm chăm vãi vụn dưới đất của Giang Ngọc Nhan.

Giang Ngọc Nhan bĩu đôi môi đỏ thắm, chậm rãi bước qua. Sau khi kiểm tra một phen thì hắn che miệng ngáp, cực kì buồn ngủ. “Hạ sốt rồi, chắc là ngày mai sẽ hết. Trên lưng hắn có vết thương, để ý một chút. Một rồi, ta muốn ngủ”. Hắn vừa ngáp vừa ra ngoài.

Lý Giảng đang hầu bên ngoài, cung kính đưa Giang Ngọc Nhan tới gian phòng đã chuẩn bị sẵn, gọi thị nữ hầu hạ hẩn ăn no rồi mới lui ra. Giang Ngọc Nhan thoả mãn lên giường ngủ.

Cổ Thiên Thương cởi quần áo, thận trọng kéo người đang ngủ vào lòng, tránh cho đụng phải vết thương trên lưng hẩn. Nửa canh giờ sau, nhóm người Triệu Cảnh Trần cũng tới. Cổ Thiên Thương đã ngủ rồi, bọn họ cũng không dám có động tĩnh lớn, an bài một căn phòng rồi ngủ.

“Bảo chủ”. Sáng sớm Lý Giảng đã chờ ở bên ngoài, không dám sơ suất.

“Tiến vào”

Lý Giảng chỉ huy thuộc hạ mang thùng tắm chứa nước nóng vào sau bình phong, sai thị nữ đặt quần áo lên giá rồi yên lặng lui ra ngoài, đóng cửa lại.

“Tỉnh?”. Ánh mắt đen tuyền của Cổ Thiên Thương nhìn vào gương mặt tái nhợt của Bạch Sơ Ảnh, đối diện với cặp mắt trong vắt của hẩn.

“Ừ”. Bạch Sơ Ảnh mở mắt, còn hơi đau nhức nhưng vẫn khá hơn hôm qua.

“Còn đau ư?”. Bàn tay có vết chai mỏng của Cổ Thiên Thương đặt lên trán Bạch Sơ Ảnh, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Hơi mệt”. Bạch Sơ Ảnh lắc đầu, chớp mắt vài cái, giật giật thân thể, cổ họng hơi khô.

Cổ Thiên Thương rời giường rót cho Bạch Sơ Ảnh một chén trà sâm, dùng ngón tay lau đi vết nước trên mép hẩn. Xúc cảm mềm mại ấm áp khiến trái tim Cổ Thiên Thương run lên, nỗ lực duy trì bình tĩnh, dịu giọng nói. “Trên lưng có thương tích không thể chạm vào nước, ta lau người cho người”

“Ừ”

Cũng không biết chính mình đã hôn mê bao lâu, đã lâu rồi không tắm, trên người rất khó chịu. Có Thương ở đây, cái gì cũng không lo. Khoé miệng Bạch Sơ Ảnh cong cong, trong đôi mắt phượng có hào quang sáng ngời.

“Có thể xuống giường không?”

“Có thể”

Bạch Sơ Ảnh vén chăn xuống giường, chân hơi nhũn ra, chắc là mê mang quá lâu nên đứng lên hơi choáng váng. Cổ Thiên Thương đỡ lấy hẩn. “Chóng mặt ư?”

Bạch Sơ Ảnh lắc lắc đầu, yên tĩnh chờ trận choáng váng qua đi, mỉm cười. “Không sao”

Cổ Thiên Thương vẫn không buông tay, đỡ Bạch Sơ Ảnh tới sau bình phong, để hẩn ngồi lên băng ghế sơn đen, sợ rằng vừa buông tay hẩn sẽ ngã xuống. Cổ Thiên Thương giúp Bạch Sơ Ảnh cởi quần áo, nhìn thấy lớp băng trắng, con người đen thẫm co rút, khe hôn lên đầu vai sáng bóng của Bạch Sơ Ảnh, trong lòng đau nhói. “Đau không?”

Cảm giác được tâm trạng Cổ Thiên Thương thay đổi, Bạch Sơ Ảnh quay đầu mỉm cười, nắm lấy bàn tay to ấm áp của hẩn. “Bây giờ không còn đau nữa”

Cổ Thiên Thương gạt ra sợi tóc trên trán Bạch Sơ Ảnh, cúi đầu hôn một cái, không nói gì mà cởi ra hai vòng vải trắng kia. Vết thương rất dài, may là không sâu, da cũng bắt đầu khép lại, tình huống khá tốt. Nếu không hiện tại Cổ Thiên Thương nhất định sẽ giải quyết hết Triệu Cảnh Hàn và Trầm Thanh Nham, mặc kệ cái gì triều đình, mặc kệ cái gì hoàng thất.

Ngón tay khô ráo của Cổ Thiên Thương vẽ về lên miệng vết thương, hơi run run, vừa giận vừa đau lòng.

“Thương”

Giọng nói trong trẻo thuần khiết như cơn gió nhẹ thổi đi cơn giận của Cổ Thiên Thương, khiến nóng nảy trong lòng hẩn phút chốc bình tĩnh lại. Trong phòng đốt than cả đêm, cho dù cởi áo cũng không bị gió lạnh thổi tới. Cổ Thiên Thương cầm lấy khăn vải trên thành bồn, vắt nửa khô, tỉ mỉ lau lên tấm lưng thon dài, bờ vai mịn màng, hai đường lồi lõm không sâu không cạn, trắng nõn mà không mềm nhuyễn của Bạch Sơ

Ảnh. Đây là tấm lưng rất đẹp của người luyện võ, Cổ Thiên Thương phải cố gắng hết sức mới khiến bản thân không cần rẽ chạm vào làn da mềm người trước mặt.

Cổ Thiên Thương bỏ khăn vào nước nóng, nhúng nhúng rồi lại tiếp tục vắt, cẩn thận né tránh vết thương của Bạch Sơ Ảnh, lực đạo vừa phải, dù hơi vụng về nhưng vẫn khiến người ta thoải mái. Lau xong lưng, lại lau qua hai cánh tay, lúc lau tới trước ngực, Cổ Thiên Thương cố gắng không để tay mình chạm tới làn da xúc cảm cực tốt kia, nếu không... Ảnh mắt hấn âm trầm, trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hô hấp của hai người.

“Nhột”

Hơi thở ẩm áp thổi lên da, ẩm áp mà ngứa ngáy khiến Bạch Sơ Ảnh đẩy đẩy đầu Cổ Thiên Thương ra, không cho hấn tới gần mình. Cổ Thiên Thương thở một hơi, suýt nữa đã... Cổ Thiên Thương theo ý Bạch Sơ Ảnh lùi đầu về phía sau, cách xa nơi dự hoặc chính mình.

Tầm mắt hấn lướt xuống, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người. Bụng Bạch Sơ Ảnh hơi nhô ra, vừa nhìn đã biết không bình thường, lúc mặc quần áo thì không nhận ra nhưng hiện tại lại lộ rõ trước mặt. Lúc trước dù không nhìn thấy nhưng Cổ Thiên Thương khẳng định không lớn như bây giờ. Hấn bị bệnh gì cơ chứ? Giang Ngọc Nhan chỉ nói là vấn đề thể chất, cần thời gian điều trị, nhưng tới lúc nào mới trị xong? Hấn không muốn Bạch Sơ Ảnh chịu khổ, ăn gì cũng nôn ra, thấy vậy hấn vừa khó chịu vừa đau lòng.

Cổ Thiên Thương nhẹ nhàng vỗ lên cái bụng hơi nhô ra, thanh âm hơi khàn. “Đau không?”

Bạch Sơ Ảnh kì quái nhìn Cổ Thiên Thương, không biết vì sao hấn lại lộ ra biểu cảm đau lòng như vậy. Nơi đó có cục cứng, lẽ nào Thương cũng thích cục cứng? Nếu không sao hấn lại nhẹ nhàng vuốt ve nơi đó? Nghĩ đến chuyện Thương cũng thích cục cứng trong bụng, dù hiện tại không thể cho hấn biết nhưng Bạch Sơ Ảnh không hiểu sao vẫn cảm thấy rất vui.

Cổ Thiên Thương nhẹ nhàng lau qua bụng Bạch Sơ Ảnh một lần, hôn lên môi hấn rồi đưa khăn cho hấn, kéo hấn dậy. “Tự lau phía dưới đi, ta ở bên ngoài, có việc thì gọi”

Bạch Sơ Ảnh nghi hoặc nhìn Cổ Thiên Thương. Hấn rất thích lau cho mình mà, sao không giúp mình lau hết? Thế nhưng Bạch Sơ Ảnh vẫn gật đầu đáp ứng.

Cổ Thiên Thương hôn lên trán hấn một cái, bước ra bình phong. Hấn thở phào thật sâu, chính mình không tự tin sẽ có đủ tự chủ để không chạm vào Bạch Sơ Ảnh.

Nắng sớm xuyên qua sương mù, rải rác khắp mặt đất.

Dương Lăng Tiêu rửa mặt xong, chuẩn bị đợi lệnh Bảo chủ, vừa đẩy cửa ra thì thấy một nam tử tuấn tú có đôi mắt đẹp tràn đầy ý cười đang đứng ở cửa phòng mình, hấn sững sốt cung kính nói. “Hoàng tử, chào buổi sáng”

“Chào buổi sáng”. Triệu Cảnh Trần cười vô hại. “Chúng ta cùng nhau đi ăn sáng đi”

Dương Lăng Tiêu vẻ mặt vô cảm. “Đa tạ thịnh tình của Hoàng tử, Lăng Tiêu không dám vượt quy củ”

“Cái gì mà quy củ, chúng ta làm bằng hữu đi”. Triệu Cảnh Trần không cho hấn có cơ hội cự tuyệt, nhiệt tình kéo tay hấn đi. “Đi thôi, chúng ta cùng nhau ăn sáng”

Dương Lăng Tiêu muốn hất tay Triệu Cảnh Trần ra nhưng ngại thân phận đối phương nên không thể làm gì khác hơn ngoài mặc cho hấn lôi đi.

“Sau này cứ hai ngày thì phải uống một viên, biết chưa?”

Giang Ngọc Nhan ăn sáng xong thì vào phòng Bạch Sơ Ảnh bắt mạch. Đã hạ sốt, vết thương cũng khép miệng, không còn vấn đề gì đáng ngại, có điều cục cứng trong bụng bị khiếp sợ nên cần được trấn an. Giang Ngọc Nhan đặt một chiếc bình nhỏ màu xanh nhạt vào tay Bạch Sơ Ảnh, kiên nhẫn dặn dò.

“Ừ”

Bạch Sơ Ảnh gật đầu, biết rằng chính mình lỗ mãng nên mới động thai, cho dù ghét uống thuốc nhưng vẫn ngoan ngoãn tiếp nhận, nuốt xuống phần của ngày hôm nay.

Cổ Thiên Thương dẫn Dương Lăng Tiêu làm việc xong, xoay người thì thấy Bạch Sơ Ảnh cầm thuốc cau mày nuốt xuống, cũng nhúu mày theo. Nhưng không còn cách nào khác, bị bệnh thì phải uống thuốc, vì vậy Cổ Thiên Thương không nói gì.

Triệu Cảnh Trần nhìn Bạch Sơ Ảnh rồi lại nhìn Cổ Thiên Thương, đôi mắt phượng loé qua tinh quang, hơi híp lại. Con người cao ngạo như Cổ Thiên Thương mà cũng có lúc dịu dàng như thế, thật thú vị.

“Sơ Ảnh, cảm ơn người đã cứu ta”

Triệu Cảnh Trần đến bên giường, vừa định vươn tay kéo Bạch Sơ Ảnh thì đã bị chặn lại. Cổ Thiên Thương lạnh lùng trừng mắt. Triệu Cảnh Trần tức giận thu tay về, bất đắc dĩ cười cười với Bạch Sơ Ảnh.

Bạch Sơ Ảnh khó hiểu nhìn bọn họ, không biết vì sao Cổ Thiên Thương không cho Triệu Cảnh Trần kéo tay mình. Thật ra hẳn cũng không thích ai khác ngoại trừ cha, nghĩa phụ, nghĩa mẫu và Thương chạm vào mình, nhưng đối với Triệu Cảnh Trần, cũng giống như lúc ra tay cứu hắn, Bạch Sơ Ảnh dường như không chán ghét.

“Vết thương còn đau không?”. Triệu Cảnh Trần quan tâm nhìn Bạch Sơ Ảnh, không để ý đến ánh mắt đông lạnh của Cổ Thiên Thương.

Bạch Sơ Ảnh lắc đầu. “Kiếm ta đâu?”

Hắn nhớ mình ngủ say, sau khi tỉnh lại thì đã nằm trong lòng Thương, kiếm của mình không biết ở đâu rồi, hẳn muốn thấy nó.

“Bạch công tử”. Bạch Mạnh Hạ bước lên phía trước, cung kính đưa kiếm tới trước mặt Bạch Sơ Ảnh.

“Cảm ơn”. Bạch Sơ Ảnh nhận lấy kiếm, nhìn từ trên xuống dưới một lần, thấy không tổn thất gì mới lộ ra nụ cười thoải mái.

“Sơ Ảnh rất thích luyện võ ư?”. Triệu Cảnh Trần cố hết sức bắt chuyện với Bạch Sơ Ảnh.

“Ừ”. Bạch Sơ Ảnh không nhiệt tình cũng không lạnh nhạt, Triệu Cảnh Trần hỏi cái gì hắn sẽ đáp cái nấy, cũng không chủ động bắt chuyện với Triệu Cảnh Trần.

Cổ Thiên Thương hơi giận nhìn chằm chằm Triệu Cảnh Trần, nhớ tới dáng vẻ hắn cẩn thận ôm Ảnh vào lòng thì càng không vui, cúi đầu nói với Bạch Sơ Ảnh. “Một không? Chúng ta ra ngoài một chút”

“Ừ”. Bạch Sơ Ảnh gật đầu để Cổ Thiên Thương mang giày giúp hắn, xuống giường nắm tay Cổ Thiên Thương ra ngoài.

Triệu Cảnh Trần nhìn theo bóng lưng bọn họ, khẽ búng lên trán mình, nở nụ cười bí hiểm.

21. Chương 21: Huỳnh Đệ Thật Giả

CHƯƠNG 21: HUYNH ĐỆ THẬT GIẢ

“Giang Thánh y”

Giang Ngọc Nhan khoát khoát tay, cười yêu nghiệt. “Bảo ta Ngọc Nhan là được rồi, Hoàng tử không ngại ta gọi người là Cảnh Trần chứ?”

“Sao lại ngại chứ?”. Đôi mắt phượng của Triệu Cảnh Trần mang theo ý cười. “Có một bằng hữu tài mao song toàn như Ngọc Nhan là vinh hạnh của Cảnh Trần”. Người tốt hơn cái tên mặt lạnh Cổ Thiên Thương kia nhiều.

Giang Ngọc Nhan đến gần hắn, đôi mắt đẹp không hề chớp nhìn chằm chằm hắn một hồi rồi mới dời đi, nghiêng đầu suy tư rồi nghiêm túc nói. “Mặt người rất giống Bạch Sơ Ảnh, mũi cũng giống”

“A?”. Triệu Cảnh Trần chớp mắt, sờ mũi một cái. “Thật ư? Người nghĩ ta và hần có phải huynh đệ thất lạc nhiều năm không?”

Tuy nữ nhân trong hậu cung của phụ hoàng không nhiều, phụ hoàng cũng ít khi tới đó, hần ở trong mắt mọi người là một vị quân chủ uy nghiêm, không có ba ngàn giai lệ, hàng đêm say mê tửu sắc như những vị quân chủ khác, nhưng cũng không loại trừ việc hần không cẩn thận lưu lại hậu duệ với một giai nhân nào đó bên ngoài.

Đôi mắt phượng của Triệu Cảnh Trần hơi híp lại, hần không nghĩ phụ hoàng là người ít ham muốn như vậy. Hần đoán phụ hoàng nhất định vì người nào đó nên không có hứng thú với nữ nhân trong hậu cung. Nghĩ đến khả năng này, khoé miệng hần không tự chủ nổi lên nụ cười.

Giang Ngọc Nhan nhìn biểu cảm của Triệu Cảnh Trần biến hoá, lại nhìn kĩ hần một chút, nửa thật nửa đùa nói. “Ừ, rất giống, rất có khả năng các người là huynh đệ. Hay người về hỏi hoàng thượng thử xem, chắc hần sẽ vui khi có thêm một đứa con trai”

Đương kim hoàng thượng Triệu Vũ của Nạp La quốc chỉ có một hoàng tử là Triệu Cảnh Trần, có thể xem như ít ỏi. Nhưng như vậy cũng không tránh được tranh quyền đoạt vị chốn hoàng thất, Triệu Cảnh Hàn chính là một ví dụ tốt. Thêm một Bạch Sơ Ảnh cũng không tính là nhiều, nhưng với tính tình của Bạch Sơ Ảnh, cho dù thật sự là hoàng tử hần cũng không quan tâm đến ngôi vị hoàng đế. Người như hần chỉ thích hợp đi theo Cổ Thiên Thương, được Cổ Thiên Thương cưng chiều. Thế nhưng Bạch Sơ Ảnh cũng là nam nhân, chỉ là ra đời không lâu mà thôi. Con người sẽ có lúc thay đổi, rất khó biết tương lai hần sẽ biến thành dạng gì. Nhưng đến lúc đó cho dù hần muốn, Cổ Thiên Thương cũng sẽ không để hần giao du với kẻ xấu.

“Đúng thế”

Ý cười dâng lên khoé mắt Triệu Cảnh Trần, hần biết cho dù Bạch Sơ Ảnh là đệ đệ của mình thì cũng không hứng thú với ngôi hoàng đế. Thật ra Triệu Cảnh Trần cũng không hứng thú, nhưng hoàng gia chỉ có hần là người thừa kế chính thống, hơn nữa còn có Triệu Cảnh Hàn và Võ thừa tướng làm le, ngôi hoàng đế này cho dù hần không muốn cũng phải thừa kế, nếu không khi bọn họ lên ngôi nhất định sẽ không buông tha chính mình. Vì bảo trụ tính mạng, Triệu Cảnh Trần muốn rút khỏi trận tranh đấu này cũng không được.

Phụ hoàng đương nhiên sẽ vui, hơn nữa nhất định kích động hưng phấn. Dù sao gương mặt này cũng treo bên trong phòng ngủ của phụ hoàng, chắc rằng mỗi ngày phụ hoàng đều si mê xem qua vài lần. Triệu Cảnh Trần đoán phụ hoàng và người trong tranh nhất định có quan hệ mờ ám. Hắc hắc, chuyện này thật thú vị.

Bạch Sơ Ảnh chắc là con trai của người trong tranh, nếu vậy phụ hoàng... Ôi chao, Sơ Ảnh khiến người ta yêu mến như thế, nếu mình mang hần đến gặp phụ hoàng liệu có hại hần hay không?

Triệu Cảnh Trần phiền não, mình nên ích kỉ một chút hay thiện lương một chút, có nên đẩy hần vào biển lửa hay không?

Giang Ngọc Nhan vừa nhìn đã biết Triệu Cảnh Trần là người không quan tâm đến ngôi hoàng đế, chỉ là dính vào thì không thể thoát thân mà thôi. Nếu có người thay thế, hần nhất định chạy nhanh hơn bất cứ ai.

Hai người đều đoán được suy nghĩ trong lòng đối phương, nhìn nhau một cái, đáy mắt mang ý cười.

Dương Lăng Tiêu chuẩn bị xong hành lý, đoàn người xuất phát đến Cổ gia bảo ngay hôm đó. Tuy Bạch Sơ Ảnh rất vui khi có thể ở bên Cổ Thiên Thương, nhưng trong lòng hần vẫn nhớ nhà. Hần không nói nhưng Cổ Thiên Thương cũng có thể nhận thấy.

Xe ngựa có thể chứa được năm sáu người, dùng bốn con tuần mã ngấm đen cao lớn kéo, băng băng chạy đi. Bên trong có một chiếc bàn vuông tinh xảo, trải khăn mềm, đặt đầy hoa quả, bánh trái và nước trà, chỗ ngồi được trải đệm lông hồ thật dày, có thể thoải mái nằm ngủ.

Xe ngựa được chuẩn bị riêng cho Bạch Sơ Ảnh, hần thích luyện võ, cũng thích cưỡi ngựa rong ruổi, nhưng hần biết thân thể hiện tại bất tiện, vì vậy không hề kháng nghị mà ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của Cổ Thiên Thương. Đương nhiên Cổ Thiên Thương cũng ít ngồi xe ngựa, nhưng nếu Bạch Sơ Ảnh đã ở trên xe, sao hần có thể không ngồi cùng?

Giang Ngọc Nhan là một kẻ biết hưởng thụ, nếu đã có xe ngựa thoải mái như vậy, không ngồi mới là lạ. Nhưng lần này hẳn hơi do dự, nếu không ngồi thì phải ở ngoài dầm mưa dãi nắng, không thích hợp với gu hưởng thụ của hắn. Nhưng nếu ngồi thì phải đối diện hai người kia, khó tránh khỏi thấy cảnh thân mật. Huống hồ hai người kia cũng không nghĩ đến bất kì quy phạm đạo đức nào, có thể tình chàng ý thiếp ở trước mặt người khác như chốn không người, chẳng hề e lệ. Nói chính xác hơn, chỉ cần hai người nọ ở bên nhau, người khác lập tức trở nên vô hình, không thể đập vào mắt bọn họ.

Người cô đơn như Giang Ngọc Nhan kị nhất là nhìn thấy người khác ngọt ngào triền miên trước mặt. Trong lòng hắn rất ghen tị, một người tài sắc song toàn như hắn nhưng không ai để ý, nỗi khó chịu này chỉ có đương sự mới biết.

Cổ Thiên Thương nhìn thấy Giang Ngọc Nhan do dự quá lâu nên đã giúp hắn quyết định. Giang Ngọc Nhan là đại phu chuyên dụng của Bạch Sơ Ảnh, hắn cần phải ở bên cạnh Bạch Sơ Ảnh mọi lúc mọi nơi để phòng ngừa bất trắc.

Đây là cách nghĩ của Cổ Thiên Thương, đương nhiên hắn sẽ không nói vậy với Giang Ngọc Nhan mà chỉ ném ra ba chữ lạnh lùng. “Giang Ngọc Nhan”. Thế rồi hắn kéo Bạch Sơ Ảnh lên xe, mắt cũng không thèm liếc tới Giang Ngọc Nhan một cái.

Giang Ngọc Nhan trợn trắng, lòng tự tin bị đả kích chưa từng thấy.

Với thân phận của Triệu Cảnh Trần, hẳn hẳn là nên ngồi xe ngựa, nhưng bởi vì người nào đó mà Triệu Cảnh Trần nhất quyết không cần lên xe, cưỡi một con ngựa cao to tới gần Dương Lăng Tiêu.

Dương Lăng Tiêu vẻ mặt vô cảm, cung kính chào Triệu Cảnh Trần rồi nhìn quanh chú ý tình huống, cũng không nhìn hắn nữa.

Triệu Cảnh Trần không giận, khoé miệng mỉm cười, mắt phượng sáng ngời không hề rời khỏi Dương Lăng Tiêu. Dương Lăng Tiêu bị hắn nhìn chằm chằm đến khó chịu, nhưng cũng không lộ ra, chỉ chuyên tâm thực hiện chức trách của mình.

Đoàn người cưỡi tuần mã, vây quanh một chiếc xe ngựa lớn, lộp cộp lên đường.

Trong xe, Bạch Sơ Ảnh vui vào lòng Cổ Thiên Thương mà ngủ. Cổ Thiên Thương cúi đầu nhìn gương mặt tuần tú điềm tĩnh trong ngực, tuy không lộ ra biểu cảm quá mức nhưng ánh mắt chuyên chú hệt như nhìn trân bảo, nhìn mãi cũng không chán.

Giang Ngọc Nhan nhìn hai người kia nhưng không ai để ý tới hắn. Ôi, thật thê lương... Giang Ngọc Nhan than vãn. Đã nhìn suốt hai canh giờ rồi, từ lúc xuất phát tới giờ! Trời ạ, mắt hắn không mệt ư? Giang Ngọc Nhan chán chết, rồi rảnh ngồi đếm số lần chớp mắt trong suốt hai canh giờ của Cổ Thiên Thương, tổng cộng mới ba bốn lần. Nếu ai thi trùng mắt với hắn, nhất định hắn sẽ thắng, Giang Ngọc Nhan bảo đảm.

Bạch Sơ Ảnh khẽ giật giật, lông mi dày run lên, mở ra đôi mắt phượng mê mang. Cổ Thiên Thương điều chỉnh tư thế để hắn nằm thoải mái hơn, hôn một cái lên mí mắt hắn. “Đói không?”

Bạch Sơ Ảnh hơi trẻ con mà dụi mắt, giọng cũng lười nhác vì mới ngủ dậy. “Đói”

Cổ Thiên Thương lấy bánh ngọt trên bàn đặt vào tay Bạch Sơ Ảnh, Bạch Sơ Ảnh nhận lấy, chậm rãi ăn. Cổ Thiên Thương cầm trà sâm đặc chế, đúng lúc đưa tới bên miệng hắn.

Chậc, ngay cả ăn uống mà cũng ăn ý như vậy, đúng là trời sinh một đôi. Giang Ngọc Nhan suy tính mình có nên tìm một người mà ngọt ngào thân mật như vậy không.

Trên đường không gặp phải bất cứ nguy hiểm gì, chắc là Triệu Cảnh Hàn còn đang bực bội, mà đạo tặc vừa nhìn thấy trận thế của bọn họ thì đã biết không dễ chọc, cũng không dám tự tìm chỗ chết.

Dọc đường Bạch Sơ Ảnh đều không nhắc đến chuyện về nhà, Giang Ngọc Nhan tưởng hắn đã bỏ ý định, cũng chuẩn bị cho việc Cổ Thiên Thương phát hiện Bạch Sơ Ảnh mang thai. Thế nhưng dường như hắn đã đoán sai, trong lòng Bạch Sơ Ảnh vẫn muốn về nhà. Phải như vậy hắn mới yên tâm ở bên Thương, cũng không khiến cha lo lắng. Nguồn :

Tối hôm đó lúc nghỉ ngơi ở khách điểm, Bạch Sơ Ảnh nói với Cổ Thiên Thương. “Thương, ngày mai ta muốn về nhà”. Lúc về nhà thì không thể ở bên người.

Trong lòng Cổ Thiên Thương run lên, cuối cùng Bạch Sơ Ảnh cũng nói. Hắn trều mền vuốt ve mái tóc đen mượt của Bạch Sơ Ảnh. “Ảnh, hiện tại không thể về, bên ngoài rất nguy hiểm, ta lo lắng. Chờ ta xử lý xong vài việc, ta về với người, được không?”

Bạch Sơ Ảnh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, không muốn Thương lo lắng cho mình, vì vậy gật đầu đáp. “Được”

Ánh mắt Cổ Thiên Thương chăm chú nhìn hắn, nghiêm túc nói. “Không thể gạt ta bỏ trốn giống lần trước”

Hiện tại Vô thừa tướng đã biết tầm quan trọng của Bạch Sơ Ảnh với hắn, cho nên hắn không thể để Bạch Sơ Ảnh rời đi một mình. Cho dù phải người đi theo, Cổ Thiên Thương cũng không yên lòng, dù biết Bạch Sơ Ảnh muốn về nhà cũng phải tạm hoãn một thời gian.

Bạch Sơ Ảnh không chút do dự gật đầu. Cổ Thiên Thương thỏa mãn hôn lên má hắn một cái.

22. Chương 22: Quan Hệ Không Trong Sáng

CHƯƠNG 22: QUAN HỆ KHÔNG TRONG SÁNG

Vì đường xá thông suốt nên chỉ mất năm ngày đã tới Giang thành. Vừa nghe tới Cổ Thiên Thương trở về, Liễu Y Y đã trang điểm thật kĩ, lả lướt ra đón.

“Biểu ca”

Vừa nhìn thấy Cổ Thiên Thương xuống xe, Liễu Y Y đã vui sướng kêu lên một tiếng, nhào tới. Cổ Thiên Thương cau mày, nghiêng người né tránh. Liễu Y Y không còn hình tượng mà té xuống đất, trang điểm và búi tóc cũng bị lệch, quần lụa dính bụi rất chặt vật.

Mọi người ở bên cạnh đều che miệng cười thầm, Kha Dĩ không che miệng nhưng khoé môi lại co rúm, chân mày nhăn nhó, xem ra là vui muốn chết.

Liễu Y Y rất kiên cường, tự bỏ dậy oán giận nhìn mọi người đang cười trộm, vỗ vỗ bụi bặm trên người, quay đầu cười tươi như hoa nhìn Cổ Thiên Thương, không hề nao núng kêu lên. “Biểu...”

Thanh âm bất chợt ngừng lại khi Cổ Thiên Thương ôm Bạch Sơ Ảnh xuống xe. Đôi mắt đẹp của Liễu Y Y trừng lớn, miệng khê nhếch. Người này là ai vậy? Tại sao biểu ca lại ôm hắn xuống xe? Biểu ca vẫn luôn chán ghét người khác chạm vào hắn, cho dù là mẹ cũng không thể tùy tiện đụng chạm. Tại sao ánh mắt biểu ca lại dịu dàng như vậy, chính mình chưa hề thấy qua.

Liễu Y Y kinh ngạc, đồng thời trong lòng bốc hỏa. Nam tử này ở đâu ra mà dám quyến rũ nam nhân, quan trọng nhất là quyến rũ biểu ca mà nàng yêu nhất! Nàng tuyệt đối sẽ không để hắn toại nguyện!

Liễu Y Y phản hận trừng mắt nhìn nam tử áo trắng xuất trần kia, trong mắt dường như phun ra lửa đốt trụi Bạch Sơ Ảnh.

Bạch Sơ Ảnh cảm giác được tầm mắt nàng, chỉ nghỉ hoặc nhìn một cái rồi kéo tay Cổ Thiên Thương, theo hắn vào trong.

Từ đầu tới đuôi, tầm mắt của Cổ Thiên Thương đều đặt trên người Bạch Sơ Ảnh, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Liễu Y Y một cái. Liễu Y Y uất ức, hai mắt rưng rưng đầm đìa đáng yêu, khiến người ta thương tiếc. Giang Ngọc Nhan chậm rãi bước xuống xe, khoé miệng mỉm cười, cho dù chỉ là nụ cười thân nhiên nhưng với gương mặt tuyệt sắc của hắn lại trở nên phong hoa tuyệt đại, mị hoặc mê người.

Liễu Y Y vừa híp lại mắt thì đã trừng lớn hơn, đẹp quá! Lửa giận vừa rồi ngay lập tức bị nam tử tuyệt sắc này đè xuống, lúc này trong đầu nàng chỉ có hai chữ ‘đẹp quá’, không còn nghĩ được điều gì khác.

“Chào tiểu thư, tiểu sinh là Giang Ngọc Nhan, ta có thể hỏi quý danh của vị tiểu thư xinh đẹp này không?”. Giang Ngọc Nhan bày ra bộ dạng giai công tử, đôi mắt đẹp ẩn tình, âm điệu dịu dàng.

“Ta, ta là Liễu Y Y”

“Ha ha, hoá ra là Liễu tiểu thư, hạnh ngộ hạnh ngộ”

Liễu Y Y ý thức được mình vừa thất lễ, gương mặt đỏ lên, rụt rè nói. “Giang công tử, hạnh ngộ”

“Liễu tiểu thư thật đẹp”. Giang Ngọc Nhan mỉm cười, giọng nói chân thành, tuy những lời trong miệng hắn tuyệt đối khiến người khác khó tin.

Liễu Y Y vừa nghe thì trong lòng đã không vui. Nhưng giọng Giang Ngọc Nhan quá chân thành, khiến Liễu Y Y không thể nào phản bác, đành phải cắn môi ngăn lại lửa giận, dịu dàng hiền thực trả lời. “Đa tạ”

Liễu Y Y đã triệt để khôi phục khôi nham sắc của Giang Ngọc Nhan, lập tức cảm nhận được nguy cơ. Người này rõ ràng là nam tử nhưng còn đẹp hơn bất cứ nữ nhân nào nàng thấy. Hắn vừa rồi bước xuống từ xe ngựa của biểu ca, người xinh đẹp như vậy, nam nữ đều thích. Biểu ca cũng chỉ là nam nhân bình thường, sắc đẹp ở trước mặt... Liễu Y Y nhú chặt mày, âm thầm kinh hãi.

Mới vừa rồi biểu ca dịu dàng ôm một nam tử xuống xe, lẽ nào biểu ca thích nam nhân, biểu ca là đoạn tụ? Gương mặt xinh đẹp của Liễu Y Y trong nháy mắt trắng bệch đến khó coi. Hèn chi biểu ca chán ghét nàng theo hắn, ngay cả nhìn cũng không thêm.

Biểu ca mà mình thích nhất lại... Không được, nàng không thể để chuyện này xảy ra, biểu ca chỉ nhất thời bị mê hoặc mà thôi. Liễu Y Y là ai, đường đường biểu muội của Bảo chủ Cổ gia bảo, đường đường nữ nhi của Binh bộ Thượng thư Nạp La quốc, sao lại thất bại vì một nam tử được.

Sắc mặt Liễu Y Y trở nên tốt hơn, đầy cao ngạo. Hơn nữa cho dù biểu ca thích nam tử kia thì cậu mợ cũng không đồng ý. Cổ gia bảo cần có người thừa kế, mà nam tử kia dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể sinh con cho biểu ca. Đến lúc đó, hừ, xem hắn còn có yêu pháp gì!

Nữ nhân này không nên chọc vào thì tốt hơn, Giang Ngọc Nhan thầm nghĩ.

“Thảo dân Kha Dĩ bái kiến Hoàng tử, mời Hoàng tử vào trong”

Kha Dĩ cung kính chào đón Triệu Cảnh Trần. Triệu Cảnh Trần mỉm cười gật đầu, nhìn thoáng qua Dương Lăng Tiêu đang bận rộn thu xếp này nọ, quay đầu theo thị vệ vào trong.

“Giang công tử, mời vào trong”

Nhìn Triệu Cảnh Trần bước vào, Kha Dĩ cũng quay đầu nhìn về phía Giang Ngọc Nhan đang đứng cạnh Liễu Y Y, mỉm cười mời. Quả nhiên danh bất hư truyền, Giang Thánh y của Dược Thánh cốc là đệ nhất mỹ nam của Nạp La quốc, còn y thuật của hắn có lợi hại như truyền thuyết hay không thì phải cần kiểm chứng.

“Cảm tạ, Kha đại ca cứ bảo ta Ngọc Nhan là được rồi”. Giang Ngọc Nhan bỏ qua nữ nhân âm độc kia, mỉm cười với Kha Dĩ.

“Vậy vi huynh cũng không khách khí, Ngọc Nhan tiểu đệ”. Kha Dĩ cũng là người cởi mở, có một mỹ nhân như vậy đồng ý xưng huynh gọi đệ với mình, chính mình cần gì phải rụt rè.

“Mời Kha đại ca”

“Mời Ngọc Nhan”

Hai người khách sáo vào trong, không ai để ý tới Liễu Y Y, khiến nàng tức giận giậm chân, thề rằng phải bảo biểu ca đuổi việc Kha Dĩ.

“Ngọc Nhan, vị công tử áo trắng bên người Bảo chủ là ai, có quan hệ gì với Bảo chủ vậy?”. Kha Dĩ rất tò mò về vị công tử có thể khiến Bảo chủ đổi xử đặc biệt kia.

Giang Ngọc Nhan nghe vậy quay đầu mập mờ nháy mắt với hắn mấy cái, lông mi thật dày run lên giống như cánh quạt. Trong lòng Kha Dĩ cũng run lên, cảm thán Giang Ngọc Nhan đúng là tai hoạ.

“Hắn gọi là Bạch Sơ Ảnh, là một kẻ chưa hiểu chuyện đời, thân phận của hắn ta cũng không rõ lắm, còn quan hệ của bọn họ...”. Giang Ngọc Nhan mãnh liệt chớp mắt, đôi môi ưu mỹ cong lên. “Kha đại ca là người thông minh, không cần tiểu đệ nói người cũng hiểu được mà”

Kha Dĩ cũng cười mập mờ, không nói gì.

“Biểu ca, biểu ca, Y Y tới thăm người”

Cổ Thiên Thương mang Bạch Sơ Ảnh vào phòng, vừa uống xong một ngụm trà thì Liễu Y Y đã e thẹn kêu lên ngoài cửa. Bạch Sơ Ảnh nghe vậy chỉ thản nhiên nhìn Cổ Thiên Thương một cái rồi tiếp tục lau chùi thanh kiếm mấy ngày chưa lau qua. Bạch Sơ Ảnh không thích ánh mắt nữ nhân kia nhìn Thương, nhưng đó là chuyện của nàng, người ta muốn dùng ánh mắt thế nào là tự do của họ, Bạch Sơ Ảnh không xen vào, cũng không muốn để ý.

Cổ Thiên Thương đối diện với ánh mắt của Bạch Sơ Ảnh, thấy hắn không hề bắt mắt thì lập tức yên tâm, nhưng trong lòng cũng khó chịu. Dù sao khi người mình thích bị người khác dùng ánh mắt ái mộ mà nhìn, bất luận là ai cũng sẽ không vui, nhưng Ảnh lại biểu hiện quá bình tĩnh. Cổ Thiên Thương biết Bạch Sơ Ảnh là người đơn thuần, có nhiều chuyện hắn không hiểu, cho dù hiểu thì với tính cách của hắn, chỉ cần không vượt qua điểm mấu chốt, hắn sẽ không can thiệp.

“Biểu ca, người ở đâu? Ta làm cháo tổ yến cho người, người mau mở cửa để ta bưng vào”. Liễu Y Y ở ngoài hô lên không ngừng, gõ cửa vài cái.

Gương mặt Cổ Thiên Thương phút chốc lạnh xuống, cất bước kéo cửa ra, trong đôi mắt đen thẳm tràn đầy băng tuyết.

Liễu Y Y dường như không phát hiện hắn không vui, cười tươi như hoa, nũng nịu nói nhỏ. “Biểu ca”. Thanh âm e thẹn đến mức không khí cũng phải run rẩy mấy cái.

Bạch Sơ Ảnh đang chuyên tâm lau kiếm trong phòng, nghe vậy thì dừng lại động tác trên tay một chút rồi mới khôi phục bình thường. Sắc mặt Cổ Thiên Thương càng thêm băng lãnh, hắn ghét nhất nàng dùng giọng điệu này nói chuyện, lần nào cũng khiến hắn không tự chủ được phát tác, nếu không nể mặt cha nàng thì hắn đã sớm quăng nàng ra cửa, bất kể nàng là nữ hay nam.

“Về đi, ta không đói”. Cổ Thiên Thương trực tiếp cự tuyệt.

Gương mặt Liễu Y Y trong nháy mắt xụ xuống, bị thương nói. “Biểu ca, người đừng như vậy mà, đây là ta chuẩn bị riêng cho người, nếu không đói bụng thì ăn một ngụm thôi cũng được”. Liễu Y Y đưa chén đến gần Cổ Thiên Thương, trong đôi mắt đẹp lộ vẻ cầu xin.

Dáng vẻ kia rất đáng thương, nam nhân nào nhìn thấy cũng đau lòng, nhưng Cổ Thiên Thương lại là người nào? Hắn chịu đựng nàng rất nhiều năm, cũng biết rõ con người nàng, sẽ không bị bộ dạng của nàng lừa gạt.

“Không cần”. Giọng Cổ Thiên Thương băng lãnh.

“Chỉ một ngụm thôi, ta bảo đảm”

“Thương, đói”.

Người bên trong bình tĩnh lên tiếng, vẻ mặt Cổ Thiên Thương dịu xuống, Liễu Y Y âm thầm cắn răng.

“Đưa ta, đi đi”

Cổ Thiên Thương vươn tay định đón lấy bát cháo tổ yến trong tay Liễu Y Y, nhưng nàng nhẹ nhàng tránh ra, cười rất hiền thực. “Biểu ca, để ta”. Nàng muốn nhìn xem yêu nghiệt kia có yêu thuật gì mà khiến biểu ca cứng chiều hắn như thế.

Cổ Thiên Thương cũng không tính toán với nàng, Ảnh đói bụng, vẫn nhanh chóng mang cháo vào thì hơn.

Liễu Y Y đặt cháo lên bàn, thấy Bạch Sơ Ảnh đang chuyên chú lau kiếm ở bên cạnh, biết nàng vào mà cũng không ngăn đầu lên một chút. Lửa giận của Liễu Y Y tăng vọt, nhưng có Cổ Thiên Thương ở đây, nàng không thể nổi giận, nàng phải giữ ấn tượng tốt nhất với biểu ca.

“Vị công tử này, đao kiếm không có mắt, ở trong phòng cũng không nên cầm kiếm, coi chừng đứt tay”. Liễu Y Y dịu dàng khuyên nhủ.

Đứt tay? Bạch Sơ Ảnh nhíu mày, hẳn từ lúc ba tuổi đã không rời kiếm, chưa từng đứt tay.

Liễu Y Y giận sôi lên, nhưng trên mặt vẫn dịu dàng tươi cười. “Ta là Liễu Y Y, công tử tên gì?”. Liễu Y Y không để ý tới ánh mắt lạnh băng của Cổ Thiên Thương, tiếp tục dò xét Bạch Sơ Ảnh.

“Bạch Sơ Ảnh”. Bạch Sơ Ảnh không ngẩng đầu, tiếp tục chà lau, giọng điệu bình thản.

23. Chương 23: Khẩu Vị Quái Lạ

CHƯƠNG 23: KHẨU VỊ QUÁI LẠ

“Người có thể đi”. Cổ Thiên Thương lạnh lùng nói với Liễu Y Y. Khi chuyển sang Bạch Sơ Ảnh, vẻ mặt hắn lập tức dịu xuống, giọng nói cũng nhu hoà. “Ảnh, ăn cháo”. Cổ Thiên Thương đem kiếm của Bạch Sơ Ảnh đặt lên bàn, đưa cháo tới tận tay hắn.

Bạch Sơ Ảnh rất tự nhiên đón nhận, không coi ai ra gì mà ăn.

Liễu Y Y trợn mắt. Biểu ca sao lại hầu hạ người khác? Lúc nào cũng do người khác hầu hạ hắn mà! Nam tử này rốt cuộc là ai, có năng lực gì mà khiến biểu ca đối xử tốt với hắn như vậy? Cháo này là mình làm riêng cho biểu ca, sao hắn có thể ăn cơ chứ?

Liễu Y Y không giấu được tức giận, vươn tay muốn đoạt cái chén của Bạch Sơ Ảnh nhưng bị Cổ Thiên Thương kéo lại.

“Biểu ca?”. Liễu Y Y ưỡn khuỷu đến mức nước mắt rưng rưng.

Cổ Thiên Thương làm như không thấy, kéo nàng ra cửa. Lúc mở cửa thì Kha Dĩ đã cung kính đứng bên ngoài.

“Bảo chủ”. Thu hồi nụ cười, Kha Dĩ cung kính nói.

Cổ Thiên Thương nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói. “Sau này đừng để nàng đến gần Ảnh”

“Vâng, tuân lệnh Bảo chủ”

Ảnh? Chắc chắn, thật thân mật. Nghe Ngọc Nhan nói hai người bọn họ lần đầu tiên gặp mặt đã thân thiết như vậy, đúng là không giống với tác phong của Bảo chủ. Bảo chủ lúc nào cũng duy trì khoảng cách với mọi người, người kia quả nhiên đặc biệt.

“Tức chết ta”. Liễu Y Y về phòng, đập bể vô số đồ vật nhưng vẫn chưa hả giận. “Bạch Sơ Ảnh, chờ xem, ta sẽ không tha cho người”

“Tiểu thư, người đừng giận, không nên vì một tiện nhân hạ đẳng mà tổn hại thân thể. Người yên tâm, tiểu Đào sẽ giúp người”

“Không giận, ta không giận”. Liễu Y Y thuận khí, trên mặt lấy lại thần thái. “Thật ư? Tiểu Đào, người có biện pháp gì?”. Tiểu Đào luôn thông minh lanh lợi, ý xấu cũng nhiều, có nàng hỗ trợ, nhất định có thể khiến yêu tinh kia đẹp mặt.

Tiểu Đào bí hiểm cười. “Tiểu thư yên tâm, ta sẽ không để người chịu uỷ khuất”

Liễu Y Y vui vẻ nở nụ cười.

Cổ Thiên Thương muốn ở lại Giang thành hai ngày, xử lý một số chuyện trong bảo và triều đình. Hai ngày nay hắn rất bận, không có thời gian theo Bạch Sơ Ảnh. Bạch Sơ Ảnh cũng không có ý kiến, dù sao hắn đã

quen ở một mình. Nhưng hắn cũng không thể ở một mình mãi, Cổ Thiên Thương bận rộn không có nghĩa là mọi người đều bận.

Giang Ngọc Nhan chính là một kẻ rảnh rỗi, Triệu Cảnh Trần cũng không bận như Cổ Thiên Thương, hai người bọn họ chờ cho Cổ Thiên Thương bước ra khỏi phòng thì lập tức theo vào.

Bọn họ cũng không có chuyện gì, chỉ quần quýt lấy Bạch Sơ Ảnh nói chuyện không đầu hoặc thám thính chuyện của hắn và Cổ Thiên Thương. Tuy Bạch Sơ Ảnh hỏi gì đáp nấy nhưng vấn đề là hắn luôn dùng “không biết” và “không thể” đến trả lời, hơn nữa vẻ mặt rất vô tội khiến bọn hắn ngượng ngùng không hỏi nữa. Ngày tiếp theo hai người cũng không thu hoạch được gì, phần nộ ra về.

Bọn họ vừa đi, Liễu Y Y đã tới, nhưng bị Kha Dĩ ngăn bên ngoài không cho vào.

“Kha Dĩ, tên nô tài này, đừng tưởng ta không dám làm gì ngươi, mau cút đi”. Liễu Y Y nhìn chằm chằm nam tử vẻ mặt nghiêm túc trước mặt, không còn chút đáng vẻ khuê tú.

“Đây là Bảo chủ căn dặn, Kha Dĩ không dám cãi lời”. Kha Dĩ nề nếp nói.

“Ngươi”. Liễu Y Y hung hăng đá Kha Dĩ một cước. “Ngươi dám cãi lệnh ta ư?”

“Chủ nhân của Kha Dĩ là Bảo chủ, nhận lương của Bảo chủ, đương nhiên phải nghe lệnh Bảo chủ mà không phải biểu tiểu thư”. Kha Dĩ bày ra vẻ mặt trung thành.

“Ngươi... Đồ nô tài không có mắt, ta sớm muộn gì cũng cho ngươi đẹp mặt”. Liễu Y Y giậm chân, lắc lư thất lưng, hỏn hển rời đi.

“Ảnh công tử, dùng cơm”. Kha Dĩ mỉm cười với nam tử thanh nhã lạnh nhạt ở trong phòng cả buổi sáng, kiếm không rời tay kia.

Bạch Sơ Ảnh ngẩng đầu. “Thương đâu?”

“Bảo chủ ra ngoài làm việc vẫn chưa về”

“A”

Bạch Sơ Ảnh thản nhiên ‘a’ một tiếng rồi buông kiếm xuống, đứng dậy tới bên bàn cầm dưa từ tốn ăn. Kha Dĩ đứng bên cạnh nhìn, thầm nghĩ chắc hắn là đệ tử xuất sắc của đại môn phái nào đó, nhìn động tác ăn cơm là biết có giáo dưỡng.

Trong phòng rất yên tĩnh, Bạch Sơ Ảnh ăn cơm cũng không phát ra tiếng động, không biết gia đình thế nào mới dạy dỗ ra được. Kha Dĩ rất tò mò về thân thế của hắn.

Cổ Thiên Thương tới chiều mới về, vừa tới nơi đã đi thẳng vào phòng Bạch Sơ Ảnh, không hề để mắt tới Liễu Y Y.

“Ảnh”

Cổ Thiên Thương vừa vào cửa đã thấy người mình nhớ mong cả ngày đang yên lặng ngủ thiếp đi trên giường. Cổ Thiên Thương ngồi xuống giường nhìn hắn, cho đến khi hắn tỉnh lại.

“Thương”. Bạch Sơ Ảnh vừa mở mắt thì thấy người mình nhưng nhớ ở trước mặt, hơi mơ màng mỉm cười.

“Tỉnh rồi”. Cổ Thiên Thương quyến luyến hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của Bạch Sơ Ảnh một cái. “Rửa mặt, ăn cơm”

“Ừ”

Bên ngoài trời đã tối, trong phòng thấp đèn lưu ly, đốt lên chậu than, ấm áp và sáng ngời. Mọi người đã chờ trên bàn ăn lâu rồi, chỉ vì đợi người kia tỉnh ngủ. Ngoại trừ Liễu Y Y bĩu môi, những người khác đều bình tĩnh ngồi, tuyệt đối không để ý đến việc bọn họ phải chờ lâu như vậy.

Mắt Triệu Cảnh Trần mang theo ý cười nhìn Dương Lăng Tiêu ngồi bên cạnh, tìm đề tài bắt chuyện với hắn. Dương Lăng Tiêu từ đầu đến cuối đều vô cảm, giọng điệu cung kính, hỏi gì đáp nấy, không hề chủ động mở miệng. Triệu Cảnh Trần cũng không ngại, vẫn rất hớn hờ.

Giang Ngọc Nhan và Kha Dĩ cũng trò chuyện hết trời nam đất bắc, đại ca tiểu đệ, hận rằng sao tới giờ mới gặp.

Liễu Y Y chống cằm nhìn chăm chăm ra cửa.

“Bảo chủ, Ảnh công tử”. Kha Dĩ và Dương Lăng Tiêu nhìn thấy hai người đến thì đứng dậy chào.

Cổ Thiên Thương gật đầu, ý bảo bọn họ ngồi xuống.

“Biểu ca”. Liễu Y Y nhả nhận cười. “Người đã đến rồi”

Cổ Thiên Thương nhìn nàng một cái, kéo Bạch Sơ Ảnh ngồi vào vị trí. Chỗ của Bạch Sơ Ảnh đã được bố trí riêng, trên ghế có một lớp đệm lông thật dày. Mọi người thấy tấm đệm dưới móng Bạch Sơ Ảnh thì cười mập mờ, Liễu Y Y càng tức giận đến xù cả tóc.

Bạch Sơ Ảnh mơ hồ nhìn mọi người, trong mắt lộ ra nghi hoặc. Cổ Thiên Thương quét mắt qua, lạnh lùng nói. “Ăn”

Mọi người vẫn chưa thu hồi nụ cười trên khoé miệng, trước khi Cổ Thiên Thương kịp tức giận thì vùi đầu ăn. Phần lớn món ăn trên bàn đều dựa theo sở thích của Bạch Sơ Ảnh, trong thời gian này Bạch Sơ Ảnh không ăn quá chua nhưng vẫn thích đồ chua. Bốn mươi món trên bàn có một nửa là thức ăn chua, mọi người ăn đến ê răng nhưng không dám nói, cắn răng mà ăn. Cổ Thiên Thương luôn gấp thức ăn cho Bạch Sơ Ảnh, không thèm nhìn đến biểu cảm quái dị của mọi người.

Chắc, khẩu vị của Bạch Sơ Ảnh thật khó đỡ, ngoại trừ Giang Ngọc Nhan, ai nấy đều cắn răng nghĩ.

Bạch Sơ Ảnh ăn không nhiều lắm, vì mỗi ngày hắn đều ăn mấy bữa. Không lâu sau Bạch Sơ Ảnh đã thấy no, so với Liễu Y Y còn ăn ít hơn. Liễu Y Y trừng mắt, cực kì không phục.

Cổ Thiên Thương không nói câu nào, mang theo người yêu đã ăn no về phòng. Mọi người trợn mắt, làm như không có gì xảy ra mà tiếp tục ăn. Liễu Y Y tức giận ném đĩa rồi đi.

“Tiểu Tiêu Tiêu, cái này ăn ngon, ăn nhiều một chút”. Triệu Cảnh Trần gấp thức ăn vào chén Dương Lăng Tiêu.

Giang Ngọc Nhan và Kha Dĩ nhìn nhau, vờ như không thấy, vùi đầu mãnh liệt ăn.

Dương Lăng Tiêu không hề biến sắc, vô cùng cung kính. “Cảm tạ Hoàng tử, Lăng Tiêu tự gấp được, không cần phiền tới Hoàng tử”

“Được rồi, mau ăn đi”

Triệu Cảnh Trần cũng không kiên trì, dứt khoát đáp. Mọi việc đều có mức độ, phải biết vừa phải, làm người thừa kế duy nhất của Nạp La quốc, đạo lý này hắn đương nhiên hiểu.

Hôm sau đoàn người xuất phát quay về Cổ gia bảo. Giang Ngọc Nhan và Kha Dĩ suýt rơi lệ từ biệt. Nếu không phải Cổ Thiên Thương nhất quyết bắt Giang Ngọc Nhan theo bên cạnh Bạch Sơ Ảnh, hắn đã ở lại Giang thành. Thật không nỡ rời xa tri kỉ.

Cổ gia bảo cách Giang thành mười mấy ngày lộ trình, không xa cũng không gần. Bọn họ dùng ngựa tốt, tốc độ vừa nhanh vừa ổn định, nếu trên đường không có chướng ngại, khoảng mười ngày là đủ.

24. Chương 24: Cổ Gia Bảo

CHƯƠNG 24: CỔ GIA BẢO

Võ thừa tướng Võ Tu Bách không thuộc thế lực của hoàng đế Triệu Vũ trong lần tranh đoạt quyền lực đời trước. Nữ nhi của Võ thừa tướng là Huệ phi của tiên hoàng Triệu Quang Thụy, Võ Tu Bách cố gắng giết đây cháu ngoại của hắn là tam hoàng tử Triệu Kỳ tham dự tranh đoạt huynh đệ tương tàn, định dùng thế

lực của hắn giúp Triệu Kỳ lên ngôi hoàng đế. Nhưng Triệu Kỳ là người hững hờ, thích thi từ ca phú, không hề quan tâm tới ngôi hoàng đế.

Lúc đó tranh đấu rất kịch liệt, nhất là giữa Đại hoàng tử Triệu Liệt và Nhị hoàng tử Triệu Vũ – cũng chính là đương kim thánh thượng. Lúc đầu Triệu Kỳ mang thái độ trung lập, không muốn dính vào, nhưng vì hoàn cảnh bắt buộc mà không có cơ hội thoát thân. Với mệnh lệnh của ngoại công và tranh đấu giữa huynh đệ, Triệu Kỳ không thể không đưa ra quyết định.

Hắn không muốn làm Hoàng đế, như vậy phải chọn lựa một bên đáng tin, giúp bên đó tranh đoạt giang sơn, sau đó hắn sẽ sống những tháng ngày mình mong muốn. Đại hoàng tử Triệu Liệt tính tình đa nghi, nếu hắn lên ngôi nhất định sẽ không bỏ qua cho Triệu Kỳ, mà Nhị hoàng tử Triệu Vũ tuy cũng nham hiểm nhưng là người giữ chữ tín. Vì vậy sau khi suy nghĩ một phen, Triệu Kỳ cuối cùng đứng về phe Triệu Vũ, giúp Triệu Vũ lên ngôi Hoàng đế.

Điều này khiến Võ Tu Bách tức giận đến mức dựng cả ria mép, nhưng cũng nhờ lựa chọn của Triệu Kỳ mà Võ Tu Bách mới tiếp tục ngồi vững ngôi Thừa tướng. Sau khi Triệu Vũ lên ngôi, dựa theo giao ước, Triệu Vũ phong Triệu Kỳ làm An vương, cho hắn một ít quyền lợi rồi để hắn sống như hắn mong muốn. Triệu Vũ biết tính tình Triệu Kỳ, không hề lo ngại hắn sẽ cản ngược lại mình, còn Võ Tu Bách thì chỉ cần đề phòng là được. Triệu Kỳ không tham dự, Võ Tu Bách cũng không thể gây ra sóng gió gì.

Nhưng Triệu Vũ không ngờ rằng Triệu Kỳ rất đoản mệnh, Triệu Cảnh Hàn vừa mới hai tuổi thì Triệu Kỳ đã chết. Triệu Cảnh Hàn là con trai Triệu Kỳ, Triệu Vũ đã từng đáp ứng để hắn bình an lớn lên, hưởng hồ Triệu Vũ cũng không phải kẻ tàn nhẫn, hắn chỉ vì tình thế bắt buộc mới huynh đệ tương tàn mà thôi. Triệu Cảnh Hàn chỉ là một đứa trẻ, lại là cháu của hắn, hắn đương nhiên sẽ không làm gì Triệu Cảnh Hàn.

Triệu Cảnh Hàn từ nhỏ đã thừa kế danh hiệu An vương, Võ Tu Bách phiền muộn nhiều năm, rốt cuộc lại thấp lùn hi vọng lần nữa. Tuy rất thương ngoại tôn, nhưng hắn cũng không bỏ qua cho ngôi vị hoàng đế, đem hết tất cả tinh lực đặt lên người ngoại tôn, thế phải bồi dưỡng Triệu Cảnh Hàn thành một kẻ mang hùng tâm tráng chí, gửi gắm giấc mộng hoàng đế lên người hắn. Mà Triệu Cảnh Hàn cũng không phụ kì vọng của Võ Tu Bách, rất có dã tâm, cực kì phù hợp với tâm tư của Võ Tu Bách. Bọn họ che giấu 17 năm, âm thầm bồi dưỡng thế lực, cuối cùng cũng không nhận được nữa.

Cổ gia bảo từ trước đến nay là thế lực trực thuộc hoàng thất trên giang hồ, nhưng Bảo chủ các đời chỉ nghe lệnh quốc quân của Nạp La quốc, nếu người thoái vị thì không thể ra lệnh cho bọn họ. Gia chủ của Cổ gia bảo đều là kẻ lạnh lùng cao ngạo, cho dù là Hoàng thượng, bọn họ cũng có quyền lựa chọn tuân lệnh hay không. Chỉ cần bọn họ muốn, Hoàng đế cũng không làm gì được.

Người bình thường không ai biết Cổ gia bảo làm việc cho Hoàng gia, sau khi Võ Tu Bách biết được việc này thì ý thức được rằng Cổ gia bảo chính là then chốt để kéo Triệu Vũ xuống đài, vì vậy hắn đặt phần lớn lực chú ý lên Cổ gia bảo, có điều nhiều lần hành động vẫn không thành công.

Có lẽ việc Triệu Cảnh Hàn và Dạ Hồn lâu vây giết Triệu Cảnh Trần là hành động tự phát, không báo cho Võ Tu Bách biết. Lần này Võ Tu Bách nhất định nổi giận, không cho Triệu Cảnh Hàn tự tiện hành động, Cổ Thiên Thương cũng yên tĩnh nghĩ đến bước tiếp theo phải làm.

Dọc đường, đám người Cổ Thiên Thương cũng không gặp phải chướng ngại gì, thuận lời về đến Cổ gia bảo. Cổ gia bảo nằm ở ngoại ô kinh thành, phong cảnh u nhã, yên tĩnh an tường, là một nơi thích hợp để nghỉ ngơi, tuyệt đối không dính mùi máu tươi trên giang hồ.

“Biểu ca”

Vừa xuống xe Liễu Y Y đã đến thẳng xe ngựa của Cổ Thiên Thương, hô lên khi thấy hắn bước xuống. Cổ Thiên Thương không hề nhìn tới nàng, khom người vén màn ôm người trên xe xuống, trực tiếp kéo tay hắn vào bảo. Liễu Y Y ở phía sau thở phò phò nhìn chằm chằm theo bóng lưng Bạch Sứ Anh.

Bảo chủ đã về, đám đông trong sân vừa nhìn thấy Bảo chủ nhà mình thì lập tức khom lưng vãn an. Bọn họ rất tò mò về những nam tử bên cạnh Bảo chủ, càng tò mò hơn khi thấy Bảo chủ nắm tay một người, mà người đó lại là một nam nhân. Trong lòng mọi người nhộn nhạo nhưng đều tỏ ra phục tùng mà rũ mắt xuống, len lén theo khoé mắt mà nhìn nam tử áo trắng xuất trần kia, không dám nhìn thẳng.

“Chắc chắc, thật hoành tráng”. Giang Ngọc Nhan chắc lưỡi nhìn đám đông đứng chỉnh tề, bộ dạng phục tùng hai bên đường, thở dài nói.

“Đối với Cổ gia bảo mà nói thì đây chưa tính là gì”. Triệu Cảnh Trần ở một bên đáp lời.

“Ta nghĩ ngay cả Hoàng tử như ngươi cũng không phô trương như vậy”. Giang Ngọc Nhan cười như có như không nhìn Triệu Cảnh Trần, không hề kiêng dè thân phận hoàng tử của hắn.

Triệu Cảnh Trần bi thương nói. “Hoàng tử như ta sao có thể sánh với Bảo chủ Cổ gia bảo”. Hắn nói lời này nửa thật nửa giả.

Dương Lăng Tiêu liếc Triệu Cảnh Trần một cái, không nói gì.

“Hoàng tử thật khiêm tốn”. Giang Ngọc Nhan ngoài cười nhưng trong không cười.

Triệu Cảnh Trần rùng mình, khoát khoát tay. “Giang đại Thánh y. ngươi đừng lộ ra nụ cười thế này, thật phá hỏng kiệt tác trời ban”

“Hoàng tử Cảnh Trần dạy phải, Ngọc Nhan tội đáng muôn chết”. Lần này Giang Ngọc Nhan cười cả trong lẫn ngoài, hơn nữa cười rất yêu nghiệt, còn liếc mắt đưa tình với Triệu Cảnh Trần.

“Giang đại mỹ nam, ngươi tha cho bốn cung đi, bốn cung không tốt số như vậy, không có phúc hưởng thụ”. Triệu Cảnh Trần ngửa mặt lên trời thở dài, rất thê lương.

Giang Ngọc Nhan nhìn Dương Lăng Tiêu từ đầu đến cuối vẫn vô cảm bên cạnh, mỉm cười không nói gì.

Triệu Cảnh Trần hoàn hồn, liếc mắt đưa tình nhìn Dương Lăng Tiêu. Dương Lăng Tiêu không hổ là hộ vệ đệ nhất của Cổ gia bảo, vẫn trấn định tự nhiên, không chút cau mày.

“Bảo chủ”

Quản gia đương nhiệm của Cổ gia bảo – Mạc Thiên Vệ đang chờ Cổ Thiên Thương trong viện. Hắn là một nam nhân hơn bốn mươi tuổi, thân thể thon gầy không quá tuần tú, mặc áo đen, bộ dạng tháo vát giỏi giang.

“Mạc thúc”

Mạc Thiên Vệ là quản gia từ thời phụ thân của Cổ Thiên Thương là Cổ Lãnh Phàm, xem như là bằng hữu của Cổ Lãnh Phàm, vì vậy Cổ Thiên Thương kính trọng xưng hắn là Mạc thúc.

“Bảo chủ, người ăn cơm trước hay tắm rửa trước? Có cần sắp xếp phòng cho vị công tử này không?”

Vừa thấy Bảo chủ nắm tay một nam tử, lại dùng vẻ mặt nhu hoà chưa từng thấy nhìn người nọ, nói không kinh ngạc là giả, nhưng làm quản gia mấy chục năm, chuyện gì mà Mạc Thiên Vệ chưa thấy qua? Vì vậy hắn nhanh chóng tiếp nhận. Không chừng đây là chuyện tốt, khuôn mặt băng lãnh quanh năm của Bảo chủ tăng thêm nhiệt độ, thêm vài phần nhân khí. Nếu Lãnh Phàm và đại tẩu biết nhất định sẽ vui đến chết, có điều... Mạc Thiên Vệ hơi ưu phiền, đáng tiếc đối phương là một nam tử. Cổ gia mấy đời đều là con một, vị trí Bảo chủ dù sao cũng cần người kế thừa. Lãnh Phàm và đại tẩu sẽ không xen vào quyết định của Bảo chủ, mà với tính tình của Bảo chủ, nếu đã nhận định thì sẽ không thay đổi, e rằng Cổ gia phải tuyệt hậu, Mạc Thiên Vệ thở dài.

“Tắm rửa. Mạc thúc, vị này là Bạch Sơ Ảnh, ái nhân của ta, ở chung phòng với ta là được”. Ánh mắt Cổ Thiên Thương nhìn Bạch Sơ Ảnh rất ôn nhu, ai nhìn thấy cũng đoán được quan hệ giữa bọn họ.

“Ảnh công tử”. Mạc Thiên Vệ sớm dự liệu được, nhưng nghe chính miệng Cổ Thiên Thương nói ra vẫn hơi sững sốt. Trong nháy mắt, hắn lại cười hiền hoà chào Bạch Sơ Ảnh.

“Mạc thúc thúc”. Bạch Sơ Ảnh lễ phép chào, vẻ mặt tự nhiên, giọng điệu bình thản nhưng chân thành, không chút khinh thường và thẹn thùng. Hắn không ghét người này, mà hắn luôn hỏi gì đáp nấy với người hắn không ghét, hơn nữa còn rất lễ phép.

Ồi chao, là một đứa trẻ ngoan, không những đẹp mà còn có giáo dưỡng, xuất thân nhất định không kém.

“Ừ, hoan nghênh Ảnh công tử đến Cổ gia bảo” Nguồn :

“Sơ Ảnh”. Bạch Sơ Ảnh rất thích vị trường bối này, không muốn hẳn gọi mình là Ảnh công tử.

“Tốt, tốt, Sơ Ảnh, Mạc thúc thúc chuẩn bị nước nóng cho các người, tắm xong là có thể ăn cơm”. Mạc Thiên Vệ vui vẻ cười ha ha.

“Mệt không?”. Tuy xe ngựa chạy rất vững, Bạch Sơ Ảnh cũng dành hơn phân nửa thời gian để ngủ, nhưng Cổ Thiên Thương vẫn lo rằng hẳn mệt.

“Không mệt”. Bạch Sơ Ảnh vừa mới ngủ dậy, tinh thần rất tốt, chỉ là tối hôm qua ở ngoài trời, không được tắm rửa nên trên người hơi khó chịu.

Mạc Thiên Vệ nhanh chóng sai người mang nước nóng vào, chuẩn bị thoả đáng rồi mới lui ra ngoài. Cổ Thiên Thương không dám tắm chung với Bạch Sơ Ảnh, sợ chính mình nhìn không được, cũng sợ nhìn thấy bụng Bạch Sơ Ảnh thì lại đau lòng. Hai mươi năm qua hẳn chưa từng yếu đuối như vậy.

Trong lòng Bạch Sơ Ảnh nghi ngờ, cho rằng Cổ Thiên Thương không thích tắm chung với mình nên cũng không nói gì, lẳng lặng tới sau bình phong cởi quần áo, bước vào thùng tắm thật to, hưởng thụ cảm giác thoải mái được nước nóng bao bọc. Ngoại trừ lần trước hẳn bị bệnh vô lực thì trên đường Thương không giúp hẳn lau người nữa. Hẳn rất thích Thương lau người cho hẳn, nhưng nếu Thương không muốn hẳn cũng không miễn cưỡng.

25. Chương 25: Bữa Tối

CHƯƠNG 25: BỮA TỐI

Sau khi tắm rửa, Mạc Thiên Vệ phái người đến gọi bọn hẳn dùng bữa.

Liều Y Y biết chuyện Bạch Sơ Ảnh ở chung với Cổ Thiên Thương, Cổ Thiên Thương lại cho hẳn dọn vào viện tử của mình. Phải biết rằng bình thường Cổ Thiên Thương không cho bất cứ ai vào phòng hẳn, ngay cả mẫu thân Triệu Nhan Nhan và phụ thân Cổ Lãnh Phàm cũng không thể tùy tiện bước vào. Cổ Thiên Thương không thích người khác chạm vào đồ của hẳn, nhưng nay hẳn lại cho nam nhân không rõ lai lịch kia vào, Liều Y Y tức giận đến không chịu ăn cơm.

Mọi người trong Cổ gia bảo đều biết vị biểu tiểu thư này tuy hứng nham hiểm, cho nên chỉ gọi nàng hai lần cho có lệ. Nàng không ăn cũng không ai để ý, mặc kệ nàng ở trong phòng giận dỗi.

Mọi người vừa ngồi xuống thì Cổ Lãnh Phàm và Triệu Nhan Nhan đã từ bên ngoài trở về. Bọn họ vừa du ngoạn vừa quay về Cổ gia bảo, đến nơi sớm hơn Cổ Thiên Thương ba ngày, vẫn chưa kịp tiến cung. Hôm nay bọn họ vốn định vào kinh thành nhưng tạm thời bận việc, lại nghe tin con trai trở lại nên lập tức quay về.

“Đại tẩu, đại ca, các người đã về”. Mạc Thiên Vệ thấy tất cả mọi người đã vào đại sảnh, đang định vào theo thì thấy vợ chồng Cổ Lãnh Phàm từ bên ngoài bước tới.

Cổ Lãnh Phàm gật đầu, Triệu Nhan Nhan nhéo tay chồng, mỉm cười hỏi. “Thiên Vệ, Thương nhi về chưa?”

“Về rồi, đang ở trong phòng chuẩn bị ăn, đại ca đại tẩu mau vào đi”

Ba người bước vào đại sảnh rộng mở trang nhã, tất cả những người khác đã ngồi xuống, lúc này đang nhìn về phía ba người bọn họ.

“Thương nhi”. Triệu Nhan Nhan nhìn thấy con trai đang ngồi ngay ngắn ở giữa, ánh mắt khẽ dời rồi bỏ qua con trai mà nhìn Bạch Sơ Ảnh bên cạnh, vui vẻ nói. “Tiểu Ảnh”. Nàng giống như trẻ con mà nhảy về phía trước, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Bạch Sơ Ảnh, kéo tay hẳn. “Tiểu Ảnh, sao người lại đến Cổ gia bảo? Không phải bảo rằng muốn về nhà ư?”

Bạch Sơ Ảnh mỉm cười, mặc cho nàng kéo tay mình. “Xảy ra chút chuyện, về với Thương”

Thương? Sao nàng không biết hần là bằng hữu của con trai? Triệu Nhan Nhan quay đầu nhìn con trai, phát hiện ánh mắt Cổ Thiên Thương dịu dàng chưa từng thấy, không hề che giấu mà chiếu lên người Bạch Sơ Ảnh.

Ách, quan hệ giữa bọn họ tốt vậy sao? Đây là chuyện tốt, sau này tiểu Ảnh có thể thường xuyên tới Cổ gia bảo. Triệu Nhan Nhan kéo tay Bạch Sơ Ảnh không buông, quan sát hần từ trên xuống dưới một phen rồi nhú mày. “Tiểu Ảnh không ăn cơm hay sao mà gầy thế?”

Bạch Sơ Ảnh gần đây hần ăn uống rất tốt, ăn được ngủ được, chính hần cũng không lưu ý những chuyện này. “Có ăn”

“Có ăn mà sao gầy vậy?”. Triệu Nhan Nhan không tin, đau lòng sờ lên khuôn mặt không có bao nhiêu thịt của Bạch Sơ Ảnh, trách móc liếc nhìn con trai, quên mất chồng mình mà cầm thìa gấp thịt gà vào bát Bạch Sơ Ảnh. “Mau ăn đi, người gầy quá rồi”

Bạch Sơ Ảnh nghe lời cầm thìa gấp miếng thịt gà bỏ vào miệng, ưu nhã nhai. Cả bàn nhìn hai người bọn họ, thấy Triệu Nhan Nhan giống như mẹ ruột mà quan tâm Bạch Sơ Ảnh, Bạch Sơ Ảnh cũng tự nhiên đón nhận, trong lòng ai nấy vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc.

Triệu Nhan Nhan thoả mãn nhìn Bạch Sơ Ảnh, lại quay đầu nhìn mọi người đang bất động, hô lên. “Ồi chào, sao cứ nhìn mà không ăn vậy? Mau ăn đi, nếu không thức ăn sẽ nguội mất”. Ánh mắt nàng rơi vào người Giang Ngọc Nhan. “Giang tiểu đệ, người cũng mau ăn đi, lúc rảnh rồi chúng ta lại tâm sự”

“Cảm tạ Nhan tỷ tỷ”. Giang Ngọc Nhan mỉm cười cảm chén lên. “Giang tỷ tỷ càng ngày càng đẹp”. Giang Ngọc Nhan bắt đầu nịnh nọt.

“Cảm tạ”. Mặt Giang Ngọc Nhan đỏ lên, mặc dù đã gần bốn mươi nhưng vẫn kiều diễm như hoa, không hổ là một mỹ nhân.

Cổ Lãnh Phàm gấp thức ăn vào chén thê tử, quay đầu nhìn con trai, trầm giọng hỏi. “Tất cả thuận lợi chứ?”

“Vâng”. Cổ Thiên Thương dời mắt khỏi Bạch Sơ Ảnh đang lẳng lặng ăn cơm, nhìn vị phụ thân mặt lạnh của mình.

“Tốt”. Cổ Lãnh Phàm nói đúng một chữ rồi quay sang thê tử, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nàng.

Triệu Nhan Nhan vừa ăn thức ăn trượng phu gấp, vừa không ngừng gấp thức ăn vào chén Bạch Sơ Ảnh, bảo hần ăn nhiều một chút mới có da có thịt, khỏe mạnh cường tráng.

Ánh mắt Cổ Thiên Thương từ đầu đến cuối đều đặt trên người Bạch Sơ Ảnh, cũng gấp thức ăn vào chén hần. Trong chén Bạch Sơ Ảnh chồng chất thức ăn, hần cũng không kháng nghị, lẳng lặng ăn.

Bạch Sơ Ảnh ăn một hồi, nhìn đồng thức ăn cao ngất trong chén, chân mày không hề nhú mà buông thìa, thần nhiên tuyên bố. “Ăn no”

Cổ Thiên Thương biết hần ăn không nhiều, nếu miễn cưỡng cũng sẽ nôn ra, vì vậy cầm lấy nước trà thị nữ dâng lên mà đưa cho Bạch Sơ Ảnh. “Súc miệng”

Bạch Sơ Ảnh nhận lấy súc miệng.

“Sao mau no quá vậy? Nhìn xem, còn nhiều thức ăn mà, người mới ăn chút xíu thôi, hèn gì gầy như vậy, ăn thêm chút nữa đi”. Triệu Nhan Nhan chỉ vào núi thức ăn trước mặt Bạch Sơ Ảnh.

Bạch Sơ Ảnh nhú mày, tiếp tục phát biểu. “No rồi”

Triệu Nhan Nhan còn muốn khuyên hần thì Cổ Thiên Thương đã lên tiếng. “Nương, Ảnh không ăn được nữa”

Đôi mắt xinh đẹp của Triệu Nhan Nhan nhìn chằm chằm Cổ Thiên Thương, vô cùng bất mãn với những gì hần nói. Cái gì mà không ăn được nữa, Bạch Sơ Ảnh mới ăn chưa bao nhiêu, nam nhân sao lại ăn ít như vậy được, không thấy hần gầy đến mức nào ư?

“Nhan tỷ tỷ, tiểu Ảnh không thể ăn nhiều, ăn nhiều sẽ nôn ra”. Giang Ngọc Nhan nói giúp bọn hần.

“A, thế à?”. Triệu Nhan Nhan nhìn Giang Ngọc Nhan một chút. Giang Ngọc Nhan là Thánh y của Nạp La quốc, lời của hắn có độ tin cậy rất cao, nàng không thể không tin. Triệu Nhan Nhan quay đầu lại, đau lòng nhìn Bạch Sơ Ảnh. “Tiểu Ảnh thật đáng thương”

Bạch Sơ Ảnh nghi hoặc nhìn nàng, hắn ăn được ngủ được, lại có thể ở bên cạnh Thương, hắn cảm thấy rất tốt, có gì đâu mà đáng thương?

Cổ Thiên Thương múc một chén canh chuẩn bị riêng cho Bạch Sơ Ảnh, Bạch Sơ Ảnh đón lấy ăn hết. Hai người không nói tiếng nào nhưng rất ăn ý hài hoà, giống như đã làm việc này cả ngàn lần. Triệu Nhan Nhan nhìn bọn họ, dường như có điều suy nghĩ.

“Chậm dừng”. Cổ Thiên Thương bỏ lại hai chữ rồi kéo Bạch Sơ Ảnh đi, cũng không để ý mình no hay không. Chỉ cần Ảnh no là được rồi, bản thân mình không sợ chết đói.

“Thương nhi”. Triệu Nhan Nhan muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nói gì, chỉ có thể há miệng nhìn đôi tay nắm lấy nhau và bóng lưng song song của bọn họ.

Mấy nam nhân còn lại trên bàn nhìn theo hai người, làm như không có gì xảy ra mà cúi đầu tiếp tục ăn. Triệu Nhan Nhan nhìn trượng phu, hi vọng hắn có thể cho nàng đáp án hoặc an ủi trái tim tổn thương của nàng, sao bọn họ có thể vứt bỏ nàng như vậy?

Cổ Lãnh Phàm vẻ mặt không đổi gấp thức ăn vào chén Triệu Nhan Nhan rồi tự mình ăn. Triệu Nhan Nhan uất ức nhìn hắn một cái, cúi đầu buồn bực ăn cơm.

Biết mợ đã về, Liễu Y Y đang giận dữ trong phòng lập tức đi tìm Triệu Nhan Nhan, nói xấu Bạch Sơ Ảnh rất nhiều, nói hắn không biết xấu hổ thế nào, quyến rũ biểu ca thế nào, yêu nghiệt thế nào. Biểu ca bị hắn mê hoặc, Liễu Y Y muốn nhờ Triệu Nhan Nhan làm chủ cho nàng, thức tỉnh biểu ca.

Liễu Y Y cho rằng ở Cổ gia bảo Triệu Nhan Nhan là người hiểu nàng nhất, đứng về phe nàng, hi vọng nàng làm con dâu. Nhưng Liễu Y Y không biết Triệu Nhan Nhan vì nể mặt cha mẹ nàng mới đối xử tốt với nàng. Tuy Triệu Nhan Nhan không thích Liễu Y Y, nhưng dù sao Liễu Y Y cũng là nữ nhân, Triệu Nhan Nhan không thể khiến Liễu Y Y mất mặt, cho dù không thích cũng không biểu hiện quá rõ ràng.

Triệu Nhan Nhan qua lời kể của Liễu Y Y mới biết được quan hệ giữa con trai và Bạch Sơ Ảnh, điều này khiến nàng rất vui, vì nàng cực thích Bạch Sơ Ảnh. Triệu Nhan Nhan vốn định nhận hắn làm con nuôi, nhưng giờ thì tốt rồi, không cần phí tâm mà trực tiếp có thêm một đứa con trai. Chuyện tốt như vậy sao nàng lại không vui cho được? Nguồn :

Đối với những lời nói xấu của Liễu Y Y về Bạch Sơ Ảnh, Triệu Nhan Nhan càng nghe càng giận, nhưng ngoài mặt vẫn lộ vẻ duy trì, nếu không thì không biết vị tiểu thư được nuông chiều đến hư hỏng này sẽ làm ra chuyện gì. Triệu Nhan Nhan không muốn hai nhà Cổ gia và Liễu gia xích mích.

Tiền Liễu Y Y về, Triệu Nhan Nhan lại suy nghĩ về chuyện con trai và Bạch Sơ Ảnh. Tuy bất cứ cha mẹ nào cũng sẽ kinh ngạc khi biết con trai thích nam tử, nhưng Triệu Nhan Nhan rất nhanh chóng tiếp nhận sự thật này. Ai bảo con trai nàng ánh mắt tốt như vậy, có một đứa con vừa tuấn mỹ vừa ngoan ngoãn như Bạch Sơ Ảnh, nàng cầu còn không được. Tuy tương lai sẽ không có cháu bông, ôi, điều này thật đáng tiếc, thế nhưng muốn xin một đứa trẻ về nuôi thì có rất nhiều, mà tiểu Ảnh chỉ có một, cơ hội tốt như vậy sao nàng có thể để hắn trốn được?

Hắc hắc, hình tượng của mỹ nữ Triệu Nhan Nhan bị huỷ hết, nham hiểm nở nụ cười.

Cổ Lãnh Phàm ở bên cạnh nhìn nàng một cái rồi lại tiếp tục làm chuyện của mình. Hắn chỉ cần yêu thê tử là được rồi, bất kể nàng có biểu cảm thế nào, cử chỉ của nàng cổ quái thế nào, những điều này cũng không ảnh hưởng đến tình yêu của hắn.

Chuyện của con trai, nếu Cổ Lãnh Phàm đã giao Cổ gia bảo cho con thì sẽ không dị nghị chuyện con ở bên ai, chỉ cần con trai thích là được. Còn về người thừa kế, trước giờ Cổ Lãnh Phàm cũng không quan tâm, nếu nói về chuyện khẩn trương thì hoàng đế so ra cần phải khẩn hơn hắn nhiều.

Triệu Nhan Nhan thầm nghĩ lúc nào mới có thể gặp cha mẹ của Bạch Sơ Ảnh, cầu hôn với bọn họ để bọn họ yên tâm giao Bạch Sơ Ảnh cho Cổ gia bảo. Tiểu Ảnh ngoan ngoãn lễ phép như vậy, chắc chắn cha mẹ

hắn cũng cười mở, sẽ không phản đối chuyện của bọn nhỏ. Triệu Nhan Nhan vui vẻ đến tận khuya mới ngủ, Cổ Lãnh Phàm lặng lẽ nhìn nàng, không nói lời nào.

26. Chương 26: Mùi Hoa Quế Thoang Thoảng

CHƯƠNG 26: MÙI HOA QUẾ THOANG THOẢNG

Trước Trung thu, hoa quế nở đầy cành, trắng tuyết óng ánh. Bên trong Cổ gia bảo có hai gốc hoa quế to, ba người mới ôm hết, nghe nói do Bảo chủ đời đầu của Cổ gia bảo trồng với người yêu, cho đến nay đã có hơn 200 năm lịch sử.

Hiện tại đã qua tháng chín, hai cây hoa quế đã nở rộ, nặng trĩu đầy cành. Vừa đến mùa này, mùi hoa quế lại nhàn nhạt thoang thoảng khắp Cổ gia bảo, đầu bếp cũng bắt đầu làm món bánh hoa quế thơm mềm.

Những người hầu bắc thang leo lên cây, sau lưng đeo một chiếc giỏ, các thị nữ ở dưới nâng lên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, có chút hưng phấn xen lẫn mong đợi, đôi mắt ẩn tình như nước mùa thu, thoảng cất giọng khích lệ khiến gương mặt của những người hầu dâng lên vui sướng, trên tay vãn vẽ những đoá hoa tuyết trắng.

Trắng như tuyết, sáng như trăng, Bạch Sơ Ảnh rất thích màu trắng, đơn giản mà tinh khiết. Hắn thích màu trắng đa phần cũng vì nguyên nhân này. Bạch Sơ Ảnh cầm kiếm đứng nhìn tình cảnh náo nhiệt trên dưới gốc hoa quế, nghe những lời trò chuyện vui vẻ. Quần áo hắn làm bằng tơ lụa viền bạc hảo hạng, vạt áo rộng tôn lên dáng người thon dài, bào thai bốn năm tháng cũng không lộ ra rõ ràng. Thân ảnh hắn còn tinh khiết hơn cả hoa quế trên cành, người còn đẹp hơn hoa.

“Ảnh”

Cổ Thiên Thương vừa xong việc trở về, vào phòng không thấy Bạch Sơ Ảnh, hỏi ra mới biết hắn đang nhìn người hầu hái hoa quế. Cổ Thiên Thương lập tức không chần chờ chạy tới. Vừa mới vào thiên điện, Cổ Thiên Thương đã nhìn thấy người trong lòng đang ngẩn đầu nhìn mọi người đang hái hoa, đôi mắt phượng lấp lánh, lông mi thật dài tạo thành một đường cong trên gương mặt trắng nõn, run run lay động, cũng in vào đáy lòng băng lãnh của Cổ Thiên Thương, toả ra nhiệt độ ấm áp.

Các thị nữ và người hầu vừa nhìn thấy Cổ Thiên Thương thì lập tức ngừng cười. Phải biết rằng không ai dám ngỗ nghịch trước sự băng lãnh và uy nghiêm của Bảo chủ. Hôm nay Bảo chủ đến đây, bọn họ vừa mừng vừa lo.

Bạch Sơ Ảnh thấy bọn họ dừng lại, nghi hoặc quay đầu thì thấy Thương đang bước tới từ bên ngoài cổng vòm. Cổ Thiên Thương phát tay bảo bọn họ tiếp tục làm việc. Nhận được chỉ thị, mọi người lại bận rộn không ngừng.

Cổ Thiên Thương tới bên cạnh Bạch Sơ Ảnh, nhẹ giọng gọi hắn, tiếp nhận thanh kiếm trong tay hắn giao cho thị vệ phía sau. Giang Ngọc Nhan nói không nên để Bạch Sơ Ảnh cầm kiếm cả ngày, kiếm khí không tốt cho thân thể của hắn, nhưng Bạch Sơ Ảnh không nghe, giống như thanh kiếm chính là sinh mệnh của hắn, bất luận đi đến nơi nào cũng không quên mang theo. Bạch Sơ Ảnh cũng không để người khác chạm vào kiếm của mình, ngoại trừ Cổ Thiên Thương. Điều này khiến Cổ Thiên Thương đau đầu nhưng không thể làm gì, đành phải chiều theo ý Bạch Sơ Ảnh.

“Thương”. Bạch Sơ Ảnh quay đầu cười với Cổ Thiên Thương. “Hái hoa làm gì?”. Hoa ở trên cây không phải rất đẹp ư? Hái xuống chúng sẽ khô héo, tại sao phải hái?

“Làm bánh hoa quế, khi nào làm xong sẽ cho ngươi ném thử”

Cổ Thiên Thương kéo tay Bạch Sơ Ảnh qua, thấy hơi lạnh, vì vậy nhéo máy vùng tay lên, lập tức có một người hiện ra, khom lưng cúi đầu dâng lên một chiếc áo choàng nguyệt sắc. Cổ Thiên Thương nhận lấy áo

choàng khoác lên người Bạch Sơ Ảnh, lại xoa xoa tay hắn, nỗ lực quên đi sự lạnh lẽo kia. Bạch Sơ Ảnh đương nhiên tiếp nhận sự quan tâm của hắn, mặc cho hắn nắm tay mình.

“Ăn ngon không?”. Bạch Sơ Ảnh chưa từng ăn bánh hoa quế, hoặc có lẽ cho dù ăn rồi hắn cũng không để ý. Thấy dáng vẻ vui sướng của bọn họ, hắn cũng hơi tò mò về loại bánh này.

“Ngon”. Cổ Thiên Thương mê mải nhìn khuôn mặt thanh nhã tuấn dật của Bạch Sơ Ảnh, trên gương mặt kia phủ lên một tầng mê mang, đầu độc tâm thần Cổ Thiên Thương thật sâu. Bạch Sơ Ảnh nhìn hoa quế trắng noãn, Cổ Thiên Thương lại nhìn hắn, tơ tình kéo dài trong khung cảnh ồn ào náo nhiệt.

Một lát sau, Bạch Sơ Ảnh lại hỏi. “Có thể xem không?”. Hắn muốn nhìn xem hoa quế được làm như thế nào. Hắn rất hiếm khi hứng thú với bất cứ thứ gì ngoại trừ võ công.

“Có thể, chờ bọn họ làm, ta sẽ gọi người dẫn người đến xem”. Chỉ cần là yêu cầu của Bạch Sơ Ảnh, với điều kiện tiên quyết là không tổn hại đến thân thể của chính hắn, Cổ Thiên Thương sẽ đáp ứng bất cứ thứ gì.

“Ừ”. Những người hầu đeo chiếc giỏ đầy ắp hoa quế đang leo xuống thang, từng đoá hoa trắng mịn lác lác theo động tác của bọn họ, loé ra quang mang tinh khiết.

“Về thôi”. Thấy bọn họ sắp tản đi, Cổ Thiên Thương kéo tay Bạch Sơ Ảnh.

Thiên viện yên tĩnh, gió thu nhẹ thổi, loé ra một chút bạch quang. Một vài cánh hoa ngẫu nhiên rơi xuống, bay xa xa như cánh bướm. Cứ cách một ngày Triệu Nhan Nhan lại chạy đến viện tử của Cổ Thiên Thương để thăm Bạch Sơ Ảnh, nhưng còn quá sớm nên Bạch Sơ Ảnh vẫn chưa rời giường. Cổ Thiên Thương vừa mở cửa thì thấy mẫu thân mỹ lệ hoạt bát đang ở bên ngoài rướn cổ nhìn vào trong.

“Nương, có chuyện gì?”

Hắn biết mẫu thân của mình đôi khi hơi kì quái, cũng biết nàng thích Bạch Sơ Ảnh. Điều này khiến hắn rất vui, nhưng cũng không cần sáng sớm lại chạy đến chỗ của hắn. Muốn xem thì sau này vẫn còn thời gian, lẽ nào Ảnh còn chạy mất hay sao? Mẫu thân thích Ảnh, hắn cũng không dị nghị, nhưng nếu mẫu thân chiếm lấy thời gian của Ảnh quá lâu thì... Cổ Thiên Thương nhú mày, muốn nói chuyện với phụ thân một chút. Việc này không thể để mẫu thân làm bừa.

Triệu Nhan Nhan mặt tươi như hoa nhìn đứa con cao hơn mình một cái đầu, mắt không ngừng hướng vào trong phòng. “Thương nhi, người dậy rồi”. Nàng đưa mắt sang con trai, lấy lòng cười. “Tiểu Ảnh dậy chưa?”

Cổ Thiên Thương đứng ở cửa không rời, vẻ mặt bất đắc dĩ. “Nương, Ảnh còn chưa dậy. Hắn rất mệt, người chờ hắn tỉnh ngủ rồi hãy tới tìm”

“A”. Mỹ phụ thất vọng xụ mặt, môi hơi bĩu ra rất đáng thương. Mắt nàng nhìn chằm chằm vào trong phòng không rời.

“Buổi sáng lạnh, nương về trước đi, khi nào Ảnh tỉnh Thương nhi sẽ phái người báo cho người biết”

Gần đây hắn rất bận về chuyện của Võ Tu Bách và Triệu Cảnh Hàn, không có thời gian ở bên Ảnh, để nương trò chuyện với Ảnh cũng tốt, tránh cho Ảnh lại muốn về núi.

Võ Tu Bách mới được Trầm Thanh Nham hỗ trợ, sự tình có chút vướng bận, không thể giải quyết một sớm một chiều, có lẽ còn phải dây dưa một khoảng thời gian. Cổ Thiên Thương vốn không quá để ý việc này, không phải chỉ là một tên Võ Tu Bách thôi ư? Nhưng hiện tại hắn sợ bọn họ biết tầm quan trọng của Ảnh với mình, phải đề phòng bọn họ ra tay với Ảnh, vì vậy cần phải nhanh chóng kết thúc chuyện này.

“A, tốt, nhất định phải gọi người báo cho nương đó”. Triệu Nhan Nhan trịnh trọng nói.

“Ừ”. Cổ Thiên Thương gật đầu.

“Vậy nương đi đây”. Nói xong, Triệu Nhan Nhan còn chưa chịu rời đi mà còn dây dưa thêm một lúc. Nguồn :

...

“Tiểu Ảnh”. Triệu Nhan Nhan vừa vào cửa thì đã vui vẻ kêu lên, nhào tới bên người Bạch Sơ Ảnh, nhéo mặt của hắn một hồi lâu rồi mới buông ra, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mà nắm lấy tay hắn.

“Nhan a di”. Bạch Sơ Ảnh mặc cho nàng nắm tay. Hắn rất có hảo cảm với vị phu nhân xinh đẹp này, dù nàng hay tẩy máy tay chân với hắn. Huống hồ nàng là nương của Thương, hắn thích Thương, cũng không nên chán ghét nương của Thương.

Ha ha, Triệu Nhan Nhan mặt mày rạng rỡ, cười xong thì lại uất ức nói. “Tiểu Ảnh, sao lại gọi a di xa lạ như vậy, phải gọi nương biết không? Mau kêu một tiếng nghe thử xem”

Bạch Sơ Ảnh nghi hoặc nhìn nàng, cha nói nương của hắn đã chết lúc hắn vừa sinh ra đời. Nàng là nương của Thương, sao lại bắt hắn gọi nàng là nương?

Triệu Nhan Nhan thấy hắn chỉ nghi hoặc nhìn mình thì vội hướng dẫn cho đứa trẻ mới ra đời này. “Tiểu Ảnh thích Thương thì phải không? Thương thì cũng thích người đứng không?”

Bạch Sơ Ảnh không hề do dự gật đầu, không chút ngại ngùng. Triệu Nhan Nhan che miệng cười, tiếp tục hướng dẫn. “Hai người yêu nhau thì phải thành thân, sau khi thành thân thì phải gọi cha nương của đối phương là cha và nương”

“Thành thân?”. Bạch Sơ Ảnh nghi hoặc. Hai người yêu nhau thì nhất định phải thành thân ư? Hắn và Thương chỉ cần ở bên nhau là được rồi, thành thân không quan trọng. Hơn nữa hắn thấy trong sách chỉ có nam nữ thành thân với nhau, chưa từng thấy nam nam báai đường. Hắn và Thương đều là nam tử, có thể thành thân với nhau ư?

“Đúng vậy, sau khi thành thân các người sẽ vĩnh viễn được ở bên nhau”

Đứa nhỏ này nhất định bị cha hắn giữ trong núi quá lâu, cái gì cũng không hiểu. Cũng may hắn không hiểu rằng hai nam tử thành thân là chuyện vi phạm thể tục, là không bình thường trong mắt người khác, nếu không hắn không chỉ hoang mang như thế, cũng không dễ dụ như thế.

Triệu Nhan Nhan vừa oán giận cha Bạch Sơ Ảnh, vừa âm thầm vui mừng.

27. Chương 27: Nương

CHƯƠNG 27: NƯƠNG

“A”. Vĩnh viễn bên nhau, những lời này Bạch Sơ Ảnh thích, hắn có chút suy tư.

“Tiểu Ảnh có muốn thành thân với Thương thì không? Các người sẽ không rời xa nhau nữa”

“Muốn”. Sao lại không muốn chứ? Hắn rất muốn ở bên Thương.

“Muốn thành thân thì phải được cha nương người đồng ý rồi mới có thể tổ chức hôn lễ”. Triệu Nhan Nhan vẽ ra tương lai tốt đẹp cho Bạch Sơ Ảnh.

“A”. Bạch Sơ Ảnh nghiêng đầu, đôi mắt trong vắt sáng ngời nhìn Triệu Nhan Nhan. “Ta chỉ có cha, nương đã chết sau khi ta sinh ra không lâu”

“Xin lỗi tiểu Ảnh”

Triệu Nhan Nhan rất hổ thẹn, lại càng yêu thương Bạch Sơ Ảnh hơn, muốn bù đắp toàn bộ tình thương của mẹ cho hắn. Có điều nếu thê tử Bạch Sơ Dật đã chết lâu như vậy, mà hắn lại để Bạch Sơ Ảnh xuất hiện trước mặt bọn họ, có phải chứng tỏ hắn đã bằng lòng gập bọn họ, lại chứng tỏ hoàng đế biểu ca vẫn còn cơ hội hay không? Nếu vậy thì tốt rồi, hoàng đế biểu ca không cần phải đau khổ nữa.

Về mặt Bạch Sơ Ảnh rất tự nhiên, không hề đau lòng vì không có nương. Bản thân hắn rất vui vẻ khi có cha và nghĩa phụ nghĩa mẫu yêu thương, hắn thích làm gì bọn họ cũng không can thiệp, không ép buộc,

miễn sao không phải là chuyện xấu. Hắn chỉ cần có bọn họ là đủ rồi. Hắn chưa từng thấy qua nường của mình, không hề có ấn tượng gì với nàng. Đối với hắn, có nường hay không cũng giống nhau.

Triệu Nhan Nhan suy tư một chút, không tự chủ lộ ra nụ cười hân hoan.

Sao vừa mới xin lỗi mình thì lập tức lại cười tươi như vậy? Bạch Sơ Ảnh nhìn Triệu Nhan Nhan, cảm thấy vị phu nhân xinh đẹp bất mình gọi bằng nường này thật khiến người ta khó hiểu.

“Tiểu Ảnh, cha ngươi có phải rất giống ngươi hay không?”

Bạch Sơ Ảnh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, không xác định cho lắm mà nói. “Không biết, nhưng nghĩa phụ nghĩa mẫu nói ta rất giống cha”. Trong lòng hắn, cha chính là cha, mình chính là mình, cha là người độc nhất vô nhị trên đời, có giống nhau không cũng không quan trọng, hắn sẽ không để ý.

“À”. Triệu Nhan Nhan chớp mắt mấy cái. Nói vậy là giống nhau rồi, cha hắn không cho hắn nói ra nơi ở, cũng không cho biết tên, cộng với tướng mạo này, Triệu Nhan Nhan dám khẳng định cha của tiểu Ảnh tám phần là Bạch Sơ Dật.

Nàng vốn định nói chuyện này với hoàng đế biểu ca, nhưng sự tình kéo dài, hiện tại tiểu Ảnh cũng ở đây, như vậy tính chân thật lại càng cao. Có điều nếu hoàng đế biểu ca biết tiểu Ảnh là do Bạch Sơ Dật và nữ nhân khác sinh ra, dù hắn không nở làm gì với Bạch Sơ Dật nhưng nhất định sẽ ra tay với tiểu Ảnh. Việc này phải cẩn thận, trước hết không cần cho hắn biết sự tồn tại của tiểu Ảnh, chờ hắn tìm được Bạch Sơ Dật rồi hãy nói.

Hạ quyết tâm, Triệu Nhan Nhan thả lỏng, tiếp nhận ô mai khô trên tay thị nữ đặt lên bàn, mời mọc Bạch Sơ Ảnh. “Đến, tiểu Ảnh nhi, ăn ô mai đi, chua chua ngọt ngọt ngon lắm”. Nàng vẫn chưa quên thói quen thích ăn chua của tiểu Ảnh.

Nghe Giang tiểu đệ nói thân thể tiểu Ảnh có chút vấn đề nên mới thích ăn chua. Tiểu Ảnh cũng dễ dàng mệt mỏi hơn, ngủ cũng nhiều hơn. Triệu Nhan Nhan cau đôi mày lá liễu, cái này nghe thật giống triệu chứng của người mang thai. Nhưng không, tiểu Ảnh rõ ràng là nam nhân, nhìn khuôn mặt tuấn đạt, dáng người cao ngất, lại thêm khí chất chẳng có chút nữ tính nào của hắn là biết.

Dáng người cao ngất? Tầm mắt Triệu Nhan Nhan rơi vào eo Bạch Sơ Ảnh. Sao lạ thế nhỉ, cách đây nửa tháng nàng còn thấy hắn rất gầy, sao hiện tại eo lại có vẻ mập như vậy?

“Tiểu Ảnh, đứng lên cho nường nhìn kĩ một chút”

“Vâng”

Bạch Sơ Ảnh ngậm ô mai khô, mơ hồ đáp một tiếng. Tuy trong lòng nghi hoặc nhưng hắn vẫn nghe lời đứng dậy. Quần áo của Bạch Sơ Ảnh giống như được thiết kế đặc biệt, rộng hơn so với quần áo bình thường. Dáng người Bạch Sơ Ảnh thon gầy, mặc như vậy cơ bản không nhìn ra hắn có mập hay không.

Triệu Nhan Nhan vây quanh hắn một vòng, cuối cùng dừng lại trước mặt hắn rồi nhìn chằm chằm vào cái bụng. Nàng bỗng dưng vươn tay ra sờ. Quả nhiên! Nhưng cho dù béo cũng không lớn như vậy được, huống hồ tiểu Ảnh tuyệt đối không béo, còn rất gầy, sao bụng hắn lại lớn như vậy?

Bạch Sơ Ảnh mặc cho nàng táy máy tay chân, thấy vẻ mặt nghi hoặc của nàng thì biết nàng đã phát hiện bụng mình không bình thường. Hắn cúi đầu sờ bụng, vẻ mặt dừng dừng nhìn Triệu Nhan Nhan, nói rằng. “Nường, không sao, bị bệnh, rất nhanh sẽ khỏi”. Giọng Bạch Sơ Ảnh nhẹ nhàng, hết như bệnh này cũng bình thường như chuyện ăn uống, không hề khẩn trương lo lắng.

“Bị bệnh?”. Triệu Nhan Nhan hô lên, đây là bệnh gì chứ? Sao lại có triệu chứng quái dị như vậy?

“Nhan tỷ tỷ, có chuyện gì vậy?”. Giang Ngọc Nhan vừa bước vào cửa thì nghe Triệu Nhan Nhan hô lên, vì vậy cất giọng hỏi.

“Giang tiểu đệ”. Triệu Nhan Nhan vội đón Giang Ngọc Nhan vào trong. “Người tới đúng lúc lắm, mau xem tiểu Ảnh bị bệnh gì vậy, bụng của hắn sao lại như thế?”. Nàng kéo tay Giang Ngọc Nhan tới cổ tay Bạch Sơ Ảnh, muốn hắn nhanh chóng bắt mạch.

Giang Ngọc Nhan neho mắt, hoá ra là việc này. Làm sao bây giờ, bụng Bạch Sơ Ảnh đã đến mức độ không che giấu được nữa, không biết còn có thể nói dối đến lúc nào. Ôi chao, nếu Cổ Thiên Thương biết mình gạt hân, nhất định khiến mình sống không yên.

Trong lòng hoảng sợ nhưng trên mặt Giang Ngọc Nhan không hề lộ ra, hân thu hồi tay từ cổ tay Bạch Sơ Ảnh, an ủi Triệu Nhan Nhan. “Còn tưởng chuyện gì, Nhan tỷ tỷ làm ta sợ muốn chết”. Giang Ngọc Nhan vỗ ngực một cái, giống như bị dọa hết hồn.

Nghe hân nói vậy, Triệu Nhan Nhan sốt ruột. “Giang tiểu đệ, sao ngươi lại nói vậy được, đây chính là chuyện lớn, liên quan đến sinh tử của tiểu Ảnh nha”. Nếu chuyện của tiểu Ảnh không tính là chuyện lớn thì chuyện gì mới là chuyện lớn?

“Nhan tỷ tỷ, ngươi đừng vội, hãy nghe ta nói”. Giang Ngọc Nhan nhìn Bạch Sơ Ảnh lúc này vẫn thản nhiên quan sát bọn họ, kéo Triệu Nhan Nhan ngồi xuống. “Bệnh của tiểu Ảnh ta đã xem qua, không sao đâu, chỉ là vấn đề về thể chất và dạ dày mà thôi, chậm rãi điều trị thì sẽ khỏi”

“Thật ư?”. Triệu Nhan Nhan dường như thấy được ánh sáng trong bóng tối.

“Đương nhiên”. Giang Ngọc Nhan gật đầu, cực kì đáng tin cậy. “Nếu không ngươi nghĩ vì sao Cổ Thiên Thương lại để ta tới Cổ gia bảo?”

Giang Ngọc Nhan nhớ lại chuyện Cổ Thiên Thương lạnh lùng hạ lệnh cho mình. Mình không phải thuộc hạ của hân, thế mà hân lại dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện. Rõ ràng hân có chuyện nhờ mình, nhưng lại... Giang Ngọc Nhan uất ức.

Triệu Nhan Nhan thấy vẻ mặt Giang Ngọc Nhan thản nhiên, nghĩ rằng hân cũng không có lý do gì phải gạt mình, vì vậy thở phào nhẹ nhõm. “Thật tốt quá, không sao là tốt rồi”. Triệu Nhan Nhan khôi phục vẻ tươi cười. “Giang tiểu đệ cũng tới thăm tiểu Ảnh ư?”

“Đúng vậy”. Giang Ngọc Nhan nhìn Bạch Sơ Ảnh, thấy hân bắt đầu lau kiếm như thể mọi chuyện không liên quan tới mình, bất đắc dĩ nói. “Hiện tại ta là đại phu chuyên dụng cho tiểu Ảnh, nếu không đến thăm hân, Cổ Thiên Thương sẽ dựng ta dậy vào nửa đêm”. Về mặt Giang Ngọc Nhan ức chế.

“Ha ha”. Triệu Nhan Nhan vui vẻ cười, con trai là người thế nào, sao nàng lại không biết? Nàng cười xin lỗi với Giang Ngọc Nhan. “Giang tiểu đệ, vất vả cho ngươi rồi”

Giang Ngọc Nhan hào phóng cười. “Không có gì, đây cũng là ta tự nguyện. Ta xem tiểu Ảnh như đệ đệ, sao lại không quan hân cho được”. Giang Ngọc Nhan nói rất đường hoàng.

“Vậy thì tốt, ôi, đều là những đứa trẻ tốt”. Triệu Nhan Nhan thoả mãn cảm thán.

Triệu Nhan Nhan nói với Giang Ngọc Nhan rằng nếu cần được liệu gì thì cứ nói Cổ Thiên Thương lấy loại tốt nhất. Giang Ngọc Nhan lại bảo chuyện này ngươi không cần lo lắng, được liệu không quý hiếm, đều là được liệu thông thường. Hân bất đắc dĩ nói Bạch Sơ Ảnh uống thuốc khó khăn biết bao nhiêu, lại miêu tả mình phải vất vả đứng ở lò thuốc bao lâu mới chế ra được thuốc viên. Triệu Nhan Nhan nghe vậy rất cảm động.

Hai người ở chỗ Bạch Sơ Ảnh đến trưa, sau khi dùng bữa cũng không chịu về, mãi đến lúc Cổ Thiên Thương mời bọn họ về, bọn họ mới tức giận bỏ đi.

Hiện tại còn đỡ, Cổ Thiên Thương đang bận, không thể theo Ảnh mọi lúc mọi nơi. Nhưng nếu hân xử lý xong việc này rồi mà bọn họ vẫn còn cả ngày quần quýt lấy Ảnh như vậy, nhất định sẽ chiếm thời gian. Cổ Thiên Thương bỗng cảm giác được nguy cơ. Không được, hân tuyệt đối không thể để chuyện này phát sinh, cho dù là nương cũng phải gọi phụ thân đến quản. Còn Giang Ngọc Nhan, chờ Ảnh khỏi bệnh rồi sẽ đuổi hân về Dược Thánh cốc.

Nếu lúc này Giang Ngọc Nhan biết ý nghĩ trong lòng Cổ Thiên Thương, hân nhất định đau khổ muốn chết, lòng tự tin lại chịu đả kích lớn.

“Ảnh, sau này không được ở lâu với bọn họ nữa”. Trước hết phải ra tay từ chỗ Ảnh, không thể để bọn họ dời đi lực chú ý của Ảnh.

“Tại sao?”. Bạch Sơ Ảnh thấy bọn họ rất tốt, tại sao không thể ở cùng nhau? Bạn đang ?

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Bạch Sơ Ảnh, Cổ Thiên Thương không nhịn được hôn lên đôi mắt phượng kia.
“Ta không thích”

“A”. Nếu Thương không thích thì mình sẽ đi ngay sau khi trò chuyện với bọn họ. “Được, không ở quá lâu”
Cổ Thiên Thương thỏa mãn hôn lên môi Bạch Sơ Ảnh.

28. Chương 28: Liễu Y Y Ghen Tị

CHƯƠNG 28: LIỄU Y Y GHEN TỊ

Đầu tháng chín, gió thu nhẹ phất, kéo theo chút mát mẻ, không lạnh lẽo bi thương như bài thơ của những văn nhân trí thức. Cảnh sắc vốn tùy thuộc vào con người, do tâm trạng của con người tạo nên.

Những con đường mòn quanh co trong Cổ gia bảo nở đầy các loại thu cúc: hình cầu, hình hoa sen, thực được, câu hoàn, từng chùm, thùy châu, móng rồng... và đủ các loại màu: vàng, hồng, đen, tím, hồng, nhũ kim, xanh biếc... có thể nói là ngũ quang thập sắc, diễm lệ muôn màu. Gió thu dù lạnh cũng bị các loại màu sắc này khiến cho phai nhạt. Giang Ngọc Nhan từng cảm thán Cổ gia bảo hầu như có tất cả các chủng loại hoa cúc, khiến hần nhìn mà ghen tị.

Bạch Sơ Ảnh vừa đến nhà bếp xem người ta làm bánh hoa quế, đang bước ra chưa được bao lâu thì bị một nữ tử mặc áo lụa màu xanh nhạt ngang ngược chặn đường.

“Đứng lại”. Liễu Y Y ngẩng đầu cao ngạo, vươn tay ngăn lại Bạch Sơ Ảnh, quát lớn.

Bạch Sơ Ảnh dừng bước, lạnh nhạt nhìn nàng. Lông mi hần thật dày, đôi mắt phượng hơi cong, trong trẻo sáng ngời, đó là một đôi mắt xinh đẹp khiến người ta mê muội.

Yêu nghiệt, hần chính là dùng đôi mắt này đến mê hoặc biểu ca của nàng, thật đáng ghét.

“Người có biết xấu hổ hay không, rõ ràng là nam tử nhưng lại quyến rũ biểu ca nhà ta y như hồ ly tinh, ta chưa thấy ai vô sỉ như người vậy”. Liễu Y Y giống y như bà thím chanh chua mà ngẩng đầu nhón chân chỉ vào mũi Bạch Sơ Ảnh, thốt ra lời lẽ hung ác.

Bạch Sơ Ảnh cau mày, nữ tử thấp hơn mình một cái đầu này sao lại hung dữ như vậy? Rõ ràng mình không quen nàng, cũng không đắc tội tới nàng, sao nàng lại mắng chửi thù hận mình? Mặc dù đúng là mình vừa nhìn qua thì đã không thích nàng.

Có nhiều chuyện Bạch Sơ Ảnh không tính toán nhưng không có nghĩa là hần không hiểu. Tuy hần đơn giản nhưng đôi khi còn thấu triệt hơn người bình thường. Nữ nhân này vừa nhìn đã biết không phải người hiền lành. Quan trọng hơn nàng cứ một tiếng biểu ca hai tiếng biểu ca, muốn quấy lấy Thương, cũng yêu thích Thương và muốn cùng Thương bên nhau. Điều này khiến Bạch Sơ Ảnh không vui, nhưng đối phương là nữ tử. Cha nói nam tử không nên so đo với nữ tử, với điều kiện tiên quyết là các nàng không tổn hại đến mình.

Hiện tại nàng cứ mắng tới chửi lui, Bạch Sơ Ảnh không quan tâm, thôi thì phớt lờ nàng là được. Bạch Sơ Ảnh muốn đi vòng qua nàng, ai ngờ hần động nàng cũng động, hần cơ bản không có đường đi. Bạch Sơ Ảnh nhíu chặt mày.

“Muốn chạy ư, không dễ vậy đâu. Người nghĩ người trốn trong phòng suốt ngày ta sẽ không làm gì được người ư? Không nói lời nào, có phải là chột dạ hay không?”. Liễu Y Y nhướn đôi mày liễu, khuôn mặt vạm vỡ không hề có dáng vẻ của tiểu thư khuê các.

Bạch Sơ Ảnh bất động, cau mày nhìn nàng.

“Tiểu Đào, bắt hần lại cho ta”. Liễu Y Y gọi thị nữ thiếp thân của mình.

Tiểu Đào biết võ công, là phụ thân Liễu Y Y cố ý tìm tới bảo vệ nàng. Đừng thấy bộ dáng nhỏ nhắn của tiểu Đào mà lầm, nam tử cao to cũng không phải đối thủ của nàng.

Nhìn yêu nghiệt này đáng vẻ văn nhược, tuy cả ngày cầm kiếm nhưng Liễu Y Y không để vào mắt, chỉ nghĩ hấn cầm chơi, hù dọa người khác. Hấn sao có thể là đối thủ của tiểu Đào, chỉ cần bắt hấn về viện của nàng thì có thể giáo huấn một trận, xem hấn còn dám mê hoặc biểu ca hay không. Liễu Y Y hừ một tiếng, lộ ra vẻ mặt âm ngoan.

“Vâng, tiểu thư”. Tiểu Đào lên tiếng trả lời, nở nụ cười xinh đẹp với Bạch Sơ Ảnh, từng bước tới gần hấn.

Bạch Sơ Ảnh đứng yên tại chỗ, chân mày không nhíu lại nữa. Nụ cười trên mặt tiểu Đào dần dần biến mất, híp mắt nhìn nam nhân trấn định, không hề khấn trương trước mắt. Người này không đơn giản như bề ngoài, tiểu Đào âm thầm đề cao cảnh giác.

Khóe miệng Liễu Y Y hàm chứa nụ cười đắc ý, nhìn tiểu Đào sắp bắt được Bạch Sơ Ảnh, mà Bạch Sơ Ảnh lại sợ đến mức không nhúc nhích thì trong lòng vô cùng vui sướng. Lúc tiểu Đào sắp chạm vào ống tay áo của Bạch Sơ Ảnh thì bỗng nhiên bị chặn lại.

“To gan, ngay cả chuyện của bản tiểu thư người cũng dám quản, không muốn sống nữa có phải không?”. Liễu Y Y thấy trước mặt xuất hiện hai người áo đen thì biết là Cổ Thiên Thương phái tới bảo vệ Bạch Sơ Ảnh. Một nô tài nho nhỏ cũng dám phá hư chuyện của nàng, Liễu Y Y tức giận quát.

Tiểu Đào cũng giằng co, không ai chịu thua ai.

“Bảo chủ đã dặn không ai được động thủ với Ảnh công tử”. Nhật đứng thẳng người, giọng lạnh lẽo rập khuôn.

“Người biết ta là ai không? Ta là biểu muội của Bảo chủ các người, là nữ chủ nhân tương lai của Cổ gia bảo, sao người dám can rở trước mặt bản tiểu thư?”. Mặt Liễu Y Y đỏ lên, trợn mắt nhìn.

“Nhật, Nguyệt chỉ nghe lời Bảo chủ”. Nhật vẫn băng lãnh vô tình, không chút nào thay đổi khi nghe đối phương nói ra thân phận.

“Người... người...”. Liễu Y Y tức giận đến toàn thân run rẩy, chỉ vào Nhật nói không nên lời.

Tiểu Đào biết võ công mình không tệ nhưng nếu đối thủ là ám vệ của Cổ Thiên Thương thì nàng không dám hành động bừa bãi.

“Liều tiểu thư, ôi chao, xảy ra chuyện gì thế này? Đều là người một nhà, khấn trương như vậy làm gì?”. Triệu Cảnh Trần đi ngang qua, thấy dáng vẻ muốn đánh nhau của bọn họ, lại nhìn Bạch Sơ Ảnh và Liễu Y Y thì biết ngay là chuyện gì xảy ra. Hấn giả vờ ngạc nhiên kêu Liễu Y Y một tiếng, cho nàng chút mặt mũi.

“Hoàng... hoàng tử”. Tức giận trên mặt Liễu Y Y lập tức biến mất, có chút bối rối nhưng rất nhanh trấn định lại, lộ ra nụ cười ngọt ngào, giọng điệu cũng dịu dàng. “Y Y không biết hoàng tử đến, nếu thất lễ xin hoàng tử thông cảm nhiều hơn”

“Không nghiêm trọng như vậy, Liều tiểu thư không cần khách khí. Bốn cung chỉ trùng hợp đi ngang qua mà thôi”. Triệu Cảnh Trần mỉm cười tuần nhã, bày ra phong độ của một công tử thế gia không màng mỹ nhân kế. Hấn quay đầu nhìn Bạch Sơ Ảnh, vui vẻ nói. “Sơ Ảnh, ta đang định tìm người, sao người lại ở đây?”. Hấn liếc tiểu Đào, giọng lạnh lùng. “Người đang làm gì thế này?”

Tiểu Đào quay đầu nhìn tiểu thư nhà mình, sau đó thu tay hành lễ với Triệu Cảnh Trần. Nhật Nguyệt cũng thu hồi đề phòng mà làm lễ.

“Hoàng tử đừng hiểu lầm, chúng ta chỉ đùa giỡn mà thôi. Ảnh công tử tuần dật như vậy, ai nhìn cũng sẽ thích. Y Y rất thích Ảnh công tử nên muốn đùa với hấn một chút”. Liễu Y Y nói dối mà không đỏ mặt, giọng dịu dàng mềm mại, hoàn toàn là dáng vẻ của một tiểu thư khuê tú.

“A, thì ra là vậy. Sơ Ảnh đúng là đặc biệt, khó trách Liều tiểu thư quan tâm tới hấn như vậy”. Lời nói của Triệu Cảnh Trần mang theo chế giễu, nhưng giọng điệu lại hết sức chân thành, không hề có chút giễu cợt.

“Nếu Hoàng tử tìm Ảnh công tử có việc thì Y Y đi trước, thất lễ”. Liễu Y Y mỉm cười, hơi cúi người từ biệt. “Tiểu Đào”

“Tiểu Đào xin cáo lui”. Tiểu Đào hành lễ với Triệu Cảnh Trần rồi vội vã theo sao Liễu Y Y.

Lúc Triệu Cảnh Trần xoay người lại thì Nhật Nguyệt đã không còn bóng dáng. Bạn đang ?

“Cảnh Trần”. Bạch Sơ Ảnh thần nhiên kêu một tiếng, cũng không chờ Triệu Cảnh Trần trả lời đã chậm rãi bước về phía trước.

“Sơ Ảnh”. Triệu Cảnh Trần đuổi theo hần, đi song song. “Người có biết vì sao Liễu Y Y làm vậy với người không?”

Bạch Sơ Ảnh mới vào đời, không hiểu được chuyện tình yêu, Triệu Cảnh Trần sợ hần bị người ta ức hiếp, sẽ có hại. Tuy Cổ Thiên Thương che chở hần trăm bề, nhưng có một số việc cũng khó lòng phòng bị.

“Nàng thích Thương, mà Thương thích ta”

Hần không hiểu vì sao nữ nhân kia lại thay đổi chóng mặt như vậy, rõ ràng còn đang nổi giận dưng dưng muốn giết người, sau một khắc lại biến thành mềm mại ôn hòa. Hần không thích người như vậy.

Triệu Cảnh Trần thấy Bạch Sơ Ảnh cũng không phải cái gì đều không hiểu. “Nàng làm vậy gọi là ghen tị, có đôi khi ghen tị sẽ khiến người ta bất chấp lý lẽ, biến thành độc ác tàn nhẫn. Sau này nhìn thấy nàng thì phải đề phòng một chút biết không?”

Ồi chào, hần biến thành bà mụ từ lúc nào thế này? Từ khi Giang Ngọc Nhan nói với hần Bạch Sơ Ảnh rất giống hần, bản thân hần đã bất tri bất giác xem Bạch Sơ Ảnh như đệ đệ. Triệu Cảnh Trần bất đắc dĩ sờ mũi.

“Ừ”

“Cho người biết một việc”. Triệu Cảnh Trần thần bí nói, chờ Bạch Sơ Ảnh bước chậm lại mới tiếp tục nói. “Phụ hoàng ta, đương kim hoàng thượng Triệu Vũ, hần có một bức tranh, nam tử trong đó giống y như người”

“A”. Bạch Sơ Ảnh nhẹ nhàng đáp một tiếng, cũng không tỏ ra hứng thú hay nhàm chán.

Triệu Cảnh Trần có chút nản lòng nhưng vẫn nói tiếp. “Phụ hoàng dường như yêu nam tử trong tranh, mỗi ngày đều si ngốc ngắm mấy canh giờ”

“A”

“...”

“...”

“Ta hoài nghi người trong tranh là cha người, nếu không tại sao trên đời lại có hai người giống nhau như vậy, chỉ có phụ tử mới thể thôi”

“Cha?”

Bạch Sơ Ảnh dừng bước, nghiêng đầu nhìn Triệu Cảnh Trần, trong mắt có nghi hoặc. Từ lúc hần bắt đầu hiểu chuyện thì cha vẫn ở trên núi, cha chưa từng kể về quá khứ của mình, hần cũng không hỏi. Cha không muốn hần nói cho bất cứ ai biết chỗ ở, nhất định là đang trốn tránh ai đó, không muốn để người kia tìm được. Lẽ nào đó là phụ hoàng của Cảnh Trần, hoàng thượng Nạp La quốc?

“Đúng, tám chín phần là cha người. Nếu không tin, người có thể hỏi cung với ta, xem rồi sẽ biết”. Tuy nói vậy có chút hại người lợi mình, nhưng làm người có đôi khi không theo ý mình.

“Không, Thương ở đây”. Bạch Sơ Ảnh không hề do dự cự tuyệt, tuy hần rất muốn biết người trong tranh có phải cha hay không, nhưng hần không muốn rời khỏi Thương.

“A”. Triệu Cảnh Trần thất vọng cup mắt. “Vậy khi nào người muốn đi thì nói với ta, ta lấy danh nghĩa hoàng tử Nạp La quốc thề rằng nhất định sẽ không khiến người chịu ủy khuất”

Mặc dù Triệu Cảnh Trần muốn mang Bạch Sơ Ảnh vào cung, nhưng vẫn không đành lòng nhìn hần bị thương tổn, cho dù phụ hoàng đối xử với hần thế nào, Triệu Cảnh Trần cũng sẽ bảo vệ hần.

29. Chương 29: Kinh Đô

CHƯƠNG 29: KINH ĐÔ

Cổ Thiên Thương ra lệnh cho hiệu vải nhà mình tới đo đạc may y phục bốn mùa xuân hạ thu đông cho Bạch Sơ Ảnh, đều tuyển hàng thượng hạng và chọn thợ khéo, không hề kém so với y phục của hoàng đế.

Giang Ngọc Nhan trợn mắt nhìn chướng quỹ của Cổ Vận Phưởng nổi tiếng nhất kinh đô chỉ huy phu dịch mang một chiếc rương lớn vào viện của Cổ Thiên Thương, ngậy ra lăm bầm. “Sao nhiều như vậy? Tiểu Ảnh thậm chí có thể mặc tới già. Rương quần áo này còn hơn cả tiền xài nhiều năm của một gia đình nghèo, thật xa xỉ, thật vô nhân đạo”. Hắn đã quên chính mình cũng từng ra điều kiện hàng năm sở hữu xiêm y của Cổ Vận Phưởng với Cổ Thiên Thương.

Triệu Cảnh Trần mỉm cười. “Có người cứng chiều thật sướng, hoàng tử như ta còn không được đối xử như vậy, đúng là khiến người ta ghen tị. Chẳng qua chúng ta cũng được ăn ké, cũng không đến nỗi”

Quả thật thừa dịp thợ may tới, mỗi người bọn họ đều được ké vài bộ của Bạch Sơ Ảnh, cũng đủ thỏa mãn rồi.

“Đúng vậy, nên biết tự thỏa mãn, người ta theo chồng đúng là có khác”. Giang Ngọc Nhan che trán cảm thán.

Bạch Sơ Ảnh không có biểu cảm gì đặc biệt, nhưng lúc thay vào một bộ xiêm y nguyệt sắc, chạm tới lớp vải mềm mại thì sẽ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, khiến người ta biết trong lòng hắn rất thích. Thật ra hắn không phải vui vì có thêm nhiều y phục, mà bởi vì đơn thuần yêu thích màu trắng tinh khiết này.

Liễu Y Y đương nhiên là tức giận khó tả, nhưng nàng đã bị Cổ Thiên Thương lạnh lùng cảnh cáo chuyện lần trước, cũng trở nên trầm ổn hơn nhiều nhờ sự khuyên nhủ của tiểu Đào. Nàng chỉ tức giận ở trong phòng, không biết thật sự bỏ cuộc hay đang âm mưu điều gì.

Giang Ngọc Nhan phát hiện gần đây Cổ Thiên Thương có chút dục cầu bất mãn, gương mặt vốn lạnh lùng lại càng phủ thêm một tầng băng giá bức người. Giang Ngọc Nhan cười thầm, nhưng cũng chỉ len lén chứ không dám quang minh chính đại bật cười. Xem được nhưng không ăn được, Giang Ngọc Nhan chưa từng làm chuyện đó với ai nhưng tâm trạng ức chế này hắn cũng có thể tưởng tượng được. Ai bảo Cổ Thiên Thương tự làm vậy, Cổ gia bảo lớn như vậy mà cứ nhất định muốn Bạch Sơ Ảnh ngủ chung phòng, có khó chịu cũng chẳng trách được ai.

Cổ gia bảo nằm ở ngoại ô kinh thành, ngồi xe ngựa một canh giờ là có thể tới trung tâm phồn hoa. Hôm nay Triệu Nhan Nhan và Cổ Lãnh Phàm muốn vào cung gặp Hoàng thượng, sẵn tiện mang theo Bạch Sơ Ảnh, tránh cho hắn cả ngày bức bối ở trong phòng không tốt cho cơ thể, ra ngoài đi dạo một chút mới có lợi cho thể xác và tinh thần. Bạch Sơ Ảnh không có gì dị nghị, ngoại trừ bị cấm luyện kiếm thì hắn cũng chẳng thấy bức bối và chán ghét khi ở trong phòng cả ngày.

Liễu Y Y hết khóc lóc rồi lại làm nũng, cuối cùng Triệu Nhan Nhan cũng thỏa hiệp mang theo nàng. Cổ Thiên Thương vốn không đồng ý Bạch Sơ Ảnh ra ngoài, tuy mang theo hơn mười hộ vệ nhưng nếu Cổ Thiên Thương không đích thân ở bên cạnh hắn thì vẫn không yên tâm. Có điều Cổ Thiên Thương không chịu nổi Triệu Nhan Nhan mè nheo, không thể làm gì khác ngoài đồng ý. Hắn nghĩ còn có phụ thân bên cạnh, cũng không cần lo lắng. Võ công và kinh nghiệm của phụ thân đều cao hơn hắn một tầng, có thể yên tâm.

Nhưng Cổ Thiên Thương không ngờ rằng sự đời khó lường.

Bốn người ngồi trên xe ngựa thượng hạng, hơn một canh giờ sau đã tới trung tâm đế đô. Bạch Sơ Ảnh xuống núi không lâu, vừa nhìn thấy cảnh tượng phồn hoa thì không khỏi ngạc nhiên, nhìn đông nhìn tây một chút. Triệu Nhan Nhan vui vẻ ngồi bên cạnh hắn, không ngừng giải thích những thứ hàng hóa đang bán. Cổ Lãnh Phàm đương nhiên tùy ý thê tử, chỉ yên lặng chắn đám đông cho nàng. Liễu Y Y cũng không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt oán độc nhìn Bạch Sơ Ảnh. Tiểu Đào kể vào tai nàng nói nhỏ gì đó, Liễu Y Y cười càng thêm âm hiểm đắc ý.

“Tiểu Ảnh đói bụng không?”. Gương mặt Triệu Nhan Nhan ửng hồng, do hưng phấn và vận động mà ra.

“Đói”. Bạch Sơ Ảnh thỏa mãn lòng hiếu kì, cũng không mấy hứng thú với mấy thứ này nữa.

“Tốt, chúng ta đi ăn”. Triệu Nhan Nhan kéo Bạch Sơ Ảnh, quay đầu nhìn những người phía sau kêu lên.
“Tiểu Phàm, Y Y, mau theo ta đi ăn cơm”

“Vâng, mợ”. Liễu Y Y thu hồi vẻ mặt hung ác, cười ngọt ngào đi theo.

Cổ Lãnh Phàm nhìn thoáng qua thê tử, vẻ mặt bất biến, phân phó hộ vệ một tiếng rồi đi theo.

Ăn xong bữa trưa, Triệu Nhan Nhan kéo Bạch Sơ Ảnh nói. “Tiểu Ảnh, ngươi và Y Y ở đây nghỉ ngơi trước, ta và tiểu Phàm tiến cung, sẽ nhanh chóng trở về. Nhất thiết đừng chạy loạn, nếu không nương sẽ bị Thương nhi mắng”. Triệu Nhan Nhan vừa nghĩ tới gương mặt băng giá của con mình thì cảm thấy vô lực. Nàng cũng muốn mang tiểu Ảnh vào cung, nhưng nếu bị hoàng đế biểu ca bắt lại thì thảm. Lúc đó Thương nhi không phá sập hoàng cung mới là lạ.

“Không mắng”. Tuy Thương lúc nào cũng nghiêm mặt nhưng Bạch Sơ Ảnh biết hắn rất hiếu thảo với cha mẹ, sao lại mắng Triệu Nhan Nhan được?

“Ha ha, không mắng thì không mắng, đến lúc đó nếu hắn dám trừng ta, ngươi nhất định phải giúp ta”. Thương nhi rất giống tính cách của phụ thân hắn, đối với người bên cạnh đều băng lãnh, nhưng đối với người yêu thì rất cưng chiều. Đến lúc đó chỉ cần tiểu Ảnh ra tay, nàng không tin tảng băng sẽ không tan.

“Ừ”. Bạch Sơ Ảnh gật đầu. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Triệu Nhan Nhan thỏa mãn quay đầu nhìn Liễu Y Y, nói. “Y Y, ngươi và tiểu Ảnh ở trong phòng nghỉ ngơi trước, mợ sẽ nhanh chóng trở lại”

“Vâng, mợ”. Nét mặt Liễu Y Y tươi như hoa, ngoan ngoãn nói. “Cậu mợ đi đường cẩn thận”

Triệu Nhan Nhan vui vẻ kéo trượng phu rời đi. Bạch Sơ Ảnh mệt mỏi, cũng không quan tâm tới Liễu Y Y mà đi thẳng tới giường nằm xuống, trong chốc lát đã ngủ thiếp đi. Liễu Y Y cầm hận nhìn hắn một cái, xoay người về phòng mình.

30. Chương 30: Bị Bắt

CHƯƠNG 30: BỊ BẮT

Ánh sáng mùa thu ấm áp rải xuống từng tầng trên mặt đất hoang vu. Bạch Sơ Ảnh mơ mơ màng màng, lắc lư lay động, dường như bị đặt trong một không gian kịch liệt chấn động. Trong đầu co rút đau đớn, lồng ngực và dạ dày cực kì khó chịu, sôi trào kêu gào như muốn trút hết những thứ bên trong ra ngoài.

“Ừm...”. Lông mi thật dài run rẩy, Bạch Sơ Ảnh chớp mắt vài lần, sau khi thích ứng với ánh sáng mới hoàn toàn mở mắt ra.

“ Tỉnh rồi ư?”. Bên tai truyền tới tiếng cười như có như không, khàn khàn mang theo cảm hận.

Mắt Bạch Sơ Ảnh khô khốc, tầm nhìn không rõ, lại thêm xe ngựa lắc lư nên nhất thời không thấy rõ người nói chuyện là ai. Hắn muốn vươn tay xoa mái tóc phồng lên, nhưng phát hiện tay chân mình không thể động đậy, rõ ràng bị dây tròng trói lại. Đối với tình trạng bất ổn hiện tại, hắn cũng không lộ ra bất cứ kinh hoàng hoặc phản ứng kịch liệt nào, chỉ hơi nhú mày rồi lẳng lặng nhìn hai nam tử đối diện.

“Ngươi biết mình đang ở đâu không?”

Nam tử vừa lên tiếng dường như rất bất mãn với phản ứng của Bạch Sơ Ảnh, hung hăng xé ống tay áo hắn, suýt nữa kéo ngã hắn. Bạch Sơ Ảnh vẫn không nói gì, chỉ thản nhiên nhú mày, dường như có chút mệt mỏi, cũng không thèm nhìn tới nam tử tràn ngập phần hận kia, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hắn biết tình cảnh hiện tại của mình, hai người này chính là kẻ đuổi giết bọn hắn lần trước, hiện tại có lẽ muốn bắt hắn tới uy hiếp Thương. Bạch Sơ Ảnh cảm thấy rất khó chịu với tình huống này, cũng tại hắn không đủ cảnh giác mà ngủ say như chết, đây chính là tội lỗi của người tập võ. Nhưng cũng không còn cách nào khác, từ sau khi mang thai, hắn không những thích ngủ mà còn hạ thấp tính cảnh giác rất nhiều.

“Người...”. Triệu Cảnh Hàn nỗ lực đè xuống lửa giận trong lòng, hừ một tiếng. “Hiện tại ngươi là tù nhân của bốn vương, xem ngươi còn có thể kiêu ngạo tới lúc nào”. Hắn âm u cười. “Ta cũng muốn xem Cổ Thiên Thương lo cho ngươi bao nhiêu, xem hắn có thể tiếp tục phá hư chuyện tốt của bốn vương không”

Thương? Trong lòng Bạch Sơ Ảnh khẽ động nhưng trên mặt vẫn bất biến, nhắm mắt thở đều. Trầm Thanh Nham từ đầu đến cuối đều im lặng, không nói một câu. Xe ngựa lộc cộc đi về phía trước, tốc độ rất nhanh, khiến từng đợt bụi bặm bay lên.

...

“Tiểu Ảnh”. Triệu Nhan Nhan vừa bước vào cửa phòng thì đã ầm ĩ lên tiếng. Vất vả lắm mới thoát khỏi bầu không khí đè nén ở chỗ biểu ca, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy tiểu Ảnh, trong lòng nàng rất vui sướng. “Tiểu Ảnh, nương đã về”

Không có tiếng động. Kì quái, chẳng lẽ đã ngủ rồi sao? Lâu như vậy cũng nên tỉnh rồi chứ? Triệu Nhan Nhan vừa đẩy cửa vào đã không kịp chờ đợi mà tìm kiếm, xem Bạch Sơ Ảnh có phải ở buồng ngoài hay không.

Cổ Lãnh Phàm vừa vào cửa thì đã thấy không bình thường, gương mặt vốn lạnh lùng lại càng thêm âm lãnh. “Nhật, Nguyệt”. Thanh âm trầm thấp vang vọng trong căn phòng trống trải.

Vừa nghe thấy trượng phu lên tiếng, Triệu Nhan Nhan đã biết không ổn, hốt hoảng vừa gọi tên Bạch Sơ Ảnh vừa chạy ào vào buồng trong. Cổ Lãnh Phàm mặt lạnh đi theo.

“Tiểu Phàm, tiểu Phàm, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Không thấy tiểu Ảnh”. Triệu Nhan Nhan gấp đến mức toát mồ hôi, lúng túng đi lòng vòng trong căn phòng trống.

“Đừng vội”

Cổ Lãnh Phàm dịu giọng an ủi một tiếng, ánh mắt quét qua bình phong thêu hình phượng bay, nhanh chóng phát hiện hơn mười thị vệ lẽ ra đang canh giữ xung quanh phòng đang nằm mê mang trên mặt đất.

Cổ Lãnh Phàm vươn tay dò dò, nhíu mày. Đây là “Thập bộ mê hồn” của Dạ Hồn Lâu, là một loại mê dược đặc biệt, chỉ cần trong vòng mười bước thì nhất định có thể khiến người ta mê mang, hơn nữa được lực kéo dài suốt nửa ngày. Cổ Lãnh Phàm vung tay lên, không khí lưu chuyển ra sau, các thị vệ trên đất bắt đầu khôi phục ý thức.

Mọi người mơ mơ màng màng tỉnh lại, vừa mở mắt thì thấy Lão bảo chủ nhà mình mặt lạnh, hàn khí bức người, trong nháy mắt lập tức thanh tỉnh, cung kính đứng thẳng cúi đầu, thận trọng hô hấp.

“Nhật?”. Cổ Lãnh Phàm nhìn qua mọi người, lạnh giọng nói.

Nhật và Nguyệt vốn là ám vệ của Cổ Thiên Thương, nhưng từ khi Bạch Sơ Ảnh xuất hiện thì vẫn luôn theo bên cạnh Bạch Sơ Ảnh, có đôi khi không chỉ ẩn nấp mà còn hiện thân. Lần này bọn họ cũng không ẩn nấp, phụ trách canh giữ ngoài cửa phòng Bạch Sơ Ảnh. Lúc trước Lão bảo chủ đã dặn bọn họ chú ý biểu tiểu thư, nhưng không ai ngờ các nàng lại có Thập bộ mê hồn.

Cổ Lãnh Phàm trong lòng giận dữ vì bọn họ thất trách, nhưng cũng biết đây không phải lỗi của bọn họ. Hiện tại quan trọng nhất là phải cứu người về. Tuy cha con bọn họ rất ít nói chuyện nhưng Cổ Lãnh Phàm rất hiểu con trai mình. Nếu đứa bé kia xảy ra chuyện gì, Cổ Thiên Thương nhất định không tiếc bất cứ giá nào hủy diệt Vô thừa tướng và Dạ Hồn lâu.

Cổ Thiên Thương biết được tin thì rất trầm ổn, không hề vì vậy mà rối loạn trận tuyến. Thế nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được hàn khí phát ra trên người hắn, âm lãnh bức người, khiến người ta nghẹt thở. Triệu Nhan Nhan vừa hổ thẹn vừa lo lắng, cũng ít nói hơn nhiều, chỉ lẳng lặng ở lì trong phòng chờ tin tức.

Liễu Y Y rất đắc ý và vui vẻ, cuối cùng cũng có thể diệt trừ cái đinh trong mắt cái gai trong thịt. Thế nhưng nàng biết hiện tại không phải lúc lộ ra, vì vậy ngoan ngoãn ở trong phòng không làm phiền bất cứ ai. Có điều ngày hôm sau nàng đã bị đuổi về phủ Thượng Thư, Cổ Thiên Thương nói sau này nàng vĩnh viễn không thể bước vào Cổ gia bảo nữa bước, nếu không đừng trách hắn không niệm tình thân. Liễu Y Y giống như bà điên mà vừa khóc vừa nháo, hoàn toàn không để ý hình tượng, nhưng không có bất cứ ai đồng cảm. Tiểu Đào bị nhốt lại, hóa ra nàng là gian tế mà Võ thừa tướng xếp vào bên cạnh Liễu Y Y, chuyện lần này đều do nàng bày kế.

Tuy thực lực của Dạ Hồn lâu kém hơn Cổ gia bảo, nhưng dù sao cũng xuất thân sát thủ, không thể khinh thường. Hơn nữa Cổ gia bảo và Dạ Hồn lâu cũng chưa từng giao tập với nhau, Cổ Thiên Thương không rõ lắm về kết cấu nội bộ bên kia. Muốn cứu người e rằng phải tốn chút thời gian.

Cổ Thiên Thương lãnh tỉnh ra lệnh điều phối nhân thủ, sai Mộc Huyền và Dương Lăng Tiêu dẫn mọi người xuất phát tới Dạ Hồn lâu, còn mình thì cười khoái mã đi gấp.

Bạch Sơ Ảnh bị an trí ở một căn phòng đơn giản, mỗi ngày đúng hạn đều có người đưa cơm, chỉ là dây thừng buộc trên người vẫn không được cởi ra khiến hắn toàn thân khó chịu. Có điều làm con tin như vậy cũng xem như tốt rồi, nếu không có Triệu Cảnh Hàn mỗi ngày năm sáu lượt tới làm ồn.

Đưa cơm cho Bạch Sơ Ảnh là một thiếu niên mười một mười hai tuổi, mặt mũi thanh tú, trầm tĩnh ôn hòa.

“Công tử, nên ăn cơm”. Thiếu niên nhẹ giọng nói với Bạch Sơ Ảnh, lấy cơm trong giỏ mây bày lên bàn, sau khi bày xong thì giúp Bạch Sơ Ảnh cởi dây thừng trên tay. “Công tử, cẩn thận một chút”

Thiếu niên đỡ Bạch Sơ Ảnh lên chiếc ghế bên cạnh bàn. Dây thừng trên chân Bạch Sơ Ảnh không được cởi ra, vì vậy hành động rất bất tiện.

“Cảm ơn”

Bạch Sơ Ảnh không ghét thiếu niên ôn hòa điềm tĩnh này, nhẹ giọng nói cảm ơn với hắn. Tuy bị trói một ngày, toàn thân bủn rủn không hề muốn ăn, nhưng vì cục cứng trong bụng, Bạch Sơ Ảnh vẫn cầm lấy chiếc đĩa mà chậm rãi ăn. Bọn đang ?

Thiếu niên nhìn công tử áo trắng thanh dật ít nói này, trong lòng thương tiếc. Không biết An vương có thâm cừ đại hận gì với hắn, biết rõ hiện tại hắn không thể trốn khỏi Dạ Hồn lâu nhưng vẫn trói chặt tay chân của hắn. Bởi vì Lâu chủ không cho An vương nhốt hắn ở địa lao, cũng không cho dùng hình phạt riêng, vì vậy An vương cảm giận, nhất quyết đòi cột hắn lại để giải mối hận trong lòng.

Bạch Sơ Ảnh ăn không nhiều lắm, rất nhanh đã no. Thiếu niên muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc cũng không nói, yên lặng cất kỹ chén bát vào trong giỏ mây.

“Công tử, ta cột lại cho người”. Trong mắt thiếu niên có chút không nỡ, nhưng vẫn phải nghe theo lời dặn của chủ tử. Nếu bị An vương phát hiện mình động thủ thì nguy rồi, vì vậy không thể dỗi trá mà phải làm theo lời dặn.

“Ta muốn đi vệ sinh”. Bạch Sơ Ảnh nhìn thiếu niên, thản nhiên nói.

“A”. Sắc mặt thiếu niên có chút phiếm hồng, ngồi xổm xuống cởi dây thừng trên chân Bạch Sơ Ảnh. “Mời công tử theo ta”

Chủ nhân nói hắn muốn làm gì thì tùy hắn, không cần đến xin chỉ thị. Trong và ngoài viện này đều là sát thủ của Dạ Hồn lâu, ngay cả một con muỗi cũng không thể bay ra, chủ nhân cũng không lo lắng hắn chạy thoát.

Bạch Sơ Ảnh gật đầu, đi theo sau thiếu niên. Bị xe ngựa xóc nảy một ngày một đêm, lại bị cột ngồi cả ngày, thắt lưng hắn thật đau nhức. Trên bụng đã lắm tấm mồ hôi nhưng Bạch Sơ Ảnh vẫn nhịn được, trên mặt cũng không lộ ra khác thường. Hắn lặng lẽ theo sau thiếu niên, bước chân mềm mại, không tiếng động giẫm lên mặt đất.

31. Chương 31: Hạo Nguyệt Thanh Hàn

CHƯƠNG 31: HẠO NGUYỆT THANH HÀN

Đi một đoạn đường ngắn khoảng 10 bước xuyên qua cổng vòm, thiếu niên ngừng lại, vừa định xoay người nói với Bạch Sơ Ảnh rằng đã đến rồi thì bị một kích nhẹ nhàng đánh bất tỉnh.

“Xin lỗi”. Trong lòng Bạch Sơ Ảnh thầm tạ lỗi, thiếu niên rất tốt với hắn, nhưng hắn lại đã thương thiếu niên.

Bạch Sơ Ảnh vừa vươn tay ra đỡ lấy thân thể thiếu niên thì xung quanh có mấy người áo đen nhảy ra, vây hắn lại. Bạch Sơ Ảnh sớm dự đoán được điều này, cũng không hoảng hốt, chỉ đặt thiếu niên ngồi dưới một tàng cây nhỏ rồi mới dời lực chú ý về phía nhóm người áo đen.

“Bạch công tử, xin hãy theo chúng ta trở về”. Một kẻ áo đen nói.

Bạch Sơ Ảnh lẳng lặng nhìn người áo đen trước mặt. Hắn biết với tình trạng thân thể hiện tại, hắn không thể trốn khỏi Dạ Hồn lâu, nhưng hắn không muốn khiến Thương lo lắng. Dù gì cũng phải thử một lần, nếu không sẽ có chút không cam lòng.

Bạch Sơ Ảnh không nói gì, cũng không bước về. Chẳng biết từ lúc nào trên tay hắn đã có thêm một thanh nhuyễn kiếm mỏng như tơ tằm, lóe ra ngân quang, vừa dịu dàng vừa băng lãnh, rất mâu thuẫn.

Trong số những sát thủ này cũng có người truy sát hắn đêm đó, đã biết võ công của hắn nên không dám thả lỏng. Hai bên không nói lời nào, thân hình Bạch Sơ Ảnh khẽ động, hướng chỗ yếu của đối phương tấn công. Nếu may mắn, hắn có lẽ sẽ trốn thoát.

Thế nhưng Bạch Sơ Ảnh vừa mới tiến lên hai bước thì đã bị bao vây lại. Dù sao kinh nghiệm thực chiến của hắn cũng không nhiều, đối phương lại rất rành kỹ thuật này, hai bên triển đấu không ai chịu ai. Thân thể Bạch Sơ Ảnh so với đêm đó lại càng nặng nề, chiêu thức cũng trì trệ, hơn nữa nhân số đối phương đông đảo, sau khi Bạch Sơ Ảnh đã thương vài tên sát thủ thì có chút mệt mỏi, dần dần tỏ ra yếu thế.

“Bạch công tử, xin hãy theo chúng ta trở về”. Tên áo đen mới mở miệng lại nói, thanh âm không chút trầm bổng. Nhưng có thể nhận ra bọn họ không muốn tổn thương hắn.

Hơi thở Bạch Sơ Ảnh hỗn hển, không trả lời, kiếm trong tay lóe lên không ngừng. Lại triển đấu một hồi, lúc Bạch Sơ Ảnh sắp không chống đỡ được nữa thì Trầm Thanh Nham đã tới.

“Bạch Sơ Ảnh”

Mọi người nghe thấy giọng hắn thì đều ngừng tay. Bạch Sơ Ảnh thở hỗn hển, nhìn về phía Trầm Thanh Nham.

“Ta không muốn tổn thương ngươi”. Về mặt Trầm Thanh Nham không nhìn ra vui buồn. “Nhưng cũng không thể dễ dàng thả ngươi khỏi Dạ Hồn lâu, xin đừng tự tìm phiền toái”

So với Triệu Cảnh Hàn, Bạch Sơ Ảnh càng thích Trầm Thanh Nham. Biết lời hắn là thật, Bạch Sơ Ảnh cũng không giãy dụa thêm, hơi gật đầu với hắn rồi quay trở về. Đi được vài bước, Bạch Sơ Ảnh ngừng lại, quay đầu nhìn thiếu niên mê mang dưới tàng cây, nói. “Đừng trách hắn”

“Ta sẽ không phạt hắn”. Trầm Thanh Nham đáp dứt khoát.

Bạch Sơ Ảnh đạt được đáp án, cũng không quay đầu lại mà tiếp tục đi. Trầm Thanh Nham vung tay lên, những người áo đen đều biến mất tăm. Trầm Thanh Nham nhìn theo bóng lưng thon gầy của Bạch Sơ Ảnh, trong mắt lóe lên quang mang không tên.

Bạch Sơ Ảnh về phòng, cũng không ai trói tay chân hắn. Cho dù không thể trốn thoát hắn cũng không chú ý, Thương nhất định sẽ tới cứu hắn. Hắn nằm trên giường một hồi thì ngủ thiếp đi.

Cổ gia bảo cách Dạ Hồn lâu không xa, xe ngựa chạy gấp thì chỉ mất hơn một ngày. Nơi Trầm Thanh Nham và Triệu Cảnh Hàn ghé qua là địa điểm gần kinh đô, hơn nửa ngày đã đến. Cổ Thiên Thương nhận được tin tức lúc chạng vạng, sau khi bố trí xong nhân thủ thì cũng đã tối, hắn cưỡi ngựa suốt đêm chạy tới Dạ Hồn lâu.

Dạ Hồn lâu nằm ở một nơi hẻo lánh, rừng núi rậm rạp, xe ngựa chạy vào rất bất tiện, vì vậy Cổ Thiên Thương bỏ ngựa mà dùng khinh công. Qua một khu rừng rậm, một ngọn núi cao, bên kia núi chính là bản doanh của Dạ Hồn lâu.

Trong vòng 100 thước xung quanh Dạ Hồn lâu đều có người canh gác, tuy Cổ Thiên Thương có thể xông vào một mình, cũng muốn mau cứu Ảnh ra, nhưng hắn không phải kẻ hữu dũng vô mưu. Hắn là Bảo chủ Cổ gia bảo, đương nhiên phải cứu Ảnh ra mà không có bất kì sai sót nào.

Giữa mùa thu, ánh mặt trời không hề chói chang mà rất ôn hòa. Trên từng ngọn cây phiến lá toát ra vũ điệu vui sướng, dường như không biết khó khăn đau khổ chốn nhân gian. Cổ Thiên Thương đứng trên cây, chấp tay nhìn Dạ Hồn lâu được bảo vệ nghiêm ngặt. Ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt băng lãnh của hắn, dưới bóng cây nên không thấy rõ biểu cảm. Hắn chỉ lẳng lặng đứng thẳng, mặc cho gió thổi bay tóc và y phục, không hề cử động, cũng không dời tầm mắt.

Một canh giờ sau, Cổ Thiên Thương gần như hóa đá cuối cùng cũng có động tĩnh. Hắn bỗng dưng xoay người, mắt lóe sáng. “Thanh Hàn”. Giọng Cổ Thiên Thương trầm thấp, trên mặt vẫn vô cảm nhưng dịu hơn so với ngày thường.

“Thiên Thương”

Người tới nhẹ nhàng đứng trên ngọn cây lắc lư, có thể thấy được cũng là một cao thủ. Hắn mặc y phục màu đen tinh xảo, đứng thẳng lưng, mày kiếm mắt đen, mũi cao môi mỏng, ngũ quan không tuấn lãng sâu sắc như Cổ Thiên Thương, cũng không hoàn mỹ như Giang Ngọc Nhan mà là một loại thần nhiên, dường như không để ý tới bất cứ thứ gì, khiến người ta nhìn vào rất thoải mái, muốn một mực nhìn tiếp không rời. Người áo đen là bạn tốt của Cổ Thiên Thương, con nuôi của Giáo chủ Hạo Nguyệt giáo – Hạo Nguyệt Thanh Hàn. Hạo Nguyệt giáo là tổ chức hắc đạo duy nhất địch nổi cùng Dạ Hồn lâu.

Hạo Nguyệt Thanh Hàn cũng không phải người nói nhiều, thanh lãnh bình đạm, nhưng không phải kiểu hàn khí bức người như Cổ Thiên Thương mà là một loại đạm nhạt xa cách. Mặc dù là con nuôi nhưng tình cảm của hắn và con trai Giáo chủ Hạo Nguyệt giáo rất tốt, không ai trong giáo dám xem thường hắn.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Dù là bạn tốt nhưng bọn hắn cũng ít khi gặp mặt, trừ phi có chuyện bất đắc dĩ. Lần này là vì chuyện của Bạch Sơ Ảnh nên Cổ Thiên Thương mới tới tìm hắn. Hạo Nguyệt giáo gần Dạ Hồn lâu hơn Cổ gia bảo, tốc độ triệu tập nhân mã càng nhanh, quan trọng nhất là Hạo Nguyệt Thanh Hàn quen địa thế của Dạ Hồn lâu, muốn cứu người cũng nắm chắc hơn. Nếu người bị bắt không phải Bạch Sơ Ảnh, Cổ Thiên Thương tuyệt đối không nhờ Hạo Nguyệt Thanh Hàn giúp, chỉ cần thực lực của Cổ gia bảo thì đã dư dả.

“Rồi”

Hạo Nguyệt Thanh Hàn gật đầu. Hắn không biết người bên trong Dạ Hồn lâu là ai, nhưng hắn biết người đó rất quan trọng với Cổ Thiên Thương, nếu không với tính cách của Cổ Thiên Thương, nhất định sẽ không nhờ hắn giúp.

Cổ Thiên Thương và Hạo Nguyệt Thanh Hàn trước tiên lên vào Dạ Hồn lâu thăm dò xem Bạch Sơ Ảnh bị nhốt ở đâu, cứu người ra rồi mới để Tả hộ pháp Hạo Nguyệt giáo Vệ Tử Liệt chỉ huy nhân mã bao vây Dạ Hồn lâu. Nếu bọn họ bị phát hiện, người bên ngoài sẽ hiện thân tiếp ứng. Mục đích lần này chỉ để cứu người, bọn họ cũng không muốn tạo thành thương vong quá lớn, món nợ này từ từ tính cũng không muộn.

Hạo Nguyệt Thanh Hàn dẫn đường, dùng khinh công tuyệt đỉnh của hai người mà cố gắng tránh né thủ vệ, không chút nguy hiểm tiến vào Dạ Hồn lâu. Ban ngày lên vào một tổ chức sát thủ thì rất khó khăn, nhưng Cổ Thiên Thương không thể đợi được dù chỉ một khắc. Cho dù bị phát hiện, bọn họ cũng nắm chắc cứu được người ra ngoài, chỉ cần có thể tìm tới Bạch Sơ Ảnh trước khi bị phát hiện. Tuy nơi này là địa bàn của người khác, nhưng người mà Hạo Nguyệt Thanh Hàn mang tới cộng thêm nhân mã của Cổ gia bảo thì đủ để chống lại Dạ Hồn lâu. Cổ Thiên Thương tin rằng Trầm Thanh Nham cũng không phải kẻ ngốc, nhất định không hành động thiếu suy nghĩ.

Hai người đều tự tin, động tác nhẹ nhàng lưu loát, không chút áp lực, tránh qua một kẻ tuần tra, phóng qua một bức tường cao. Người kia chỉ cảm thấy có gì đó lóe qua, liếc mắt thì tường bóng cây lay động nên

cũng không để ý.

Hai người trốn phía sau một bụi rậm cao nửa thân người. Dạ Hồn lâu diện tích rộng, muốn tìm từng phòng thì không thể được. Hạo Nguyệt Thanh Hàn chỉ quen thuộc với địa hình xung quanh, kiến trúc bên trong không quen lắm, hẳn cũng không rõ nhà tù ở đâu.

Hạo Nguyệt Thanh Hàn nhìn Cổ Thiên Thương đang trầm xuống, dùng ánh mắt hỏi hẳn tiếp theo phải làm thế nào. Cổ Thiên Thương liếc hẳn một cái, không nói gì, vươn tay lấy một chiếc hộp thủy tinh lớn khoảng nửa bàn tay ra, thứ trong suốt bên trong dưới như hòa làm một với chiếc hộp, không thể nhận ra là thứ gì.

32. Chương 32: Bướm Bạch Ngọc

CHƯƠNG 32: BƯỚM BẠCH NGỌC

Hạo Nguyệt Thanh Hàn vừa nhìn thấy thứ Cổ Thiên Thương lấy ra thì đã biết hẳn muốn làm gì. Bên trong hộp chính là loài bướm đặc biệt trên đỉnh Thiên Sơn, toàn thân trắng bóng, thích sống ở khe núi tuyết, số lượng ít, hơn nữa chỉ cần tách rời nơi sinh trưởng thì sẽ dễ dàng chết đi, hầu như không ai có thể thành công mang bọn chúng ra khỏi Thiên Sơn. Loài bướm nhỏ quý hiếm này có một công dụng đặc thù, chỉ cần người ta ăn vào một loại hương liệu vô hại với cơ thể, cho dù ở bất kì nơi nào trên trái đất nó cũng đều tìm ra được.

Muốn sở hữu loài bướm này hầu như là chuyện bất khả thi, Hạo Nguyệt Thanh Hàn nghĩ trên đời chỉ có Cổ Thiên Thương mới có được một con.

Cổ Thiên Thương nhẹ nhàng mở nắp hộp, vừa hé ra ra một khe nhỏ thì đã có một thứ màu bạch ngọc bò ra. Vừa tiếp xúc với không khí bên ngoài, nó đã không kịp chờ đợi xòe ra đôi cánh mỏng như lụa, nhẹ nhàng chọn một phương hướng bay đi. Đôi cánh bạc bị ánh nắng phản chiếu, lóe ra ánh sáng bàng bạc.

Hai người nhìn nhau, dùng khinh công né tránh thủ vệ mà theo sau con bướm, cuối cùng dừng lại ở một tiểu viện cách nơi này không xa. Con bướm nhỏ vẫy đôi cánh trong suốt bay vào cửa sổ, dừng một chút rồi hướng thẳng tới giường. Nó dạo quanh người đang ngủ trên giường một vòng rồi dừng lại trên chiếc mũi tinh xảo của hẳn, chậm rãi vẫy cánh.

Dù sao cũng là ở địa bàn của người khác, hơn nữa còn bị bắt đến, cho dù biết Trầm Thanh Nham không làm gì mình nhưng ít nhất Bạch Sơ Ảnh cũng có chút cảnh giác, vì vậy hẳn nhanh chóng bị con vật nhỏ trên mũi đánh thức.

Bạch Sơ Ảnh mở mắt ra, khẽ cử động, con bướm nhỏ liền vui sướng bay xung quanh mặt hẳn. Bạch Sơ Ảnh hơi mơ hồ, nhưng sau khi nhìn rõ con bướm xinh đẹp hiếm thấy thì lộ ra nụ cười thần nhiên, xòe tay để nó đáp xuống. Con bướm nhỏ dường như hiểu ý hẳn, bàn tay vừa mở ra thì đã sà xuống, đôi cánh mỏng không ngừng phe phẩy, có vẻ rất vui sướng.

Tiểu viện mà con bướm bay vào cả bên trong lẫn bên ngoài đều có người mai phục, chứng tỏ Bạch Sơ Ảnh đang ở đây. Nhưng muốn vào cũng không phải chuyện dễ dàng, cho dù bọn họ khinh công có giỏi hơn nữa cũng không thể bảo đảm không bị ai phát hiện. Hai người trốn ở một khúc quanh, quan sát tình thế, nhất thời không có bất cứ biện pháp gì.

“Ta dẫn bọn họ đi trước, sau đó người vào?”. Hạo Nguyệt Thanh Hàn đề nghị.

Cổ Thiên Thương tuy không muốn để bạn tốt mạo hiểm, nhưng trừ biện pháp đó ra thì không còn cách nào khác. Tuy làm vậy sẽ nhanh chóng làm lộ hành tung của bọn họ, nhưng ít nhất hẳn có thể thừa dịp hỗn loạn lẫn vào trong phòng. Chỉ cần hẳn ở bên cạnh Ảnh thì sẽ không có gì đáng lo.

Cổ Thiên Thương suy xét một chút, đoán chừng với võ công của Hạo Nguyệt Thanh Hàn, những người này cũng không thể làm gì hẳn, vì vậy gật đầu nói. “Ừ, cẩn thận”

Hạo Nguyệt Thanh Hàn khẽ gật đầu, nhanh chóng nhảy ra ngoài.

“Ai?”

Những kẻ áo đen canh giữ trong viện thấy có người xông vào thì đều giật mình. Dù sao thủ vệ bên ngoài Dạ Hồn lâu cũng không phải ăn không ngồi rồi, người tới tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản, nhất quyết không thể lơ là.

Hạo Nguyệt Thanh Hàn cũng không trốn, lướt đến triển đấu với bọn họ. Cổ Thiên Thương thừa dịp hỗn loạn, nhẹ nhàng từ cửa sổ nhảy vào phòng.

“Ảnh”. Thanh âm trầm thấp lạnh lùng mang theo kích động rõ rệt, Cổ Thiên Thương vừa bước vào, chưa kịp đứng vững thì đã thấy Bạch Sơ Ảnh xoay người ngồi dậy.

“Thương”. Lúc nghe bên ngoài có động tĩnh thì Bạch Sơ Ảnh đã thả con bướm trên tay ra. Bạch Sơ Ảnh không ngờ người tới là Thương, hẳn nghĩ Thương còn phải lâu hơn chút nữa mới tới.

“Không sao chứ?”. Cổ Thiên Thương kéo Bạch Sơ Ảnh vào lòng, đầu lòng vuốt ve gò má gây đi rõ rệt của hắn. Bạch Sơ Ảnh vừa định nói không sao thì đã bị giọng điệu lạnh lùng mang theo tức giận của Cổ Thiên Thương cắt ngang. “Ai làm?”

Trên gương mặt trắng nõn gây gò có vài vết đỏ, rõ ràng bị người đánh. Nếu để Cổ Thiên Thương biết là ai, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua. Một người bị bắt mà trên mặt chỉ có mấy dấu tay, không có những hình phạt khác thì cũng đã may mắn, Cổ Thiên Thương hẳn là nên vui mừng mới đúng, nhưng vừa thấy người yêu bị đánh, hắn đã không thể áp chế cơn giận trong lòng.

“Không sao, không đau”. Bạch Sơ Ảnh cảm giác được hàn khí trên người Cổ Thiên Thương, ngẩng đầu hôn lên đôi môi mỏng của hắn mà xoa dịu.

“Là ai làm, Ảnh?”. Cổ Thiên Thương không biết vì sao Bạch Sơ Ảnh muốn bảo vệ người kia, tuy trong lòng hắn rất tức giận nhưng vẫn dịu giọng xuống.

“Thật mà, Thương, không sao rồi”

Dấu vết này là do Triệu Cảnh Hàn lưu lại tối qua. Lúc đó Bạch Sơ Ảnh bị trói tay chân, nếu không cũng không để hắn đánh được. Chẳng qua Bạch Sơ Ảnh không muốn truy cứu việc này, bởi vì lúc ấy Triệu Cảnh Hàn còn muốn dùng roi da quất hắn nhưng đã bị Trầm Thanh Nham cản lại. Bạch Sơ Ảnh nhận ra TTH thích tên Triệu Cảnh Hàn đáng ghét kia, mà Trầm Thanh Nham đối xử với Bạch Sơ Ảnh không tệ, Bạch Sơ Ảnh không ghét hắn, vì vậy nể mặt Trầm Thanh Nham mà không truy cứu. Bạch Sơ Ảnh biết rằng nếu Thương biết được ai là người đánh hắn, nhất định sẽ không để người kia sống yên ổn.

Bạch Sơ Ảnh mở to đôi mắt trong vắt nhìn Cổ Thiên Thương, bên trong như một đầm nước xanh biếc khiến người ta chìm đắm, không nỡ tiếp tục truy cứu.

“Chúng ta ra ngoài”

Cổ Thiên Thương thỏa hiệp, hôn lên vành mắt hơi tái xanh kia, trong lòng đau đớn vì không thể bảo vệ được Bạch Sơ Ảnh. Nếu Bạch Sơ Ảnh đã không muốn nói thì thôi vậy.

Hai người vừa định mở cửa ra ngoài thì có ba kẻ áo đen xông vào. Lúc này bọn họ nhất thời kinh hoảng, một hồi lâu mới nhớ ra người trong phòng mới là trọng yếu, vì vậy lập tức vọt vào, may là người còn chưa đi.

Cổ Thiên Thương kéo Bạch Sơ Ảnh vào lòng, cũng không ra tay mà chỉ lạnh lùng nhìn người đối diện. Giải quyết bọn hắn không phải chuyện khó, nhưng chỉ sợ bước ra khỏi cánh cửa này thì không còn dễ dàng nữa.

Bạch Sơ Ảnh muốn nói mình cũng biết võ, có thể đối phó những người này, không cần Cổ Thiên Thương che chở trong lòng. Thế nhưng ngẫm lại, không cần nói vẫn tốt hơn. Thương nhất định sẽ không đồng ý cho hắn ra tay, vì Thương nghĩ hắn là bệnh nhân, Giang Ngọc Nhan đã dặn không thể để hắn động thủ. Chỉ cần Bạch Sơ Ảnh vừa cầm kiếm thì bọn họ liền lộ ra biểu cảm khẩn trương, lâu dần khi thấy hắn chỉ cầm mà không tập võ thì mới thả lỏng.

Mặc dù biết mọi người đều muốn tốt cho mình, nhưng không thể luyện kiếm vẫn rất khó chịu. Có điều vừa nghĩ tới cục cựa trong bụng, Bạch Sơ Ảnh lại cảm thấy mọi nhàn nại đều xứng đáng.

Hai bên giằng co một hồi, lúc ba kẻ áo đen định nâng kiếm lên, còn chưa kịp phản ứng thì Hạo Nguyệt Thanh Hàn đã lách vào, đứng bên cạnh Cổ Thiên Thương.

“Dừng tay”

Giọng Trần Thanh Nham vang lên, ba người thấy chủ nhân tiến vào, lập tức thu kiếm lại mà khom người.
“Chủ nhân”

Trần Thanh Nham phát tay, khiến bọn họ không được hành động thiếu suy nghĩ khi chưa có lệnh của mình.

“Cổ bảo chủ, Hạo Nguyệt giáo chủ, hai vị bình tĩnh dừng nóng”. Trần Thanh Nham nhìn hai cao thủ đứng đầu giang hồ, không vội vã cũng không nóng nảy mà nói, lại nhìn thoáng qua người đang được Cổ Thiên Thương ôm vào lòng.

“Hôm nay chúng ta chỉ muốn cứu người, những thứ khác sau này sẽ tính”. Cổ Thiên Thương tỏ rõ lập trường, ưu tiên cho Bạch Sơ Ảnh trước.

Trong đáy mắt Trần Thanh Nham lóe qua một tia tinh quang, vẫy lui bọn người áo đen theo sau, xoay người đối diện với ba người bọn họ, trầm giọng nói. “Ta biết các ngươi có tám phần chắc chắn mới xông vào”. Nói vậy chứng tỏ Dạ Hồn lâu đã bị bao vây, trong lòng Trần Thanh Nham cười khổ. Tuy đánh nhau hẳn chưa chắc sẽ thua, nhưng e rằng thực lực của Dạ Hồn lâu sẽ hao tổn lớn. Đối với việc bắt cóc Bạch Sơ Ảnh, dù hẳn đồng ý, cũng tự mình tham dự, nhưng mục đích của hẳn cũng không phải đối phó với Cổ Thiên Thương mà là có ý định riêng.

Cổ Thiên Thương và Hạo Nguyệt Thanh Hàn lạnh lùng nhìn Trần Thanh Nham, không đáp lời, xem như ngầm thừa nhận suy nghĩ của hẳn.

“Ta muốn làm một giao dịch với Cổ bảo chủ”. Trần Thanh Nham chân thành nói.

“Nói”. Cổ Thiên Thương nhìn Trần Thanh Nham một cái, xác định hẳn thật sự không muốn đối phó bọn họ thì mới đáp lời.

“Ta hi vọng sau này Cổ bảo chủ có thể tha cho Triệu Cảnh Hàn một mạng, ta sẽ thả các ngươi đi, không để bất cứ ai chặn lại”. Trong mắt Trần Thanh Nham có chút bất đắc dĩ và đau đớn không hợp với vẻ tàn ác của hẳn.

Cổ Thiên Thương lạnh lùng nhìn Trần Thanh Nham, nhất thời không nói ra đáp án. Trong phòng rơi vào yên tĩnh, có một cổ lạnh giá khiến người ta ngạt thở.

Một lúc lâu sau...

“Thương”. Bạch Sơ Ảnh phá vỡ khí lạnh trong phòng, ngẩng đầu nhìn Cổ Thiên Thương, thanh âm mềm mại như suối nước.

“Sao?”. Cổ Thiên Thương thu hồi ánh mắt lạnh băng, dịu dàng nhìn người trong lòng.

“Về nhà”. Bạch Sơ Ảnh nhìn hẳn, trong đôi mắt trong veo có vẻ chờ mong.

Cổ Thiên Thương nhìn Bạch Sơ Ảnh một hồi, hôn lên cái trán trơn bóng của hẳn. “Ừ, sẽ nhanh thôi”. Hẳn biết Ảnh muốn giúp Trần Thanh Nham, tuy không biết nguyên nhân nhưng nể tình Trần Thanh Nham không tổn thương Ảnh, Cổ Thiên Thương sẽ chiều theo ý Ảnh mà không so đo nữa.

“Ta đáp ứng ngươi”

Cổ Thiên Thương nhìn Trần Thanh Nham, ánh mắt vẫn lạnh băng. Cổ Thiên Thương rõ ràng đối đầu với Triệu Cảnh Hàn, vốn không muốn làm giao dịch hoang đường này, nhưng nể mặt Ảnh mà đáp ứng cũng không sao. Nếu Trần Thanh Nham đã đề nghị như vậy, chứng tỏ hẳn đã thấy rõ thế cục hiện tại, Võ thừa tướng nhất định sẽ thất bại, không còn chống đỡ được bao lâu.

33. Chương 33: Thay Đổi Giao Dịch

CHƯƠNG 33: THAY ĐỔI GIAO DỊCH

Trầm Thanh Nham cảm kích nhìn Bạch Sơ Ảnh, thu lại vẻ vui sướng trong mắt. Hắn khôi phục bình tĩnh, nói với Cổ Thiên Thương. “Đa tạ Cổ bảo chủ, ta sẽ viết giấy bảo đảm sau này Dạ Hồn lâu sẽ không ra tay với Bạch Sơ Ảnh nữa”

“Không cần, ta tin rằng Trầm lâu chủ là người giữ chữ tín”. Giọng Cổ Thiên Thương vẫn băng lãnh, nhưng đã dịu xuống không ít. “Trầm lâu chủ là người thông minh, hi vọng người có thể cân nhắc có nên tiếp tục lập trường của mình hay không”

Hiếm thấy Cổ Thiên Thương nói một câu dài như vậy, không phải vì nghĩ cho Trầm Thanh Nham mà bởi vì nếu Trầm Thanh Nham rút lui, chuyện của Vô Tu Bách cũng có thể nhanh chóng kết thúc. Như vậy Cổ Thiên Thương sẽ có nhiều thời gian ở bên Bạch Sơ Ảnh hơn, đích thân bảo vệ hắn.

Trầm Thanh Nham hí mắt, trong đầu thoáng qua khuôn mặt tuấn mỹ nhưng âm lãnh của người nọ, thế nhưng trong chốc lát đã khôi phục trấn định. “Đa tạ Cổ bảo chủ nhắc nhở”

Cổ Thiên Thương gật đầu với hắn, quay đầu bảo Hạo Nguyệt Thanh Hàn. “Thanh Hàn, đi thôi”. Rồi hắn ôm Bạch Sơ Ảnh ra khỏi cửa.

Hạo Nguyệt Thanh Hàn từng giao thiệp với Trầm Thanh Nham, hiểu rõ nhân cách của hắn, cảm thấy hắn là người đáng tin nên yên tâm đi theo Cổ Thiên Thương mà không đề phòng phía sau. Cổ Thiên Thương vừa mở cửa ra ngoài thì đám sát thủ bèn nâng lên kiếm, tiến vào tình trạng phòng bị. Cổ Thiên Thương dừng bước, lạnh lùng nhìn bọn sát thủ kia.

“Để bọn họ đi, không ai được động thủ, cũng không được đuổi theo”. Trầm Thanh Nham bước ra khỏi phòng, ánh mắt âm lãnh quét qua thuộc hạ của mình.

Bọn sát thủ nghe vậy thì xoẹt xoẹt thu kiếm về, đứng yên. Cổ Thiên Thương vừa định nhắc chân bước đi thì đã bị một tiếng quát to cầm haken ngăn lại.

“Muốn chạy cũng không dễ như vậy”

Triệu Cảnh Hàn toàn thân tỏa ra khí tức lạnh lẽo, tay cầm kiếm nhìn chằm chằm Trầm Thanh Nham bằng đôi mắt rực lửa, nghiêng rằng nghiêng lợi. “Trầm Thanh Nham, ngươi định làm gì? Ngươi muốn phá bỏ giao ước giữa chúng ta ư?”

Bàn tay Triệu Cảnh Hàn siết chặt kiếm đến trắng bệch, tuy cố gắng khống chế nhưng vẫn không nhịn được run lên, cánh môi mím chặt đến mất đi huyết sắc. Tuy giữa bọn họ chỉ là giao dịch theo lợi ích và nhu cầu, nhưng nếu Trầm Thanh Nham giữa chừng bội ước, chẳng phải sẽ đẩy bọn họ vào đường chết hay sao?

Triệu Cảnh Hàn cho rằng Trầm Thanh Nham thích mình, nhưng... Triệu Cảnh Hàn vĩnh viễn cũng sẽ không thích Trầm Thanh Nham, chỉ có giang sơn Nạp La quốc mới khiến hắn động tâm mà thôi. Trước giờ Trầm Thanh Nham luôn nói yêu hắn, mà hắn cũng cho Trầm Thanh Nham biết thứ hắn muốn. Thế nhưng Trầm Thanh Nham lại dám lừa gạt hắn...

“Hàn...”. Trong đôi mắt lãnh mị của Trầm Thanh Nham lóe qua đau lòng và khấn nguyện, nhưng rất nhanh đã khống chế được. Hiện tại hắn không thể dao động, không thể mềm lòng. Thứ Trầm Thanh Nham muốn thì nhất định sẽ dùng phương pháp của chính mình để đạt được. Trầm Thanh Nham nghiêm mặt, giọng mang theo lạnh lùng tàn khốc. “Ta không định bội ước, mà là...”. Trầm Thanh Nham dừng một chút, trong mắt tỏa ra dịu dàng. “Mà là chúng ta nên đổi phương thức chung sống”

“Ngươi...”. Triệu Cảnh Hàn không biết Trầm Thanh Nham rốt cuộc muốn làm gì, nhưng tâm trạng hắn đã bình ổn không ít. Chỉ cần Trầm Thanh Nham không bỏ giữa chừng là tốt rồi, còn về phương thức chung sống, Triệu Cảnh Hàn cũng không biết hai người bọn họ còn có thể đổi thành phương thức gì khác nữa. Hiện tại quan trọng nhất là chuyện trước mắt. “Trước hết không nói chuyện này, hôm nay bọn họ tuyệt đối không thể đi”. Nói đùa, vất vả lắm mới tìm được thứ có thể uy hiếp Cổ Thiên Thương, hơn nữa thành công dẫn Cổ Thiên Thương tới nơi này, nếu bỏ lỡ cơ hội này thì muốn uy hiếp hắn lại càng thêm khó.

Trầm Thanh Nham nhìn ba người kia, giọng điệu kiên định. “Bọn họ, hôm nay nhất định phải thả”

“Cái gì?”. Cơn giận vừa nén xuống của Triệu Cảnh Hàn lại tăng thêm mấy lần. “Trầm Thanh Nham, người lập lại lần nữa”

Ánh mắt Trầm Thanh Nham sáng ngời nhìn Triệu Cảnh Hàn, từng bước đến gần hắn, dường như muốn nuốt hắn vào bụng. Dù Triệu Cảnh Hàn hờ hững và không thích Trầm Thanh Nham, nhưng bị nhìn chăm chăm như vậy, bị khí tức bá đạo quen thuộc tiếp cận như vậy, cũng khiến Triệu Cảnh Hàn cảm thấy từng đợt run rẩy, hô hấp dồn dập.

Triệu Cảnh Hàn giương mắt nhìn ba bốn người đang cùng nhau bước tới trước mặt mình. “Người... người định làm gì?”. Hắn hít sâu một hơi, đè xuống bất an trong lòng, gắng gượng nói. “Nếu người dám thả bọn họ đi, chúng ta sẽ kết thúc”

Trầm Thanh Nham bước tới một bước, cúi đầu, chớp mũi đụng tới Triệu Cảnh Hàn, hơi thở nóng ẩm phả lên má hắn, ăn mòn giác quan của hắn. Ánh mắt Trầm Thanh Nham âm ngoan chưa từng thấy, khiến Triệu Cảnh Hàn luống cuống, siết chặt bàn tay trắng bệch, dùng ánh mắt âm lãnh mà trừng lại. Bọn đang ?

“Nếu ta cứ để mặc cho người tiếp tục, sớm muộn gì chúng ta cũng kết thúc”. Trầm Thanh Nham nâng lên khuôn mặt khiến mình vừa yêu vừa hận, dịu dàng cười, trong nháy mắt hòa tan băng lãnh. Thế nhưng lời nói của hắn lại không hề có chút nhiệt độ. “Cho nên giao dịch giữa chúng ta cần được sửa lại một chút. Sau này mọi thứ đều nghe ta nói, còn người, chỉ cần phục tùng là được rồi”. Nếu cho hắn tự do và thời gian, cuối cùng chỉ đổi lấy khinh bỉ và coi thường, như vậy Trầm Thanh Nham sẽ dùng phương thức của mình khiến hắn phục tùng, giữ hắn lại bên người.

“Người, người nói cái gì? Sửa...”. Triệu Cảnh Hàn vừa sợ vừa giận, đang định hất ra bàn tay nắm lấy khuôn mặt mình thì sau cổ truyền tới một trận đau nhức, lời nói nghẹn lại trong cổ họng, trước mắt tối sầm, ngất đi trong lòng Trầm Thanh Nham.

“Hàn, ta yêu người”. Trầm Thanh Nham đón lấy thân thể mềm nhũn xuống của Triệu Cảnh Hàn, kề vào tai hắn thấp giọng nói. Trầm Thanh Nham dịu dàng nhìn khuôn mặt cho dù đang ngủ mê vẫn không xóa được âm lãnh kia, khẽ hôn lên đôi mắt nhắm chặt của hắn, quay đầu nhìn ba người còn lại, giọng điệu bình tĩnh. “Các người đi đi”

Bạch Sơ Ảnh nhìn bọn họ, trong đôi mắt có hoang mang và nghi hoặc. Hắn biết Trầm Thanh Nham thích Triệu Cảnh Hàn, mà Triệu Cảnh Hàn cũng không có vẻ ghét Trầm Thanh Nham. Thế nhưng vì sao bọn họ phải tổn thương đối phương? Hắn không hiểu, rõ ràng là thích, vì sao phải tổn thương? Hắn chớp đôi mắt phương xinh đẹp, vùi đầu vào vòng ngực ấm áp rộng lớn của Cổ Thiên Thương, nắm chặt lấy vạt áo Cổ Thiên Thương, nhẹ nhàng cọ cọ. Nếu đã không hiểu, Bạch Sơ Ảnh cũng không nghĩ nhiều. Thứ hắn muốn đã ở ngay trước mặt, ở trong tầm tay. Hắn và Thương sẽ không tổn thương đối phương, vì cha từng nói, yêu một người thì phải khiến hắn hạnh phúc, phải bảo vệ và quý trọng hắn. Người chân chính yêu người cũng sẽ đối xử với người giống như vậy.

Hạo Nguyệt Thanh Hàn lặng lẽ đứng đó, không nói lời nào về sự dây dưa giữa hai người kia. Trên gương mặt thản nhiên của hắn không nhìn thấy bất cứ biểu cảm gì, chỉ yên ả như gió.

Cổ Thiên Thương ôm sát người trong lòng, khẽ vuốt ve mái tóc hắn, hơi gạt đầu với Trầm Thanh Nham rồi điểm nhẹ mũi chân. “Tạm biệt”. Thanh âm lạnh lùng phiêu đảng xa xa, người đã biến mất khỏi Dạ Hồn lâu. Đồng thời, Hạo Nguyệt Thanh Hàn cũng đi theo, lưu lại không khí hơi rung chuyển.

Bọn sát thủ đều là người từng trải, từng thấy qua đủ loại cao thủ nhưng chưa có ai trốn thoát được lưới kiếm của bọn họ. Thế nhưng hôm nay, cuối cùng bọn họ cũng được chứng kiến cao thủ chân chính, cũng biết vì sao hai người kia có thể vô thanh vô tức ẩn vào Dạ Hồn lâu được phòng vệ nghiêm ngặt. Võ công của hai người kia nhất định ngang bằng với chủ nhân, thậm chí không chừng còn cao hơn một tầng. Có lẽ đây là nguyên nhân chủ yếu khiến chủ nhân thả bọn họ đi đơn giản như vậy.

Bên ngoài Dạ Hồn lâu đã bị Hàn Nguyệt giáo bao vây, mà Cổ Thiên Thương lại ở nơi này, chứng tỏ người của hắn sẽ nhanh chóng tới. Gần đây vì giúp đỡ An vương và Võ thừa tướng mà thế lực của bọn họ phân tán không ít, nếu quả thật muốn đánh nhau, bọn họ nhất định sẽ thua. Quyết định của chủ nhân là chính xác, tuy nhìn có vẻ mất mặt, nhưng liên lụy toàn bộ Dạ Hồn lâu mới là hành vi ngu xuẩn chỉ có bọn mãng

phu mới làm.

34. Chương 34: Nắng Chiều Ấm Áp

CHƯƠNG 34: NẮNG CHIỀU ẤM ẤP

Trầm Thanh Nham thản nhiên nhìn thoáng qua phương hướng ba người rời đi, khẽ quét mắt về phía bọn thuộc hạ. “Đều quay về vị trí của mình”. Giọng điệu hần trầm thấp uy nghiêm, hoàn toàn hợp lý khi trở thành thủ lĩnh tổ chức sát thủ nổi tiếng nhất giang hồ. Về uy nghiêm và âm ngoan trời sinh của hần khiến người ta không thể xem nhẹ.

“Vâng, chủ nhân”. Bọn sát thủ hoàn hồn, cùng lên tiếng đáp lời.

Trầm Thanh Nham bế người đang mê man trong lòng lên, nghiêng người bước về viện tử của mình.

Cổ Thiên Thương ôm Bạch Sơ Ảnh, cùng Hạo Nguyệt Thanh Hàn thi triển khinh công ra khỏi Dạ Hồn lâu. Bọn họ cũng không cố ý ẩn giấu hành tung, lúc rời đi lần sau đó đều không bị ngăn trở, một đường thông suốt. Trầm Thanh Nham quả nhiên là người giữ chữ tín.

Lúc này đã gần hoàng hôn, bầu trời phía tây dần dần nhuộm lên màu đỏ gạch, giống như liệt hỏa, ấm áp đỏ rực rất đẹp.

“Đại thiếu chủ, Cổ bảo chủ”

Vệ Tử Liệt đang dẫn mọi người của Hạo Nguyệt giáo chuẩn bị tiếp ứng cách 100 thước bên ngoài Dạ Hồn lâu. Lúc này nhìn thấy bọn họ không tổn một người mà bình yên trở về, hần lập tức nghênh đón.

Thân là Tả hộ pháp của Hạo Nguyệt giáo, hần thường làm việc chung với Hạo Nguyệt Thanh Hàn, đi theo Hạo Nguyệt Thanh Hàn lâu hơn những người khác. Hần đương nhiên biết Cổ bảo chủ Cổ Thiên Thương là bạn tốt của Hạo Nguyệt Thanh Hàn. Còn về phần Cổ Thiên Thương, tuy là người băng lãnh khó gần, nhưng Vệ Tử Liệt rất kính trọng kẻ mạnh như vậy.

Người lần này cần phải cứu dường như là người Cổ bảo chủ rất để ý, ngay từ đầu Vệ Tử Liệt đã rất tò mò, đoán rằng có phải là người trong lòng Cổ bảo chủ hay không. Đó nhất định là một nữ tử rất đặc biệt, nếu không làm sao có thể khiến Cổ bảo chủ băng lãnh kia động lòng. Lúc này Vệ Tử Liệt ngẩng đầu nhìn nam tử tuần tú trong lòng Cổ Thiên Thương, không khỏi sửng sốt. Thật là một nam tử tuần dật, nhưng... Nhìn tư thế thân mật của bọn họ, hóa ra Cổ bảo chủ thích nam tử.

“Tử Liệt, vất vả rồi”. Hạo Nguyệt Thanh Hàn dường như không để ý đến vẻ ngại ngùng của hần, thản nhiên bảo.

“Chúc mừng Đại thiếu chủ và Cổ bảo chủ thuận lợi trở về”

Vệ Tử Liệt biết mình làm vậy rất thất lễ, nhưng vẫn không khống chế được nhìn về phía nam tử trong lòng Cổ Thiên Thương. Nam tử dường như cũng chú ý tới tầm mắt của hần, đôi mắt phượng sáng ngời kia mang theo chút tò mò mà nhìn lại. Đẹp quá, Vệ Tử Liệt thầm cảm thán, đây là đôi mắt đẹp nhất hần từng gặp.

Cổ Thiên Thương lạnh lùng nhìn Vệ Tử Liệt một cái, vươn tay ấn đầu nam tử kia vào lòng. Vệ Tử Liệt bị ánh mắt của Cổ Thiên Thương làm cho rùng mình, như vậy mà cũng ghen. Xem ra, Cổ bảo chủ thật sự thích nam tử này.

“Thanh Hàn, có cần đến Cổ gia bảo không?”. Cổ Thiên Thương không để ý tới ánh mắt tò mò của Vệ Tử Liệt, thản nhiên hỏi Hạo Nguyệt Thanh Hàn.

“Không, ta đáp ứng Ngạo đêm nay sẽ về”.

Nhắc đến chữ “Ngạo”, trên gương mặt lạnh nhạt của Hạo Nguyệt Thanh Hàn nhiều thêm vài biểu cảm. Hạo Nguyệt Ngạo là con của nghĩa phụ hần, đệ đệ của hần. Hai người tuy không phải huynh đệ ruột nhưng còn

thân thiết hơn. Hạo Nguyệt Ngạo tính cách biếng nhác, có lúc tùy hứng như trẻ nhỏ, chỉ có Hạo Nguyệt Thanh Hàn mới chịu đựng được hắn. Nếu đêm nay Hạo Nguyệt Thanh Hàn không về, không biết hắn lại nổi loạn thế nào. Tuy Hạo Nguyệt Thanh Hàn rất muốn đến Cổ gia bảo, nhưng đành phải để cơ hội lần sau.

Vừa nghe đến Hạo Nguyệt Ngạo, Cổ Thiên Thương nhíu mày, dường như không thích kẻ vô lại chỉ biết trông cậy vào Hạo Nguyệt Thanh Hàn kia. Nhưng đây là lựa chọn của người khác, từ trước đến nay hắn chưa từng can thiệp nhiều. Cổ Thiên Thương chỉ thản nhiên “À” một tiếng rồi nói tiếp. “Cảm tạ, Thanh Hàn”

Hạo Nguyệt Thanh Hàn cười nhạt, không nói gì, nhìn Bạch Sơ Ảnh trong lòng Cổ Thiên Thương, hỏi rằng. “Vị này là...?”

Tuy Hạo Nguyệt Thanh Hàn điều động thể lực Hạo Nguyệt giáo tới cứu người này, nhưng hắn lại không biết tên. Bạch Sơ Ảnh nghe vậy ngẩng đầu nhìn về phía Hạo Nguyệt Thanh Hàn, trong đôi mắt phượng mang theo ý cười thân thiện.

Cổ Thiên Thương dịu dàng nhìn người trong lòng, giới thiệu bọn họ với nhau. “Bạch Sơ Ảnh, người ta yêu. Ảnh, đây là bạn tốt của ta, Hạo Nguyệt Thanh Hàn”

“Xin chào”. Bạch Sơ Ảnh cười cười. Hắn thích nam tử thanh đậm này, tuy hơi lạnh nhạt nhưng lại khiến người ta rất thoải mái.

“Xin chào”. Hạo Nguyệt Thanh Hàn cũng nở nụ cười, không vì bạn tốt thích nam nhân mà bài xích, ngược lại hắn rất hài lòng với ánh mắt nhìn người của Cổ Thiên Thương. Đây là một nam tử hiếm thấy, không chỉ vẻ ngoài tuấn kiệt mà khí tức cao quý tinh khiết từ trên người hắn đều khiến người ta không tự chủ muốn tiếp cận. “Lúc rảnh mời đến Hạo Nguyệt giáo, Thanh Hàn nhất định sẽ chiêu đãi thật tốt”

“Cảm tạ”

Hạo Nguyệt giáo, nghe có vẻ là một nơi không tệ. Chờ làm xong mọi việc, sinh xong cục cưng, hắn sẽ bảo Thương dẫn hắn tới xem. Bạch Sơ Ảnh thầm tính toán trong lòng.

Bạch Sơ Ảnh nhìn về phía Vệ Tử Liệt đang rướn cổ bên cạnh, tự giới thiệu. “Bạch Sơ Ảnh”

Vệ Tử Liệt lộ ra vẻ mặt hưng phấn. Hạo Nguyệt Thanh Hàn lấy làm lạ, Tả hộ pháp luôn là người trầm ổn lãnh tĩnh, hôm nay sao lại thất lễ như thế? Bạch Sơ Ảnh đúng là một người kì diệu.

“Vệ Tử Liệt, Tả hộ pháp của Hạo Nguyệt giáo”

Tả hộ pháp? Bạch Sơ Ảnh không biết chức vụ này đại biểu cho cái gì, nhưng nghe ra cũng không đơn giản. “Cảm tạ”. Hắn chân thành nói cảm ơn.

“Không cần, không cần, ta chỉ nghe theo sắp xếp của Đại thiếu chủ thôi, đây là trách nhiệm của ta”. Vệ Tử Liệt vội nói. Huống hồ bọn họ chỉ canh giữ ở đây có hai canh giờ, chưa làm gì cả. Có hai cao thủ ở đây, bọn họ không thể làm gì khác hơn ngoài làm nền.

Nhóm người bay qua một ngọn núi, ra khỏi rừng cây là một con đường không lớn lắm. Cổ gia bảo và Hạo Nguyệt giáo phần đông đều chia ra ở hai hướng khác nhau.

“Ta đưa các ngươi đến thôn trấn trước mặt”. Tuy Trầm Thanh Nham bảo đảm sẽ không đuổi theo, nhưng không chắc Vô Tu Bách sẽ không ra tay bất ngờ. Hạo Nguyệt Thanh Hàn tin Cổ Thiên Thương có thể tự mình đối phó, nhưng có bảo đảm vẫn tốt hơn, dù sao đánh lén cũng khó phòng.

“Không cần, người về đi. Tiêu rất nhanh sẽ tới”. Cổ Thiên Thương đã phát tín hiệu cho Dương Lăng Tiêu, nói bọn họ đã bình an cứu người, bảo Mộc Huyền mang theo phần lớn nhân thủ trở về, mà Dương Lăng Tiêu thì tiếp tục tới đón bọn họ. Cổ Thiên Thương biết Hạo Nguyệt Thanh Hàn đang vội trở về, Hạo Nguyệt Thanh Hàn giúp hắn đến đây là đủ rồi, không cần phiền thêm nữa.

“Ừ, ta đi đây, người phải cẩn thận”. Hạo Nguyệt Thanh Hàn cũng không phải kẻ dài dòng, chuyển mắt về phía Bạch Sơ Ảnh. “Sơ Ảnh, hẹn gặp lại”

“Hẹn gặp lại”. Bạch Sơ Ảnh gật đầu với Hạo Nguyệt Thanh Hàn, lại nói từ biệt với Vệ Tử Liệt. Hai người nhìn theo đám người bọn họ đi xa rồi mới hướng về phía Cổ gia bảo.

Khi bọn họ tới Bạch Lộ trấn gần đó nhất thì đúng lúc gặp được nhân mã tới tiếp ứng. Lúc này trời đã tối, trấn nhỏ chỉ cách kinh thành một ngày đi đường, xem như là phạm vi quản lý của kinh thành, vì vậy phần hoa náo nhiệt hơn những trấn nhỏ khác. Có điều lúc này là buổi tối, những quầy hàng đều dọn dẹp, các quán nhỏ cũng khép hờ cửa, có chút vắng vẻ. Khách khứa trong trấn lâu cũng không nhiều, thưa thớt hai ba bàn, ánh đèn mờ mờ loang loang quang ảnh ra đường phố.

“Bảo chủ, Ảnh công tử”

Trên gương mặt lạnh lùng của Dương Lăng Tiêu không giấu được vui vẻ. Cũng may Ảnh công tử không có chuyện gì, nếu không... Dương Lăng Tiêu nghĩ đến tình huống đó thì không nhịn được phát run.

Triệu Cảnh Trần vẻ mặt đau lòng, vỗ vai Dương Lăng Tiêu an ủi. Cuối cùng Dương Lăng Tiêu cũng đã có biểu cảm khác với Triệu Cảnh Trần, có lẽ bởi vì trong lòng vui vẻ mà thần nhiên nở nụ cười, hại Triệu Cảnh Trần nhìn đến sững sốt, quả thật hết như kẻ si tình. Dương Lăng Tiêu bị hắn nhìn đến đỏ mặt, vội nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới hắn.

“Lăng Tiêu, ta không sao, đừng lo”. Bạch Sơ Ảnh lên tiếng phá vỡ bầu không khí mập mờ giữa hai người.

“Không sao là tốt rồi”. Gương mặt Dương Lăng Tiêu vẫn còn đỏ ửng, thậm chí phào nhẹ nhõm. Triệu Cảnh Trần bị đối thoại của bọn họ thức tỉnh, xấu hổ và thỏa mãn nhìn Dương Lăng Tiêu vài lần.

“Sơ Ảnh, mừng ngươi bình an trở về”. Triệu Cảnh Trần dạo một vòng quanh người Bạch Sơ Ảnh, thỏa mãn gật đầu. “Xem ra kẻ bắt ngươi cũng không muốn tổn thương ngươi, đối xử với ngươi rất tốt”

“Triệu Cảnh Hàn là đệ đệ ngươi?”. Bạch Sơ Ảnh đột nhiên hỏi.

“À?”. Triệu Cảnh Trần nhất thời không phản ứng kịp. “Hắn là đường đệ của ta”

“Không thích”. Bạch Sơ Ảnh nhíu mày, không phải vì hắn thừa dịp mình ngủ mê mà bắt mình, không phải vì hắn ra tay đánh mình, mà chỉ đơn thuần cảm thấy không thích.

“Ách...”. Triệu Cảnh Trần lúng túng sờ mũi. “Hắn quả thật không phải kiểu người khiến người ta yêu thích”

Điều này không thể trách Triệu Cảnh Hàn, dù sao từ nhỏ hắn đã bị Võ Tu Bách hun đúc, trưởng thành được như vậy đã là không tệ. Đối với vị đường đệ này, Triệu Cảnh Trần không thích cũng không ghét, có điều với lập trường của hai người thì nhất định sẽ đối đầu. Thật ra Triệu Cảnh Trần cảm thấy Triệu Cảnh Hàn rất đáng thương, tuy suýt nữa mất mạng trong tay hắn nhưng Triệu Cảnh Trần vẫn không hận được.

35. Chương 35: Cuối Thu Sương Lạnh

CHƯƠNG 35: CUỐI THU SƯƠNG LẠNH

Giang Ngọc Nhan đứng bên cạnh nhìn Cổ Thiên Thương và Bạch Sơ Ảnh, từ đầu đến cuối không nói một lời, từ lúc gặp mặt tới giờ đều lặng lẽ, không giống với tính cách của hắn.

“Bảy mươi, bảy mươi mốt, bảy mươi hai...”

“Giang Ngọc Nhan”

“Một trăm”

Giang Ngọc Nhan nghe gọi, đảo mắt, bắt đầu đếm thầm thở dài. Cuối cùng Cổ Thiên Thương vẫn thốt lời, lần này nhấn nhé thật lâu, đến tới một trăm. Chắc hẳn Cổ Thiên Thương đã nghiêm túc kiểm tra từ trong ra ngoài, nếu không ba chữ “Giang Ngọc Nhan” lạnh băng này đã sớm ra khỏi miệng. Cũng chỉ có lúc cần mình Cổ Thiên Thương mới bằng lòng gọi tên mình, sau khi dùng xong rồi thì một câu cảm ơn cũng không có, thật sự khiến người ta ức chế.

“Ngọc Nhan”

Bạch Sơ Ảnh biết hấn quan tâm mình, vừa rồi không chào hỏi hấn, Bạch Sơ Ảnh cảm thấy đã khiến hấn tổn thương. Biết Thương gọi hấn đến xem bệnh cho mình, dù mình thấy không cần nhưng vẫn nên ngoan ngoãn để hấn xem, tránh cho bọn họ khó xử.

“Tiểu Ảnh”. Giang Ngọc Nhan thay đổi về ức chế, nét mặt tươi như hoa đến bắt mạch cho Bạch Sơ Ảnh. “Có chỗ nào khó chịu không?”. Giang Ngọc Nhan vừa bắt mạch vừa hỏi hấn.

“Không”. Bạch Sơ Ảnh không chút suy nghĩ mà đáp. Bị trói lâu như vậy, hấn chỉ hơi đau nhức mà thôi. Tuy đoạn đường này đều được Thương ôm, hấn cơ bản không cần bước đi nhưng vẫn có chút mệt mỏi. Bạch Sơ Ảnh cực kì không thích cảm giác này, động một chút là thấy mệt, không giống một người tập võ, nhưng không có cách nào thay đổi. Ngọc Nhan nói chờ cục cưng sinh xong thì sẽ ổn nên hấn đành phải nhẫn nhịn.

“Không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi thật tốt là được rồi”. Giang Ngọc Nhan rời tay, luồn vào ngực lấy ra một cái bình nhỏ màu xanh nhạt, đổ một viên thuốc lên tay Bạch Sơ Ảnh ý bảo hấn uống vào.

Tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn viên thuốc trong lòng bàn tay trắng nõn kia. Không phải nói không sao ư, sao còn phải uống thuốc? Không phải trấn an bọn họ đấy chứ? Ánh mắt Cổ Thiên Thương đặc biệt băng lãnh.

Bạch Sơ Ảnh không để ý tới ánh mắt mọi người. Hấn biết thuốc này dùng để làm gì, tuy ghét mùi thuốc nhưng vẫn không do dự nuốt xuống.

Giang Ngọc Nhan nhìn qua mọi người đang khấn trương, mỉm cười, lập tức chiếu sáng con đường mờ tối, thanh âm thấp trầm thanh nhã đánh vào không khí ban đêm yên tĩnh. “Xem các ngươi khấn trương chưa kìa, đây chỉ là thuốc an thần bình thường mà thôi”

Mọi người nghe vậy đều thở phào.

“Lạnh không?”. Cổ Thiên Thương cầm tay Bạch Sơ Ảnh, cảm giác hơi lạnh. Cuối thu đêm lạnh, không thể coi thường.

“Hơi hơi”. Có lẽ vì lạnh thật nên Bạch Sơ Ảnh rúc vào lòng Cổ Thiên Thương.

Dương Lăng Tiêu không biết từ nơi nào lấy ra một bộ áo choàng đưa tới trước mặt Cổ Thiên Thương, Cổ Thiên Thương nhận lấy phủ thêm cho Bạch Sơ Ảnh, ôm sát hấn vào lòng, nói với Dương Lăng Tiêu. “Đêm nay ở đây một đêm, ngày mai lại về bảo”

“Vâng, Bảo chủ”

Dương Lăng Tiêu dẫn đầu đi trước. Trấn này không lớn, lúc Dương Lăng Tiêu ra ngoài làm việc thì hay dừng chân ở nơi này, rất quen thuộc với khung cảnh nơi đây. Hấn thành thạo đến khách điểm lớn nhất trấn, an bài thức ăn chỗ ở.

Chủ quán thấy một nhóm người cảm y hoa phục, tướng mạo anh tuấn tới ở trọ thì cười toe toét. Đây chính là khách quý nha, trấn nhỏ như thế này rất ít khi gặp được người chi tiền dứt khoát như vậy. Hấn ân cần an bài khách phòng tốt nhất, châm trà, nấu nước, đặt mua thức ăn cho bọn họ, bận đến mức đầu tắt mặt tối.

“Mệt”. Bạch Sơ Ảnh vừa vào phòng thì nhìn chằm chằm vào cái giường, cũng không quan tâm đến việc hai ngày một đêm chưa tắm, không quan tâm có đói bụng hay không.

“Chờ chút, dùng cơm xong rồi ngủ”. Cổ Thiên Thương xoa xoa thái dương của Bạch Sơ Ảnh, vốn còn muốn để hấn tắm rửa, nhưng nhìn dáng vẻ rã rời của hấn thì không đành lòng miễn cưỡng. Có điều nếu không ăn cơm thì hấn sẽ đói bụng.

“Tĩnh rồi ăn, còn tắm nữa”. Tuy Bạch Sơ Ảnh rất muốn tắm ngay lúc này, nhưng vẫn muốn ngủ hơn.

“Được rồi”. Cổ Thiên Thương thỏa hiệp, đặt hấn lên giường đắp kín chăn, hôn lên mí mắt đang nỗ lực căng ra nhìn mình, dịu giọng nói. “Ngủ đi”

“Ừ”. Lông mi thật dài run run, trong chốc lát đã thiếp đi.

“Bảo chủ”. Ngoài cửa truyền đến giọng Dương Lăng Tiêu.

Cổ Thiên Thương quỳn luyến nhìn người trên giường một cái, đứng dậy mở cửa. “Các người ăn trước đi, Ảnh ngủ, lát nữa rồi bưng vào phòng sau”

“Vâng”. Dương Lăng Tiêu khẽ đáp, nhẹ chân lui ra ngoài.

Cổ Thiên Thương trở lại bên giường ngồi xuống, ngẩn người nhìn Bạch Sơ Ảnh.

...

“Người đâu?”. Giang Ngọc Nhan thấy Dương Lăng Tiêu về một mình thì hỏi.

“Ảnh công tử ngủ, Bảo chủ nói lát nữa bưng thức ăn vào phòng”. Dương Lăng Tiêu nghiêm mặt ngồi xuống.

“A”

“Tiêu, dùng bữa”. Triệu Cảnh Trần mỉm cười, ân cần gấp thức ăn cho Dương Lăng Tiêu.

“Đa tạ Hoàng tử”

Dương Lăng Tiêu miệng nói cảm ơn như biểu cảm vẫn nghiêm túc như cũ, một chút biết ơn cũng không thấy. Hắn trực tiếp cầm bát ăn cơm, không nhìn Triệu Cảnh Trần một cái.

Triệu Cảnh Trần lộ ra biểu cảm bi thương. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Giang Ngọc Nhan nhìn hai người bọn họ, trong lòng vui vẻ, cơm cũng thơm ngon hơn nhiều.

Bạch Sơ Ảnh ngủ hai canh giờ thì tỉnh, Cổ Thiên Thương vẫn canh giữ bên cạnh, rất sợ vừa bước đi thì hắn sẽ biến mất tăm. Dương Lăng Tiêu chuẩn bị nước nóng trong thời gian ngắn nhất, chờ Bạch Sơ Ảnh tắm xong thì thức ăn cũng đã được mang đến. Thật là một hộ vệ làm tròn bổn phận, không cần chủ nhân lên tiếng cũng đã làm xong mọi việc.

“Ôi, thật có phúc, còn biết hưởng thụ hơn hoàng tử như người”. Giang Ngọc Nhan ở ngoài cửa nhìn Dương Lăng Tiêu vội vàng ra vào không ngừng, cảm thán như vậy.

Triệu Cảnh Trần liếc hắn một cái, thu lại ánh mắt trên thân ảnh đã đi xa kia. “Ta trời sinh số khổ, làm hoàng tử cũng không được hưởng thụ mấy ngày, còn phải mỗi ngày lo lắng đề phòng, rất sợ không cẩn thận thì mất mạng. Ôi, mệnh a, ai kêu người ta có người yêu vừa lợi hại lại vừa hần như thế chứ”. Nói đến câu cuối cùng, trong mắt Triệu Cảnh Trần bắn ra quang mang, khóe miệng nâng lên một nụ cười âm hiểm tham lam khi báo săn thấy con mồi.

Giang Ngọc Nhan nhìn thấy thì nổi hết da gà, theo ánh mắt của Triệu Cảnh Trần nhìn bóng dáng cao ngất đang khuất sau hành lang. Hắn không nhịn được thầm cầu phúc cho người kia đừng sớm bị con sói khoác da dê này ăn sạch.

Hôm sau, nhóm người liền lên đường, buổi trưa dừng lại nghỉ ngơi ăn uống rồi lại tiếp tục đi gấp, đúng vào bữa tối thì đã trở lại Cổ gia bảo.

“Tiểu Ảnh”

Triệu Nhan Nhan nhận được tin, từ sáng sớm đã đứng ở cổng chính ngheh cổ nhìn xa xa. Cổ Lãnh Phàm cũng không khuyên, chỉ yên lặng đứng bên cạnh nàng, đến giờ cơm thì dặn người hầu trực tiếp dời bàn ăn tới cửa, nếu lạnh thì khoác thêm y phục cho nàng.

Vừa nhìn thấy một chấm đen lác lác ở phía xa thì Triệu Nhan Nhan đã xông ra ngoài, Cổ Lãnh Phàm bế nàng nhảy lên đáp xuống một cái thì đã tới bên cạnh chiếc xe ngựa đang chậm lại tốc độ kia.

Triệu Nhan Nhan còn chưa đứng vững thì đã vừa mừng vừa lo hỗn hển gọi xe ngựa mở cửa. Xe ngựa đã dừng lại từ lúc bọn họ tới, Bạch Sơ Ảnh vén rèm ló ra, Triệu Nhan Nhan liền nhào tới ôm hắn vào lòng.

“Tiểu Ảnh, tiểu Ảnh của nương, để nương xem có bị thương không”

Triệu Nhan Nhan kéo hắn ra nhìn từ trên xuống dưới một lần, khi nhìn tới cái bụng hơi nhô ra của hắn thì càng lộ ra biểu cảm đau lòng. Nàng sờ soạng toàn thân hắn, lại nắm lấy mặt hắn đến gần nhìn một lúc rồi mới buông ra, nắm lấy tay hắn.

Cổ Thiên Thương ở bên cạnh trào ra ghen tuông, nhưng đây là nương mình, hơn nữa nàng thật sự sợ hãi, lo lắng cho Ảnh, nên vẫn nhịn xuống.

“Nương, ta không sao”. Bạch Sơ Ảnh mặc cho nàng kiểm tra xong thì mới mở miệng.

Nương?

Trên gương mặt băng lãnh của Cổ Thiên Thương có ý cười, Cổ Lãnh Phàm đứng yên bên cạnh, không tỏ vẻ gì. Những người còn lại đều há to mồm, đáng vẻ như thấy chó leo cây. Từ lúc nào Bạch Sơ Ảnh đã thành con của Triệu Nhan Nhan? Rõ ràng bọn họ còn chưa thành thân, nhiều nhất chỉ xem như phi pháp sống chung mà thôi. Chẳng qua tiếng “nương” kia của Bạch Sơ Ảnh thật tự nhiên, không chút ngượng ngịu, mặt không đỏ thỏ không gáp.

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, người biết không, người thật sự dọa nương suýt chết”. Triệu Nhan Nhan vừa kéo tay hắn vừa vỗ ngực. “Không sợ, tiểu Ảnh đã về, không sao rồi”. Nàng nhìn Bạch Sơ Ảnh, hai mắt đầm lệ.

“Nương, lên xe đi, chúng ta về trước”. Cổ Thiên Thương lên tiếng. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì đến tối cũng không về tới nhà.

36. Chương 36: Giày Vò

CHƯƠNG 36: GIÀY VÒ

“A, được”. Triệu Nhan Nhan lau nước mắt, vẫn không buông tay Bạch Sơ Ảnh ra mà theo bọn họ vào xe ngựa. Triệu Nhan Nhan một mực nắm tay Bạch Sơ Ảnh, cho đến khi vào nhà ngồi trên bàn ăn vẫn không muốn buông ra.

“Nương, Ảnh phải ăn cơm, người cũng đói rồi, mau ăn đi”. Cổ Thiên Thương gấp thức ăn vào bát Bạch Sơ Ảnh và Triệu Nhan Nhan, có chút không vui về việc nương quá yêu thích Bạch Sơ Ảnh. Cứ tiếp tục như vậy, Ảnh nhất định sẽ bị nương bám lấy không buông.

“A”. Triệu Nhan Nhan buông tay ra, cầm chiếc đũa gấp mấy món Bạch Sơ Ảnh thích ăn vào bát của hắn. “Mau ăn, tiểu Ảnh nhất định là đói lắm rồi”

“Nương cũng ăn”. Bạch Sơ Ảnh cũng bắt chước gấp thức ăn vào bát của nàng.

“Ha ha”. Triệu Nhan Nhan cười khúc khích bỏ thức ăn vào miệng, Bạch Sơ Ảnh thấy nàng vui vẻ, cũng thân nhiên mỉm cười.

Giang Ngọc Nhan và Triệu Cảnh Trần nhìn nhau một cái, cúi đầu ăn cơm.

...

“Ảnh, nương bảo người gọi nàng như vậy sao?”. Cổ Thiên Thương nằm trên giường, nhìn người trong ngực.

“Ừ”. Bạch Sơ Ảnh nằm trong lòng Cổ Thiên Thương mà gật đầu. “Nương nói chờ hỏi qua gia đình ta thì có thể thành thân, chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau. Sau khi thành thân ta phải gọi nàng là nương, hiện tại gọi trước cũng không sao”. Bạch Sơ Ảnh nói rất đương nhiên.

“A, vậy người cứ gọi đi”. Cổ Thiên Thương vuốt ve mái tóc mềm mại đen như mực của Bạch Sơ Ảnh, khoe miệng cong lên. “Ảnh muốn thành thân với Thương ư? Muốn ở bên Thương ư?”

“Muốn”. Bạch Sơ Ảnh gật đầu, không chút do dự đáp lại.

Cổ Thiên Thương thỏa mãn hôn lên đỉnh đầu hắn, dịu giọng nói. “Ngủ đi”

Qua ba ngày, Bạch Sơ Ảnh cũng chưa thấy qua Liễu Y Y và thị nữ của nàng là tiểu Đào. Không biết tại sao trong lòng hắn lại có chút vui vẻ, mọi người không nhắc tới nàng, hắn cũng không hỏi, dù sao nàng cũng không có quan hệ gì với hắn.

Chuyện của Võ thừa tướng dường như có tiến triển mới, Cổ Thiên Thương, Triệu Cảnh Trần và Cổ Lĩnh Phàm đều rất bận, đi sớm về trễ.

Mưa thu giá lạnh, hôm nay vừa sắp hoàng hôn thì đã rải mưa, khí tức đầu mùa đông ngày càng đến gần, trong không khí phiêu đảng khí lạnh. Hôm nay ba người bạn rộn kia sẽ về vào bữa tối, sớm nhất trong những ngày qua. Triệu Nhan Nhan rất vui vẻ, gọi nhà bếp nấu một bàn thức ăn phong phú, đậm ẩm ăn no một bữa.

Sau bữa tối, Bạch Sơ Ảnh sẽ tắm rửa, đây là thói quen. Sau khi tắm xong, Cổ Thiên Thương vào trong viện, trong phòng chỉ có hai người bọn họ.

“Thương”

“Ừ”

Cổ Thiên Thương cởi ra mái tóc dài vì tắm mà buộc lên cao của Bạch Sơ Ảnh. Bạch Sơ Ảnh xoay người ôm eo Cổ Thiên Thương, nâng lên khuôn mặt hắn, đôi môi mang theo ẩm ướt dán lên môi hắn.

“Ảnh?”

Cổ Thiên Thương run lên vì động tác của Bạch Sơ Ảnh. Đôi môi lúc nào cũng đầy dụ hoặc đối với hắn chỉ lẳng lặng dán lên, nhưng lại khiến trái tim của vị Cổ bảo chủ lạnh lùng không sợ trời không sợ đất kịch liệt rung động. Thân thể Cổ Thiên Thương dâng lên một ngọn lửa hừng hực, thiêu đốt xương tủy.

“Thương”

Giọng Bạch Sơ Ảnh mang theo chút mềm nhẹ, lúc nói chuyện lại khiến cánh môi cọ xát, hai người đều không tự chủ run rẩy. Bạch Sơ Ảnh rất thích cảm giác được Cổ Thiên Thương hôn, nhưng sau lần không từ mà biệt kia, Cổ Thiên Thương chỉ hôn nhẹ lên trán và mắt hắn, chưa từng hôn môi. Có phải Cổ Thiên Thương không thích hắn làm thế này không?

Bạch Sơ Ảnh còn đang suy nghĩ, lại không biết động tác này làm hại Cổ Thiên Thương nhăn nhó rất khổ cực. Không, không được, Ảnh còn đang bệnh, nếu tiếp tục như vậy hắn nhất định không nhịn được. Hắn không muốn tổn thương Bạch Sơ Ảnh.

“Ảnh...”

Cổ Thiên Thương vừa định dời môi đã bị cái lưỡi nóng ẩm của Bạch Sơ Ảnh vươn ra liếm một chút. Ầm, một ngọn lửa mãnh liệt lại dâng lên, tất cả tự chủ của Cổ Thiên Thương sụp đổ trong nháy mắt. Cổ Thiên Thương một tay ôm eo Bạch Sơ Ảnh, một tay đè lại đầu hắn, vội vàng mút vào cánh môi nóng hổi.

“Ừm... ừm...”

Trên khuôn mặt trắng nõn của Bạch Sơ Ảnh nhuộm lên một tầng ửng đỏ nhàn nhạt, cổ ngưỡng cao, môi hé mở, đón lấy chiếc lưỡi nóng bỏng kia, mặc cho nó tiến vào trong miệng, mang theo hỏa diễm kịch liệt hơn nữa.

Đầu lưỡi trơn trượt thô ráp của Cổ Thiên Thương tàn sát bờ bãi trong khoang miệng ẩm áp của Bạch Sơ Ảnh, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài liếm một lần. Cánh tay đặt bên hông Bạch Sơ Ảnh siết chặt, khớp xương trắng bệch, cố gắng nhịn xuống không sờ loạn. Cổ Thiên Thương sợ rằng chỉ cần không cẩn thận, tình dục bạo ngược trong người sẽ không khống chế được nữa.

Đầu lưỡi Cổ Thiên Thương tinh tế lướt qua thành khoang miệng mẫn cảm yếu ớt của Bạch Sơ Ảnh, một cổ tê dại dọc theo kinh mạch truyền khắp toàn thân Bạch Sơ Ảnh. Eo hắn tê dại, hai chân mềm nhũn, nếu không nhờ bàn tay ôm chặt bên hông thì e rằng hắn đã ngã nhào xuống đất.

“Ừm... a... Thương...”

Mơ hồ rên rỉ, sóng nhiệt từng đợt xông tới, trong đầu Bạch Sơ Ảnh vang lên ong ong. Bạch Sơ Ảnh không cách nào tự hỏi, chỉ có thể tùy ý chiếc lưới kia khuấy động căn nút. Hơi thở hắt nóng bỏng, mặt đỏ như máu. Hai tay hắt vô thức nâng lên, quấn lên cổ Cổ Thiên Thương.

Cổ Thiên Thương thở hổn hển, một tay trượt tới cái cổ thon dài trắng nõn của Bạch Sơ Ảnh, vội vàng xoa nắn, tay kia cách một lớp quần áo cọ xát vòng eo nhỏ mềm. Khuôn mặt luôn băng lãnh của hắn cố gắng nhẫn nại, muốn cứ như vậy đòi hỏi càng nhiều, nhưng trong lòng vẫn luôn cảnh cáo chính mình rằng hiện tại chưa phải lúc, không thể tổn thương Bạch Sơ Ảnh. Ngón tay Cổ Thiên Thương bởi vì kiềm chế mà có chút cứng ngắc. Hắn thở gấp một tiếng, dùng hết tất cả tự chủ mới khiến mình rời khỏi chiếc lưới đầy ma lực kia.

Cổ Thiên Thương siết chặt quần áo bên hông, trán đè lên trán Bạch Sơ Ảnh, thở dốc nặng nề. Hơi thở dồn dập phả vào mặt đối phương, giao hòa triền miên.

“Thương”. Bạch Sơ Ảnh chưa ổn định lại thở dốc, thanh âm yêu kiều mềm mại, giống nữ non lại giống rên rỉ, giống khó nhịn lại giống mời gọi.

Cổ Thiên Thương toàn thân chấn động, trong nháy mắt cứng đờ, thanh âm khàn khàn đè nén. “Ảnh, ngoan, ta ra ngoài một chút, người ngoan ngoãn ở trong phòng”. Nói xong cũng mặc kệ phản ứng của Bạch Sơ Ảnh, hung hăng hôn lên cánh môi đỏ bừng một cái rồi chạy như bỏ trốn.

“Thương...”

Bạch Sơ Ảnh nhìn cánh cửa nhanh chóng mở ra rồi nhanh chóng khép lại, trong lòng mất mát, có một loại tâm trạng không biết tên, rất khó chịu. Thương làm sao vậy? Lúc này còn đang tốt đẹp, hắn rõ ràng cũng thích, vì sao phải bỏ lại mình? Lẽ nào Thương thật sự không thích mình.

Bạch Sơ Ảnh vươn tay vuốt lên khuôn mặt còn hơi nóng, lồng ngực phập phồng đã khôi phục bình thường nhưng vẫn khó chịu. Cảm giác buồn nôn thật lâu chưa gặp lại trong nháy mắt dâng lên. Hắn lão đảo ngồi lên ghế, mặt trắng bệch, cau chặt mày, vươn tay rót một chén trà sâm ấm áp mà uống một ngụm, muốn chặn lại cảm giác buồn nôn kia.

“Tiểu Ảnh?”

Ngoài cửa truyền tới giọng Giang Ngọc Nhan, không đợi Bạch Sơ Ảnh trả lời đã tự động bước vào. Lúc này Giang Ngọc Nhan nhìn thấy Cổ Thiên Thương đi gấp, nhảy lên lầu ngắm cảnh cao nhất ở Cổ gia bảo. Giang Ngọc Nhan nhận ra dáng vẻ chật vật chạy trốn của Cổ Thiên Thương, trong lòng vui vẻ. Ha ha, Giang Ngọc Nhan không cần nghĩ cũng biết trong phòng vừa xảy ra chuyện gì, thật là tạo nghiệt. Chẳng qua đây chính là cơ hội tốt, thường ngày Cổ Thiên Thương tuy không thường xuyên ở nhà nhưng Triệu Nhan Nhan lại một khắc cũng không rời Bạch Sơ Ảnh, làm hại Giang Ngọc Nhan muốn nói chuyện riêng với Bạch Sơ Ảnh cũng không được. Hiện tại vất vả lắm mới có thể ở riêng với Bạch Sơ Ảnh, có một số chuyện phải nói với hắn, Giang Ngọc Nhan vui vẻ bước vào phòng Bạch Sơ Ảnh.

“Tiểu Ảnh, xảy ra chuyện gì vậy? Khó chịu chỗ nào?”. Vừa bước vào thì đã thấy Bạch Sơ Ảnh sắc mặt tái nhợt ngồi trên ghế, Giang Ngọc Nhan cuống quýt chạy tới bắt mạch cho hắn.

“Buồn nôn”. Bạch Sơ Ảnh nhìn thấy Giang Ngọc Nhan thì khó chịu trong ngực cũng giảm bớt một chút. Giang Ngọc Nhan đã xem bệnh cho hắn ngay từ đầu, tuy cái này không tính là bệnh nhưng Giang Ngọc Nhan thật sự quan tâm tới hắn, điểm này Bạch Sơ Ảnh hiểu rất rõ. Vì vậy vừa nhìn thấy Giang Ngọc Nhan, Bạch Sơ Ảnh đã yên tâm. Có Giang Ngọc Nhan ở đây, đứa bé nhất định sẽ không sao.

“Ừ”. Giang Ngọc Nhan buông tay ra. Khí tức Bạch Sơ Ảnh hơi hỗn loạn, bởi vì tâm trạng phập phồng mà tạo thành, nhất định là Cổ Thiên Thương cuống quýt chạy đi đã khiến hắn tổn thương. Giang Ngọc Nhan âm thầm lắc đầu, Cổ Thiên Thương gặp phải hắn không biết là hạnh phúc hay bất hạnh. Giang Ngọc Nhan lấy một viên thuốc cho Bạch Sơ Ảnh uống, vỗ vỗ lưng hắn. “Không sao, đừng nghĩ ngợi lung tung là được rồi”

Nghĩ lung tung? Bạch Sơ Ảnh hơi khó hiểu nhìn Giang Ngọc Nhan. Lẽ nào hắn đang nói đến chuyện Thương bỏ lại mình mà chạy mất ư? Quả thật trong lòng mình vì vậy mà không thoải mái, đây gọi là nghĩ lung tung ư?

Giang Ngọc Nhan vô lực đảo mắt. “Hỏi người một chuyện”. Giang Ngọc Nhan đổi đề tài, chuyển sang mục đích chính khi tới đây. “Người còn muốn về nhà không?”

Bạch Sơ Ảnh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, dáng vẻ rất mâu thuẫn, một lúc lâu mới nói. “Thương không cho ta về, hấn sẽ lo lắng”

Giang Ngọc Nhan cau mày, chỉ vào bụng dưới hơi nhô ra của hấn. “Bụng người càng lúc càng lớn, nếu không tránh đi, mấy tháng sau lúc đứa con sinh ra, ai cũng sẽ biết”

Bạch Sơ Ảnh nghiêng đầu, không biết đang nghĩ gì.

Đứa con?

Cổ Thiên Thương vừa định đẩy cửa bước vào thì bỗng dừng lão đảo, sắc mặt tái nhợt. Lúc này hấn đã vất vả đè xuống dục hỏa, muốn về phòng nhanh một chút để tránh cho Bạch Sơ Ảnh đau lòng, ai ngờ vừa tới cửa phòng thì đã nghe được tin tức giạt gân như thế.

Đứa con? Hèn chi bụng hấn lại to như thế. Hai người bọn họ cũng dám gạt mình? Cổ Thiên Thương siết chặt hai tay, tránh cho mình nhất thời tức giận mà lao vào giết chết bọn họ.

Sao Ảnh lại có con được? Tuy mỗi ngày bọn họ đều ngủ chung giường, cũng từng thân mật tiếp xúc, nhưng từ trước đến nay lại chưa từng chính thức giao hoan, đứa bé kia rốt cuộc là của ai?

Vừa nghĩ tới Ảnh từng nằm dưới thân một nam nhân khác rên rỉ thở dốc, cơn tức liền dâng lên, móng tay Cổ Thiên Thương đâm vào lòng bàn tay, chảy ra máu tươi nhưng không hề có cảm giác đau đớn. Hấn hít sâu vài cái, vội vã lao ra khỏi viện tử.

“Đứa nhỏ là của Cổ Thiên Thương ư?”

Một lát sau Giang Ngọc Nhan lại lên tiếng. Hấn có tám phần nắm chắc, đứa nhỏ này là của Cổ Thiên Thương. Nhưng bộ dạng của hai người bọn họ lại không rõ ràng lắm, đây rốt cuộc là chuyện thế nào?

Đáng tiếc Cổ Thiên Thương vừa rời đi, tâm trạng lại hỗn loạn nên không nghe được câu này của Giang Ngọc Nhan.

37. Chương 37: Nỗi Đau Ly Biệt

CHƯƠNG 37: NỖI ĐAU LY BIỆT

“Ách...”. Bạch Sơ Ảnh kì quái nhìn Giang Ngọc Nhan, khe vuốt bụng dưới hơi nhô ra, nói một cách đương nhiên. “Ảnh là của Thương”

Thương muốn cái gì Bạch Sơ Ảnh cũng sẽ cho. Hấn là của Thương, đứa trẻ cũng vậy, không có gì phải nghi ngờ.

Đôi môi xinh đẹp của Giang Ngọc Nhan run run, vô cùng mê người, đáng tiếc lúc này không có ai tán thưởng. Hấn dùng một tay che trán, ngửa mặt lên trời thở dài. Được rồi, ngày mai hấn sẽ hi sinh một chút, chuẩn bị đầy đủ để giáo dục Bạch Sơ Ảnh. Cha của đứa bé là ai đến lúc đó sẽ biết.

“Được rồi, việc này cứ để đó, chờ ngày mai rồi quyết định có nói với Cổ Thiên Thương hay không”

Bộ dạng Cổ Thiên Thương dường như cái gì cũng không biết, nếu không có đáp án chính xác và căn cứ xác thực mà nói với hấn Bạch Sơ Ảnh mang thai, không biết con người cao ngạo băng lãnh kia sẽ có phản ứng gì. Chắc chắn Giang Ngọc Nhan sẽ không thoát được, nếu Cổ Thiên Thương dưới cơn nóng giận mà lấy mạng mình thì lỗ to. Lúc trước vốn muốn gạt Cổ Thiên Thương để Bạch Sơ Ảnh dẫn mình đi gặp người cha lợi hại của hấn, ai ngờ kế hoạch đổ sông đổ biển, việc này không còn giấu được nữa, đành phải nghĩ cách nói rõ, tránh cho mình bị liên lụy.

Bạch Sơ Ảnh không hiểu vì sao tới ngày mai thì sẽ có thể nói chuyện đũa nhỏ với Thương, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Giang Ngọc Nhan đứng dậy, vỗ vỗ vai hắn. “Nghỉ ngơi cho tốt, chờ chút nữa Cổ Thiên Thương sẽ trở lại. Ta đi trước”

“Ừ”. Bạch Sơ Ảnh gật đầu, nhìn hắn ra ngoài, đi tới bên giường nằm xuống mà đợi Thương về.

...

“Thiên Thương?”. Triệu Cảnh Trần vừa định tìm Cổ Thiên Thương nói chuyện, ai ngờ mới đi tới nửa đường đã thấy hắn sắc mặt tái xanh, hàn khí băng lãnh xông tới, Triệu Cảnh Trần vội vã gọi hắn lại.

Cổ Thiên Thương dừng bước, mặt đầy hàn khí, không khí xung quanh trong nháy mắt ngưng kết, ánh mắt không tốt nhìn chăm chăm người đối diện, thanh âm cứng ngắt. “Hoàng tử, chuyện gì?”

Triệu Cảnh Trần nuốt một ngụm nước bọt, ho nhẹ một tiếng. Dù hắn là hoàng tử, thân phận cao hơn Cổ Thiên Thương một chút, nhưng mà... Triệu Cảnh Trần liếc nhìn vẻ mặt của Cổ Thiên Thương, xác định hắn sẽ không xuống tay với hoàng tử rồi mới thận trọng nói. “Ừm, ta có chuyện muốn thương lượng với ngươi”

Cổ Thiên Thương vẫn lạnh lùng nhìn Triệu Cảnh Trần. Hắn tìm mình nhất định là vì chuyện của Vô Tu Bách, nhưng chuyện đó cũng sắp xong rồi, chẳng lẽ còn có chuyển biến xấu?

Triệu Cảnh Trần đối diện ánh mắt của Cổ Thiên Thương. “Sự việc sắp xong, ngày mai bốn cung sẽ hội cung. Bốn cung muốn mang Sơ Ảnh tiến cung vài ngày, để hắn vào cung chơi một chút. Ngươi yên tâm, có bốn cung ở đó, hắn nhất định không sao”. Triệu Cảnh Trần biết cam đoan của mình ở trước mặt Cổ Thiên Thương là vô ích, hắn nhất định sẽ không đáp ứng. Nếu miễn cưỡng đáp ứng cũng phải có Cổ Thiên Thương bên người mới có thể để Bạch Sơ Ảnh tiến cung.

“Được”

Cổ Thiên Thương không chút do dự đáp lời. Triệu Cảnh Trần hơi há miệng, đáng vẻ bị sét đánh đến phát ngốc. Hắn, hắn nói gì? Hắn đã đáp ứng? Đây là thật hay giả? Không phải mình nghe lầm đấy chứ?

Chờ Triệu Cảnh Trần lấy lại tinh thần thì đã không thấy bóng dáng Cổ Thiên Thương. Hắn nghi ngờ nhìn quanh một chút, ngọn đèn vàng vọt tỏa ra ánh sáng mềm mại khiến Triệu Cảnh Trần chớp chớp đôi mắt phượng. Lẽ nào vừa rồi đều là ảo giác?

...

Chờ thật lâu Thương cũng không về, Bạch Sơ Ảnh mơ màng ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau lúc tỉnh dậy, Thương cũng không ngủ bên cạnh, chắc là có việc ra ngoài sớm. Thế nhưng đệm chăn bên cạnh rất lạnh, dường như không có ai nằm qua. Bạch Sơ Ảnh nhú mào, đứng dậy thay đồ rửa mặt, vừa định đến phòng ăn thì Cổ Thiên Thương đã cầm một khay đựng cháo và thức ăn sáng tới.

“Thương”. Bạch Sơ Ảnh cảm thấy có chút kì quái, hôm nay Thương dường như rất khác xưa, nhưng không biết khác chỗ nào.

“Ừ”. Cổ Thiên Thương nhẹ giọng đáp lời, đặt khay lên bàn, lấy cháo và thức ăn đặt lên bàn. “Tối ăn sáng đi”

“A”. Bạch Sơ Ảnh ngoan ngoãn ngồi xuống, nghi hoặc nhìn Cổ Thiên Thương một cái, tiếp nhận cái chén hắn đưa tới, cầm muỗng bắt đầu ăn. “Thương không ăn ư?”

Bạch Sơ Ảnh bị ánh mắt khác biệt của Cổ Thiên Thương nhìn chăm chăm, trong lòng rất nghi hoặc, càng thêm khó hiểu về chuyện tối qua Thương bỏ mình mà đi. Bạch Sơ Ảnh lại đoán Thương có lẽ không còn thích mình như trước nữa.

“Ta ăn rồi, ngươi ăn đi”. Cổ Thiên Thương đối diện ánh mắt trong vắt mang theo chút nghi hoặc và đau lòng của Bạch Sơ Ảnh, trong lòng run lên, ánh mắt lóe lóe, hơi cúi đầu không nhìn thẳng hắn.

“A”

Bạch Sơ Ảnh thản nhiên đáp lời, vô vị nhai thức ăn trong miệng. Hắn đột nhiên buồn nôn, nhưng vẫn cố gắng đè nén cảm giác khó chịu đó. Trong phòng yên lặng, ai cũng không nói gì thêm, chỉ có tiếng vang thanh thúy khi muỗng chạm vào bát.

“No rồi?”

“Ừ”

Bạch Sơ Ảnh buông xuống cái muỗng, nâng chén trà lên súc miệng, hơi ngẩng đầu, giống như trước giờ chờ Thương lau miệng cho mình.

Cổ Thiên Thương vẫn dịu dàng như vậy, động tác thành thạo nhẹ nhàng, dường như làm việc này cho người trước mặt là bản năng bẩm sinh của hắn, không phải vì mình là Bảo chủ Cổ gia bảo cao ngạo mà cảm thấy hạ thấp thân phận, tổn hại uy nghiêm. Chỉ có người trước mặt mới có thể khiến hắn hạ mình đối đãi, nhưng...

Ánh mắt Cổ Thiên Thương tối sầm, thu lại khăn lụa nguyệt sắc, kín đáo nhìn Bạch Sơ Ảnh một lúc, thanh âm bình thản không chút nhiệt độ. “Ảnh, hôm nay ngươi tiến cung với hoàng tử đi”. Không phải giọng điệu hỏi ý mà là không cho từ chối.

Bạch Sơ Ảnh ngẩng mạnh đầu, trong mắt xuất hiện khiếp sợ và đau thương chưa từng có. “Tại sao? Ta muốn ở bên Thương”

Cổ Thiên Thương yên lặng một lúc, giọng vẫn không chút nhiệt độ. “Nhưng ta không muốn ở bên ngươi”. Cổ Thiên Thương vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt cũng là một mảnh băng lãnh.

“Ngươi không cần Ảnh nữa ư?”. Thanh âm trong veo như suối hơi run rẩy, khiến người ta nghe xong không nhận được muốn tiến lên an ủi.

Móng tay Cổ Thiên Thương một lần nữa đâm vào vết thương tối qua, nặng nề gập đầu. ?

Sắc mặt Bạch Sơ Ảnh tái nhợt, môi run run nhìn Cổ Thiên Thương. Người trước mặt khiến hắn cảm thấy thật xa lạ. Đây không phải là Thương mà hắn biết, không phải Thương của hắn, Thương sẽ không bao giờ không cần hắn. Lồng ngực Bạch Sơ Ảnh khó chịu, đau đau, đây là cảm giác hắn chưa từng trải qua, khiến hắn nghẹt thở.

Nhìn người kia sắc mặt tái nhợt, đau đớn che ngực, Cổ Thiên Thương suýt nữa không nhận được mà tiến lên ôm hắn vào lòng, an ủi một phen. Nhưng không thể, hắn dám gạt mình, như hiện tại đã là nhượng bộ lớn nhất của mình. Nếu đổi thành người khác, Cổ Thiên Thương đã sớm ngủ mê phansch thấy, xé xác băm vằm thành ngàn mảnh.

Không khí dường như ngưng trệ, trầm trầm áp bức khiến người ta hít thở không thông.

“Sơ Ảnh”. Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, là Triệu Cảnh Trần.

“Vào đi”

Chất giọng lạnh lùng của Cổ Thiên Thương xuyên qua cửa truyền ra ngoài, khiến người ta không nhận được rung mình. Bạch Sơ Ảnh ngay gần không hề nhúc nhích, đôi mắt cũng không ngước lên một chút.

Triệu Cảnh Trần lộ ra biểu cảm lo lắng, không biết giữa hai con người suốt ngày dính lấy nhau, ân ái ái ái đã xảy ra chuyện gì, khí áp thấp khiến người khác nghẹt thở. Hắn do dự một hồi mới đẩy cửa vào.

Đôi mắt xinh đẹp của Giang Ngọc Nhan lóe lóe, dường như đoán được đã xảy ra chuyện gì. Nhất định những lời tối qua đã bị Cổ Thiên Thương nghe thấy, hơn nữa chỉ nghe đến đoạn Bạch Sơ Ảnh có con, phía sau không nghe được. Giang Ngọc Nhan cau mày vào theo.

“Sơ Ảnh, ngươi sao vậy? Sao sắc mặt khó coi đến thế”. Triệu Cảnh Trần nhìn con người luôn lẳng lặng, không màng danh lợi lộ ra biểu cảm đau thương, trong lòng siết chặt lo lắng. Hắn đã sớm xem Bạch Sơ Ảnh là đệ đệ.

Bạch Sơ Ảnh ngẩng đầu nhìn Triệu Cảnh Trần, hít sâu một hơi, sắc mặt tốt hơn một chút, giọng điệu cũng bình tĩnh lại. “Ta không sao”

“Không sao là tốt rồi”. Triệu Cảnh Trần vẫn mang vẻ mặt lo lắng. “Hôm nay ta định vào cung, người có muốn theo ta không? Ta đã nói với người về phụ hoàng của ta, người còn nhớ không? Ta dẫn người đi gặp hẳn một chút”

Bạch Sơ Ảnh cũng không trả lời ngay mà nhìn về phía Cổ Thiên Thương vẫn im lặng đối diện. Thấy Cổ Thiên Thương thần sắc băng lãnh, không hề có ý định giữ mình lại, hơn nữa còn hơi né tránh ánh mắt mình, Bạch Sơ Ảnh mới chậm rãi dời mắt, chân mày rũ xuống, giọng dừng dừng. “Ta đi với người”

Giang Ngọc Nhan ở bên cạnh quan sát, im lặng không lên tiếng. Thấy biểu cảm của Bạch Sơ Ảnh, hẳn quả thật đau lòng, muốn nói ra nhưng không biết giải thích thế nào. Cuối cùng ý nghĩ chuyển động, hẳn dứt khoát không nói gì. Đây không phải lỗi của hắn, hắn cũng muốn vào cung, đâu có mấy ai trong thiên hạ được tùy tiện tiến cung. Đây là một cơ hội tốt, hắn muốn vào cung chơi một phen, hơn nữa, hắn xấu xa muốn xem biểu cảm hối hận của Cổ Thiên Thương sau khi biết được chân tướng. Đó sẽ là kì quan trăm năm hiếm thấy, phải biết rằng đối với Giang Ngọc Nhan, đây là chuyện còn hiếm hơn cả tiến cung nữa.

“Người theo hắn đi”. Cổ Thiên Thương nhìn về phía dung nhan tuyệt thế đang lộ ra nụ cười quái dị của Giang Ngọc Nhan, lạnh lùng ném ra một câu.

“Đương nhiên”. Giang Ngọc Nhan liếc Cổ Thiên Thương một cái, hơi nhướn mày, vẻ như không thấy ánh mắt lạnh băng của hắn.

Cổ Thiên Thương quay đầu nhìn Triệu Cảnh Trần. “Đi nhanh đi, đừng để nường của ta biết”

“Ừ”. Triệu Cảnh Trần nhìn Bạch Sơ Ảnh, rồi lại nhìn Cổ Thiên Thương, dưới ánh mắt có thể đông lạnh vạn vật của Cổ Thiên Thương mà kéo tay Bạch Sơ Ảnh, nhẹ giọng nói. “Sơ Ảnh, chúng ta đi thôi”

Bạch Sơ Ảnh nhìn Triệu Cảnh Trần một cái, theo lời kéo của hắn mà đứng dậy, đi tới bên tường gỡ kiếm xuống nắm trong tay. Hắn quay đầu nhìn người tới lúc này vẫn không thèm nhìn mình kia, xoay người ra ngoài.

Triệu Cảnh Trần và Giang Ngọc Nhan vội đi theo.

Máu tích tụ trong cơ thể chậm rãi “ba” một tiếng theo bàn tay tuôn xuống đất, ánh mắt như hàn băng của Cổ Thiên Thương nhìn chằm chằm vào cửa, một lúc lâu không rời.

38. Chương 38: Tiến Cung

CHƯƠNG 38: TIẾN CUNG

“Tiểu Ảnh, tiểu Ảnh, người không sao chứ? Nường tới thăm người đây”. Buổi sáng không thấy Bạch Sơ Ảnh ra ăn, Triệu Nhan Nhan vội ném bát cơm xuống định đi xem, ai ngờ bị con trai liếc một cái ngăn cản. Cổ Thiên Thương bảo Bạch Sơ Ảnh còn đang ngủ, không nên quấy rầy, đợi lát nữa sẽ đích thân mang thức ăn sáng vào phòng cho hắn. Triệu Nhan Nhan lộ vẻ tức giận cúi đầu ăn cơm. Đến trưa, cuối cùng cũng nhận không được, Triệu Nhan Nhan chạy như bay tới viện lạc của Cổ Thiên Thương.

Ở ngoài cửa kêu vài tiếng mà không nghe ai đáp lại, Triệu Nhan Nhan nghi hoặc, chẳng lẽ ngủ mê rồi? A, tiểu Ảnh ngủ thật nhiều. “Tiểu Ảnh, nường vào nha”. Triệu Nhan Nhan nhẹ giọng nói, đẩy cửa bước vào.

“Thương nhi?”. Triệu Nhan Nhan thấy con trai đang ngồi yên trên ghế, sợ hết hồn. Nường tưởng hắn đi rồi chứ, sao lại còn ở trong phòng?

Cổ Thiên Thương thản nhiên nhìn nàng một cái, cũng không kêu một tiếng “nường”. Trong lòng Triệu Nhan Nhan run lên, cảm thấy biểu cảm của con trai không hề thích hợp, lại bỗng dưng thấy vết máu trên đất. Ánh mắt nàng quét tới bàn tay máu thịt mơ hồ của con trai, run rẩy kêu lên. “Trời ạ, Thương nhi, xảy ra chuyện gì vậy?”. Triệu Nhan Nhan tiến lên đau lòng cầm tay con trai mà xem, muốn đụng vào lại sợ khiến hắn đau. “Nường bôi thuốc cho người”. Nàng bối rối muốn đi tìm thuốc.

“Nương, không cần đâu. Lát nữa ta sẽ tự bôi thuốc, người đừng lo”. Cổ Thiên Thương nói một hơi, kéo tay Triệu Nhan Nhan lại không cho nàng đi.

“Cái gì mà lát nữa? Hiện tại phải bôi ngay, người có biết mình chảy bao nhiêu máu không?”. Triệu Nhan Nhan vẻ mặt trách cứ nhìn thoáng qua con trai, chợt nhớ ra mục đích tới nơi này. “Đúng rồi, tiểu Ảnh đâu? Nếu hắn biết nhất định sẽ lo lắng”

Cổ Thiên Thương biến sắc, trong nháy mắt lại khôi phục bằng lãnh. “Đi rồi”

“Đi rồi?”. Triệu Nhan Nhan thấy con trai không có biểu cảm gì khác thường, bỗng nhiên ngây người. Đến khi nàng ý thức được hai chữ kia có nghĩa là gì thì lập tức run giọng hỏi. “Đi đâu?”

“Tiến cung”

“Cái gì?”

Triệu Nhan Nhan nhảy dựng lên. Tiến cung? Tiến cung? Nếu hoàng đế biểu ca thấy được, với tính cách của biểu ca thì không biết có gây bất lợi cho tiểu Ảnh hay không. Phái ra rất đông người mà vẫn chưa tìm được Bạch Sơ Dật, hoàng đế biểu ca nhất định rất nóng nảy, gặp người liền cắn, huống chi gặp tiểu Ảnh.

“Người sao có thể để hắn tiến cung? Nếu như...”. Triệu Nhan Nhan dậm chân, nhìn con trai vẫn giữ vẻ vô cảm. “Các người cãi nhau ư?”. Không đâu, hai người bọn họ không phải kiểu người hay tranh cãi, chắc chắn đã có hiểu lầm gì đó.

Cổ Thiên Thương nhìn chằm chằm ra cửa, yên lặng.

“Ôi chao, đang êm đẹp sao lại cãi nhau chứ, nhất định là hiểu lầm, người mau tìm hắn về, giải thích rõ là được rồi”. Triệu Nhan Nhan kéo tay con trai, rất muốn kéo hắn dậy ra ngoài dẫn người về.

“Việc này nương đừng xen vào, có hoàng tử ở đó, hắn sẽ không sao”. Cổ Thiên Thương đứng lên, không để ý tới Triệu Nhan Nhan mà trực tiếp ra khỏi phòng.

“Thương nhi, Thương nhi, người muốn đi đâu?”. Triệu Nhan Nhan vội đuổi theo, nhưng đã không còn thấy bóng dáng đứa con võ công cao cường kia.

...

Trên đường, Bạch Sơ Ảnh đều yên lặng, bảo ăn thì ăn bảo uống thì uống, thản nhiên không lộ ra biểu cảm gì. Dọc đường hắn nôn vài lần, sắc mặt trắng bệch như giấy, không rên một tiếng nhưng lại khiến hai người kia lo lắng.

Xe ngựa chỉ ngừng một chút, ăn cơm trưa rồi hướng về phía hoàng cung. Vừa khởi hành không bao lâu, Bạch Sơ Ảnh đã khom lưng nôn vào ống nhổ chuẩn bị riêng cho hắn.

“Sơ Ảnh, không sao chứ?”. Triệu Cảnh Trần vội vỗ lưng cho hắn, tiếng nôn tê tâm liệt phế kia khiến lòng Triệu Cảnh Trần run lên. “Đây rốt cuộc là chuyện gì?”. Triệu Cảnh Trần nhìn về phía Giang Ngọc Nhan cũng đang lo âu bên cạnh.

“Không sao, nôn hết thì tốt rồi”. Nói thì nói vậy nhưng mặt Giang Ngọc Nhan vẫn lo lắng.

“Người nói kiểu gì thế, cứ nôn tiếp sẽ chết người đó”. Triệu Cảnh Trần vừa giúp Bạch Sơ Ảnh lau miệng vừa nói.

Giang Ngọc Nhan nhìn Triệu Cảnh Trần một hồi, giống như hạ quyết tâm mà buồn bã nói. “Ta nói với người một chuyện, có thể hơi khó tưởng tượng, khiến người ta không tin nổi”

“Chuyện gì? Người cứ nói đi”. Triệu Cảnh Trần vội châm trà cho Bạch Sơ Ảnh súc miệng, so với ca ca ruột còn chu đáo hơn.

“Hắn không phải mắc bệnh gì kì quái mà là mang thai”

“Mang thai? Người nói ai mang thai?”. Triệu Cảnh Trần nhất thời không phản ứng kịp, đỡ Bạch Sơ Ảnh ngồi xuống, đau lòng nhìn thoáng qua người mang gương mặt tái nhợt mà lại không nói một câu kia, rồi quay đầu nhìn lại Giang Ngọc Nhan.

“Hắn, Bạch Sơ Ảnh”. Ngón tay thon dài của Giang Ngọc Nhan chỉ thẳng vào Bạch Sơ Ảnh.

“Cái gì?”. Lời của Giang Ngọc Nhan như một quả bom khiến Triệu Cảnh Trần không nhúc nhích được, ngây ngốc nhìn theo ngón tay trắng nõn của hắn, ánh mắt rơi xuống người Bạch Sơ Ảnh, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Bạch Sơ Ảnh nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như lúc này bọn họ không phải nói về mình mà là một người khác.

“Người nhìn bụng hắn kia”. Ngón tay Giang Ngọc Nhan chỉ vào cái bụng hơi nhô lên của Bạch Sơ Ảnh. “Hắn thật sự mang thai, ta là đệ nhất Thánh y của Nạp La quốc, chuyện nhỏ như mang thai sao lại khám sai được?”. Giọng điệu Giang Ngọc Nhan kiên định, không cho người ta cơ hội chất vấn.

“Thật, thật sao?”. Triệu Cảnh Trần ngây ra nhìn Giang Ngọc Nhan, hi vọng hắn có thể mở miệng phủ định, dù sao chuyện này nghe thật hoang đường.

“Thật”. Giang Ngọc Nhan trịnh trọng gật đầu, diệt sạch hi vọng cuối cùng của Triệu Cảnh Trần.

“Nhưng Sơ Ảnh là nam”. Nam tử sao có thể mang thai?

“Ta cũng biết thế”

Triệu Cảnh Trần nhìn Bạch Sơ Ảnh vẫn không lên tiếng, lại hỏi. “Đứa con là của Cổ Thiên Thương ư?”. Chín phần là vậy, nếu không còn có thể là của ai? Chắc là Cổ Thiên Thương không biết, nếu không sao lại khiến Ảnh tiến cung với mình.

Giang Ngọc Nhan bắt đắc dĩ nhìn Bạch Sơ Ảnh, lắc đầu. “Ta cũng không rõ lắm, chắc vậy”

“Cái gì mà chắc vậy?”. Triệu Cảnh Trần bắt mẫn lắm bầm, nhìn Bạch Sơ Ảnh vẻ mặt đơn thuần, chợt hiểu ra vì sao Giang Ngọc Nhan lại nói vậy. Tám phần là Bạch Sơ Ảnh cũng không biết làm sao mới có thể mang thai.

Im lặng một hồi, Bạch Sơ Ảnh thấy cực kì uể oải, mí mắt giật một cái, thân thể lung lay nghiêng sang một bên. Triệu Cảnh Trần cuống quýt đỡ hắn nằm xuống, đắp chăn mỏng, nhẹ nhàng vỗ về. “Ngủ đi”

Bạch Sơ Ảnh nhắm mắt lại, trong chốc lát đã truyền tới tiếng thở nhẹ.

“Lẽ nào đứa con không phải của Cổ Thiên Thương, hắn biết vậy nên không cần Bạch Sơ Ảnh nữa, để Bạch Sơ Ảnh theo chúng ta tiến cung?”. Triệu Cảnh Trần bỗng nhiên nghĩ tới khả năng này, hạ giọng nói với Giang Ngọc Nhan.

“Hôm qua Cổ Thiên Thương vô tình nghe ta và tiểu Ảnh nhắc tới chuyện đứa nhỏ. Hắn nhất định cho rằng đứa con là của người khác nên mới làm vậy” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“A...”. Triệu Cảnh Trần không không chế được mà kêu lên, sau khi ý thức được việc mình làm thì lại đè thấp giọng. “Sơ Ảnh không hiểu chuyện thì thôi, lẽ nào Cổ Thiên Thương cũng đơn thuần như vậy?”. Triệu Cảnh Trần nghĩ vậy lập tức mặt đầy hắc tuyến.

Giang Ngọc Nhan bắt đắc dĩ nhìn hắn. “Chuyện này ta cũng không rõ”. Giang Ngọc Nhan đem chuyện làm thế nào gặp được Bạch Sơ Ảnh nói ra, nhưng không đem chuyện chiếc nhẫn đặc thù của Cổ gia trên tay Bạch Sơ Ảnh cho Triệu Cảnh Trần biết. “Có lẽ ở giữa đã xảy ra chuyện gì, Cổ Thiên Thương không nhớ ra hắn đã xx với tiểu Ảnh”. Giang Ngọc Nhan nói khô cả cổ, tự rót cho mình một chén trà.

“A”. Triệu Cảnh Trần “a” một tiếng rồi không nói thêm gì nữa, tựa vào thành xe suy nghĩ gì đó.

Xe ngựa lộc cộc chạy đi, nghiêng qua con đường đá cuội, xuyên qua đám đông đi tới cửa cung được phòng vệ nghiêm ngặt. Triệu Cảnh Trần vén rèm ló đầu ra, thủ vệ vừa thấy hoàng tử điện hạ thì cung kính khom lưng cúi chào, mở cánh cổng đỏ thẫm để xe ngựa chạy qua con đường lát bạch ngọc mà vào.

Chính điện uy nghiêm, cột khắc hoa, đèn lưu ly tinh xảo trang nhã mà không mất khí thế hoàng gia. Đình đài lầu các, cầu nhỏ thủy tạ, hoa thơm cỏ lạ, tuy đã vào mùa đông nhưng không chút ảnh hưởng tới cảnh tượng muôn hoa độ sắc rực rỡ. Cung nữ mặc quần áo xanh nhạt bận rộn qua lại, đúng là cảnh đẹp ý vui.

“Hoàng gia là xa xỉ nhất, lời này không sai”. Giang Ngọc Nhan hạ xuống rèm xe, tự lẩm bầm cảm thán, cũng mặc kệ người đối diện mình sinh ra ở hoàng gia.

“Ngọc Nhan huynh nói vậy là không công bằng. Người còn chưa biết bổn cung trải qua cuộc sống thế nào mà đã kết luận, thật khiến người ta đau lòng”. Triệu Cảnh Trần lộ ra vẻ mặt đau khổ, rất giống một đứa trẻ từ nhỏ đã sống trong cảnh bạo lực gia đình.

“A a...”. Giang Ngọc Nhan hí hóp đôi mắt đẹp, khóe mắt cong lên, mũi hoặc lòng người. “Thật xin lỗi hoàng tử điện hạ, thảo dân lỗ miệng, không hiểu được nỗi khổ hoàng gia, xin tha cho thảo dân ngu dốt”

“Giang Thánh y đúng là diệu nhân, nếu bổn cung không gặp được... thì chắc chắn sẽ quẩn lấy người”. Triệu Cảnh Trần mập mờ nháy mắt với Giang Ngọc Nhan, tiếc nuối than thở.

“Muốn nói diệu nhân mê hoặc lòng người thì ở đây có người còn hơn hẳn ta, hay là hoàng tử thừa cơ mà chiếm lấy trái tim hắn, cướp hắn đi”. Giang Ngọc Nhan nhìn người đang ngủ say, lại nhìn Triệu Cảnh Trần.

“Người tha cho ta đi”. Triệu Cảnh Trần vội xua tay. “Sơ Ảnh không tệ, ta rất thích hắn, nhưng bổn cung không dám cướp của người kia”. Nghĩ đến cái người lạnh như băng kia, Triệu Cảnh Trần không nhịn được run rẩy. Nếu không phải tình thế bắt buộc, hắn cũng không muốn làm việc với Cổ Thiên Thương, tuy rằng hiệu suất cao chất lượng tốt.

Giang Ngọc Nhan cười mà không nói.

Lúc này xe ngựa đã đến trước Thờ Cảnh cung của Thái tử. Xe ngựa vừa dừng lại thì đã có người cung kính vén rèm. Từ cửa kéo dài vào trong đứng đầy cung nữ và thái giám.

Triệu Cảnh Trần ôm người vẫn ngủ say xuống ngựa, mọi người vừa định hô cung nghênh thì đã bị một ánh mắt của Triệu Cảnh Trần chặn lại. Thấy hoàng tử ôm một thiếu niên áo trắng, động tác và ánh mắt đều dịu dàng chưa từng có, mọi người kinh ngạc tròn mắt, nghĩ rằng mình đang nhìn lầm.

Người kia quả thật là một thiếu niên, hơn nữa còn rất tuấn đạt. Tuy hoàng tử vẫn chưa lập hoàng phi nhưng vẫn có thị thiếp, bọn họ chưa từng thấy hoàng tử có hứng thú với nam tử, sao vừa ra ngoài một chuyến thì hoàng tử đã biến thành đoạn tú thế này? Đây đúng là chuyện nghiêm trọng, phải biết rằng hoàng tử là người thừa kế duy nhất của Nạp La quốc, nếu hắn thích nam tử thì không phải hoàng thất phải tuyệt hậu ư? Điều này tuyệt đối không được!

Miệng mọi người càng há to hơn khi thấy một mỹ nhân tuyệt thế theo sau hoàng tử. Đẹp quá, còn đẹp hơn bất cứ tần phi nào trong cung. Những phi tần kia nhìn thấy hắn nhất định xấu hổ muốn tự sát, a không, giết chết hắn. Mọi người tròn mắt há mồm, nước bọt và máu mũi chảy đầy đất, ngay cả thái giám cũng không nhịn được.

Triệu Cảnh Trần nhìn lướt qua bộ dạng ngốc nghếch của mọi người, cảm thấy mắt hết cả mặt mũi, nhắm mắt làm ngơ ôm Bạch Sơ Ảnh bước vào hành cung của chính mình.

39. Chương 39: Triệu Vũ

CHƯƠNG 39: TRIỆU VŨ

Chuyện Thái tử ôm một thiếu niên tuấn mỹ, dẫn một mỹ nam tuyệt thế hồi cung không đến một khắc đã truyền khắp hoàng cung. Mọi người đồng loạt suy đoán thân phận của hai người kia, phải biết rằng ngoại trừ Hoàng thượng và Hoàng tử, nam tử không thể đơn giản ở trong cung, mà hai người kia... tám phần là nam sủng Hoàng tử mang về.

Triệu Cảnh Trần an bài xong nơi ở cho hai người, phân phó cung nữ thái giám hầu hạ thật tốt, lại dặn nếu có sơ suất sẽ đánh cho bọn họ mông nở hoa. Lúc này mọi người lại càng tin vào suy đoán của mình hơn, quả nhiên hai người kia rất được sủng ái.

Triệu Cảnh Trần thở một hơi rồi vội đi gặp phụ hoàng của hắn.

“Điện hạ, ngài đã về”. Hoàng công công nhìn Triệu Cảnh Trần, vẻ mặt hiền lành.

“Hoàng công công, phụ hoàng ở Ngự thư phòng ư?”. Ngón tay Triệu Cảnh Trần chỉ vào cung điện phía sau Hoàng công công.

“Vâng, nô tài sẽ đi thông báo, xin điện hạ hãy chờ”

...

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, thỉnh an phụ hoàng”. Triệu Cảnh Trần quỳ một gối, giọng to rõ.

“Đã về rồi, đứng dậy đi”

Người ngồi bên bàn mặc long bào minh hoàng, tóc đen dùng kim quan kiểu dáng đơn giản buộc lên, khuôn mặt cương nghị tuấn lãng, mắt phượng hẹp dài, môi mỏng, chỉ ngồi đó không nói lời nào cũng khiến người ta cảm giác được khí tức uy nghiêm. Người này là Hoàng đế của Nạp La quốc – Triệu Vũ.

“Tạ phụ hoàng”

“Ngồi đi”

Triệu Cảnh Trần ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Triệu Vũ.

“Sự tình làm không tệ, lần này bọn họ không còn cơ hội lật ngược tình thế nữa”. Triệu Vũ buông ngọc tỷ trong tay xuống, nhìn con trai duy nhất của mình, trong đôi mắt sắc bén thâm thúy lộ ra tán thưởng.

“Tạ phụ hoàng khen ngợi, có điều đây đều là công của Cổ Thiên Thương, nhi thần chỉ hỗ trợ mà thôi”. Triệu Cảnh Trần khiêm tốn thú thật.

“Ừ”

Nhắc đến người của Cổ gia, trong mắt Hoàng đế lóe ra biểu cảm phức tạp. Gia tộc như vậy, bất luận là thực lực hay tài lực đều không thể xem thường, nếu bọn họ muốn tạo phản thì không ai có thể ngăn cản giang sơn đổi chủ, cho dù là bản thân Triệu Vũ. Cũng may người Cổ gia mỗi thế hệ đều thanh lãnh cao ngạo, khinh thường làm chuyện như vậy. Muốn bọn họ soán vị còn khó hơn giết bọn họ.

Triệu Vũ bình tĩnh nhìn đứa con đã hiện ra khí thế của hoàng đế, có thể một mình đảm đương một cõi, hỏi rằng. “Nghe nói người dẫn theo hai nam tử hồi cung”. Thanh âm tuy bình thản nhưng hàm chứa uy nghiêm không thể xem thường.

Triệu Cảnh Trần thản nhiên đối diện ánh mắt của Triệu Vũ. “Vâng”

Triệu Vũ yên lặng nhìn hấn một lúc, trầm giọng nói. “Người biết trong cung đồn thế nào không?”

“Nhi thần biết”. Triệu Cảnh Trần dường như nghĩ đến chuyện gì buồn cười, khóe miệng không tự chủ cong lên. Triệu Vũ thấy thế nhú mày, Triệu Cảnh Trần khẽ ho một tiếng, thu hồi nụ cười, tiếp tục nói. “Phụ hoàng đừng lo, bọn họ chỉ là bạn tốt của nhi thần mà thôi, không có bất kì quan hệ nào. Ngược lại...”. Triệu Cảnh Trần ngừng lời, hơi khó xử nhìn Triệu Vũ, muốn nói lại thôi.

Triệu Vũ chớp mi.

“Phụ hoàng gần đây có phải phái Lâm vệ đi tìm một người, là nam tử trong bức tranh treo ở tấm cung của phụ hoàng không?”. Lâm vệ là tổ chức bí mật thuộc về Hoàng đế, chỉ nghe lệnh Hoàng đế.

Con người của Triệu Vũ đột nhiên co lại, ánh mắt sắc bén nhìn Triệu Cảnh Trần, trầm giọng nói. “Cảnh Trần, người đừng tưởng rằng người là con trai duy nhất của ta thì ta sẽ không làm gì người”

Triệu Cảnh Trần rụt vai, vội nói. “Phụ hoàng đừng nóng nảy, nhi thần có chuyện rất quan trọng muốn cho ngài biết”

Triệu Vũ hơi híp mắt, tuy cố hết sức che giấu nhưng vẫn không giấu được vẻ mong đợi.

“Phụ hoàng, người có cái nhìn gì về chuyện nam nam sinh tử”

Triệu Vũ thấy Triệu Cảnh Trần không nói ra những lời mình mong đợi, lập tức không kiên nhẫn, không chút suy nghĩ đáp rằng. “Hoang đường, vô căn cứ”

“Ha ha...”. Triệu Cảnh Trần lộ ra ánh mắt “biết ngay mà”, lại nhanh chóng thu hồi dưới ánh nhìn bén nhọn của phụ hoàng. “Trước kia nhi thần cũng có cùng phản ứng với phụ hoàng, dù sao chuyện khó tưởng tượng như vậy bất kì ai cũng sẽ không tin. Nhưng mà...”

Triệu Vũ lại không kiên nhẫn chớp mắt, cân nhắc có cần quản đứa con trai này một chút hay không, tránh cho hắn luôn thừa nước đục thả câu trước mặt mình.

Triệu Cảnh Trần sờ mũi cười cười, nghiêm lại biểu cảm mà tiếp tục nói. “Đệ tử chân truyền của đệ nhất Thánh y Nạp La quốc – Giang Ngọc Nhan, y thuật của hắn phụ hoàng tin tưởng không? Hắn đang ở hành cung của nhi thần, là hắn khám rằng có nam tử mang thai. Mà nam tử mang thai đó cũng cùng nhi thần trở về, gọi là Bạch Sơ Ảnh, đã mang thai năm tháng”

Triệu Vũ cau mày, không vui nói. “Người nói những lời nhảm nhí này thì có liên quan gì tới người ta muốn tìm?”

“Liên quan rất lớn”. Triệu Cảnh Trần dừng một chút. “Bạch Sơ Ảnh rất giống nam tử phụ hoàng tìm”

“Cái gì?”. Hoàng đế không khống chế được đứng dậy, nắm cổ áo con trai. “Người nói cái gì? Nói rõ ràng cho trẫm!”. Nam tử rất giống Dật, hơn nữa lại mang thai năm tháng? Hôm đó Triệu Nhan Nhan nói với Triệu Vũ rằng thấy được con trai của Dật, hắn đã cưới người khác, khiến Triệu Vũ nổi giận. Hiện tại con hắn lại nói nam tử đang mang thai kia có thể là Dật, như vậy phụ thân của đứa nhỏ là ai? Hắn nhất định phải xé xác, băm vằm nam tử đã chạm vào Dật.

“Phụ hoàng, nhi thần, nhi thần... Phụ hoàng buông nhi thần ra trước đã”.

Triệu Cảnh Trần thận trọng nhìn vị phụ hoàng đang bộc phát của mình mà khuyên nhủ. Triệu Vũ ý thức được mình thất thố, buông tay ra, trừng Triệu Cảnh Trần.

“Phụ hoàng muốn biết đầu đuôi thì không bằng tự đi gặp người kia, xem hắn có phải giống người phụ hoàng muốn tìm hay không. Không chừng sẽ có manh mối gì đó”. Triệu Cảnh Trần đề nghị.

Triệu Cảnh Trần vốn không định khiến phụ hoàng biết Bạch Sơ Ảnh giống với nam tử kia nhanh như vậy, nhưng khi Giang Ngọc Nhan nói cho hắn biết chuyện Bạch Sơ Ảnh mang thai lại khiến hắn thay đổi chủ ý. Không chừng Sơ Ảnh quả thật là đệ đệ của mình.

Ánh mắt Triệu Vũ dao động. “Trẫm sẽ đi ngay lập tức”. Nói xong cũng bước ra ngoài. Bạn đang ?

“Phụ hoàng, chờ chút”. Triệu Cảnh Trần vội đuổi theo, lúc này Sơ Ảnh có lẽ còn chưa tỉnh dậy.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Triệu Vũ vừa ra khỏi Ngự thư phòng, dọc đường mọi người đều quỳ xuống. Triệu Vũ không nhìn bọn họ một cái, nhanh chóng bước đến Thừa Cảnh cung. Triệu Cảnh Trần theo sau, vẻ mặt bất đắc dĩ. Không cần gấp vậy chứ, người đang ở trong cung, cũng sẽ không chạy mất.

“Dẫn đường”. Triệu Vũ vừa bước vào Thừa Cảnh cung thì quay đầu nói với Triệu Cảnh Trần.

“Vâng, phụ hoàng”. Triệu Cảnh Trần bước nhanh tới trước dẫn đường cho Triệu Vũ. Hắn dừng lại trước một cánh cửa, bảo thái giám cung nữ lui ra, sau khi gõ cửa một cái thì thấp giọng nói. “Ngọc Nhan huynh”

“Là Cảnh Trần huynh a”. Bên trong truyền tới thanh âm thanh nhã, cánh cửa lập tức được mở ra, lộ ra dung nhan tuyệt thế của Giang Ngọc Nhan.

Giang Ngọc Nhan vừa nhìn thấy nam nhân uy nghiêm phía sau Triệu Cảnh Trần thì ánh mắt lóe lên, ung dung cúi chào. “Thảo dân Giang Ngọc Nhan tham kiến Hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Trong lòng Triệu Vũ tán thưởng, không hổ là đệ nhất mỹ nam của Nạp La quốc, trẫm giọng nói. “Giang Thánh y không cần đa lễ, bình thân”

“Tạ Hoàng thượng”

“Sơ Ảnh tỉnh chưa?”

“Vừa tỉnh, đang ở bên trong”. Giang Ngọc Nhan lộ ra biểu cảm bất đắc dĩ.

Triệu Vũ không chờ bọn họ nói xong thì lập tức vào phòng, hai người kia vội đi theo. Giang Ngọc Nhan nghi hoặc vì sao Hoàng đế lại tới nơi này. Lễ nào Hoàng đế biết Bạch Sơ Ảnh ư? Ôi, tiểu Ảnh toàn quen biết với các nhân vật lớn.

Triệu Vũ xuyên qua buồng ngoài, vén màn trúc tiến vào buồng trong. Một thiếu niên áo trắng đang ngồi cạnh bàn, lẳng lặng nhìn thanh kiếm trong tay, trong trầm tĩnh lại mang theo ưu thương khó tả.

Triệu Vũ vừa nhìn thấy người kia thì dừng chân. Hiện tại hắn chỉ có thể nhìn đến gò má thiếu niên, nhưng hắn đột nhiên cảm thấy sợ hãi, sợ rằng người kia không giống với Dật. Tâm lý mâu thuẫn khiến hắn nhất thời do dự không tiến lên.

Bạch Sơ Ảnh dường như cảm giác được có người đang nhìn mình, không phải Giang Ngọc Nhan cũng không phải Triệu Cảnh Trần. Hắn hơi xoay đầu, nhìn nam tử uy nghiêm mặc hoàng bào kia, đôi mắt trong veo mang theo nghi hoặc.

“Sơ Dật...”

Triệu Vũ trợn mắt, thanh âm tắc nghẹn, cực kì kích động tiến lên ôm Bạch Sơ Ảnh vào lòng mà run rẩy. Bạch Sơ Ảnh mặc cho hắn ôm, không thấy chán ghét mà chỉ khó hiểu vì bản thân không nhận ra người này. Bạch Sơ Ảnh ném ánh mắt hỏi han sang chỗ Giang Ngọc Nhan và Triệu Cảnh Trần, hai người kia chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, tỏ ra bất lực. Thôi thì người ủy khuất để hắn ôm chút đi, dù gì người ta cũng là Hoàng thượng.

Một lúc lâu, Bạch Sơ Ảnh cuối cùng không nhịn được, tuy không ghét nhưng không thích bị người ngoài ôm. Hắn vươn tay đẩy ra người đang ôm chặt mình.

“Sơ Dật”. Triệu Vũ buông Bạch Sơ Ảnh ra, nắm lấy tay hắn, tay kia định vuốt ve gương mặt hắn nhưng bị Bạch Sơ Ảnh tránh né. Bàn tay Triệu Vũ cứng đờ giữa không trung, trong đôi mắt phượng lóe qua oán hận lẫn đau xót, giọng khàn khàn. “Sơ Dật, người còn hận ta”

Triệu Cảnh Trần ở bên cạnh trợn trắng mắt. Trời ạ, phụ hoàng hồ đồ rồi sao, Sơ Ảnh mới 17, người hắn muốn tìm ít nhất cũng ba mươi mấy, sao hắn lại nhận lầm cơ chứ?

Bạch Sơ Ảnh nghi hoặc nhìn Triệu Vũ, không biết vì sao nam tử này lại kích động như vậy, thản nhiên nói. “Ta là Bạch Sơ Ảnh, Bạch Sơ Dật là cha ta. Người sao lại biết tên của cha ta?”. Cha đã dặn mình không được nói tên cha và nghĩa phụ nghĩa mẫu cho bất cứ ai, hắn rất nghe lời, thế nhưng nam tử này lại biết tên cha, hơn nữa còn nhận lầm, chẳng lẽ hắn quen biết cha?

Triệu Vũ ngây người, nhìn kĩ mặt Bạch Sơ Ảnh, diện mạo quả thật rất giống nhưng đôi mắt lại không. Mắt Dật rất to, mà người trước mặt lại là mắt phượng hẹp dài, tuy cũng trong veo không nhiễm bụi trần nhưng vẫn khác biệt rất lớn. Hơn nữa... Triệu Vũ chợt nhớ đến vấn đề máu chốt, hắn và Dật đã xa nhau 17 năm, người trước mặt lại không quá hai mươi, quả thật không phải Sơ Dật.

Cha?

Triệu Vũ nheo mắt, hàn quang nổi lên. “Bạch Sơ Dật là cha người?”. Thanh âm ngoan độc.

Bạch Sơ Ảnh cảm thấy người này rất khó hiểu, biến sắc mặt cứ như lật sách, nhưng cũng bình tĩnh gạt đầu. Nếu hắn đã biết tên của cha thì không cần phải giấu giếm.

40. Chương 40: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân

CHƯƠNG 40: NAM NỮ THỤ THỤ BẤT THÂN

Triệu Vũ siết chặt tay Bạch Sơ Ảnh đến đau nhức, giọng nói băng lãnh. “Nương của ngươi là ai?”

“Không biết, chết”. Bạch Sơ Ảnh trước giờ chưa từng hỏi tên nương, cha cũng không nói cho hắn biết.

Không biết? Triệu Vũ mờ mịt, trong lòng hơi an tâm, ít nhất nữ nhân kia đã chết.

Giang Ngọc Nhan cuối cùng cũng biết vì sao Hoàng đế lại tới nơi này, hóa ra Hoàng đế quên biết cha Bạch Sơ Ảnh, hơn nữa nhìn bộ dạng này thì dường như trước đây hai người rất thân thiết. Hoàng đế thích cha Bạch Sơ Ảnh, nhưng cha Bạch Sơ Ảnh lại bỏ đi.

Giang Ngọc Nhan nhìn Triệu Cảnh Trần, Triệu Cảnh Trần nháy mắt với hắn, thấp giọng nói. “Có lẽ Ngọc Nhan huynh đoán đúng, hẳn quả thật là đệ đệ của ta, ha ha”. Nói xong Triệu Cảnh Trần cười đắc ý.

Giang Ngọc Nhan cũng cười, chẳng qua mình thấy đôi mắt bọn họ giống nhau mà thôi, ai ngờ đoán cho vui mà cũng trở thành sự thật. Nhưng chuyện quan trọng nhất hiện tại là giải quyết chuyện giữa hai người kia, nếu không Hoàng đế nổi giận giam tiểu Ảnh lại thì không ổn.

Chết... ha ha, Triệu Vũ thất thố nở nụ cười âm hiểm, đắc ý và có chút ngu ngốc. Giang Ngọc Nhan và Triệu Cảnh Trần há hốc miệng nhìn hắn, trong lòng thầm than bất cứ ai khi gặp được hai chữ “tình yêu” cũng sẽ biến thành ngu ngốc, kể cả đáng cửu ngũ chí tôn cũng không may mắn thoát khỏi.

Bạch Sơ Ảnh càng nghi hoặc nhìn Triệu Vũ, người này quen với cha thật ư? Thoạt nhìn có chút không bình thường.

“Phụ hoàng?”. Triệu Cảnh Trần nhẹ giọng thức tỉnh con người còn đang chìm đắm trong hưng phấn kia.

Triệu Vũ cứng đờ, chậm rãi thu hồi nụ cười trên khóe môi, khe ho một tiếng che giấu xấu hổ, trên gương mặt lạnh lùng nổi lên một tầng ửng đỏ. Triệu Cảnh Trần kinh ngạc, đây chính là chuyện lạ trong thiên hạ nha. Từ nhỏ đến lớn phụ hoàng của hắn đều nghiêm nghị, cho dù ở triều đình hay đã hạ triều.

Triệu Vũ trừng con trai một cái, chuyển sang Bạch Sơ Ảnh, thanh âm không chút nhiệt độ. Cho dù hắn là con của Sơ Dật, nhưng chỉ cần nghĩ tới hắn do Sơ Dật cùng người khác sinh ra, Triệu Vũ liền không thể buông xuống khúc mắc mà trưng ra vẻ mặt ôn hòa. “Sơ Dật hiện tại đang ở đâu?”

Bạch Sơ Ảnh nhìn Triệu Vũ, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, thản nhiên nói. “Không thể nói”. Tuy có lẽ cha quen với người này, nhưng nếu cha không muốn người khác tìm ra mình thì Bạch Sơ Ảnh sẽ không nói.

“Không thể nói?”. Triệu Vũ nguy hiểm nheo mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn. “Không nói thì đừng trách ta không khách khí”

Bạch Sơ Ảnh dời tầm mắt, không thèm nhìn Triệu Vũ. Trong mắt Triệu Vũ bốc lên lửa giận, dám không để ý tới trẫm ư? Hắn giờ tay muốn đánh Bạch Sơ Ảnh.

“Phụ hoàng, không thể”. Triệu Cảnh Trần kinh ngạc, vội nắm lấy tay Triệu Vũ.

“Buông ra”. Triệu Vũ tức giận trừng hắn.

“Phụ hoàng, ngài nghe nhi thần nói trước đã”. Triệu Cảnh Trần kiên trì nắm lấy tay Triệu Vũ, sợ rằng vừa buông ra thì cái tát sẽ rơi xuống người Bạch Sơ Ảnh. “Sơ Ảnh có thể là con của ngài, đệ đệ của ta”

Triệu Vũ buông tay xuống, nghe vậy quay đầu nhìn về phía Bạch Sơ Ảnh, rồi lại nhìn Triệu Cảnh Trần mà mắng. “Người nói bậy gì vậy?”. Triệu Vũ dù sinh ra ở Hoàng gia, hậu cung cũng có không ít phi tần nhưng trong lòng hắn từ đầu đến cuối chỉ có một người, rất ít khi chạm vào các phi tần, nữ tử ở bên ngoài lại càng không cần phải nói, sao lại vô duyên vô cớ nhảy ra một đứa con?

“Nhi thần không phải từng nói qua chuyện nam nam sinh tử với phụ hoàng trong thư phòng ư? Nếu Sơ Ảnh có thể mang thai thì cha hắn... Không chừng Sơ Ảnh chính là do cha hắn sinh ra”

Triệu Vũ chậm rãi nhìn về phía Bạch Sơ Ảnh, đối diện với một đôi mắt phượng giống hệt với mình.

“Sơ Ảnh tuy không giống phụ hoàng nhưng đôi mắt lại vô cùng giống. Hơn nữa cha hắn chưa từng đề cập qua chuyện nương hắn, như vậy chứng tỏ người này cơ bản không tồn tại, Sơ Ảnh là do cha hắn sinh ra”. Triệu Cảnh Trần tiếp tục nói.

Ánh mắt Triệu Vũ sáng rực nhìn Bạch Sơ Ảnh, lẽ nào hắn chính là con trai mình, là đứa con do Sơ Dật sinh cho mình? Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Triệu Vũ liên dậy sóng, đồng thời cũng cảm thấy đau lòng. Sơ Dật thế mà dẫn theo con trai rời đi, cũng không nói cho mình biết.

“Người năm nay bao nhiêu tuổi?”. Triệu Vũ có chút bối rối hỏi, dù sao lúc này mình còn hung hăng muốn đánh hắn, nếu như hắn thật sự là con trai mình, Sơ Dật biết được nhất định sẽ không tha thứ cho mình.

Bạch Sơ Ảnh mờ mịt nhìn Triệu Cảnh Trần, lại nhìn về phía Triệu Vũ đã biến thành hiền hòa. Hắn là phụ thân của mình ư? Cha chưa từng nói cho mình biết. “Mười bảy”

Mười bảy? Thời gian thật trùng hợp, Sơ Dật mười bảy năm trước cũng rời xa mình, nếu không có vị mẫu thân quá cố kia thì hẳn quả thật là con trai mình. Triệu Vũ kích động nắm lấy tay Bạch Sơ Ảnh, ánh mắt kịch liệt mà dịu dàng nhìn hắn, môi như nhích nhưng không thể phát ra âm thanh.

“Người là phụ thân của ta?”. Bạch Sơ Ảnh nghi hoặc nhìn Triệu Vũ, mặc cho hắn kéo tay mình.

“Khả năng rất lớn”. Triệu Cảnh Trần thấy phụ hoàng không đáp lời mà chỉ lo nhìn Bạch Sơ Ảnh, vì vậy thay hắn trả lời.

“Nhưng cha chưa nói với ta, phải để cha nói mới xem là sự thật”. Bạch Sơ Ảnh cũng không muốn nhận phụ thân bừa bãi.

“Đúng đúng, nhất định phải hỏi rõ”. Triệu Vũ chợt hoàn hồn, biểu cảm kích động, lực đạo trên tay tăng thêm một chút. “Cha người hiện tại ở đâu? Nói cho ta biết, ta sẽ tìm hắn hỏi rõ”

Bạch Sơ Ảnh nhìn Triệu Vũ, không trả lời ngay lập tức mà suy nghĩ có nên nói cho hắn biết hay không. Thấy Bạch Sơ Ảnh không nói lời nào, Triệu Vũ sốt ruột, lại nói. “Người nói đi, ta chỉ tìm hắn về, sẽ không làm hại hắn, người hãy tin ta, ta...”. Triệu Vũ hít một hơi thật sâu. “Ta và cha người trước kia yêu nhau, là ta không tốt nên mới khiến hắn đau lòng rời đi. Người nói cho ta biết, ta sẽ đối xử tốt với hắn”

Bạch Sơ Ảnh nhìn Triệu Vũ, nghiêng đầu suy tư. Thấy hắn giọng điệu thành khẩn, hơn nữa có vẻ rất thích cha, một lúc lâu sau Bạch Sơ Ảnh mới chậm rãi gật đầu.

“Ảnh nhi”. Triệu Vũ kích động siết chặt tay Bạch Sơ Ảnh, vô cùng thân thiết kêu lên, chỉ thiếu nhào tới ôm lấy hắn.

Triệu Cảnh Trần đầy mặt hắc tuyến, gương mặt xinh đẹp của Giang Ngọc Nhan cũng có chút vụn vặt, khóe miệng co rúm.

“Đau”. Bạch Sơ Ảnh cau mày, người này siết tay hắn đau quá.

“A”. Triệu Vũ cuống quýt buông ra. “Xin lỗi”. Hoàn toàn không có vẻ uy nghiêm của Hoàng đế.

Triệu Cảnh Trần thầm ghen tị, phụ hoàng thật bất công, còn chưa xác định trăm phần trăm người ta là con hắn thì đã thương yêu như vậy. Còn đối với đứa con trai này, từ nhỏ đến lớn chưa từng thương yêu như thế, đúng là đãi ngộ khác biệt.

Triệu Vũ nhận được đáp án, cũng mặc kệ hiện tại là hoàng hôn, hai ba canh giờ nữa sẽ tối mà vội vã ném ra một câu ‘Quản lý triều đình cho tốt’ cho Triệu Cảnh Trần, sau đó mang theo vài Lân vệ và Âm vệ giục ngựa chạy như điên.

Triệu Cảnh Trần vẻ mặt đau khổ, một bụng ủy khuất không nói nên lời. Hắn vốn định nói chuyện này cho phụ hoàng để đổi lấy mấy ngày nghỉ, ai ngờ trái lại bồi vào chính mình. Vậy là sao chứ? Sao phụ hoàng không sinh thêm vài đứa con trai chứ? Muốn tìm kẻ chết thay cũng không có...

Bạch Sơ Ảnh lại bắt đầu nôn mửa, ăn uống không ngon. Hoàng đế trước khi đi dặn Giang Ngọc Nhan chăm sóc Bạch Sơ Ảnh thật tốt, tuy chưa đe dọa gì nhưng Giang Ngọc Nhan biết, nếu Bạch Sơ Ảnh xảy ra chuyện thì đầu hắn khó mà giữ được. Ôi, đúng là thói đời. Hắn rốt cuộc đắc tội người nào mà mấy tháng nay đều phải xoay vòng quanh Bạch Sơ Ảnh, hơn nữa hiện tại còn nguy hiểm tới tính mạng? Ông trời thật bất công, cùng là người, hắn vừa có tài vừa có sắc, tại sao người ta lại tốt số như thế mà hắn lại phải lao碌, không ai thương xót thế này?

Giang Ngọc Nhan vừa đi vừa cất mấy viên thuốc mới chế xong, vừa hỏi trời xanh, không nhìn thấy phía trước có người vội vã bước tới. “!”. Bình thuốc trong ngực rơi xuống đất, đúng lúc rơi cạnh một hòn đá nhỏ. Tiếng động thanh thúy vang lên, bình thuốc đổ ra đất. Giang Ngọc Nhan bị đụng phải, lao đảo về phía sau, cuống quýt lùi chân, đúng lúc dẫm nát những viên thuốc kia.

Chết rồi, lần này nhất định phải té chống vó. Hình tượng mỹ nam của hắn từ nay về sau sẽ bị hủy mất! Giang Ngọc Nhan cam chịu nhắm mắt lại, nhưng đau đớn không tới mà eo lại được siết chặt, dường như có một đôi tay mạnh mẽ vòng qua eo hắn. Lòng ngực ấm áp, khí tức mạnh mẽ, Giang Ngọc Nhan trong lòng thầm cảm thán, cảm giác này thật tốt. Hắn từ từ nhắm mắt, gương mặt kẻ sát hơi ảm kìa cọ cọ một cách thoải mái.

Quân Như Lam cúi đầu nhìn dung nhan tuyệt mỹ đang nhắm mắt cọ cọ trong ngực mình, “ba” một tiếng mặt đỏ như cô nương xuất giá, tim đập thình thịch, nuốt một ngụm nước bọt. Giọng hắn khàn khàn, lắp bắp nói. “Cô, cô nương... Nam, nam nữ thụ thụ bất thân”. Ngoài miệng nói vậy nhưng bàn tay đặt trên eo người ta cũng không có ý buông ra, ngược lại ôm càng chặt.

41. Chương 41: Gặp Nhau Ghét Nhau

CHƯƠNG 41: GẶP NHAU GHÉT NHAU

Thanh âm ngọt ngào như rượu vang lên bên tai, dù hơi lấp bắp nhưng vẫn khiến người ta say sưa.

“Ha ha...”. Mỹ nữ tuyệt sắc trong ngực phát ra tiếng cười quái dị khiến Quân Như Lam rung mình một cái.

“Cô, cô nương, người không sao chứ?”. Không phải mình đụng trúng đầu nàng đấy chứ? Nếu không tại sao tiếng cười kia lại... ách, vừa trầm vừa gian xảo như vậy?

Cô nương?

Mới vừa rồi chỉ lo hưởng thụ thanh âm tuyệt vời kia, Giang Ngọc Nhan không nghe được Quân Như Lam nói gì. Lần này hắn lại nghe rõ ràng: cô nương! Muốn chết ư, hắn có điểm nào giống với nữ tử cơ chứ?

Giang Ngọc Nhan ngẩng mạnh đầu, ách... mềm mềm ảm ảm, xúc cảm không tệ, là thứ gì vậy?

Giang Ngọc Nhan chớp đôi mi cong dài, chậm rãi mở mắt, bỗng dưng đối diện một đôi mắt đang trợn to, trong đó tràn ngập kinh ngạc và xấu hổ. Đó là một đôi mắt của nam nhân, mày kiếm mắt sáng rất đẹp. Ách, chờ chút, sao lại có thể thấy gần như vậy? Thế thì thứ mà miệng mình đang dán lên chẳng lẽ là...

“Oa...”

“A...”

Bốn cánh môi dán lên nhau một hồi lâu, sau đó hai tiếng thét chói tai vang lên khiến hoa cỏ trong cung đều rung động. Thái giám cung nữ lân cận đều dừng bước, bỏ xuống công việc trong tay, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Người...”

Giang Ngọc Nhan vươn ngón tay thon dài trắng nõn chỉ vào nam tử có dáng người cao ngất trước mặt. Đầu ngón tay bởi vì kích động mà khẽ run, đôi môi đỏ bừng cũng run lên, dự hoặc người trước mặt đến hái.

Yêu nghiệt!

Quân Như Lam thầm kêu một tiếng, lập tức miệng khô lưỡi khô. Trong tay còn lưu lại xúc cảm dẻo dai, chớp mũi quanh quẩn mùi dược thảo nhàn nhạt, không thứ nào không khiến hắn mê muội. Ngón tay kia, đôi môi kia đang run rẩy trước mặt hắn, khiến đầu óc Quân Như Lam nóng lên, tầm mắt mơ hồ. Hắn mãnh liệt bắt lại ngón tay ngọc ngà kia, rất có khí khái nam tử mà hứa hẹn. “Cô nương đừng sợ, ta sẽ phụ trách”. Đôi mắt hắn ẩn tình nhìn “nàng”.

“Cô nương cái đầu người”. Giang Ngọc Nhan tức giận đến đỏ bừng mặt, hất tay Quân Như Lam ra, hét lớn. “Mắt người mọc trên trán ư? Ta là nam, là nam biết không? Nếu để ta nghe người kêu một tiếng cô nương nữa, ta sẽ cho người biết mặt!”

Giang Ngọc Nhan giận dữ hét xong, sợ Quân Như Lam còn không hiểu rõ, lại nắm lấy bàn tay có vết chai mỏng của Quân Như Lam mà áp lên ngực mình, hung hăng đè xuống. Giang Ngọc Nhan cảm thấy còn chưa đủ rõ ràng, vì vậy còn nhích lên nhích xuống.

“Người...”. Quân Như Lam cuống quýt rút tay về, trên mặt nóng lên, lúc xanh lúc trắng.

“Ta làm sao? Bất quá chỉ đẹp một chút thôi! Thế nào, ghen tị ư? Hề đẹp đều là nữ sao? Đúng là thiếu hiểu biết”. Giang Ngọc Nhan nhìn chằm chằm Quân Như Lam, lời lẽ đanh thép.

Nam, sao lại là nam? Quân Như Lam xanh mặt nhìn tay mình, sau đó ngầy ngẩn vươn tay sờ lên môi. “Ta, ta hôn một nam nhân?”. Hu hu... Quân Như Lam rất muốn ôm đầu gào thét.

“Người thế mà dám chê ta?”. Giang Ngọc Nhan giận dữ đá hất một cước. “Ta còn chưa chê người thì thôi, hôn nam nhân thì sao chứ? Có thể hôn được một người tài mao song toàn như ta thì người hẳn là nên đi thấp hươu lễ phật”. Giang Ngọc Nhan mặt không đỏ khí không nghẹn mà nói.

“Người...”. Quân Như Lam trợn mắt nhìn Giang Ngọc Nhan. Rõ ràng là một người... nam nhân như hoa như ngọc, sao vừa mở miệng lại phá hư hết tất cả đẹp đẽ chứ? Nghĩ đến lúc này mình còn bị vẻ đẹp của hắn mê hoặc, Quân Như Lam vừa xấu hổ vừa tức giận với lời lẽ phách lối của Giang Ngọc Nhan. Thế nhưng bản tính Quân Như Lam rất thuần lương, là một công dân tốt tuân theo quốc pháp, cũng không nói được những lời lẽ hung ác, chỉ lắp bắp nói. “Người vô lại, không, không có giáo dục...”

“Cái gì? Người nói ai vô lại? Ai không có giáo dục?”. Giang Ngọc Nhan nhảy dựng lên nhào tới Quân Như Lam, bộ dáng muốn cắn người.

Trong lòng Quân Như Lam tuy phần nộ, nhưng một mỹ nhân như vậy nhào tới chỗ mình, nếu tránh ra nhất định sẽ ngã xuống. Quân Như Lam là một chính nhân quân tử, một thanh niên thương hương tiếc ngọc, chuyện thấy chết mà không cứu thế này làm sao có thể làm được? Quân Như Lam theo bản năng dang tay đem mỹ nhân ngang ngược kiêu ngạo ôm vào lòng.

Ách...

Thời gian dường như bị một vũ nữ làm ma pháp khiến cho bất động. Giang Ngọc Nhan một tay nắm lấy vạt áo Quân Như Lam, một tay chống trước ngực hắn. Quân Như Lam vòng tay quanh eo dẻo dai thon thả của Giang Ngọc Nhan, trong mắt bừng sáng. Hai người lẳng lặng nhìn nhau, tầm mắt triền miên, tia lửa bắn ra bốn phía, “bùm bùm” thiêu đốt. Không khí chung quanh chậm rãi lưu chuyển, nhiệt độ dần dần lên cao, đồng thời có khả năng không thể vãn hồi.

Rõ ràng cảm thấy người này mặc dù đẹp nhưng không có lễ độ, Quân Như Lam chính là ghét nhất mẫu người như vậy, nhưng, nhưng... Ánh mắt của hắn thật đẹp, giống như bầu trời trắng sáng đầy sao. Lông mi hắn thật cong, còn đẹp hơn bất cứ nữ nhân nào mà Quân Như Lam từng thấy. Mũi hắn tinh xảo thẳng tắp, lóe sáng dưới ánh mặt trời. Bờ môi của hắn... Tim Quân Như Lam đập loạn thành thịch, không dày không mỏng, không tô son nhưng vẫn đỏ, thủy nhuận mềm mại, hôn lên rất thích. Ánh mắt Quân Như Lam tối sầm, trong đầu giống như dây cung bị cắt đứt.

Người này thật tuấn tú, cơ thể thật ấm áp, khí tức thật dễ chịu, dường như có một loại ma lực quán lấy tầm mắt Giang Ngọc Nhan. Cánh môi khô ráo ấm áp tản ra hơi thở mê người khiến Giang Ngọc Nhan cảm thấy một đời thánh ý của hắn đã bị hạ độc, nếu không tại sao hôm nay lại bất bình thường như thế. Giang Ngọc Nhan cảm thấy nam nhân cao ngất trước mặt toàn thân đều tỏa ra khí độc, ngay cả thánh ý như hắn cũng không chống đỡ nổi.

Tầm mắt chậm rãi tiếp cận, đôi mắt hai người chỉ có thể nhìn thấy đối phương, bốn cánh môi càng ngày càng gần, đến mức sắp...

“Giang Thánh y, Giang Thánh y...”

Lúc bốn cánh môi chỉ còn cách nhau một trang giấy dày thì lại bị một giọng nữ bỗng dưng xen vào. Ôi, thật đáng tiếc, suýt chút nữa thì chạm vào rồi. Hai người giống như bị điện giật mà “ba” một tiếng đẩy nhau ra, lúng túng liếc nhau rồi nhanh chóng dời tầm mắt.

“Chuyện gì?”. Giang Ngọc Nhan không vui nhìn cung nữ đang trợn mắt nghi hoặc nhìn bọn họ, có chút thẹn quá hóa giận.

Ánh mắt cung nữ lại chuyển động trên người bọn họ một lần nữa rồi mới nhìn Giang Ngọc Nhan, sốt ruột nói. “Giang Thánh y, Ánh công tử lại nôn nữa rồi. Ôi chao, vừa nhìn đã thấy lo, ngại mau tới xem đi”. Cung nữ lấy hai tay che ngực, vô cùng đau lòng.

Giang Ngọc Nhan nghe xong cũng không tỏ vẻ lo lắng, nhìn cung nữ một cái. “Chuyện này có gì đâu mà la hét om sòm, chẳng phải chỉ là nôn thôi sao? Hắn có ngày nào lại không nôn? Không sao, có Giang Ngọc Nhan ở đây, hắn muốn chết cũng không được”

Quân Như Lam nghe xong lời của Giang Ngọc Nhan, nhú chặt mày. Người này không những ngạo mạn mà còn không biết đồng cảm. Quân Như Lam trước giờ chưa từng thấy ai xấu tính như vậy. Hừ, cho dù đẹp cũng có ích gì?

“Nhưng mà...”. Cung nữ muốn nói gì đó nhưng biết cũng không có tác dụng, đành phải cầu khẩn. “Ngài mau đến xem một chút đi, Ánh công tử không muốn uống thuốc”

Giang Ngọc Nhan nhú mày, đúng là gia hỏa ương bướng. Cũng may mình đã chế xong thuốc viên rồi. Hắn cúi đầu nhìn hai tay trống rỗng, chẳng có thứ gì.

Thuốc viên của ta đâu?

Ánh mắt Giang Ngọc Nhan nhìn xung quanh, bỗng dưng trợn to. Gia hỏa đáng ghét kia thế mà đã giấu lên thuốc viên của hắn!

“Gia hỏa đáng ghét, mau dời cái chân thúi của ngươi đi!”. Giang Ngọc Nhan trừng mắt nhìn chân của Quân Như Lam, thanh âm run rẩy, nổi giận.

Quân Như Lam kì quái nhìn Giang Ngọc Nhan, người này lại phát điên cái gì? Quân Như Lam theo tầm mắt của hắn nhìn xuống mớ thuốc vãi dưới chân mình. Bình thuốc đã vỡ vụn, bộ dạng đáng thương nằm bên chân hắn.

“Xin, xin lỗi”. Quân Như Lam cuống quýt dời chân, về mặt áy náy.

Giang Ngọc Nhan nhìn đồng thuốc bị đập nát như bùn, ngẩng đầu trừng Quân Như Lam. “Xin lỗi thì có ích gì? Ngươi có thể đền lại thuốc cho ta không? Đây chính là thuốc cứu mạng người, ta phải tốn mấy ngày mới làm xong. Ngươi đền thế nào đây?”

“Ta...”. Quân Như Lam đỏ mặt, nghĩ rằng thuốc này dùng để cứu người, vừa vội vừa xấu hổ. “Ngươi đưa đơn thuốc cho ta, ta lập tức mua về cho ngươi”

Chắc, người này đúng là dễ lừa. Dáng vẻ đỏ mặt của hắn thật mê người, thật muốn... Suy nghĩ trong lòng Giang Ngọc Nhan chính là một con sói to đang đối diện cừu nhỏ, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ tức giận. “Ngươi nghĩ thuốc này muốn mua là mua được sao? Trong cung thuốc gì mà không có, ngay cả hoàng cung cũng không có thì ngươi mua ở đâu?”

“Chuyện này...”. Quân Như Lam càng hổ thẹn và hoảng loạn. “Ta... xin lỗi”

Giang Ngọc Nhan lẳng lặng nhìn hắn một hồi, cuối cùng làm ra dáng vẻ khoan dung, nhún vai. “Nếu ngươi muốn bồi thường thì ta có một biện pháp”

“Biện pháp gì?”. Quân Như Lam vội hỏi.

“Chuyện này ư...”. Giang Ngọc Nhan nghiêng cái đầu xinh đẹp. “Ngươi ở bên cạnh giúp ta làm một lọ thuốc khác đi”

“Chuyện này...”. Quân Như Lam do dự một hồi, cuối cùng gật đầu. “Tốt, chúng ta đi ngay bây giờ đi”

“Bây giờ ư? Bây giờ không được, ta phải qua xem bệnh nhân, châm cứu cho hần. Sáng mai ta ở nơi này chờ người được không?”. Giang Ngọc Nhan vui sướng trong lòng.

“Được”. Quân Như Lam sáng khoái đáp. “Vậy ngày mai gặp, người mau đi đi, nếu không bệnh nhân sẽ gặp nguy hiểm”

Thân là ngự tiền đối đao thị vệ, đệ nhất bộ khoái kinh thành, chức trách của Quân Như Lam chính là bảo vệ quốc gia yên ổn, giám hộ an toàn của nhân dân. Hần không thể vì lỗi của mình mà khiến người ta mất mạng.

“Tốt, ngày mai gặp lại ở đây, nhất định phải nhớ đó, mạng người quan trọng bằng trời nha”. Giang Ngọc Nhan nói xong thì theo cung nữ rời đi, khoe miệng hàm chứa nụ cười khiến người ta sồn gai ốc.

42. Chương 42: Cha

CHƯƠNG 42: CHA

Ngày hôm sau, Giang Ngọc Nhan thấy Quân Như Lam đứng ở chỗ hẹn chờ mình, khoe mắt không khỏi toát ra ý cười. Quân Như Lam thấy nụ cười trên gương mặt tuyết thể kia, lập tức có cảm giác rơi vào hang sói. Tuy hối hận nhưng đã đáp ứng người ta, Quân Như Lam đành phải kiên trì đi với Giang Ngọc Nhan.

Thật ra chỉ là thuốc viên thông thường thôi, chẳng mấy chốc có thể làm xong, nhưng Giang Ngọc Nhan lại dùng ba ngày mới hoàn thành. Ai bảo Quân Như Lam hợp khẩu vị của hần như thế, hần đang lên kế hoạch lúc nào nên đề Quân Như Lam ra, sau đó ăn không còn một mảnh, hắc hắc...

Ngày tròn một tháng Triệu Vũ rời khỏi cũng là ngày Giang Ngọc Nhan thả Quân Như Lam khỏi phòng chế thuốc. Triệu Cảnh Trần vất vả lắm mới được một lúc nhàn rồi, đang ngồi trong phòng nhìn Giang Ngọc Nhan bắt mạch cho Bạch Sơ Ảnh.

“Sao rồi?”. Thấy Giang Ngọc Nhan bắt mạch xong, Triệu Cảnh Trần vội vàng hỏi.

“Thai nhi ổn, không có gì đáng ngại. Nhưng một tháng này nôn quá nhiều, ăn không vô, thân thể hơi yếu, phải nghĩ cách khiến hần ăn cái gì đó mới được”. Giang Ngọc Nhan nhíu mày. Y thuật của Giang Ngọc Nhan dù tốt hơn nữa cũng không chữa được tâm bệnh, hần đang suy nghĩ xem có nên tìm Cổ Thiên Thương đến hay không.

“Phải làm sao đây?”. Triệu Cảnh Trần cũng cau mày, đau lòng nhìn Bạch Sơ Ảnh. Hần đã sớm xem Bạch Sơ Ảnh là đệ đệ, sao lại không đau lòng cho được?

“Đúng rồi”. Giang Ngọc Nhan giống như nhớ ra chuyện gì quan trọng, vỗ đùi, ánh mắt lộ ra hưng phấn.

“Sao rồi, có biện pháp gì ư?”. Triệu Cảnh Trần lập tức hỏi tới.

“Đông cung đồ”. Giang Ngọc Nhan thốt ra lời nói kinh người.

“Đông cung đồ?”. Triệu Cảnh Trần nghi hoặc, lẽ nào đông cung đồ cũng có thể làm thuốc ư? Quả nhiên là Thánh y, kẻ đơn cũng đặc biệt như thế.

Đêm đó Giang Ngọc Nhan và Bạch Sơ Ảnh nói chuyện bị Cổ Thiên Thương nghe được, vì chưa chuẩn bị mà không hỏi cặn kẽ đáp án xác thực. Giang Ngọc Nhan vốn định hôm sau sẽ mang đồ đặc tới hỏi rõ sự việc, ai ngờ Triệu Cảnh Trần lại đột nhiên đòi về cung, không có thời gian chuẩn bị. Vừa vào hoàng cung lại bị Hoàng đế làm rối lên, khiến hần quên mất, lúc này mới nhớ tới. Đưa đông cung đồ cho Bạch Sơ Ảnh xem, hỏi hần đã làm chuyện này với ai thì không phải sẽ rõ hay sao? Giang Ngọc Nhan cười hắc hắc hai tiếng.

Triệu Cảnh Trần bị nụ cười thâm đáng không hợp với dung mạo của Giang Ngọc Nhan dọa sợ, không nhìn được rùng mình một cái. Bạch Sơ Ảnh cũng nhìn Giang Ngọc Nhan, nhíu mày, cảm thấy nụ cười này rất chói mắt.

“Ảnh nhi”

Triệu Cảnh Trần vừa định hỏi Giang Ngọc Nhan muốn tìm đông cung đồ để làm gì thì đã bị một tiếng kêu đầy lo lắng nhưng ôn nhuận cắt ngang. Theo thanh âm, một nam tử hơn ba mươi tuổi rất giống Bạch Sơ Ảnh đẩy cửa vào, hơi dừng một chút liền vội vàng đến chỗ Bạch Sơ Ảnh.

“Cha”. Bạch Sơ Ảnh đứng dậy, biểu cảm vui sướng.

Nam tử nắm tay Bạch Sơ Ảnh, nhìn từ trên xuống dưới, đầu lòng sờ khuôn mặt gầy gò của hắn. “Ảnh nhi ăn không nhiều ư? Sao lại gầy như thế?”

“Cha”. Gương mặt u sầu một tháng qua của Bạch Sơ Ảnh giãn ra, kéo tay cha đặt lên cái bụng hơi nhô ra của mình. “Cực cứng”. Cha rất thích cực cứng, lúc ở trên núi cả ngày đều kể chuyện lúc hắn còn nhỏ, nói hắn rất ngoan rất đáng yêu. Bạch Sơ Ảnh nghĩ cha nhất định rất thích trẻ con.

Tay nam tử cứng đờ, lại sợ Bạch Sơ Ảnh cho rằng mình không thích cực cứng nên thả lỏng biểu cảm, mỉm cười vuốt ve vài cái. “Cực cứng à, cha rất thích”

Nghe hắn nói thích, Bạch Sơ Ảnh nở nụ cười.

“Cha xem cho người một chút”. Nam tử kéo tay Bạch Sơ Ảnh lên bàn, giúp hắn bắt mạch. Nam tử cau mày, sau đó lại lộ ra nét mặt ôn hòa, nhìn Bạch Sơ Ảnh. “Đứa trẻ không sao, nhưng sau này Ảnh nhi phải ăn nhiều một chút, như vậy cực cứng mới mau lớn”

“Vâng”. Bạch Sơ Ảnh nghe lời gật đầu.

Triệu Vũ theo sát nam tử bước vào, vẫn luôn khẩn trương nhìn bọn họ, muốn nói gì đó nhưng lại sợ quấy rầy. “Sơ Dật, ta đã nói Ảnh nhi không sao, vậy mà người còn đi vội như vậy, tối qua cũng không ngủ. Người mau ngủ một chút đi”. Triệu Vũ cuối cùng cũng chờ được cơ hội nói chuyện, kéo tay Bạch Sơ Dật, về mặt đầu lòng.

Bạch Sơ Dật thản nhiên nhìn hắn một cái, Triệu Vũ hậm hực buông tay ra.

Bạch Sơ Ảnh nhìn bọn họ một chút, hỏi rằng. “Cha, hắn là phụ thân của ta ư?”

Trên gương mặt thanh tao của Bạch Sơ Dật nổi lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, ánh mắt lóe lên nhìn con trai, thấp giọng đáp. “Ừ, hắn là phụ thân của người”. Bạch Sơ Dật áy náy nhìn Bạch Sơ Ảnh. “Xin lỗi Ảnh nhi, cha gạt người”

Bạch Sơ Ảnh nhìn Triệu Vũ vừa vui mừng vừa khẩn trương, mỉm cười. “Không sao, cha thích là được rồi”. Chỉ cần cha vui vẻ, không nói với mình thì có sao đâu?

“Ảnh nhi”. Triệu Vũ vui mừng nắm tay Bạch Sơ Ảnh, trơ mắt nhìn hắn. Đây là con trai do Sơ Dật sinh cho mình, thật hiểu chuyện, biết thông cảm cho người khác. Nếu hắn có thể gọi mình một tiếng phụ hoàng thì tốt quá.

Bạch Sơ Ảnh cũng nhìn Triệu Vũ, rất khó hiểu với ánh mắt nhiệt tình và chờ đợi của hắn. Tuy người này là phụ thân của mình, lần đầu tiên gặp hắn cũng có cảm giác thân thiết nhưng dù sao vẫn chưa tiếp xúc, Bạch Sơ Ảnh không biết ánh mắt chờ mong này là sao.

Triệu Vũ thấy Bạch Sơ Ảnh nghi hoặc nhìn mình, không nói lời nào, vì vậy nhiệt tình bị dả kích, khẩn cầu nhìn Bạch Sơ Dật bên cạnh.

Bạch Sơ Dật nhìn Bạch Sơ Ảnh, hơi bất đắc dĩ thở dài. Đều tại mình, mình không phải là một người cha tốt, nếu mình không nhốt hắn trên núi mười bảy năm thì hắn cũng không đến nỗi không biết đối nhân xử thế như vậy, thật khiến người ta lo lắng. Ngay cả làm sao có đứa nhỏ cũng không biết. Cũng tại mình sơ sẩy, không suy nghĩ chu đáo mà để hắn xuống núi một mình, có một số việc lẽ ra phải dạy trước cho hắn.

Bạch Sơ Dật đối diện ánh mắt khẩn cầu của Triệu Vũ, trong lòng mềm nhũn. Tuy người này từng tổn thương mình, nhưng nhìn kẻ cuồng ngạo như hắn cúi đầu, không ngừng lấy lòng thì Bạch Sơ Dật lại không khỏi mềm lòng nhìn Bạch Sơ Ảnh. “Ảnh nhi, gọi phụ thân đi”

Bạch Sơ Ảnh nhìn nam tử cao to kiên nghị trước mặt, âm thanh trong trẻo ưu nhã chậm rãi vang lên. “Phụ thân”. Nói xong vỗ vỗ vào bàn tay Triệu Vũ đang nắm lấy tay hắn.

“Ảnh nhi”. Vị đế vương cuồng quyền này cũng giống như một người phụ thân bình thường, được con mình thừa nhận mà kích động vui sướng không ngớt, chẳng giống vẻ uy nghiêm chỉ bằng một ánh mắt cũng khiến quần thần run rẩy chút nào. Hắn biết Bạch Sơ Dật không cho Bạch Sơ Ảnh gọi hắn là phụ hoàng vì không muốn Bạch Sơ Ảnh bị cuốn vào vòng xoáy triều đình, không muốn Bạch Sơ Ảnh chịu bất cứ tổn thương nào. Thật ra chỉ cần bọn họ muốn, hắn đều sẽ cho, hắn cũng không muốn đứa trẻ đơn thuần này bị cuốn vào tranh đấu. Ảnh nhi có thể gọi hắn một tiếng phụ thân, hắn đã rất an ủi rồi.

“Được rồi”. Mặc dù bởi vì Ảnh nhi ở đây Bạch Sơ Dật mới cùng Triệu Vũ trở về, nhưng nhìn đến bộ dạng kia của hắn, Bạch Sơ Dật không khỏi trấn an cười cười, kéo tay hắn ra. “Người ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với Ảnh nhi”

“Sơ Dật”. Triệu Vũ thấy Bạch Sơ Dật lại lộ ra nụ cười ảm áp quen thuộc, biết hắn đã bắt đầu tha thứ cho mình, vì vậy trong lòng vui vẻ, lưu luyến nhìn hắn một cái rồi buông tay ra, do dự quay đầu nhìn một chút. “Vậy ta ra ngoài trước”

Triệu Vũ vừa đi vừa quay đầu, sau khi ngây ngốc nhìn Bạch Sơ Dật thì quay sang hai người còn lại, mắt phượng hơi híp, thanh âm uy nghiêm. “Còn không mau ra ngoài”

Triệu Cảnh Trần giống như đứa trẻ bị thương ôm lấy ngực, đầy mặt ai oán theo sau Triệu Vũ. Thật bất công, rõ ràng đều là con, tại sao đối với mình hết hò hét thì lại lợi dụng sức lao động, còn đối với Sơ Ảnh... Hu hu, sinh nhầm, sinh nhầm rồi. Kiếp sau nhất định phải làm một đứa trẻ kết tinh từ tình yêu, không cần làm con của hai kẻ không yêu nhau. Nếu không cha không thương, nương không đau, thật thê thảm...

Giang Ngọc Nhan từ lúc Bạch Sơ Dật vào cửa thì hai mắt đã lóe sáng nhìn hắn, từ đầu đến cuối cũng không rời. Tuy vóc dáng hai người rất giống nhau, nhưng vừa nhìn đã biết là... Ách, dù là cha con nhưng càng giống anh em hơn. Thế nhưng khí chất rất khác biệt, Bạch Sơ Ảnh phiêu dật tinh khiết còn Bạch Sơ Dật ôn nhuận như nước, khóe mắt lộ ra ổn trọng, dịu dàng và tao nhã từ xương tủy khiến người ta càng nhìn càng khó rời tầm mắt.

Đây là người cha không gì không làm được theo như lời Bạch Sơ Ảnh kể. Cuối cùng Giang Ngọc Nhan cũng thấy hắn, thật kích động. Nhưng người ta đang diễn tiết mục cha con gặp lại, sao hắn lại không biết xấu hổ mà tới quấy rầy được? Nhưng chờ ôn chuyện xong, người ta lại muốn nói chuyện riêng với nhau, mình cũng chẳng có quyền ở bên cạnh quan sát. Được rồi, Giang Ngọc Nhan biết Bạch Sơ Dật muốn nói gì với Bạch Sơ Ảnh, hắn vốn tự ra tay nhưng nếu cha người ta đã tới thì đành phải lui xuống. Giang Ngọc Nhan lưu luyến nhìn Bạch Sơ Dật vài lần, bị Triệu Vũ trừng mắt mấy cái mới không cam tâm tình nguyện rời đi.

43. Chương 43: Cha Bị Khó Xử

CHƯƠNG 43: CHA BỊ KHÓ XỬ

Trong phòng chỉ còn lại hai cha con, Bạch Sơ Ảnh nhìn cha. “Nghĩa phụ và nghĩa mẫu có khỏe không?”

“Bọn họ rất khỏe, cũng đã lên kinh, đang ở một biệt trang ngoài cung. Chờ người béo lên một chút, cha sẽ dẫn người đi gặp bọn họ. Người hiện tại gầy như vậy, nếu nghĩa phụ nghĩa mẫu thấy được nhất định sẽ đau lòng”. Bạch Sơ Dật đau lòng nhìn khuôn mặt gầy gò của con trai.

“Cha đừng lo, Ảnh nhi không sao, ta sẽ ăn nhiều hơn”. Tuy vừa nghĩ đến chuyện Thương không cần mình, trong lòng Bạch Sơ Ảnh liền ghen lại, không nuốt trôi cơm, nhưng thấy dáng vẻ lo lắng của cha thì bằng mọi giá phải ăn vào.

“Ừ, vậy cha yên tâm rồi”. Bạch Sơ Dật yên lặng một hồi, cầm lấy thanh kiếm mà Bạch Sơ Ảnh vô thức nắm trong tay để lên bàn, nắm tay Bạch Sơ Ảnh, dịu dàng hỏi. “Lần này Ảnh nhi xuống núi có gặp được người

trong lòng không?”

“Có”. Bạch Sơ Ảnh theo bản năng thú thật, nhưng nghĩ đến Thương đã không cần mình thì lại cảm thấy trong lòng quặn đau khó thở.

“Nói cho cha biết hần tên là gì”. Thấy trên mặt con trai lướt qua biểu cảm đau đớn, Bạch Sơ Dật rất đau lòng.

“Thương, Cổ Thiên Thương”. Hần rất thích Thương, chỉ cần được ở cùng Thương, hần làm gì cũng thấy vui. Cho dù bất Bạch Sơ Ảnh không luyện kiếm cả ngày cũng được.

Cổ Thiên Thương? Con của Cổ Lãnh Phàm, bảo chủ đương nhiệm của Cổ gia bảo? Bạch Sơ Dật nhú mày.

“Cha không thích hần ư?”. Bạch Sơ Ảnh thấy cha cau mày, nghĩ rằng cha không thích mình ở bên Thương.

Bạch Sơ Dật thu hồi tâm trạng, mỉm cười, dịu giọng nói. “Không phải, hần rất lợi hại. Chỉ cần Ảnh nhi thích, cha sẽ không phản đối”

Bạch Sơ Ảnh thoải mái cười, nhưng dường như nghĩ đến điều gì mà sắc mặt lại trở nên đau thương. “Nhưng Thương không thích ta, không cho ta theo hần. Ta không biết vì sao hần lại đột nhiên không cần ta”. Vẻ mặt Bạch Sơ Dật đau khổ.

Mình thật là một người phụ thân thất bại, Bạch Sơ Dật lại sám hối lần nữa vì sai lầm của mình. “Hần không phải không thích người”. Bạch Sơ Dật khẳng định, thấy trên mặt Bạch Sơ Ảnh lộ ra vẻ vui mừng thì khẽ thở dài vỗ về cái bụng hơi nhô ra của hần. “Ảnh nhi có biết làm thế nào mới có cục cưng không?”

Bạch Sơ Ảnh nhìn tay cha nhẹ nhàng di động trên bụng mình, nghi hoặc lắc đầu. Từ lúc Giang Ngọc Nhan cứu hần và nói cho hần biết hần mang thai tới nay, hần cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Bạch Sơ Dật thấy dáng vẻ nghi hoặc của Bạch Sơ Ảnh, trong lòng lại thầm mắng mình một tiếng. Bạch Sơ Dật lập tức lấy một quyển sách mỏng trên người ra, làm bằng da dê hảo hạng, trên bìa da màu xám là hai chữ trang nhã “Xuân sắc”

Bạch Sơ Dật đưa quyển sách cho Bạch Sơ Ảnh, Bạch Sơ Ảnh nhận lấy, nhìn thoáng qua hai chữ “Xuân sắc”, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ, ánh mắt sáng lạn nhìn Bạch Sơ Dật. “Cha, đây là bí kíp võ công dành cho Ảnh nhi ư?”. Cha biết hần thích luyện võ, vì vậy thỉnh thoảng sẽ đưa hần một hai quyển bí kíp võ công.

Khóe mắt Bạch Sơ Dật lóe lên, nhìn gương mặt vui sướng hiếm thấy của con trai, có chút lúng túng nói. “Ảnh nhi, mở ra xem đi”

Mặc dù cảm thấy nghi hoặc với vẻ khó xử của cha, nhưng sự căm dỗ của bí kíp võ công rất lớn, vì vậy Bạch Sơ Ảnh động tay mở ra quyển sách kia.

Bạch Sơ Ảnh vừa xem nội dung bên trong, đầu tiên là nghi hoặc, nhưng lập tức lại vui vẻ. “Cha, đây là võ công gì vậy, rất lợi hại ư? Tại sao cần hai người luyện cùng nhau, hơn nữa còn không mặc quần áo?” Bạch Sơ Ảnh đẩy trang sách sang chỗ cha để hần thấy nội dung bên trong, sau đó chỉ vào hai nam tử đang trần truồng quấn lấy nhau bằng một tư thế quái dị mà hỏi.

Bạch Sơ Dật nhìn ngón tay thon dài của con trai chỉ vào bức tranh, gương mặt ôn nhuận tuấn dật đỏ ửng nhưng thanh âm vẫn rất trấn định, ân cần dạy dỗ. “Ảnh nhi, đây không phải võ công, là tranh giao hoan”

“Tranh giao hoan?”. Bạch Sơ Ảnh lộ vẻ nghi hoặc, ánh mắt rơi vào trang sách. Nam tử trần truồng phía trên đang ôm thắt lưng một nam tử khác, vùi đầu vào trước ngực nam tử kia, mút vào thứ nhỏ nhỏ gồ lên. Mà nam tử còn lại ôm đầu nam tử bên trên, giữa cổ, biểu cảm trên mặt vừa đau đớn vừa vui thích, ánh mắt mê ly ướt át. Chất liệu bức tranh và nét vẽ đều rất tốt, rất sống động.

Đây là tranh giao hoan?

Bạch Sơ Ảnh nghiêng đầu, dường như nhớ tới điều gì. A đúng rồi, lúc mình vừa xuống núi, gặp được Thương trong một khu rừng nhỏ, Thương cũng làm vậy với mình. Khi đó Thương dường như rất đau đớn, sau khi hần làm vậy với mình thì thoải mái hơn. Tuy Bạch Sơ Ảnh rất đau nhưng có thể khiến Thương thoải mái thì hần liền nhịn xuống.

“Ừ, chỉ có hai kẻ yêu nhau mới làm chuyện này”. Bạch Sơ Dật đỏ mặt, tiếp tục giải thích, vươn tay lật sang một trang khác, ánh mắt chăm chú nhìn Bạch Sơ Ảnh. “Ảnh nhi đã làm chuyện này với ai?”

“Thương”. Bạch Sơ Ảnh không chút do dự đáp lời, biểu cảm bình thản như chuyện đương nhiên. Thương vì thích hắn nên mới làm vậy, dù hơi đau nhưng sau đó lại không còn đau nữa... Bạch Sơ Ảnh lật tiếp hai trang, lúc sau Thương không khiến mình đau nữa, chẳng lẽ chứng tỏ Thương không thích mình? Bạch Sơ Ảnh cau mày.

Biểu cảm của Bạch Sơ Dật biến chuyển, quả nhiên là vậy. Bạch Sơ Dật hiểu con trai mình, nếu không phải hắn chấp nhận người kia thì không ai có thể tiếp cận hắn, chưa kể là loại chuyện thân mật như vậy. Trước khi Bạch Sơ Dật đến đây thì đã hỏi rõ đầu đuôi, người của Cổ gia rất chung tình, tính cách đó đã thấm vào xương cốt, cho dù trải qua mấy đời cũng không thay đổi. Lẽ nào Cổ Thiên Thương là ngoại tộc? Bạch Sơ Dật cau mày, không đúng. Trong này nhất định có hiểu lầm.

“Hắn làm như vậy với người vào lúc nào?”. Bạch Sơ Dật chỉ vào hai nam tử đang thở dốc trong hình.

“Lúc mới xuống núi, bên một cái hồ trong một khu rừng nhỏ”. Bạch Sơ Ảnh hồi tưởng lại.

Bạch Sơ Dật lại hỏi hắn một ít biểu cảm, lời lẽ và động tác của Cổ Thiên Thương lúc ấy, vô cùng tỉ mỉ, từng chi tiết đều hỏi rõ, tuy biểu cảm thản nhiên của con trai lại khiến Bạch Sơ Dật đỏ mặt.

Sau khi hỏi xong, Bạch Sơ Dật đưa ra kết luận: Lúc đó Cổ Thiên Thương nhất định trúng thuốc, có lẽ là xuân dược rất lợi hại. Vừa nghĩ đến cảnh con trai bị một kẻ trúng xuân dược không chút thương tiếc đặt dưới thân chà đạp, Bạch Sơ Dật liền cảm thấy vừa đau vừa giận.

“Sau khi người gặp lại hắn, hắn có đối xử với người như vậy không?”. Bạch Sơ Dật tiếp tục chỉ vào bức tranh mà hỏi.

“Không”. Bạch Sơ Ảnh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, kể lại chuyện đêm đó mình và Thương cùng làm cho Bạch Sơ Dật nghe, khiến Bạch Sơ Dật mặt đỏ tới mang tai, âm thầm lau mồ hôi. Đúng là làm cha thật không dễ.

Bạch Sơ Dật đoán Cổ Thiên Thương quên mất chuyện bên hồ, vì vậy sau khi biết tin Ảnh nhi mang thai mới đuổi Ảnh nhi đi. Hắn vẫn còn yêu Ảnh nhi.

Lúc trước sau khi làm xong, hai người liền ngủ mê man. Bạch Sơ Ảnh tỉnh dậy trước, thấy người bên cạnh còn đang ngủ, tỉ mỉ nhìn hắn một lần, thấy trên tay hắn đeo một chiếc nhẫn rất đẹp nên tháo xuống đeo vào tay mình. Bạch Sơ Ảnh cảm thấy đói bụng, đi tìm thức ăn, đến khi quay lại thì không thấy người kia nữa. Hắn hơi thất vọng, sau đó tự xuống núi tiếp tục hành trình.

“Ảnh nhi, người giữ chiếc nhẫn kia của Thương ư?”. Giao chiếc nhẫn cho Cổ Thiên Thương thì hắn sẽ hiểu, nếu hắn vẫn không hiểu thì chờ đến lúc hỏi hận mà tìm về Ảnh nhi. Bạch Sơ Dật sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn.

“Nhẫn?”. Bạch Sơ Ảnh cầm lấy thanh kiếm trên bàn, mở nút dưới chuôi, bóc lớp vỏ bọc chuôi kiếm ra. Chuôi kiếm này vốn trống rỗng, Bạch Sơ Ảnh đặt kiếm sang một bên, một chiếc nhẫn xanh biếc óng ánh đã nằm trong tay hắn.

Bạch Sơ Dật cầm chiếc nhẫn nhìn một chút, nói với Bạch Sơ Ảnh. “Cha giúp người viết lá thư cho Cổ Thiên Thương, gửi thư kèm theo nhẫn cho hắn”

“Cha...”. Chiếc nhẫn này là vật duy nhất trên người Thương mà Bạch Sơ Ảnh giữ lại, hắn không muốn trả. Nếu trả thì hắn chẳng còn gì.

“Đừng vội”. Bạch Sơ Dật vỗ vỗ tay hắn an ủi. “Cha không phải định trả lại chiếc nhẫn này, mà là Thương thấy nhẫn thì sẽ tới tìm người, đến lúc đó các người có thể ở bên nhau”

“Thật ư?”. Bạch Sơ Ảnh vui vẻ hỏi. Lẽ nào Thương trách mình giữ đồ của hắn không chịu trả nên mới tức giận? Không phải đâu, nếu vậy hắn đã sớm giận, cũng không chờ lâu đến thế.

“Ừ”. Bạch Sơ Dật gọi Triệu Vũ vẫn đang canh giữ ngoài cửa tiến vào, lấy giấy bút viết thư để Triệu Vũ phái người giao cho Cổ Thiên Thương.

Triệu Vũ làm theo, sau khi giao thư và nhả cho Lân vệ thì trầm mặt, âm u nói. “Tiểu tử kia khiến Ảnh nhi khổ sở như thế, trăm sẽ không dễ dàng tha cho hắn”

Bạch Sơ Dật thần nhiên liếc hắn một cái mà nói. “A, cảm tạ Hoàng thượng nhắc nhở, ta cũng không dễ dàng tha thứ cho kẻ khiến ta khổ sở”

“Đừng mà”. Triệu Vũ lập tức biến sắc, ôm tay Bạch Sơ Dật, bi thương nhìn hắn. “Sơ Dật”

“Hừ”. Bạch Sơ Dật lại liếc Triệu Vũ một cái. “Ta mệt, muốn nghỉ ngơi, ngươi buông ra”

“Nghỉ ngơi, đúng, phải nghỉ ngơi”. Triệu Vũ lộ vẻ vui sướng, định ôm Bạch Sơ Dật ra ngoài. “Ta mang người đi nghỉ ngơi”

Bạch Sơ Dật bất động, thần nhiên nhưng lại không cho phép kháng cự. “Buông ra, ta muốn ngủ với Ảnh nhi”. Nói xong thì hất tay Triệu Vũ ra. “Ảnh nhi, ngủ với cha một chút”. Sau đó kéo Bạch Sơ Ảnh vào buồng trong.

“Sơ Dật”. Triệu Vũ nhìn bọn họ biến mất phía trong, hậm hực nhưng không dám nói gì.

Phụ hoàng đã về, nhưng mình vẫn phải tiếp tục vất vả. Phụ hoàng không phải định thoái vị ngay lập tức đấy chứ? Hắn mới trung niên thôi, ngàn vạn lần đừng như vậy! Triệu Cảnh Trần ngửa mặt lên trời mà kêu. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Còn Giang Ngọc Nhan, thấy cảnh phụ tử đoàn tụ bên kia vẫn chưa diễn xong thì hớn hỏ chạy đi tìm Quân Như Lam.

Hiệu suất làm việc của Lân vệ rất cao, chưa đầy một canh giờ Cổ Thiên Thương đã như một cơn gió mà lao tới. Vừa nhìn thấy lá thư, hắn đã biết người lần kia mình cùng làm do không cẩn thận trúng thuốc của Vô Tu Bách chính là Ảnh. Chết tiệt, đều là hắn không tốt nên mới quên chuyện đó, khiến Ảnh bị tổn thương. Sau khi xem thư xong, Cổ Thiên Thương không để ý Triệu Nhan Nhan đang lo lắng hỏi thăm bên cạnh mà lao ra cửa, thoáng chốc đã mất hút, vội đến mức Triệu Nhan Nhan tức tối dậm chân.

44. Chương 44: Lòng In Bóng Nhau

CHƯƠNG 44: LÒNG IN BÓNG NHAU

“Cổ Thiên Thương, ngươi định làm gì?”. Triệu Vũ nhìn con người lạnh lùng trước mặt, vừa nghĩ đến chuyện phải giao đứa con bảo bối mới nhận cho hắn, thật không cam lòng. Nếu không phải sợ Sơ Dật tức giận, hừ hừ...

“Thiên Thương gặp qua Hoàng thượng”. Ngoài miệng nói vậy nhưng Cổ Thiên Thương không hề để mắt tới Hoàng thượng, vẫn đứng thẳng, mặt lạnh, giọng cũng lạnh. “Ảnh ở đâu?”

“Ngươi còn mặt mũi hỏi hắn ở đâu ư? Ngươi có biết vì ngươi mà hắn ăn không ngon ngủ không yên, hơn nữa ăn vào là nôn ra, gầy đến đáng thương”. Triệu Vũ hung hăng trách móc Cổ Thiên Thương.

Sắc mặt Cổ Thiên Thương càng thêm khó coi, đóng băng ngàn mét, thanh âm lạnh thấu xương. “Nói cho ta biết hắn ở đâu”

“Ngươi...”. Triệu Vũ thấy hắn không chút ăn năn, tức giận đến không nói nên lời, hít sâu một hơi, bình ổn tức giận. Hắn biết tính cách của người Cổ gia, đành phải nhịn. “Ảnh nhi ngủ rồi, ngươi đừng quấy rầy hắn”. Ánh mắt Triệu Vũ lập tức biến thành sắc bén, khí thế bá chủ đã trở về. “Hắn là con trăm, nếu ngươi dám tổn thương hắn, trăm tuyệt đối không tha cho ngươi, cho dù ngươi là bảo chủ Cổ gia bảo”

Cổ Thiên Thương bình tĩnh nhìn Triệu Vũ, giọng nói không còn hàn băng. “Ảnh là người của ta, ta sẽ không để hắn chịu tổn thương”

Triệu Vũ hừ một tiếng, dẫn Cổ Thiên Thương vào phòng Bạch Sơ Ảnh. Hai người ngồi ở buồng ngoài, thỉnh thoảng nhìn nhau nhưng đa phần là nhìn về phía buồng trong, ánh mắt sáng rực.

Một canh giờ sau, buồng trong truyền đến thanh âm khe khẽ. Hai người lập tức lao vào như gió quét. Bạch Sơ Dật khoác y phục, đang định xuống giường thì thấy hai nam nhân đang vội vàng chạy vào.

“Sơ Dật”. Triệu Vũ thấy hần chỉ mặc áo trong, trên mặt còn mang theo chút lơ mơ do mới ngủ dậy, vô cùng mê người. Ánh mắt Triệu Vũ lóe lên, khàn khàn kêu một tiếng chạy tới ôm hần vào lòng.

Bạch Sơ Dật đỏ mặt giãy dụa, thấy Triệu Vũ không có ý định buông tay nên đành phải làm lơ hần, nhìn Cổ Thiên Thương đang có chút sốt ruột quan sát bọn họ. “Cổ Thiên Thương?”

“Vâng”

Bạch Sơ Dật còn đang định nói gì đó thì Bạch Sơ Ảnh vừa tỉnh giấc đã nghe được giọng Cổ Thiên Thương, vì vậy vén màn, vui mừng kêu một tiếng. “Thương”

“Ảnh”. Còn chưa dứt câu, Cổ Thiên Thương đã vọt vào ngồi xuống mép giường, nâng lên khuôn mặt Bạch Sơ Ảnh, ánh mắt sáng rực nhìn dung nhan gầy gò kia, đau lòng nói. “Xin lỗi, Ảnh”

Bạch Sơ Dật nhìn bọn họ một cái, kéo Triệu Vũ vẫn đang vui sướng mà ra ngoài.

“Thương, người không cần ta sao?”. Trong đôi mắt trong vắt của Bạch Sơ Ảnh nhuộm lên sầu bi, không chớp mà nhìn Cổ Thiên Thương.

“Cần, sao Thương lại không cần Ảnh chứ? Ảnh là của Thương, Thương cũng là của Ảnh, chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau”. Cổ Thiên Thương cúi đầu hôn lên mắt Bạch Sơ Ảnh, bảo đảm mà nói.

“Thật ư?”

“Ừ”. Cổ Thiên Thương không cho Bạch Sơ Ảnh có cơ hội nói chuyện, hôn dọc theo trán hần xuống, cuối cùng hôn lên đôi môi hơi lạnh kia.

“Thương”. Bạch Sơ Ảnh thuận theo ngẩng đầu lên, vươn tay ôm cổ Cổ Thiên Thương.

Cổ Thiên Thương nhẹ nhàng chậm rãi cọ xát, cho đến khi cánh môi biến thành nóng bỏng, lại vươn lưỡi liếm một lần. Cổ Thiên Thương cạy ra cánh môi ướt át kia, đầu lưỡi linh hoạt trượt vào khoang miệng quen thuộc, như cá gặp nước, dịu dàng hôn liếm biến thành nóng rực.

“Ừm, a...”. Đầu lưỡi liếm tới niêm mạc mỏng manh, một trận tê dại truyền đến khiến thất lực Bạch Sơ Ảnh tê rần, không khỏi rên lên.

Cổ Thiên Thương ôm eo hần, đột nhiên cảm nhận được cái bụng hơi nhô ra của Bạch Sơ Ảnh đang dán lên người mình, nhớ đến hần đã mang thai sáu tháng, vội vàng buông ra môi hần mà thở dốc, giọng khàn khàn. “Thích không?”

Gò má Bạch Sơ Ảnh ửng đỏ, môi liếm diễm, ánh mắt mê mang ngập nước, hô hấp bất ổn nhìn Cổ Thiên Thương. “Thích”. Nói xong lại vươn lưỡi liếm lên đôi môi mỏng của Cổ Thiên Thương.

Cổ Thiên Thương hần hển, cố gắng ngăn chặn mối lửa dưới bụng, đè nén thanh âm. “Thương cũng thích”. Cổ Thiên Thương cách một lớp y phục mà vươn tay vuốt ve cái bụng hơi nhô ra của Bạch Sơ Ảnh. “Thương cũng thích cực cưng”

“Thật sao?”. Ánh mắt Bạch Sơ Ảnh lộ ra vẻ vui sướng, hần còn tưởng Thương không thích cực cưng cho nên mới không nói chuyện này cho Thương biết.

“Thật, cực cưng là của Thương và Ảnh”

“Thương”. Bạch Sơ Ảnh thở gấp một tiếng, cảm thấy hơi nóng truyền tới từ bàn tay đang đặt trên bụng mình của Cổ Thiên Thương. Bộ phận giữa hai chân lại phát đau, hần kéo tay Cổ Thiên Thương đặt lên trên, mê mang nhìn Cổ Thiên Thương. “Đau”. Hần còn nhớ những bức tranh trước khi ngủ cha cho hần xem, hần muốn Thương làm vậy với hần, như vậy chứng tỏ Thương thích hần.

Cổ Thiên Thương thở dốc nặng nề, bàn tay đặt giữa hai chân Bạch Sơ Ảnh cảm nhận được bộ vị cứng rắn kia. Cổ Thiên Thương đơ ra không dám lộn xộn, chỉ cắn răng rút tay lại.

“Thương?”. Bạch Sơ Ảnh lộ ra vẻ bi thương. Sao Thương lại không chịu làm, lẽ nào hắn không thích mình? Nhưng vừa rồi hắn còn nói hắn thích mình mà.

Cổ Thiên Thương hôn lên trán Bạch Sơ Ảnh, giải thích. “Hiện tại không làm được, sẽ khiến cục cưng bị thương”

“Thật ư?”. Bạch Sơ Ảnh vẫn có chút không cam lòng, mím môi. “Nhưng nơi đó đau quá, Thương, giúp ta sờ sờ đi”. Lần đó Thương cũng giúp mình sờ, cục cưng cũng không sao.

Cổ Thiên Thương nhìn gương mặt đỏ bừng, đôi môi ướm át, ánh mắt khao khát của Bạch Sơ Ảnh, trong lòng vẫn giằng co. Thế nhưng bộ vị nào đó vẫn đang đối nghịch với Cổ Thiên Thương, trong nháy mắt cứng lên, đè lên cái bụng hơi nhô ra của Bạch Sơ Ảnh.

“Thương cũng đau ư?”. Bạch Sơ Ảnh tò mò vươn tay đặt lên bộ vị sưng phồng kia.

“Ảnh”. Cổ Thiên Thương khó nhịn bắt lấy bàn tay hiếu kỳ kia, mồ hôi lạnh chảy từ trên trán xuống. Trời ạ? Tại sao người yêu của hắn lại ngây thơ mà tò mò như thế?

“Cẩn thận một chút, đừng đè lên cục cưng là được rồi”. Trên nóc nhà truyền đến giọng Bạch Sơ Dật, sau đó một cái hộp nhỏ tinh xảo rơi xuống đệm giường.

Cổ Thiên Thương nhặt lên nhìn thoáng qua, cất giọng nói. “Cảm ơn, cha”

“Triệu Vũ, người làm gì vậy?”. Trên nóc nhà lại truyền đến giọng nói hơi bức bối của Bạch Sơ Dật.

“Sơ Dật...”. Giọng ai đó hơi khàn, đầy tình dục.

“Người... ưm...”

Sau đó là tiếng gió lướt qua, hết thấy cuối cùng cũng khôi phục yên tĩnh.

“Cha?”. Bạch Sơ Ảnh nghi hoặc nhìn Cổ Thiên Thương, không biết tại sao hắn lại gọi cha mình là cha.

Khóe miệng Cổ Thiên Thương cong lên, đôi môi băng lãnh biến thành một đường cong nhu hòa. “Ảnh là của Thương, đương nhiên phải gọi là cha”

“A”. Người nào đó rất dễ dụ.

Ánh mắt Cổ Thiên Thương trầm xuống, ôm hắn chậm rãi nằm xuống giường, lập tức nhào tới. Lại là một trận môi lưỡi giao nhau, dần dần hướng xuống, lưu luyến mút vào, tạo ra nhiều điểm đỏ bừng.

Cổ Thiên Thương kéo ra vạt áo Bạch Sơ Ảnh, áo lót mỏng tang mềm mại chậm rãi mở ra, lộ rõ lồng ngực trắng nõn rắn chắc, hai điểm phấn hồng phập phồng theo hô hấp, đánh sâu vào thị giác và xúc giác, rất mê người.

Ánh mắt Cổ Thiên Thương nóng rực, mãnh liệt cúi đầu, đem vật nhỏ kia ngậm vào miệng, liếm, kéo, gặm, khiến nó lập tức run rẩy dựng đứng.

“Thương... a... ưm”

Eo Bạch Sơ Ảnh run lên, mềm mại ngã xuống giường, hai tay siết chặt tóc đen trong tay. Cổ Thiên Thương mút xong một bên thì lại dời sang bên còn lại, tiếp tục động tác vừa rồi. Hắn đồng thời vươn tay xuống dưới nắm lấy vật nhỏ đáng thương đang run rẩy dựng đứng kia, vuốt ve lên xuống.

“Thương... ưm...”

Mắt Bạch Sơ Ảnh mê ly, thở gấp liên miên. Chỉ chốc lát, trong tay Cổ Thiên Thương đã dính đầy tinh dịch. Bạch Sơ Ảnh tê liệt ngã xuống giường, lồng ngực trắng nõn biến thành đỏ ửng, kiều diễm mê người.

“Ảnh”

Ánh mắt Cổ Thiên Thương nóng rực nhìn người dưới thân, cảm thấy hắn là bảo vật tốt nhất thiên hạ. Môi Bạch Sơ Ảnh khẽ nhếch, đôi mắt đờm tỉnh dục nhìn Cổ Thiên Thương. Cổ Thiên Thương cúi đầu che lại

đôi môi mê người kia, một tay vỗ về cái bụng hơi nhô ra của Bạch Sơ Ảnh, tay kia đặt trên cái mông dẻo dai của hắn mà xoa nắn.

“Ừm...”

Bạch Sơ Ảnh lại bắt đầu thở dốc, vật nhỏ vừa mềm xuống lại ngẩng đầu lên. Cổ Thiên Thương hôn đủ rồi, thoáng tránh ra một chút, nhặt lên chiếc hộp tinh xảo trên giường mở ra, một mùi thơm nhàn nhạt xông lên.

Cổ Thiên Thương cởi quần Bạch Sơ Ảnh, tách ra đôi chân thon dài thẳng tắp của hắn mà phết một ít thuốc lên huyết khẩu đóng kín, xoa nắn một trận rồi chậm rãi luồn vào một ngón tay.

“Thương?”. Bạch Sơ Ảnh kinh hô một tiếng, sợ hãi rụt một cái.

“Sao vậy? Đau ư?”. Cổ Thiên Thương dừng động tác.

Bạch Sơ Ảnh lắc đầu, chỉ là lần trước ở bên hồ rất đau, cho nên hắn mới theo bản năng lùi lại. Lần này không đau, nhưng... Bạch Sơ Ảnh vận vẹo thắt lưng. “Phồng phồng, rất kì quái, rất ngứa”

Cổ Thiên Thương khẽ cười một tiếng, không nhìn được cúi đầu hôn Bạch Sơ Ảnh, ngón tay tiến vào bên trong lại tiếp tục cử động.

Có lẽ vì mang thai nên huyết khẩu đặc biệt mềm mại, hé ra hợp lại ngo ngoáy, rất nhanh chảy ra chất lỏng trong suốt, làm dịu vách trong. Bạch Sơ Ảnh không thấy đau, chỉ có cảm giác phồng lên kì quái, bên trong ngứa ngáy trống rỗng, dường như muốn có gì đó đến lấp đầy.

“Thương... ừm... ta...”. Bạch Sơ Ảnh có chút bất lực nhìn Cổ Thiên Thương, không biết mình rốt cuộc muốn gì.

“Muốn ư?”. Cổ Thiên Thương thở dốc, ánh mắt sáng rực nhìn hắn, thưởng thức dáng vẻ bất lực của hắn. Ngón tay Cổ Thiên Thương xấu xa đâm vào trong.

“A...ừm...”. Mắt phượng đầm nước, bộ dạng đáng thương.

“Ngoan”. Cổ Thiên Thương hôn lên mắt hắn, chậm rãi rút tay ra.

“Ừm...”

Bạch Sơ Ảnh thở gấp một tiếng, lập tức bắt màn giấy dựa kề sát Cổ Thiên Thương, hai tay xé rách y phục của Cổ Thiên Thương. Cổ Thiên Thương nhanh chóng cởi quần áo, lật Bạch Sơ Ảnh lại, khiến hắn quỳ trên giường, từ sau lưng đè lên hắn, hôn lên tấm lưng dẻo dai của hắn.

“Thương”. Bạch Sơ Ảnh cầm tay Cổ Thiên Thương, nghiêng đầu nhìn, đẩy tay Cổ Thiên Thương tới chỗ huyết khẩu trống rỗng.

“Đừng vội”. Cổ Thiên Thương kéo tay Bạch Sơ Ảnh, tách ra mông hắn, cọ cọ lên huyết khẩu nóng bỏng. “Ảnh”. Cổ Thiên Thương khẽ gọi một tiếng, dùng lực đẩy vào phân nửa.

“A...”

45. Chương 45: Ti Nguyệt Tộc

CHƯƠNG 45: TI NGUYỆT TỘC

Chân Bạch Sơ Ảnh run run, Cổ Thiên Thương vội ôm ngực hắn, không dám dùng sức kéo bụng mà ổn định thân thể Bạch Sơ Ảnh, chậm rãi đi ra.

“Thương?”. Bạch Sơ Ảnh mơ hồ nhìn hắn.

Cổ Thiên Thương ôm hân, tựa vào đầu giường, đưa hân ngồi xuống bên hông mình. Cổ Thiên Thương nhẹ nhàng hôn lên đôi môi khẽ nhếch của Bạch Sơ Ảnh, nắm lấy hông hân, chỉ dẫn hân chậm rãi ngồi lên vật cứng rắn của mình.

“Thương, ưm....”. Bạch Sơ Ảnh run chân, cúi đầu nhìn bộ vị kết hợp của hai người, vừa tò mò vừa thỏa mãn.

“Ảnh, đau không?”. Cổ Thiên Thương xoa nắn hông hân, nhìn ánh mắt tò mò của hân, vừa bất đắc dĩ vừa hưng phấn.

“Không đau”. Bạch Sơ Ảnh lắc đầu, không chớp mắt nhìn chằm chằm chỗ kia, cúi cùng không nhìn được vươn tay sờ sờ.

“A...”

“Ưm...”

Bị hân sờ, vật lớn vốn chỉ vào một nửa lập tức cảm thấy đến cùng, hai người đồng thời kinh hô thành tiếng. Ánh mắt Bạch Sơ Ảnh ươn ướt, mềm mại ngã vào ngực Cổ Thiên Thương. Cổ Thiên Thương vừa hôn vừa xoa hông hân, khiến hân ổn định lại.

Cũng may bởi vì mang thai nên nơi đó rất mềm mại, cho dù cách một thời gian lâu như vậy, lại áp dụng tư thế xâm nhập như vậy, nhưng Bạch Sơ Ảnh dường như không cảm thấy đau đớn, ngược lại thích ứng cực tốt.

“Thương...”

Bạch Sơ Ảnh bình ổn xong, có chút bất mãn vặn vẹo thắt lưng. Cổ Thiên Thương đỡ eo hân, chậm rãi đâm về phía trước.

“Ưm, a...”

Hai tay Bạch Sơ Ảnh chống trên ngực Cổ Thiên Thương, rên rỉ theo động tác của Cổ Thiên Thương. Cổ Thiên Thương vừa đỡ eo Bạch Sơ Ảnh vừa nắm lấy thứ cứng rắn của hân, động tác dưới háng càng lúc càng nhanh, tạo ra tiếng nước dâm mỹ.

“Thoải mái không?”

“Ưm... thoải mái... a...”

“Thích không?”

“Ưm... Thích, Thương...”

“Chỉ có Thương mới có thể làm vậy với Ảnh, biết không?”

“Ưm... chỉ có Thương...”

Tiếng thở gấp, tiếng thì thầm, tiếng thân thể va vào nhau truyền ra khỏi phòng.

Giang Ngọc Nhan định tìm Bạch Sơ Ảnh, xem có thể gặp cha hân hay không. Giang Ngọc Nhan đã đợi không kịp muốn tìm Bạch Sơ Dật luận đàm một chút. Ai ngờ vừa tới gần nơi này đã nghe thấy tiếng động khiến người ta mặt đỏ tím đập. Cung nữ canh giữ ngoài phòng đỏ mặt cúi thấp đầu, ngay cả Giang Ngọc Nhan tới cũng không biết.

Giang Ngọc Nhan lắc đầu, khắp nơi đều là cảnh xuân a. Khóe miệng hân cong lên kì quái, mình có nên tìm một người tới tạo cảnh xuân không nhỉ? Hân cười dâm dăng, ưu nhã dời bước.

Triệu Cảnh Trần giữa đường gặp được Giang Ngọc Nhan, vội hỏi. “Ngọc Nhan, đệ đệ ta tỉnh chưa? Người không phải muốn tìm hân ư, sao lại về nhanh vậy?”

Giang Ngọc Nhan cười mập mờ với Triệu Cảnh Trần, khuôn mặt vờ xấu hổ đỏ bừng, thấp giọng nói. “Cổ Thiên Thương tới, bọn họ, bọn họ... ôi chao, thật mắc cỡ. Ta ngại không dám nói”

“Cho ta xin, Ngọc Nhan huynh đừng phá hư dung nhan tuyệt thế kia được không?”. Triệu Cảnh Trần nổi da gà.

Giang Ngọc Nhan cười hắc hắc, kéo Triệu Cảnh Trần bước đi. “Đi thôi, đừng quấy rầy người ta ân ái. Hai kẻ độc thân đáng thương như chúng ta tới góp vui với nhau đi”

Triệu Cảnh Trần vẻ mặt đau khổ, tuy người đẹp nhất nhưng ta không có phúc tiêu thụ nha.

Cổ Thiên Thương muốn lập tức dẫn Bạch Sơ Ảnh về Cổ gia bảo, nhưng Bạch Sơ Dật không cho. Vì Triệu Vũ không thả Bạch Sơ Dật ra cung nên hắn không có khả năng để đưa con trai đang mang thai cách xa mình. Cho dù lộ trình chỉ mất một canh giờ nhưng Bạch Sơ Dật vẫn lo lắng.

Bạch Sơ Ảnh cũng muốn ở lại bên cạnh cha. Nếu về Cổ gia bảo, Cổ Thiên Thương nhất định cũng bắt Giang Ngọc Nhan theo, nhưng lần này Giang Ngọc Nhan không định về, vì hắn còn chưa ăn được ai kia. Triệu Vũ và Triệu Cảnh Trần thì không cần phải nói, vì vậy dưới tình huống năm chọi một, cuối cùng Bạch Sơ Ảnh sẽ ở lại Hoàng cung dưỡng thai.

Thật ra chỉ cần có Bạch Sơ Ảnh, ở đâu Cổ Thiên Thương cũng chịu, chỉ là nhớ tới vị mẫu thân kia nên muốn dẫn Ảnh quay về cho nàng bớt lo mà thôi.

Chuyện Giang Ngọc Nhan quan tâm nhất lúc này chính là chuyện nam tử mang thai. Giang Ngọc Nhan thật vất vả tìm được thời gian Hoàng đế không có mặt mà tìm Bạch Sơ Dật. Giang Ngọc Nhan vốn cho rằng Bạch Sơ Dật giỏi y thuật, có thể chế ra một loại thuốc khiến nam nam sinh tử, lại di truyền tới đời sau. Đây chỉ là suy đoán của Giang Ngọc Nhan mà thôi, sự thật mà Bạch Sơ Dật nói cho hắn biết lại không phải như thế.

Bạch Sơ Dật nói hắn là người của Ti Nguyệt tộc, một dân tộc thần bí sống ở một sơn cốc thần bí. Xung quanh sơn cốc có kết giới do tộc trưởng giăng ra, không có sự cho phép của tộc trưởng thì cho dù là người trong tộc cũng không thể tùy ý ra ngoài, huống chi là người ngoài. Vì vậy trên đời không có mấy ai biết đến sự tồn tại của Ti Nguyệt tộc.

Ti Nguyệt tộc cũng giống như tên, thờ phụng Thần mặt trăng. Người trong tộc lấy ánh trăng làm thần vật. Truyền thuyết rằng tổ tiên Ti Nguyệt tộc vì thờ phụng Thần mặt trăng lâu năm, quanh năm được ánh trăng rửa tội, hấp thu tinh hoa của ánh trăng nên cả nam lẫn nữ đều có thể sinh con.

Bạch Sơ Dật nói hắn cũng không biết chuyện này là thật hay giả, nhưng hễ là nam tử Ti Nguyệt tộc thì đều có khả năng sinh con. Tộc nhân vốn không thể xuất cốc, chỉ có tộc trưởng mới tự do ra vào, hoặc đạt được sự chấp thuận của tộc trưởng mới có thể xuất cốc làm việc, trăm ngàn năm qua đều như vậy.

Bốn mươi năm trước, sau khi tộc trưởng cưới một nam nhân thì đưa ra một quy định, chỉ cần có thể thông qua khảo nghiệm của tộc trưởng thì có thể xuất cốc, ra ngoài tìm hạnh phúc của mình cũng như nhận thức phong thổ khác biệt. Nhưng sau khi xuất cốc, nhất định phải thể với Thần mặt trăng tuyệt đối không được nói nơi cư trú của Ti Nguyệt tộc cho bất cứ ai, nếu không nhất định sẽ bị trừng phạt. Tộc trưởng của bọn họ rất lợi hại, trong tộc ai cũng kính nể hắn, không dám vi phạm lời thề. Bạch Sơ Dật trải qua khảo nghiệm nên được phép xuất cốc.

Giang Ngọc Nhan nghe xong có chút khó tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt khiến hắn không thể không tin. Dù không có thuốc sinh tử khiến hắn hơi tiếc nuối, không thể để cho ai kia mang thai con mình, nhưng cùng Bạch Sơ Dật đàm luận y thuật khiến Giang Ngọc Nhan thu hoạch được rất nhiều. Giang Ngọc Nhan càng thêm kính nể Bạch Sơ Dật, sau khi tán gẫu xong thì đệ nhất Thánh y của Nạp La quốc tự nhận là đệ nhị, không chút oán hận.

Mãi đến khi Triệu Vũ xua đuổi, Giang Ngọc Nhan cũng không muốn đi. Cuối cùng Triệu Vũ không để ý sự hiện diện của Giang Ngọc Nhan mà diễn đồng cung đồ tại chỗ, vì tránh cho tâm linh yếu ớt bị kích thích nên Giang Ngọc Nhan đành lưu luyến rời đi.

Triệu Nhan Nhan vừa nhận được thư của con trai thì ngửa mặt lên trời cười ba tiếng, thu dọn hành lý cùng Cổ Lãnh Phàm tiến cung. Mộc Huyền than thở, chủ nhân của Cổ gia bảo đều đi hết, chỉ còn lại bọn họ ở đây vất vả, chắc phải mệt chết mất. Dương Lăng Tiêu không nói gì, nhìn theo bóng lưng đi xa của Triệu Nhan Nhan và Cổ Lãnh Phàm, xoay người lại làm việc. Nếu Bảo chủ để bọn họ ở đây xử lý chuyện trong Bảo thì bọn họ nên cố gắng làm. Đây là chức trách của bọn họ, chẳng có gì để oán trách.

Đầu mùa đông ở Nạp La quốc rất lạnh, nhưng trong Dật Tiên cung của Bạch Sơ Ảnh rất ấm áp, mùi long tiên hương dày đặc phiêu đảng.

“Ảnh, không thể tiếp tục xem nữa”. Cổ Thiên Thương cất quyển sách trong tay Bạch Sơ Ảnh, hôn lên đôi môi hơi bều lên vì bất mãn của Bạch Sơ Ảnh. “Xem lâu quá không tốt cho mắt và cả cục cưng”

Bạch Sơ Ảnh nhìn Cổ Thiên Thương, biết hắn muốn tốt cho mình nên cũng không giận. Cổ Thiên Thương mỗi ngày đều ở bên Bạch Sơ Ảnh, nhưng Bạch Sơ Ảnh vẫn bị một đồng người quẩn lấy. Những người đó biết Bạch Sơ Ảnh thích bí kíp võ công nên tìm đến đủ thứ bí kíp hồi lộ Bạch Sơ Ảnh, để hắn đáp ứng đủ loại điều kiện kì quái của bọn họ. Trong số những người đó bao gồm cả vị mẫu thân khiến người ta đau đầu của Cổ Thiên Thương.

Yêu cầu của Triệu Vũ là muốn Bạch Sơ Ảnh nói tốt với cha hắn, để Bạch Sơ Dật tha thứ cho Triệu Vũ. Nguyên nhân đa phần là vì Hoàng đế tinh trùng xông não, không biết kiềm chế khiến Bạch Sơ Dật không thể xuống giường.

Yêu cầu của Giang Ngọc Nhan là muốn Bạch Sơ Ảnh nói tốt với Quân Như Lam, bởi vì Giang Ngọc Nhan không cần thận hạ... khụ... xuyên được hơi mạnh, ăn sạch người ta. Bây giờ người ta tức giận làm lơ hắn, hắn muốn làm lành nên phải nhờ Bạch Sơ Ảnh làm sứ giả.

Yêu cầu của Triệu Cảnh Trần là muốn Bạch Sơ Ảnh nhờ Cổ Thiên Thương giúp hắn xử lý chính sự, để hắn có thời gian rảnh đến Cổ gia bảo dụ dỗ người nào đó.

Triệu Nhan Nhan có nhiều yêu cầu nhất, ví dụ như muốn Cổ Thiên Thương ôm nàng làm nũng, thỏa mãn nguyện vọng làm mẹ của nàng, khiến Cổ Thiên Thương sắc mặt lúc xanh lúc đen. Lại ví dụ như muốn xem cận cảnh Bạch Sơ Ảnh và Cổ Thiên Thương hôn nhau, nói là nhìn thấy hai đứa nhỏ xinh đẹp như vậy hôn nhau cũng là một loại hưởng thụ. Lúc này khuôn mặt Cổ Thiên Thương cũng đủ loại màu sắc, nhưng Bạch Sơ Ảnh lại không chút do dự vươn tay lên cổ Cổ Thiên Thương, dâng lên đôi môi mà kịch liệt hôn, cho đến khi Triệu Nhan Nhan vỗ tay khen hay.

“Đói không?”. Cổ Thiên Thương ôm Bạch Sơ Ảnh, vươn tay vuốt ve cái bụng nhô ra không ít của hắn.

“Đói”. Bạch Sơ Ảnh gật đầu.

Cổ Thiên Thương vừa định gọi người mang thức ăn tới thì bên ngoài truyền tới giọng nói hắn không muốn nghe nhất.

“Ảnh nhi”. Triệu Cảnh Trần đẩy cửa ra, trong tay cầm một quyển sách nhỏ, vô cùng hưng phấn.

“Ca ca”. Bạch Sơ Ảnh nhìn chằm chằm quyển sách trong tay Triệu Cảnh Trần.

“Người xem ca ca mang tới cho người thứ gì này”. Triệu Cảnh Trần không để ý tới ánh mắt ăn thịt người của Cổ Thiên Thương, tới gần Bạch Sơ Ảnh, giống như dâng lên bảo vật mà đưa quyển sách cho Bạch Sơ Ảnh. Bạch Sơ Ảnh mỉm cười nhận lấy.

“Triệu Cảnh Trần”. Giọng Cổ Thiên Thương băng hàn. Hắn vất vả lắm mới dụ được Ảnh buông sách xuống, Triệu Cảnh Trần lại mang sách đến dụ dỗ Ảnh.

Triệu Cảnh Trần rụt vai, áp lực kéo tay Bạch Sơ Ảnh. “Ảnh nhi, nhớ chiếu cố ca ca giống như trước đây, biết không?”

Bạch Sơ Ảnh nhìn gương mặt lạnh lùng của Thương, biết hắn sẽ không giận mình nên gật đầu với Triệu Cảnh Trần. Cổ Thiên Thương giận đến tái mặt.

Triệu Cảnh Trần nhanh chóng hôn lên mặt Bạch Sơ Ảnh một cái. “Ảnh nhi thật tốt”. Sau đó thành công chạy trốn giữa tiếng gầm gừ của Cổ Thiên Thương.

“Sau này ngoài Thương ra không cho ai khác hôn Ảnh, cho dù là mặt cũng không được, biết không?”. Ai đó đang ghen tị.

“Ừ, chỉ có Thương mới được hôn”. Bạch Sơ Ảnh ngoan ngoãn gật đầu, động tác lật sách cũng không ngừng.

“Ảnh thật ngoan”. Ai đó nhân cơ hội hôn trộm rất nồng nhiệt.

46. Chương 46: Nhìn Trộm

CHƯƠNG 46: NHÌN TRỘM

“Thương”. Bạch Sơ Ảnh ngẩng đầu nhìn Cổ Thiên Thương đang từ từ nhắm mắt.

“Ừ”. Cổ Thiên Thương mở mắt nhìn người trong vòng tay. “Không buồn ngủ hả?”. Cổ Thiên Thương hôn lên đôi mắt hẹp dài sáng ngời của Bạch Sơ Ảnh.

Bạch Sơ Ảnh chớp chớp mắt, chẳng buồn ngủ chút nào. Đôi tay trắng nõn thon dài dưới lớp chăn luồn vào vạt áo Cổ Thiên Thương, vuốt ve bờ ngực rắn chắc của hắn. Ngón tay Bạch Sơ Ảnh tò mò ấn xuống hai điểm nhỏ nhỏ vô tình hơi gồ lên.

“Ảnh...”. Giọng Cổ Thiên Thương khàn khàn, muốn bắt lấy bàn tay đang sờ lung tung kia nhưng lại sợ hắn tưởng mình không thích hắn. Từng luồng hơi nóng xông lên não khiến gương mặt băng lãnh đỏ bừng.

“Thương, muốn giao hoan”. Trong đôi mắt sáng ngời của Bạch Sơ Ảnh phủ một tầng mê ly, đến gần hôn lên môi Cổ Thiên Thương.

Trời, rốt cuộc là ai dạy hắn? Giao hoan? A, trắng trợn đến mức người ta không thể từ chối. Cổ Thiên Thương phiền muộn gầm nhẹ một tiếng, hôn lên cánh môi giầy vò người khác kia. Trong Dật Tiên cung quanh quẩn thanh âm khiến người ta huyết mạch bạo phát.

“Ôi chao, tiểu Ảnh thật chủ động”. Triệu Nhan Nhan dán mặt vào gối lưu ly, đôi mắt đẹp lấp lánh, vô thức nuốt nước bọt.

Cổ Lãnh Phàm lù lù đứng thẳng, vẻ mặt vô cảm, không bình luận một lời.

“Ôi, kĩ thuật hôn của Thương nhi không tệ”. Triệu Nhan Nhan trề môi đôi mắt. “Ôi, vóc người tiểu Ảnh thật đẹp”. Thanh âm vốn nén thấp bất chợt cao lên, nàng vội vàng bịt miệng rồi lại tiếc nuối phàn nàn. “Thương nhi thật xấu, người ta còn chưa thấy rõ mà đắp chăn cái gì. Ở trong chăn làm khó chịu lắm”

“Khóe miệng Cổ Lãnh Phàm giật giật, lại khôi phục đường nét cứng rắn.

“Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi. Ôi chao, đồng cung đồ sống đúng là đẹp hơn mấy thứ tranh ảnh không sinh động kia”. Trên dung nhan tuyệt sắc của Giang Ngọc Nhan lộ ra biểu cảm sắc lang, đôi mắt phóng ra quang mang khiến người ta sồn gai ốc.

“Nhỏ giọng một chút, võ công của hai người kia rất lợi hại, nếu bị phát hiện sẽ không được nhìn tiếp nữa”. Triệu Cảnh Trần liếc Giang Ngọc Nhan một cái rồi dời mắt về phía căn phòng. Bị phát hiện sớm như vậy thì không hay lắm, hắn phải xem tiểu Ảnh làm thế nào để đối phó với tên Cổ Thiên Thương lạnh băng kia, khiến Cổ Thiên Thương nghe lời như vậy. Nếu có thể học vài chiêu, hắc hắc... đến lúc đó mình có thể...

“Người nói xem, tại sao lần nào tiểu Ảnh cũng ở dưới? Thật muốn xem dáng vẻ tiểu Ảnh ra oai”. Mỹ nam nào đó sực nhớ. “Hôm nào tìm cơ hội dạy hắn một chút, để hắn đè Cổ Thiên Thương ra. Hắc hắc... khi đó sắc mặt Cổ Thiên Thương nhất định rất đặc sắc”

“A, ý định này không tệ”. Ai kia cực kì tán thành.

Bang bang.

A a.

Có thứ gì đó rơi xuống đất, tiếp theo là giọng ai đó phát ra.

Tiếng “a” kia là của Triệu Nhan Nhan, không phải kinh hoàng mà là bất mãn.

Cổ Lãnh Phàm một mực chờ xem đứa con có thể chịu đựng được đến lúc nào. Lấy công lực của con trai, lúc bọn họ vừa tới đây chắc hẳn đã phát giác, có điều không thềm lên tiếng mà thôi. Lần này kể ra hắn nhịn khá lâu. Cũng may Cổ Lãnh Phàm sớm có chuẩn bị, nếu không con trai ngay cả mẹ ruột cũng không nể tình, không đánh nàng rớt xuống nóc nhà mới là chuyện lạ.

Cổ Lĩnh Phàm ôm thê tử không ngừng giãy dụa oán trách, mũi chân điểm nhẹ, bay đi.

“Thương?”. Gò má Bạch Sơ Ảnh ửng đỏ, cánh môi như hoa khép mở, nghi hoặc nhìn Cổ Thiên Thương vẻ mặt lạnh băng. Hắn cũng biết nường, ca ca, Ngọc Nhan đang ở trên nóc nhà, nhưng hắn không để ý. Hắn không biết vì sao Thương lại tức giận như vậy.

“Không sao”. Hàn băng trên mặt Cổ Thiên Thương rút đi, ánh mắt nóng rực, cúi đầu hôn hắn.

Trong phòng lại nhộn nhạo phát ra tiếng rên rỉ, tiếng thân thể va chạm vào nhau, tiếng nước dinh dính. Màn gấm đung đưa, cảnh xuân ấm áp.

Triệu Vũ vì lấy lòng Bạch Sơ Dật mà không để ý triều thần phản đối, giải tán hậu cung. Thật ra hắn không hề ủy khuất, vì hắn chẳng hứng thú với những nữ tử trong hậu cung chút nào, giải tán đi hắn còn mừng hơn. Hắn muốn phong Bạch Sơ Dật làm hoàng hậu nhưng bị ánh mắt thản nhiên của Bạch Sơ Dật chặn ngang.

Bạch Sơ Dật sâu kín nhìn Triệu Vũ, nói. “Người luôn xem ta là nữ tử”. Tuy giọng điệu lạnh nhạt nhưng lại khiến Triệu Vũ sợ run.

Triệu Vũ vội nói. “Không, từ trước đến giờ ta chưa từng nghĩ vậy. Ta biết người là nam, hơn nữa còn là một nam tử rất mạnh. Ta chỉ muốn dùng điều này để vĩnh viễn giữ người bên cạnh mà thôi, ta sợ...”. Hắn sợ Bạch Sơ Dật lại không nói tiếng nào rời đi, đi một lần là hơn mười năm. Bọn họ không còn bao nhiêu thập niên để chờ đợi nữa, vì vậy hắn muốn dùng trách nhiệm ràng buộc Bạch Sơ Dật.

Bạch Sơ Dật khê thở dài, trong mắt có nhu tình như hồ nước trong vắt khiến người ta dường như chìm đắm. “Ta tin người, ta sẽ không rời đi. Hoàng hậu thì miễn đi, ta không muốn hư danh đó”

Tuy Bạch Sơ Dật không thích danh phận kia, nhưng dưới sự thông báo trắng trợn của Triệu Vũ, quốc dân của Nạp La quốc đều biết quốc quân của bọn họ yêu một nam tử, mà nam tử kia rất giống thần tiên, không chỉ xinh đẹp mà còn có thể sinh con. Mười bảy năm trước hắn đã sinh một người con trai cho Hoàng thượng. Trong thời gian ngắn, từ đầu đường đến cuối ngõ, từ lâu quán trà đều đàm luận đề tài này.

Có người hoài nghi với chuyện nam nam sinh tử, cũng không tán thành Hoàng đế vì một nam nhân mà giải tán hậu cung, nhưng đa số tin rằng đây là sự thật. Họ muốn thấy phong thái của nam tử như thần tiên kia, âm thầm truyền tụng hắn là Hoàng hậu của Nạp La quốc, dù hắn là nam.

Bạch Sơ Dật chán nản, cho dù hắn không thừa nhận nhưng dưới đủ loại thủ đoạn của Triệu Vũ, hắn đã trở thành Hoàng hậu trong lòng mọi người. Vì vậy Triệu Vũ lại bị lạnh nhạt vài ngày, mà Bạch Sơ Ảnh lại thêm vài cuốn bí kíp võ công.

Tuyết mùa đông bắt đầu tan, trong không khí phiêu đảng khí tức lạnh liệt, còn lạnh hơn lúc tuyết rơi.

Trong sân Dật Tiên cung, hoa mai đã rụng, những dây leo không biết tên dường như chẳng cảm giác được cái lạnh đầu xuân, vươn ra chồi nụ xanh biếc tươi non, hoạt bát khoan khoái.

“Ảnh”. Cổ Thiên Thương vừa vào cửa thì nhìn thấy cái người được bọc trong áo lông trắng kia, không để ý đến thai nhi tám tháng mà cầm kiếm đứng thẳng trong sân đầy dây leo, ánh mắt tinh khiết. Cổ Thiên Thương nhíu mày, cũng may chỉ cầm kiếm mà thôi, nếu hắn múa kiếm... Trong lòng Cổ Thiên Thương phát lạnh, lướt qua ôm hắn vào lòng, tiện tay lấy kiếm của hắn giao cho cung nữ về mặt khổ sở đứng bên cạnh.

Bốn cung nữ thái giám cạnh đó cúi thấp đầu, không dám nhiều lời. Nhị hoàng tử này cái gì cũng tốt, không nói nhiều, không đòi hỏi nhiều, rất ít sai bảo bọn họ, chỉ cần ở bên cạnh hắn là được rồi. Nhưng ở bên cạnh hắn cũng không phải chuyện dễ, nói ra là nhục đầu.

Nhị hoàng tử rất thích võ công, cho dù hiện tại đang mang thai không thể luyện võ, nhưng mỗi ngày hắn vẫn thừa dịp Cổ bảo chủ và Hoàng hậu (lén gọi) không có ở đây là lại cầm kiếm đứng thẳng trong sân, cũng không bị ảnh hưởng bởi thai nhi. Các nàng từng khuyên vài lần nhưng lần nào cũng chẳng có tác dụng, tuy hắn không hung ác nhưng rất tùy hứng, chỉ có lời của Cổ bảo chủ và Hoàng hậu hắn mới nghe. Những người khác, cho dù là Hoàng thượng, nếu hắn không muốn hắn cũng sẽ không đếm xỉa.

Các cung nữ và thái giám thấy Cổ Thiên Thương tiến đến thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thấy Cổ Thiên Thương cầm kiếm đi thì vội vàng cung kính tiến lên tiếp nhận.

“Thương”. Bạch Sơ Ảnh xoay người, ngoan ngoãn để Cổ Thiên Thương lấy kiểm, luồn bàn tay lạnh lẽo vào sườn ấm trong áo hắn, cọ cọ mặt lên cổ hắn.

Cổ Thiên Thương vốn muốn trách Bạch Sơ Ảnh vài câu, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn lấy lòng này thì chẳng thể thốt nên lời. Cổ Thiên Thương đành phải ôm chặt hắn, để dành bế hắn lên.

“Bên ngoài lạnh, chúng ta vào nhà”. Cổ Thiên Thương cúi đầu hôn lên đôi mắt vô tội mang theo chút đắc ý kia.

Cổ Thiên Thương thả Bạch Sơ Ảnh xuống ghế, chà xát bàn tay lạnh lẽo của hắn, đón lấy trà sâm còn bốc hơi nóng mà cung nữ đưa tới, dứt hẳn uống vài ngụm.

“Còn lạnh không?”. Thấy gương mặt trắng nõn của Bạch Sơ Ảnh còn chút đỏ ửng, Cổ Thiên Thương đặt chén trà xuống bàn. Bạn đang ?

“Không lạnh”. Bạch Sơ Ảnh nói xong, bỗng dừng nhú mày, dường như không thoải mái.

“Sao vậy? Khó chịu chỗ nào?”. Cổ Thiên Thương vội vàng kéo tay hắn hỏi.

Bạch Sơ Ảnh không lên tiếng, chân mày nhíu chặt, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Ảnh, mau nói cho ta biết, khó chịu chỗ nào?”. Cổ Thiên Thương lau mồ hôi cho hắn, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì mà nhìn bụng hắn, muốn sờ lên nhưng không dám, chỉ có thể nắm chặt tay hắn, giọng run run hỏi. “Có phải đau bụng hay không?”

“Ừ...”. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Sơ Ảnh tái nhợt, gật đầu.

“Còn không mau đi mời Hoàng hậu và Giang thánh y tới”. Cổ Thiên Thương rống lên với đám thái giám cung nữ ngay ra bên cạnh.

“Vâng, vâng”. Bọn họ sợ hãi, vội vàng chạy ra ngoài.

“Ảnh, không sao đâu, có Thương ở đây. Lát nữa cha sẽ tới, không sao đâu”. Cổ Thiên Thương run tay ôm Bạch Sơ Ảnh lên giường, không biết là đang an ủi người trong vòng tay hay đang an ủi chính mình.

“Thương”. Giọng Bạch Sơ Ảnh suy yếu, kéo chặt tay hắn.

“Rất đau ư?”. Cổ Thiên Thương vừa lau mồ hôi cho hắn, vừa muốn vươn tay giúp hắn xoa bụng nhưng không dám. Sắc mặt Cổ Thiên Thương không tốt hơn Bạch Sơ Ảnh chút nào.

“Đau”

“Ráng nhịn một chút, cha sẽ mau tới, lúc đó thì không sao rồi”. Cổ Thiên Thương cúi đầu hôn lên trán, chóp mũi, khuôn mặt, khóe môi Bạch Sơ Ảnh.

Bạch Sơ Ảnh cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại, cũng không rên ra tiếng. Dường như những nụ hôn nhỏ kia rất có ma lực, bụng hắn không còn đau như lúc này nữa. Hắn hơi nghiêng đầu khiến nụ hôn rơi vào môi hắn.

Cổ Thiên Thương hơi sững sốt, lập tức giống như cảm nhận được nhu cầu của hắn, vững vàng hôn liếm lên môi hắn.

“Ừm...”

Môi lưỡi kịch liệt quấn quýt, khiến Bạch Sơ Ảnh đã quên đau đớn trong bụng mà tích cực đáp lại.

Cổ Thiên Thương vừa hôn vừa chú ý vẻ mặt của Bạch Sơ Ảnh, thấy hắn dường như rất nhập tâm, biểu cảm cũng không còn đau đớn nên hôn càng thêm kịch liệt.

47. Chương 47: Muốn Ở Trên

CHƯƠNG 47: MUỐN Ở TRÊN

“Ảnh nhi”

“Tiểu Ảnh”

Mọi người vội vàng xông vào, vừa lên tiếng thì đã mắc nghẹn bởi hình ảnh trước mặt. Không phải sắp sinh ư, sao lại kịch liệt ôm hôn, hơn nữa còn có xu hướng tiến thêm một bước như thế?

Mọi người im lặng ngẩn ra nhìn, trong căn phòng chỉ còn tiếng môi lưỡi va chạm “chặc chặt”, mập mờ ướt át.

Một lúc lâu sau...

“Ừm... a...”. Bạch Sơ Ảnh đặt tay lên bụng, đau đớn rên rỉ ra tiếng.

“Ảnh”. Cổ Thiên Thương cuống quýt buông môi Bạch Sơ Ảnh ra, chân tay luống cuống.

“Ảnh nhi”. Bạch Sơ Dật phục hồi từ trong sững sốt, tiến lên bắt mạch cho Bạch Sơ Ảnh. “Không sao, Ảnh nhi, cha ở đây”. Bạch Sơ Dật vuốt ve mặt hần, an ủi.

“Cha”

“Ừ, cha ở đây, không sao đâu”

Bạch Sơ Ảnh trắng bệch cả gương mặt, gật đầu. Giang Ngọc Nhan dẫn cung nữ chuẩn bị nước nóng, khăn sạch và những đồ dùng liên quan rồi mới sang hỗ trợ. Triệu Nhan Nhan biết mình không giúp được gì, chỉ ở bên cạnh lo lắng nhìn, móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không biết. Triệu Vũ cũng đứng kế bên, tay chân luống cuống.

Bạch Sơ Dật để Cổ Thiên Thương ngồi trên giường, cho Bạch Sơ Ảnh tựa vào, chú ý không để hần cắn chính mình. Cổ Thiên Thương thận trọng kéo Bạch Sơ Ảnh vào lòng, vừa nắm tay hần vừa vuốt ve vầng trán không ngừng đổ mồ hôi của hần. Bạch Sơ Dật nhờ Cổ Thiên Thương cởi áo lông của Bạch Sơ Ảnh ra, chỉ chừa lại áo trong, bản thân lại cởi quần hần xuống, tách ra hai chân hần, sờ sờ cái bụng không ngừng nhúc nhích. Triệu Vũ tiến lên lau mồ hôi trên trán cho Bạch Sơ Ảnh rồi lại lùi xuống, còn Giang Ngọc Nhan thì ở bên cạnh hỗ trợ.

“Ừm...”. Bạch Sơ Ảnh đau bụng, không nhịn được mà khẽ rên thành tiếng, theo bản năng cắn môi.

“Ảnh, đừng cắn môi, cắn tay ta đi”. Cổ Thiên Thương luồn bàn tay run rẩy vào miệng Bạch Sơ Ảnh.

Bạch Sơ Ảnh vô lực, khẽ cắn tay Cổ Thiên Thương. Chờ nước ối bề ra, Bạch Sơ Dật bắt đầu xoa xoa bụng hần.

“Ảnh nhi, bây giờ cha phải chạm vào cục cứng, hơi đau, ngươi nhịn một chút”. Bạch Sơ Dật nói xong thì cắn răng, dùng tay đè lên.

“A... ừm...”

“Ảnh...”

“Tiểu Ảnh...”

Cổ Thiên Thương và Triệu Nhan Nhan đồng thời kêu lên. Hai chân Bạch Sơ Ảnh khẽ run, eo nâng lên rồi lại hạ xuống, trong khoang miệng có mùi máu nhàn nhạt. Mồ hôi hần dính ướt cả tóc, ánh mắt mờ sương, ngửa đầu cố gắng mở mắt nhìn rõ. Khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt, nhưng không còn khí chất băng lạnh mà đang lúng túng hoảng loạn, trong đôi mắt sắc bén tràn đầy lo lắng và đau lòng.

“Thương”. Bạch Sơ Ảnh kéo bàn tay đang chảy máu của Cổ Thiên Thương ra khỏi miệng mình, thở dốc gọi hần.

“Ảnh...”

Cổ Thiên Thương run rẩy vuốt ve khuôn mặt trắng bệch của Bạch Sơ Ảnh, cúi đầu để Bạch Sơ Ảnh có thể nhìn rõ mình hơn. Cổ Thiên Thương là kẻ lãnh khốc, khi giết người hắn đã thấy nhiều máu tươi, nhưng hiện tại hắn không dám liếc tới thân dưới của Bạch Sơ Ảnh. Chất lỏng kia vừa nhìn đã khiến tim hắn không ngừng run rẩy, không dám nhìn lần thứ hai.

“Ảnh nhi, đừng ngừng lại, dùng lực nữa đi”. Bạch Sơ Dật ở bên cạnh cổ vũ.

“Tiểu Ảnh ráng lên, cục cứng sắp ra rồi”. Giang Ngọc Nhan cũng khuyến khích hắn.

Triệu Nhan Nhan và Triệu Vũ bên cạnh cũng lên tiếng cổ vũ, có điều giọng hai người đều run run, dường như còn khấn trương hơn cả Bạch Sơ Ảnh. Cổ Lãnh Phàm đứng bên cạnh mặc cho tê tử siết chặt tay mình, vẻ mặt vô cảm, không nói lời nào, nhưng nếu nhìn kĩ có thể phát hiện một chút lo lắng trên mi tâm của hắn.

Bạch Sơ Ảnh nghe thấy lời cha nói, vừa dùng sức vừa nhìn Cổ Thiên Thương, cũng không cần tay hắn nữa mà nhếch môi thở dốc.

“Ừm a... Thương, sau khi sinh xong cục cứng, ừm... Ảnh muốn luyện võ với Thương”. Bạch Sơ Ảnh vừa kêu lên đau đớn vừa đề nghị với Cổ Thiên Thương.

“Ừ, được, Thương sẽ luyện võ với Ảnh mỗi ngày”. Cổ Thiên Thương hôn lên trán hắn, trịnh trọng hứa hẹn.

“Muốn... ừm... xem bí kíp võ công”. Bạch Sơ Ảnh vẫn chưa quên mỗi ngày Cổ Thiên Thương đều nhìn mình chăm chăm, chỉ đúng một canh giờ là lấy sách đi, không cho mình xem.

Cổ Thiên Thương do dự trong phút chốc, nhưng khi nghe được hắn rên lên đau đớn thì lập tức đáp. “Được, người muốn xem bao lâu cũng được”

Bạch Sơ Ảnh mím môi cười cười, nhưng nụ cười lại bị một cơn đau ngăn lại. “A... ừm...”

“Ảnh nhi, thấy đầu cục cứng rồi, dùng lực tiếp đi, sẽ nhanh ra thôi”. Sắc mặt Bạch Sơ Dật tái nhợt, lồng ngực khó chịu. Mùi máu tươi khiến dạ dày hắn sôi lên, đầu vầng mắt hoa, nhưng Ảnh nhi vẫn chưa sinh, hắn không thể ngã xuống. Vì vậy hắn cố nhịn mà ngồi trên giường cổ vũ.

“Ảnh...”. Cổ Thiên Thương không ngừng hôn lên khuôn mặt trắng bệch vì đau đớn của Bạch Sơ Ảnh, run giọng gọi hắn.

“Thương... giao hoan... ừm... Ảnh muốn ở trên”

Cổ Thiên Thương ngây người, môi đang kề lên má Bạch Sơ Ảnh thì dừng lại. Mọi người cũng hóa đá, tiểu Ảnh quả nhiên không giống người bình thường, thời điểm này mà vẫn không quên quyền lợi sau này.

“Thương... a...”. Bạch Sơ Ảnh hét lên một tiếng, thất lực nâng lên rồi lại ngã vào lòng Cổ Thiên Thương.

“Được, Thương để Ảnh ở trên”. Tiếng kêu kia khiến Cổ Thiên Thương chấn động, thốt ra hứa hẹn.

“A...”. Triệu Nhan Nhan xiu vào lòng chồng mình.

“Sơ Dật”. Triệu Vũ hét lên một tiếng, đỡ lấy Bạch Sơ Dật cũng đang ngã xuống.

“Oa oa...”. Tiếng trẻ con vang lên vang dội trong căn phòng hỗn loạn.

“Ảnh nhi, ca ca đến đây”. Triệu Cảnh Trần một thân gió bụi mệt mỏi vọt vào, vừa tới cửa đã nghe tiếng trẻ con khóc. Sinh rồi sao? Sao nhanh vậy? Hắn chỉ vừa mới biết tin mà chạy tới thôi.

Cổ Thiên Thương sau khi hứa xong thì ôm người đang ngã vào lòng mình, thấy hai mắt hắn nhắm nghiền thì vội vỗ nhẹ lên gương mặt tái nhợt của hắn, lo lắng kêu. “Ảnh, Ảnh, người sao vậy? Mau mở mắt ra”

Lông mi dính bọt nước của Bạch Sơ Ảnh run run, cố gắng mở ra, cười khê với Cổ Thiên Thương. “Thương, ta không sao, chỉ hơi mệt mà thôi”. Nói xong thì lại hôn mê bất tỉnh.

“Ảnh, Ảnh, người sao vậy?”. Cổ Thiên Thương hoảng hốt kêu lên.

Giang Ngọc Nhan nhìn tình huống hỗn loạn trong phòng, mặt mũi tái xanh. Hắn ôm lấy đứa trẻ giao cho ma ma tắm rửa, tức giận quát lên với Cổ Thiên Thương. “Đừng kêu nữa, chỉ một quá ngất xỉu mà thôi, kêu làm quái gì?”

Thấy thánh y mỹ nhân nổi giận, Cổ Thiên Thương yên tâm ngậm miệng. Giang Ngọc Nhan giúp Bạch Sơ Ảnh xử lý vết thương bên dưới, để cung nữ thay đệm giường sạch sẽ rồi lau người cho Bạch Sơ Ảnh, đặt hắn lên giường. Làm xong những chuyện này, Giang Ngọc Nhan mới sang bắt mạch cho Bạch Sơ Dật. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lúc này Cổ Lãnh Phàm đã ôm Triệu Nhan Nhan về phòng. Triệu Vũ sau khi đón lấy Bạch Sơ Dật thì đặt hắn lên ghế nằm, để cung nữ vắt khăn nóng lau mồ hôi cho hắn. Thấy Giang Ngọc Nhan rảnh rỗi, Triệu Vũ vội vàng kêu. “Giang Thánh y, mau tới xem cho Sơ Dật, thân thể hắn rất tốt, sao lại một xỉu được chứ? Mau xem hắn rốt cuộc bị cái gì?”

“Hoàng thượng đừng vội, để ta xem đã”. Giang Ngọc Nhan ngồi lên ghế bắt mạch cho Bạch Sơ Dật, sau đó nhanh chóng rút tay về, lấy ra một lọ thuốc giao cho Triệu Vũ, cười híp mắt. “Cho hắn uống một viên trước đã”

Triệu Vũ nhận lấy thuốc, thấy Giang Ngọc Nhan cười đầy cổ quái thì do dự một chút, nhưng cũng đổ ra một viên cho Bạch Sơ Dật uống. Triệu Vũ nhìn Giang Ngọc Nhan mà hỏi. “Hắn rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có sao không?”

Giang Ngọc Nhan cười mập mờ. “Ha ha, chúc mừng Hoàng thượng, ngài lại sắp làm phụ thân”

“Cái gì? Người, người nói... Sơ Dật, hắn, hắn...”

Triệu Vũ kích động hôn lên môi Bạch Sơ Dật, lập tức nghĩ đến sự đau đớn khi sinh sản của Ảnh nhi nên lại lo lắng nhịu mày. Tuy Triệu Vũ rất vui khi có con với Dật nhưng cũng không muốn Dật chịu khổ. Triệu Vũ lại nhớ đến lúc sinh Ảnh nhi, mình không ở bên cạnh Dật, không biết trong lòng Dật đau đớn đến mức nào. Đủ loại tâm trạng khiến Triệu Vũ càng thêm chán nản về những việc mình đã làm, sau này nhất định sẽ không để Dật chịu khổ nữa.

“Ừ, hắn có thai một tháng”. Giang Ngọc Nhan mỉm cười. Với y thuật của Bạch Sơ Dật, nếu là bình thường hắn nhất định sẽ cảm nhận được thân thể biến hóa. Nhưng vì Bạch Sơ Ảnh sắp lâm bồn, hắn quá lo lắng nên không còn chú ý đến bản thân.

“Cái gì? Ai, ai mang thai?”

Triệu Cảnh Trần vừa vào phòng thì đã thấy hỗn loạn, cơ bản không xen vào được. Nhân lúc ma ma ôm cháu trai đi tắm, hắn bèn ngồi xuống bên cạnh mà xem. Khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại, sợi tóc đen đen, đôi mắt nhắm chặt, mũi nho nhỏ, môi xinh xinh, thân thể mềm mại, đúng là một đứa nhỏ đáng yêu muốn chết.

48. Chương 48: Ta Cũng Muốn Sinh Một Đứa

CHƯƠNG 48: TA CŨNG MUỐN SINH MỘT ĐỨA

Triệu Cảnh Trần thỉnh thoảng dùng tay chọc vào khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ, cánh tay bập chân đều nhỏ khiến hắn thích đến mức không muốn buông tay.

Chờ ma ma tắm xong, bọc ki em bé lại thì Triệu Cảnh Trần liền ngọng ngịu muốn ôm cháu vào lòng chơi đùa. Thấy đứa nhỏ mở đôi mắt trong veo tò mò nhìn mình, Triệu Cảnh Trần càng kinh ngạc, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé. Nghe Giang Ngọc Nhan nói đến “mang thai”, Triệu Cảnh Trần vội ôm bé ra khỏi bình phong. Thấy phụ hoàng vẻ mặt vừa mừng vừa lo nhìn nam tử đang hôn mê trên ghế, Triệu Cảnh Trần vội hỏi.

“Bạch tiền bối”. Giang Ngọc Nhan chỉ chỉ Bạch Sơ Dật rồi nói với Triệu Cảnh Trần. “Hoàng tử điện hạ, người sắp có đệ đệ hoặc muội muội rồi”

“Thật sao?”. Triệu Cảnh Trần vui sướng hôn lên mặt cháu mình một cái, toét miệng cười “Nhiều thêm vài đệ đệ muội muội nữa cũng không sao”. Nếu trong đó có một đứa có dã tâm làm hoàng đế thì quá tốt, Triệu Cảnh Trần lập tức cảm khái. “Cục cưng sắp có tiểu hoàng thúc rồi, ha ha”

“Ôi chào, thật đáng yêu”. Giang Ngọc Nhan dùng ngón tay thon dài chọc chọc bàn tay của đứa trẻ. Tiểu gia khỏá chớp chớp đôi mắt sáng ngời, lộ ra nụ cười với hắn, khiến Giang đại mỹ nam lên tiếng cảm thán.

“Đương nhiên, đây là cháu của Bổn cung, có thể không đáng yêu ư? Người xem khuôn mặt, cái mũi nhỏ kia, còn đôi môi mịn màng kia nữa, ôi, thật đáng yêu muốn chết”. Triệu Cảnh Trần đầy mặt kiêu ngạo.

“Đúng vậy, thật đáng yêu, cho ta sờ một chút”

“Người đừng chọc hắn khóc”

“Người xem hắn ngoan biết bao nhiêu, làm sao khóc được. Người xem hắn cười kìa, ôi chào, thật đáng yêu”

“Không được, ta cũng muốn sinh một đứa”

“Ta cũng muốn”

“Người có thể sinh ư?”

“Ách... Người có thể không?”

“A... Người kia của người sinh được không?”

“A... Không biết, còn người?”

“Ôi... Ta cũng không biết”

“...”

“...”

Một canh giờ sau, Bạch Sơ Dật tỉnh, biết mình mang thai thì có chút khó tin. Sau khi tự bắt mạch và xác nhận thì hắn không nói câu nào, trên mặt cũng thản nhiên vô cảm, đứng dậy định ra ngoài.

“Sơ Dật, người không vui ư? Người định đi đâu?”. Triệu Vũ vội ôm eo hắn không cho đi.

Bạch Sơ Dật quay đầu nhìn Triệu Vũ, phũ lên tay hắn. “Ta không sao, ta muốn đi xem Ảnh nhi”

“Ảnh nhi ngủ rồi, cục cưng thì có ma ma và Trần nhi chăm sóc, người mệt rồi, nghỉ ngơi trước đi. Chờ Ảnh nhi tỉnh lại rồi đi tìm hắn”. Triệu Vũ khẩn cầu nhìn Bạch Sơ Dật, đưa tay vuốt ve bụng dưới của hắn.

Bạch Sơ Dật tức giận liếc Triệu Vũ một cái. Đã bảo hắn kiềm chế một chút, nhưng lần nào cũng vậy, không đem mình làm đến mệt mỏi thì không chịu buông tha. Bây giờ thì hay rồi, cháu trai cũng đã có thể mà còn mang thai, người ta không cười rụng răng mới là lạ.

“Sơ Dật không thích có con với trẫm sao?”. Triệu Vũ thận trọng nhìn hắn, rất sợ hắn nói không thích.

“Ai bảo tối nào người cũng càn rỡ như vậy, tuổi đã cao, cháu cũng có, thế mà còn mang thai. Người không biết xấu hổ nhưng còn mặt mũi của ta thì sao?”. Bạch Sơ Dật hiếm thấy lộ ra vẻ không được tự nhiên.

Triệu Vũ thấy hắn không giận thì càng kể sất vào, nghiêm mặt nói. “Chúng ta già đâu mà già, trẫm mới 38, người mới 36, đang tráng niên sao lại bảo là già? Bọn hắn phải hãm mộ tinh lực của trẫm mới đúng, có gì đâu mà ngại ngùng. Hơn nữa trẫm có con thì khắp nơi đều vui mừng, ai lại dám cười”. Triệu Vũ vừa nói vừa lộ vẻ kiêu căng.

“Người da mặt dày nhất, ngụy biện giỏi nhất”. Bạch Sơ Dật mềm lòng. Hắn vốn không giận, hơn nữa nếu đã mang thai thì cũng đâu còn cách nào khác.

“Ừ, da mặt trẫm dày còn hơn vách tường, ngụy biện còn nhiều hơn nước biển”. Khuôn mặt Triệu Vũ không hề đỏ, mỉm cười hôn lên môi Bạch Sơ Dật. “Chúng ta về thôi, cho người nằm nghỉ”

Triệu Nhan Nhan tỉnh sớm hơn Bạch Sơ Dật, nàng hoàn toàn là vì khiếp sợ và lo lắng nên mới bất tỉnh, cơ bản không sao cả. Vừa tỉnh lại thì nàng đã muốn đi xem Bạch Sơ Ảnh, đáng tiếc hẳn đã ngủ rồi nên đành chuyển trận địa đi xem đứa cháu bảo bối nhà mình.

Triệu Cảnh Trần và Giang Ngọc Nhan còn đang vây quanh đứa nhỏ, hiện tại lại thêm Triệu Nhan Nhan, khiến đứa trẻ mới chào đời không được an bình. Cuối cùng tiểu gia khóa đứt khoát nhắm mắt lại ngủ, ba người kia hậm hực nhưng không dám lên tiếng, vẫn không chịu đi mà ở bên cạnh ngây ra nhìn.

Nửa tháng sau, Dật Tiên cung, trên giường.

“Thương”. Bạch Sơ Ảnh - giọng trong trẻo.

“Ừ”. Cổ Thiên Thương - giọng dịu dàng trầm thấp. “Sao vậy? Ngủ không được hả? Có chỗ nào khó chịu?”. Cổ Thiên Thương hơi khàn khản.

“Không phải”. Bạch Sơ Ảnh lắc đầu, bàn tay trắng nõn luồn vào áo Cổ Thiên Thương, sờ lung tung trên ngực hắn, giọng thật thấp đầy dụ hoặc. “Thương”

Cổ Thiên Thương toàn thân cứng đờ, vội nắm lấy tay hắn, khàn giọng nói. “Ảnh, chỗ đó của người còn chưa khỏi, chờ sau này ta nhất định sẽ cho người”

“Khỏi rồi, không đau”. Bạch Sơ Ảnh không để tâm, bàn tay nhỏ tránh ra, tiếp tục sờ lung tung.

Cổ Thiên Thương âm thầm vận công đè lại dục hỏa trong cơ thể, khàn giọng khuyên. “Không đau nhưng vẫn chưa khỏi, nếu làm sẽ bị thương”. Cổ Thiên Thương hôn lên mặt Bạch Sơ Ảnh, dịu giọng nói. “Ngoan, ngủ đi, lần sau Thương nhất định sẽ cho người”

Bạch Sơ Ảnh lưu luyến nhìn Cổ Thiên Thương, thấp giọng “ừ” một tiếng, hai tay ôm eo hắn, cọ cọ lên ngực hắn, sau đó đã không còn động tĩnh.

Cổ Thiên Thương cúi đầu nhìn người rất nhanh đã ngủ trong lòng mình, bất đắc dĩ cười khổ. Cổ Thiên Thương lại hôn lên trán Bạch Sơ Ảnh lần nữa, nhắm mắt lại, hi vọng có thể mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Cục cưng tên là Cổ Trầm Lạc, do Cổ Thiên Thương đặt. Mọi người hỏi ý nghĩa là gì hoặc bắt nguồn từ đâu thì Cổ Thiên Thương cứ rần rảng ra một câu. “Bổn tọa thích, Ảnh thích”. Cục cưng là con của hắn và Ảnh, chỉ cần bọn họ thích là tốt rồi, cần gì phải xuất phát từ danh ngôn gì. Nguồn :

Mọi người bị hắn chặn họng, một câu cũng không nói nên lời. Tên cục cưng thể là được quyết định, đó là cái tên được cha và phụ thân thích.

Giang Ngọc Nhan và Triệu Cảnh Trần đều vội vã lo chuyện của mình, chỉ còn Triệu Nhan Nhan, Bạch Sơ Dật và Triệu Vũ tranh giành tiểu Trầm Lạc. Chẳng qua thông thường đều là Triệu Nhan Nhan thắng, vì Triệu Nhan Nhan sẽ hướng về phía Bạch Sơ Dật nói với giọng điệu quan tâm. “Thân gia, thân thể của người bây giờ đã khác xưa, không thể quá vất vả. Tiểu Trầm Lạc vẫn nên để ta chăm sóc thì hơn”

Bạch Sơ Dật cũng không biết đáp lại nàng thế nào, hơn nữa mình là nam tử sao lại không biết xấu hổ mà đi tính toán tranh đoạt với nữ tử. Hắn đành phải đỏ mặt cảm tạ sự quan tâm của nàng.

Triệu Vũ đứng về phía Bạch Sơ Dật, tuy cũng muốn ôm cháu trai nhưng lại sợ Bạch Sơ Dật mệt, vì vậy cũng không tiếp tục giành với Triệu Nhan Nhan.

Có điều Bạch Sơ Ảnh là ưu tiên hàng đầu, nếu hắn muốn ôm cục cưng Triệu Nhan Nhan sẽ ngoan ngoãn đặt vào lòng hắn, còn tỉ mỉ dạy hắn cách ôm, chưa hề tranh đoạt với hắn.

Năm ngày sau ngày tiểu Ảnh cầu hoan không thành công.

Buổi tối, Dật Tiên cung, trên giường.

“Ngọc Nhan nói đã được rồi”. Đôi mắt Bạch Sơ Ảnh sáng ngời nhìn Cổ Thiên Thương, bàn tay luồn vào áo hắn.

“Ảnh”. Cổ Thiên Thương khàn giọng khẽ gọi, xoay người đặt hắn dưới thân, che kín đôi môi lúc nào cũng thốt ra lời lẽ mê người.

“Ừm...”. Bạch Sơ Ảnh thuận theo, để Cổ Thiên Thương hôn, bàn tay nhỏ vẫn vuốt ve ngực hần.

Cổ Thiên Thương kịch liệt hôn một đường dài, quần áo chẳng biết từ lúc nào đã không thấy bóng dáng. Cổ Thiên Thương vùi đầu vào bờ ngực phong phanh, ngậm lấy một viên nho nhỏ cắn xé.

“Ừm a... Thương...”. Gương mặt Bạch Sơ Ảnh ửng đỏ, ánh mắt mê ly rên rỉ.

49. Chương 49: Kết Thúc

CHƯƠNG 49: KẾT THÚC

Cổ Thiên Thương vừa hôn vừa vói tay lên đầu giường lấy ra một chiếc hộp tinh xảo, ngón tay dính dịch cao trong suốt, đưa về phía tiểu huyết đang khép mở kia, nhẹ nhàng xoay tròn, đâm, chọc, ấn, gãi...

“Ừm... a... Thương, nóng quá...”. Bạch Sơ Ảnh ôm lưng Cổ Thiên Thương, hai chân quăn lên eo hần.

“Ngoan, chờ chút là được”. Cổ Thiên Thương thở dốc, mồ hôi chảy xuống bờ ngực trần, thêm vào ngón tay thứ ba, tiếp tục đâm chọc.

“A... Thương...”. Vách tường nhạy cảm bị đụng vào, kéo tới từng đợt tê dại khiến Bạch Sơ Ảnh vô lực rên rỉ.

“Ảnh, ta muốn vào”. Cổ Thiên Thương rút ngón tay ra, tách chân Bạch Sơ Ảnh, vật nóng bỏng đè lên huyết khẩu của Bạch Sơ Ảnh.

Ánh mắt Bạch Sơ Ảnh mê ly mà dụ hoặc, Cổ Thiên Thương thẳng lưng, định đâm vào...

“Chờ chút, Thương”. Ở thời khắc máu chốt, Bạch Sơ Ảnh lại kêu ngừng.

“Sao vậy?”. Cổ Thiên Thương nhìn đến mồ hôi chảy ròng ròng, giọng khàn khàn, dục hỏa tràn lan trong mắt.

Bạch Sơ Ảnh không trả lời, vươn tay đẩy hần xuống, xoay người đè lên. Trong đôi mắt mê ly tỏa ra hào quang sáng rực, rên rỉ mê hoặc lòng người. “Ảnh muốn ở trên”

“A...”. Cổ Thiên Thương hơi sững sốt, thấy ánh mắt nghiêm túc của Bạch Sơ Ảnh thì lập tức nhớ đến hôm sinh sản mình đã đáp ứng cho hần ở trên một lần. Cổ Thiên Thương cam chịu gặt đầu, run giọng nói. “Ừ, Ảnh ở trên”

Bạch Sơ Ảnh chợt cười, hôn lên môi Cổ Thiên Thương, chống lên ngực hần, thẳng eo, cúi đầu nhìn côn thật sưng to giữa đùi.

“Thật lớn”

Bạch Sơ Ảnh hơi thở dốc, mang theo chút mềm mại. Thanh âm giống như tường thuật nhưng lại khiến ngực Cổ Thiên Thương nóng lên, liệt hỏa càng hùng hực. Gia hỏa được khen cũng run run, lớn thêm vài phần.

Ảnh rốt cuộc định làm gì? Chẳng lẽ hần định... Lẽ nào hần chỉ đơn thuần muốn ở trên mà thôi? Nghĩ đến Ảnh chủ động cười lên người mình, đong đưa, Cổ Thiên Thương càng không kiềm được mà run lên.

“Ảnh...”. Cổ Thiên Thương khàn giọng gọi, bàn tay vuốt ve vòng eo dẻo dai của Bạch Sơ Ảnh.

“Lại lớn nữa”. Bạch Sơ Ảnh dường như có chút ngạc nhiên, vươn tay nắm lấy thứ kia, khiến nó run run, lại lớn thêm một chút. “Nóng quá, cứng quá”. Thanh âm mang theo kinh ngạc xen lẫn tình dục, kiều mị mà vô tội dụ hoặc.

“Ách... Ảnh...”. Trên trán Cổ Thiên Thương đầm mồ hôi, bàn tay trượt đến mông Bạch Sơ Ảnh, vội vã xoa nắn, thắm thúc giục.

“Ừm... a...”

“Ừm...”

Chân Bạch Sơ Ảnh hơi mềm xuống, ngồi lên vật kia. “Phốc” một tiếng, cơ thể trống rỗng được vật cứng lấp đầy, cảm đến tận gốc.

Hai người kêu lên thành tiếng. Bạch Sơ Ảnh thở dốc ngã vào người Cổ Thiên Thương, đâm sâu chưa từng thấy khiến hắn mềm nhũn ra, cảm giác tuyệt vời khiến người ta thỏa mãn.

Cổ Thiên Thương bất động, để Bạch Sơ Ảnh nằm trên người mình, bàn tay đặt trên hông hắn cũng không ngừng xoa nắn. Đến khi Bạch Sơ Ảnh không nhịn được mà ưỡn eo thân thể thì Cổ Thiên Thương nắm lấy eo hắn, ngồi tựa vào đầu giường, sự cọ xát lúc di chuyển khiến hai người không nhịn được rên rỉ.

“Thương, ngứa ngứa”. Mặt Bạch Sơ Ảnh đỏ lên, hơi giãy dụa hông nhưng không đủ, bất lực nhìn Cổ Thiên Thương.

“Ảnh tự cử động đi”. Cổ Thiên Thương đỡ lưng hắn, dẫn dắt hắn cử động. Bạch Sơ Ảnh theo lực đạo của Cổ Thiên Thương mà di chuyển eo, dường như tìm được đúng phương pháp mà chậm rãi tăng tốc độ.

“Ừm... a... Thương...”. Bạch Sơ Ảnh nhanh chóng đóng đưa eo, hai tay chống trên ngực Cổ Thiên Thương, mặt như tờ, mắt như hồng đào, môi đẹp khê nhếch, thân thể trắng nõn ửng đỏ, hết sức yêu nghiệt.

“Ảnh ngoan lắm, ách...”. Cổ Thiên Thương thở gấp, ánh mắt sáng rực nhìn người đang đóng đưa trên thân mình, giọng khàn đến mức trở nên mờ ảo.

Đóng đưa, đâm chọc, va chạm, run rẩy, hỗn hển, rên rỉ...

“Ảnh, ai dạy người đòi ở trên?”. Cổ Thiên Thương hôn lên đôi môi liềm diễm kia.

“Ừ... Ngọc Nhan... Ừm...”

Quả nhiên là gia hỏa kia. Hừ hừ, muốn nhìn bốn tọa bị áp ư? Ai ngờ Ảnh hiểu lầm, không những không làm theo ý GNN mà còn chủ động như vậy.

Đôi môi mỏng của Cổ Thiên Thương khê nhếch thành một nụ cười tà mị, chụp lấy eo Bạch Sơ Ảnh, thẳng lưng đâm vào tiểu huyết khiến người ta mê mẩn kia.

“Ừm... Thương... Ừm...”. Cổ Thiên Thương bỗng nhiên đâm chọc khiến Bạch Sơ Ảnh kinh hô thành tiếng, rên rỉ liên miên.

Cổ Thiên Thương đến gần, lấp kín đôi môi kiều mị kia. Bên trong phòng, cảnh xuân vô hạn.

Một tháng sau, một buổi tối nào đó, trên giường ở Cổ gia bảo.

Thật ra có những người thoát nhìn ngoan ngoãn nhưng trong xương tủy lại rất bốc đồng.

Hôm nay ngủ tới nửa đêm, Bạch Sơ Ảnh mở ra đôi mắt lơ mơ, đẩy đẩy nam nhân ngủ say bên cạnh. Cổ Thiên Thương mở mắt, đôi mắt đen như mực không hề có chút mê mang của người mới tỉnh dậy. Cổ Thiên Thương hôn lên đôi môi mềm mại của Bạch Sơ Ảnh, giọng trầm thấp gợi cảm. “Sao vậy?”. Hắn không hề bức bối vì bị đánh thức lúc nửa đêm, trong mắt đều là cưng chiều dịu dàng.

“Luyện kiếm”. Bạch Sơ Ảnh ném xuống hai chữ, đứng dậy mặc quần áo, xách kiếm ra ngoài.

Cổ Thiên Thương bất đắc dĩ, đành phải mặc áo ra theo.

Vài ngày sau, cũng vào buổi tối, địa điểm không đổi.

Nửa đêm, Bạch Sơ Ảnh mở ra đôi mắt lơ mơ, đẩy đẩy nam nhân ngủ say bên cạnh. Cổ Thiên Thương mở mắt, đôi mắt đen như mực không hề có chút mê mang của người mới tỉnh dậy. Cổ Thiên Thương hôn lên đôi môi mềm mại của Bạch Sơ Ảnh, giọng trầm thấp gợi cảm. “Sao vậy?”. Hắn không hề bức bối vì bị đánh thức lúc nửa đêm, trong mắt đều là cưng chiều dịu dàng.

“Đói”. Bạch Sơ Ảnh ném xuống một chữ, đứng dậy mặc áo ra ngoài ngồi chờ ăn.

Cổ Thiên Thương bất đắc dĩ, đành phải mặc quần áo, bảo thị nữ đánh thức đầu bếp làm thức ăn cho Bạch Sơ Ảnh.

Lại vài ngày sau, một buổi tối.

Nửa đêm, Bạch Sơ Ảnh lại mở mắt ra, đánh thức người bên cạnh.

Cổ Thiên Thương mở đôi mắt mệt mỏi, bất đắc dĩ mà cứng chiều hôn lên khóe môi Bạch Sơ Ảnh, thanh âm hơi khàn. “Sao vậy?”

“Chợ đêm”. Bạch Sơ Ảnh ném xuống hai chữ, đứng dậy mặc quần áo.

Cổ Thiên Thương cũng đứng dậy mặc đồ, ôm eo hắn, mũi chân điểm nhẹ, dẫn hắn đi chợ đêm. Với tốc độ của bọn họ, không đến nửa canh giờ đã tới kinh thành phồn hoa. Có điều lúc này chợ đêm đã tan, chỉ còn một vài người buôn bán, nhưng Bạch Sơ Ảnh lại cực kì thỏa mãn.

Lại vài ngày sau, buổi tối, trên giường.

Toàn bộ Cổ gia bảo đều đang yên tĩnh ngủ. Bạch Sơ Ảnh lại mở mắt ra, đánh thức người bên cạnh.

Cổ Thiên Thương mở đôi mắt mệt mỏi, bất đắc dĩ mà cứng chiều hôn lên khóe môi Bạch Sơ Ảnh, thanh âm hơi khàn. “Sao vậy?”

“Giao hoan”. Bạch Sơ Ảnh ném xuống hai chữ, đôi mắt trong trẻo không chớp nhìn Cổ Thiên Thương.

Nghe được hai chữ này, vẻ uể oải lúc nãy biến mất vô tung, ánh mắt Cổ Thiên Thương nóng rực, hung hăng đè Bạch Sơ Ảnh xuống.

Trong phòng truyền ra thanh âm mập mờ dâm mỹ, kéo dài vô tận.

Hôm sau.

Triệu Nhan Nhan ôm cháu trai, thấy con trai tới thì hỏi. “Tiểu Ảnh đâu?”

“Còn chưa dậy”

Triệu Nhan Nhan liếc vành mắt thâm đen của Cổ Thiên Thương, ẩn ý nói. “Thương nhi, nương đúng là muốn có thêm cháu, nhưng cũng không thể nóng vội. Tổn hại thân thể là không được đâu nhé”

Khóe miệng Cổ Thiên Thương giật giật, không nói gì.

Ba tuổi, cực cứng lớn thành một đứa nhỏ phần điêu ngọc trác, ai gặp cũng thích.

“Cha”. Tiểu Trạ̣m Lạc thấy cha thì vội nhào tới.

“Lạc nhi”. Bạch Sơ Ảnh mỉm cười ôm con mình.

Tiểu Trạ̣m Lạc hôn cha mình một cái, để lại dấu vết ướt ướt. Nếu phụ thân ở đây, nhất định sẽ không cho mình hôn cha, vì vậy phải thừa cơ mà hôn nhiều một chút. “Ba, ba, ba”, tiểu Trạ̣m Lạc hôn liên tục ba cái, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười tà mị.

“Lạc nhi hư quá”. Thấy nụ cười của con trai, Bạch Sơ Ảnh trách móc.

“Lạc nhi không hư, Lạc nhi ngoan, Lạc nhi thích cha”. Tiểu Trạ̣m Lạc kéo tóc cha làm nũng.

“Ảnh”. Tiểu Trạ̣m Lạc còn chưa rút tay về thì đã nghe một thanh âm trầm thấp, thâm tình vang lên.

“Phụ thân”. Tiểu Trạ̣m Lạc hậm hực buông ra nắm tóc trong tay.

“Lạc nhi lớn như vậy rồi mà còn bắt cha ôm, mau xuống đi”. Cổ Thiên Thương nghiêm mặt dạy dỗ con trai, không cho hắn cơ hội lên tiếng mà ôm hắn ra khỏi người Ảnh, đặt lên ghế.

Ta mới ba tuổi, lớn đâu mà lớn? Vẫn còn là một đứa trẻ! Tiểu Trạ̣m Lạc bĩu môi, phụ thân rất hay ghen, ngay cả con mình cũng ghen, hừ.

Cổ Thiên Thương làm lơ bất mãn của con trai, giọng mềm xuống. “Lạc nhi, phụ thân và cha sẽ ra ngoài một chút, có lẽ... ừm, không biết chừng nào mới về. Lạc nhi có muốn đi chung hay không?”. Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu và ánh mắt kia nói cho tiểu Trạ̣m Lạc biết, nếu hắn đáp rằng “muốn”, phụ thân nhất định sẽ tìm đủ lý do khiến hắn không đi được.

Tiểu Trạ̣m Lạc nhìn cha, lại nhìn vị phụ thân đang lộ vẻ “dịu dàng” kia, cúi đầu, khó chịu nói. “Phụ thân, Lạc nhi rất muốn đi, nhưng Lạc nhi phải ở nhà với bà. Lạc nhi không đi được, khi nào lớn rồi Lạc nhi sẽ đi” “Ừ”. Cổ Thiên Thương thỏa mãn gật đầu, vuốt tóc con trai. Hắn xoay người ôm eo Bạch Sơ Ảnh, hôn lên trán Bạch Sơ Ảnh, dịu giọng nói. “Người xem, ta nói Lạc nhi sẽ không ngại mà. Hắn đã trưởng thành, không cần suốt ngày ở bên cạnh chúng ta. Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát”

Bạch Sơ Ảnh nhìn con trai có vẻ ảm ức, hơi do dự. Hắn rất muốn ra ngoài, nghe Ngọc Nhan và ca ca nói bên ngoài có đại hội võ lâm, còn có cái gì môn, cái gì phái, cái gì lâu nữa. Võ công của bọn họ đều rất tốt, hơn nữa cũng thích đánh nhau. Bạch Sơ Ảnh muốn xem võ công của bọn họ lợi hại bao nhiêu.

Thật ra Bạch Sơ Ảnh không thích đánh nhau, càng không thích giết người. Hắn chỉ muốn thấy nhiều loại võ công khác nhau mà thôi. Bạch Sơ Ảnh do dự một hồi, cảm thấy võ công có sức dụ hoặc rất lớn, hơn nữa Lạc nhi đã trưởng thành, lại rất ngoan, không có mình ở bên cạnh cũng sẽ khỏe mạnh lớn lên.

Vậy là tiểu Trạ̣m Lạc đã bị cha bỏ rơi, trở mặt nhìn cha gật đầu với phụ thân. “Ừ, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát”

Tiểu Trạ̣m Lạc méo miệng, đầy ảm ức không chỗ nào giải tỏa.

“Lạc nhi, cha dạy người luyện kiếm”. Thấy con không vui, Bạch Sơ Ảnh lên tiếng. Đây là chuyện bọn họ thích làm nhất.

Quả nhiên, tiểu Trạ̣m Lạc vừa nghe vậy thì khuôn mặt nhỏ nhắn đã sáng lên, đôi mắt đen nhánh chớp chớp, nhảy xuống ghế, tiến lên nắm lấy tay cha. “Tốt quá, cha, chúng ta đi mau”

Cổ Thiên Thương nhìn chăm chăm vào hai bàn tay nắm chặt kia, trong mắt ẩn ẩn thứ gì đó gọi là ghen tuông...

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-anh-tai-thien-thuong>